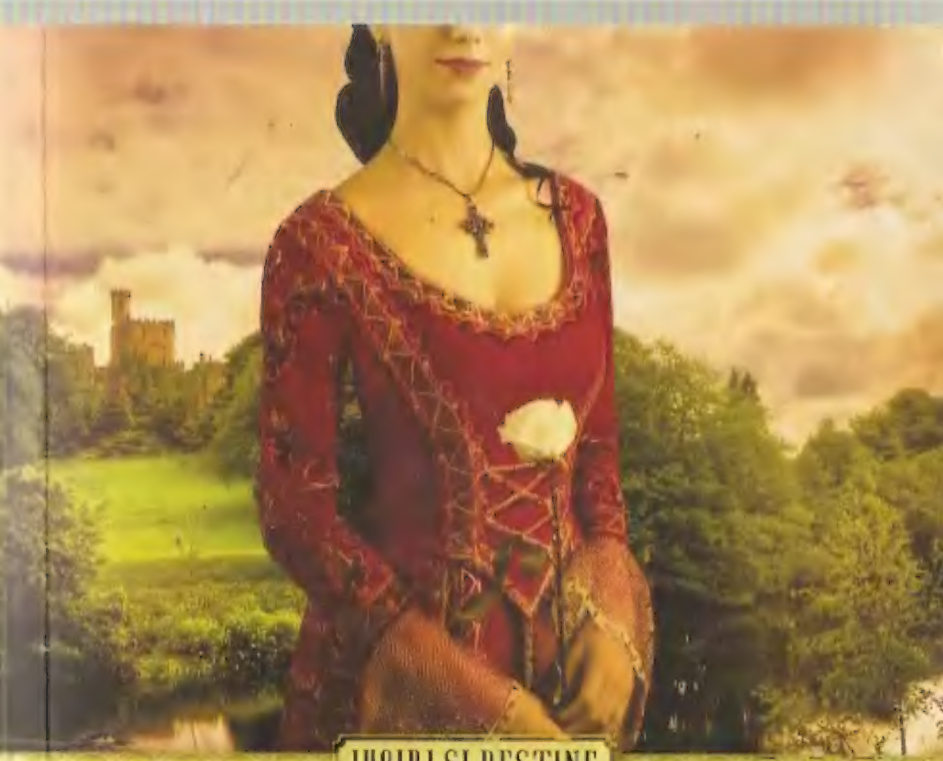

IUBIRI ȘI DESTINE

POVARA LOIALITĂȚII

Adevărata iubire a lui Richard al III-lea

ELIZABETH ASHWORTH

IUBIRI ȘI DESTINE

Viețile celor mai faimoase femei din istorie, cu iubirile, visurile și pasiunile lor

Anglia secolului al XV-lea stă sub semnul Războiului celor Două Roze, între Casa de Lancaster și Casa de York. În mijlocul loptelor pentru tron și al intrigilor nesfârșite, tânărul Richard al III-lea se îndrăgostește de Anne Harrington, care îi devine amantă și îi dăruiește doi copii. Iubirea lor pare eternă, dar Richard, avid după putere și bogăție, se căsătorește cu o altă femeie. Însă destinele lor se împletesc din nou, câțiva ani mai târziu, când soția lui moare, iar Richard, încoronat rege între timp, hotărăște să se întoarcă la prima lui iubire, Anne.

Elizabeth Ashworth este o scriitoare britanică de ficțiune istorică, ale cărei nuvele și romane având ca fundal istoria Angliei au captivat cititorii de la început. A mai publicat, printre altele, *Tales of Old Lancashire* și *Many Kinds of Silence*.

Află mai mult pe:
www.litera.ro
ISBN 978-606-741-627-5
9 786067 416275

Alma

By Loyalty Bound.
The Story of the Mistress of King Richard III
Elizabeth Ashworth
Copyright © 2013 Elizabeth Ashworth

Alma este marcă înregistrată a Grupului Editorial Litera
O.P. 53; C.P. 212, sector 4, Bucureşti, România
tel.: 021 319 63 93; 0752 101 777

Povara loialităţii.
Adevărata iubire a lui Richard al III-lea
Elizabeth Ashworth

Copyright © 2015 Grup Media Litera
pentru versiunea în limba română
Toate drepturile rezervate

Editor: Vidraşcu şi fiii
Redactori: Gabi Trăşculescu, Ştefania Mihalache
Copertă: Andreea Apostol
Tehnoredactare şi prepress: Ofelia Coşman

Descrierea CIP a Bibliotecii Naţionale a României
ASHWORTH, ELIZABETH
Povara loialităţii. Adevărata iubire a lui Richard al III-lea /
Elizabeth Ashworth; trad.: Graal Soft. - Bucureşti:
Litera, 2015
ISBN 978-606-741-627-5

I. Soft, Graal (trad.)

821.111(73)-31=135.1

ELIZABETH ASHWORTH

POVARA LOIALITĂȚII

Adevărata iubire a lui Richard al III-lea

Traducere din limba engleză
Cristina Barbu

A. M

Mulţumiri

Aş vrea să mulţumesc membrilor consiliului de istorie a secolului al XIX-lea pentru toate informaţiile pe care mi le-au împărtăşit în timpul cercetărilor mele pentru acest roman. De asemenea, doresc să îi mulţumesc lui Damaris, care mi-a sugerat un titlu atât de captivant şi de potrivit pentru această carte.

Partea întâi

1470–1472

Capitolul 1

Martie 1470

Anne Harrington se opri din cusut la auzul tropăiturilor de pe podul de piatră care traversa râul. Punând țesătura deoparte, se grăbi să ajungă la fereastra îngustă de deasupra intrării în castelul Hornby. Își feri ochii de soarele de martie, care zăbovea jos, pe bolta cerului, și privi cum grupul de călăreți se apropia.

– Cine este? întrebă sora ei, Izzie, care veni lângă ea, respirând sacadat lângă obrazul lui Anne.

– Nu văd. Cu siguranță, unchiul James ne-ar fi spus dacă aștepta pe cineva.

Nimeni nu sosea neinvitat la Hornby, cu excepția celor din familia Stanley, și, ori de câte ori fortificația se deschidea, Anne și sora ei se temeau că vor fi luate cu sila și căsătorite împotriva voinței lor. Unchiul lor le protejase până acum, dar Anne se temea că era doar o chestiune de timp până când lordul Stanley avea să le oblige să meargă cu el.

Își simți bătăile inimii accelerându-se în vreme ce privea în jos. Bărbații și caii se vedeau mai clar acum, dar emblema de pe steagul care flutura în vântul aprig încă îi era necunoscută.

– Cine are drept blazon un mistreț alb? întrebă Izzie.

– Un mistreț alb? Habar nu am. Bine măcar că nu este o gheară de vultur, spuse Anne, deși propriile cuvinte nu o liniștiră prea mult. Orice străin era un potențial dușman în această fortăreață îndepărtată din nord. Privi cum călăreții ajunseră la ghereta de pază, iar gărzile păși înainte, soarele reflectându-se în săbiile lor scoase și în armura lustruită. Apoi, o siluetă alergă în susul pantei spre poarta curții interioare și dispăru din vedere. Câteva momente mai târziu, se auzi un strigăt aprobator.

– Ridică poarta! spuse Anne, în timp ce grilajul metalic se ridica scârțâind și gemând, iar un stol de corbi își lua zborul, speriat, spre pădure. Unchiul James sigur știe cine este. Crezi c-ar trebui să coborâm?

– Bineînțeles, spuse Izzie. Cum, altfel, am putea afla cine a sosit?

– Trebuie să fie vreun yorkist, spuse Anne, urmându-și sora pe scările întunecate, care coborau în spirală. Apoi ezită când ajunseră la etajul de dedesubt. Stai! strigă ea, apucând-o pe Izzie de mâneca rochiei atunci când aceasta dădu să ridice zăvorul ușii greoaie care mărginea treptele ce duceau în curtea interioară.

– Haide să privim de-aici, până ne convingem că suntem în siguranță, spuse, trăgând-o pe Izzie lângă ea, de unde puteau privi printr-o crăpătură în zidul castelului, o breșă folosită pentru tragerea săgeților, dar care era utilă și pentru a studia oamenii aflați la baza fortăreței.

În timp ce trăgeau cu ochiul, înghiontindu-se una pe cealaltă pentru a vedea mai bine, Anne urmări cum gărzile ridicau grinda uriașă din lemn care ținea ușile închise și, după ce le deschiseră, îl zări pe unchiul James pe coridor, coborând grăbit treptele din lemn în timp ce-și punea pe el cea mai bună haină de blană, pentru a-și întâmpina oaspeții.

– Bine ați venit la Hornby, Înălțimea Voastră! spuse el cu o voce care reverberă lovindu-se de pereții din jur.

– Cine este? întrebă din nou Izzie.

– Șșșt! o mustră Anne. Încerc să aud și să văd, dacă te-ai da la o parte!

O înghionti din nou cu cotul pentru a-l privi pe bărbatul care era întâmpinat de unchiul ei. Acesta descălecă sprinten de pe masivul său armăsar cenușiu, după care îi mângâie gâtul musculos și aburind. Bărbatul avea părul negru și părea tânăr, nu cu mult mai mare decât ea însăși, gândi Anne, și nu foarte înalt, deși părea să ascundă umeri lați sub armură. În timp ce ea îl studia, el ridică privirea în direcția ei, de parcă ar fi fost conștient că era privit, iar Anne se retrase de lângă zid icnind.

Mișcarea aceasta îi permise lui Izzie să îi ia locul, iar capul ei îi bloca vederea, buclele groase și cafenii ale surorii ei legănându-i-se pe umeri din cauza agitației sale.

– Nu îl recunosc, spuse ea.

– Vino, o îndemnă Anne, trăgând-o din nou de braț, rușinată că fusese prinsă spionând. Vom descoperi în curând cine este.

– Ei bine, unchiul James îl tratează prea respectuos pentru a fi un Stanley. Crezi că vine din partea regelui?

– Poate, spuse Anne. Vocile de jos deveniră șoapte după ce bărbații intrară în castel, lăsând în urma lor ropotul blând al copitelor cailor ce erau conduși la grajduri. Acum că revolta a fost înăbușită, iar Warwick a fost dat în vileag ca trădător, poate că regele s-a răzgândit cu privire la moștenirea noastră.

– Vorbești de parcă ai fi încântată dacă ni s-ar lua ceea ce este de drept al nostru! răspunse Izzie, iar Anne observă licărul sfidător din ochii ei. Știa că surorii ei mai mici îi era greu să accepte că ele erau, practic, ținute prizoniere de către unchiul lor și că la treisprezece ani ai ei, Anne era pe cale să devină femeie, dar și să conducă ea însăși o rebeliune proprie. Castelul acesta și proprietățile lui sunt de drept ale noastre, continuă Izzie, gesticulând cu brațul în direcția satelor Hornby și Melling. De ce să fim obligate să renunțăm la ele?

Anne oftă.

– Știi prea bine că nu noi deținem controlul asupra averilor și a vieților noastre, ci tutorele nostru. Dacă n-am mai avea pământurile astea, lordul Stanley nu ar mai fi interesat de noi și ne-ar lăsa în pace.

– Stanley, scuipă Izzie cuvântul, de parcă numele acesta ar fi fost o prună stricată. Nu ne poate obliga să ne căsătorim. O femeie nu se poate căsători fără să își dea acordul.

– Mă îndoiesc că vom avea de ales, dacă el va pătrunde vreodată dincolo aceste ziduri, spuse Anne, trecându-și degetele subțiri peste peretele de piatră neagră, singurul care le mai proteja ca să nu fie luate din casa lor. Dacă regele s-a răzgândit și îi va da castelul unchiului James, cel puțin va rămâne în familie. Stanley nu și-ar mai dori tutela noastră în situația în care nu ar avea nimic de câștigat de pe urma ei, iar atunci vom fi libere să acceptăm un soț ales de unchiul nostru. Faptul că deținem Hornby nu ne aduce decât necazuri și durere.

– Dar este al nostru!

– Ești atât de naivă! izbucni Anne, sătulă de modul în care această ceartă ajungea mereu în același punct. Credea, din ce în ce mai des că Izzie nu avea să se maturizeze vreodată și să vadă adevărul – acela că femeile sunt întotdeauna la mila bărbaților lacomi și că femeie bogate sunt cele mai atrăgătoare.

– Iar tu eşti atât de slabă! răspunse Izzie în timp ce deschise uşa care dădea spre curte.

– Unde te duci? întrebă Anne, în timp ce sora ei îşi ridică poalele rochiei.

– Să aflu cine este vizitatorul. Vii?

– Nu, spuse Anne, deşi regretă imediat refuzul. Era nerăbdătoare să afle identitatea bărbatului cu părul negru, iar cearta cu sora ei însemna că va trebui să aştepte până la cină, pentru a afla.

Se întoarse în camera din turnul octogonal în care ea şi Izzie îşi petreceau cea mai mare parte a timpului, iar castelul îşi recăpătă alura sfidătoare, încuiat şi baricadat împotriva tuturor vizitatorilor. Anne se obişnuise cu asta. Nu avea amintiri clare despre vremea de dinaintea morţii tatălui şi a bunicului ei, doar licăriri vagi ale zilelor vesele, însorite şi fericite, în care se simţise în siguranţă. Avea doar cinci ani când viaţa ei se schimbase irevocabil, iar în ultimii zece ani trăise aici, sub tutela unchiului, în timp ce în jurul ei se duceau certuri despre moştenirea Harrington.

Privi cum vântul rece dinspre est legăna ramurile copacilor care, în curând, aveau să înverzească. Nu peste mult timp, urma să împlinească cincisprezece ani, iar în ultima vreme se gândise din ce în ce mai des la ceea ce îi rezerva viitorul. Deşi lordul Stanley deja încercase şi eşuase să pună mâna pe castel, ea ştia că bărbatul nu avea de gând să renunţe. Fie urma să fie forţată să se mărite cu cine nu voia, fie avea să rămână închisă în acest turn pentru tot restul vieţii. Niciuna din variante nu era pe placul ei. Ascultând corbii cârâindu-se în cuiburile lor, Anne simţi o dorinţă arzătoare de a afla ce înseamnă să fii căsătorită cu un bărbat. Iar pe măsură ce medită asupra acestei idei, se trezi gândindu-se la oaspetele lor. Îşi aminti modul în care ridicase privirea spre ea. Ceva de pe chipul lui îi făcuse stomacul să se înfioare, aşa cum i se întâmpla când auzea gărzile alergând pe treptele de piatră spre parapeţi, drept răspuns la strigătul de alarmă. Totuşi, aceasta fusese o teamă diferită, o teamă care nu era în totalitate neplăcută.

Când clopotul din capelă bătu ora exactă, Anne coborî la cină. Putea auzi frânturi entuziasmate de conversaţie venind dinspre sală, iar când intră în încăpere, observă că fuseseră făcute pregătiri migăloase. Mai multe sfeşnice fuseseră aprinse, iar în încăpere se făcuse mai cald decât de obicei, atmosfera fiind puţin îmbibată de fum. Se folosiseră cea mai bună faţă de masă şi cele mai bune pahare, care erau aranjate cu mare precizie, iar din bucătărie

veneau arome delicioase. Unchiul James prădase depozitele cu provizii, apelând la ce avea Hornby mai bun de oferit, iar Anne era curioasă să afle cine era cel care merita o primire atât de generoasă.

Oaspetele vorbea cu unchiul ei și, când se apropie de ei, ambii bărbați tăcură și o priviră.

– Alteță, spuse unchiul James, aceasta este nepoata mea, lady Anne.

Anne schiță o reverență, descoperind că îi era destul de greu să își desprindă privirea de la ochii albaștri care o studiau cu vădit interes.

– Anne, dânsul este Richard, duce de Gloucester.

– Lady Anne, spuse el cu o voce mai joasă decât se așteptase ea. Apoi făcu o plecăciune formală, deși ochii lui îi fixară pe ai ei, și nu cedară până când ea nu își feri privirea – un val de căldură îmbujorându-i obrajii. Când îl privi din nou, expresia lui era un amestec de amuzament și încă ceva, de care Anne nu își putea da seama cu exactitate. În jurul lui plutea o aură aproape tangibilă.

– Mâncăm? întrebă unchiul James, indicându-i oaspetelui său locul din capul mesei și lui Anne locul de lângă el. Ea închise ochii și își împreună mâinile în timp ce se spunea rugăciunea, așa cum cerea obiceiul, și apoi, în timp ce muzicienii începură să cânte, servitorii aduseră o mulțime de platouri la masă – carne sărată de oaie și pateu din ficat de vânat, tarte umplute cu fructe uscate și nuci. Rezervele de mâncare și băutură păreau nesfârșite, iar Anne se întreba cum de reușise unchiul ei să organizeze această cină.

După ce se asigură că farfuria ei a fost umplută cu mâncărurile preferate, ducele își concentră atenția asupra propriei farfurii. Își felie carnea cu un cuțit încrustat cu pietre prețioase, pe care îl scoase din teaca de la curea, și începu să mănânce cu poftă.

– Iertați-mi lipsa de atenție, domniță, spuse el după câteva minute. Mă tem că foamea mi-a copleșit bunele maniere.

– Nu am de ce să vă iert, Alteță. Mă bucur să văd un oaspete care apreciază atât de mult ospitalitatea unchiului meu. Probabil că ați avut o călătorie lungă.

– Lungă și grea.

– Și mergeți să vă întâlniți cu regele, în York? Bărbatul se încruntă ușor la auzul întrebării. Iertați-mă. Nu am vrut să fiu indiscretă...

– După cum ați spus, nu este nimic de iertat, răspunse el. Nu. Nu merg să mă întâlnesc cu regele la York. Voi rămâne aici.

– La Hornby? întrebă ea.

– Păreţi surprinsă.

– Trebuie să mărturisesc că sunt. Nu primim des vizitatori – vreau să spun, nu din categoria celor bineveniţi, adăugă ea.

– Mă bucur că mă consideraţi binevenit. Cât despre cei nepoftiţi, presupun că vă referiţi la lordul Stanley, zise el, acordându-i permisiunea unui servitor să îi umple din nou paharul cu vin. Anne îl privi ridicând paharul la gură şi bând. Nu avea idee cât de bine informat era musafirul lor în legătură cu disputa dintre unchii ei şi familia Stanley, dar nu găsea nici o altă explicaţie pentru sosirea lui.

Îşi întoarse din nou ochii lui albaştri, animaţi, spre ea. Anne zări în ei o aroganţă pe care nu o observase înainte.

– Eu şi lordul Stanley nu suntem de acord în multe privinţe, spuse el, una dintre ele fiind moştenirea dumneavoastră. Ducele ezită în timp ce puse cu grijă paharul pe faţa albă de masă, scrobită, apoi continuă: Dacă părerile mele vă jignesc în vreun fel, domniţă, pot doar să vă cer iertare.

– Nu mă jigniţi, îl asigură Anne.

– Dar este posibil să nu ştiţi că am adus această chestiune la cunoştinţa regelui. Eu susţin revendicarea unchilor dumneavoastră cu privire la moştenirea Harrington. Doar că mi s-ar părea drept ca loialitatea tatălui şi a bunicului dumneavoastră să nu ducă la pierderea terenurilor familiei în favoarea lui Stanley. Dacă acest lucru îmi atrage antipatia dumneavoastră, atunci îmi pare rău.

– Nu am nici o intenţie să vă consider antipatic! îl asigură ea, pusă în încurcătură de faptul că atitudinea lui prietenoasă de mai devreme fusese înlocuită de acest ton rece.

– M-aş aştepta să urâţi un bărbat care crede că averea şi pământurile ar trebui să vă fie luate.

Anne scutură uşor din cap.

– Moştenirea mă face un premiu pentru un tutore ales de rege. Este o avere care nu îmi face nici o favoare, spuse ea. Şi nu sunt convinsă că tata ar fi vrut ca eu şi sora mea să rămânem atât de vulnerabile. Mă îndoiesc că intenţia lui a fost ca Hornby să ajungă pe mâinile a doi copii atât de mici. Şi-ar fi dat seama câte probleme ne-ar fi adus lucrul acesta.

În timp ce vorbea, Anne îşi dădu seama că cita cuvinte pe care unchii ei, James şi Robert, i le repetaseră din clipa când fusese suficient de mare ca să le înţeleagă.

Ducele încuviință din cap.

– Cred că aveți dreptate, spuse el, și că sunteți înțeleaptă. Dacă lucrurile ar fi stat diferit la Wakefield, iar tatăl dumneavoastră ar fi murit înaintea bunicului, atunci Hornby ar fi ajuns, fără îndoială, în mâinile unchiului. Mi s-ar părea un deserviciu adus familiei dumneavoastră dacă regele ar decide să îi ofere tutela lordului Stanley. Acesta este un oportunist care își dorește proprietatea Hornby doar pentru a-și consolida influența în Lancashire, care deja este mult prea răspândită. Bunăstarea dumneavoastră nu este grija lui, lady Anne, și va încerca doar să se folosească de dumneavoastră. Voi face tot ce îmi stă în putință pentru a-l convinge pe fratele meu să vadă realitatea, asigurându-mă că se va face dreptate și că dumneata vei fi ferită de controlul lui Stanley.

– Vă mulțumesc, Alteță, spuse ea în timp ce chipul lui se îmblânzi și ridică din nou cupa de vin pentru a o duce la gură. Sunteți foarte amabil, adăugă Anne, imaginația ei evocând imaginea Sfântului Gheorghe, acel cavaler galant și curajos care se luptase călare cu un dragon înfiorător pentru a o salva pe domnița care era ținută captivă.

Anne nu își amintea prea multe despre tatăl ei, dar nu uitase acea zi, nu cu mult după cea de-a cincea ei aniversare, când călăreți epuizați și plini de noroi sosiseră la castelul Hornby, albi la față de groază și de oboseală. Își aducea aminte cum bărbații se înghesuiseră în hol și vorbiseră în șoaptă, și cum mama ei căzuse în genunchi și rupsese tăcerea plângând și tânguindu-se, cerându-i lui Dumnezeu să îi salveze familia de ticăloșia unor oameni atât de răi.

De-abia când Anne mai crescu îi fusese dezvăluită tragedia și groaza acelei zile. Bunicul ei, Sir Thomas Harrington, și tatăl ei, John, muriseră la Wakefield, luptându-se cu o armată de rebeli, partizani ai casei de Lancaster, care fuseseră înfuriați de decizia parlamentului de a-l numi pe ducele de York moștenitor la tron. Conduși de ducele de Somerset, rebelii o susțineau pe regina exilată, Margareta de Anjou, și erau hotărâți ca tronul să fie ocupat de fiul ei, prințul Eduard.

– Asta nu înseamnă că băiatul acesta este fiul lui Henric, oricum, spunea mama lui Anne când le povestea faptele fiicelor ei. Puteți să îmi spuneți cum ar fi posibil ca un bărbat care nu se poate mișca și nu poate nici vorbi să fie tatăl unui copil?

Anne își aminti cum se rușinase de cuvintele mamei sale când sora ei mai mică întrebase de ce un asemenea bărbat nu putea avea un copil. Mama lor ignorase întrebarea și continuase povestirea.

– N-aș fi surprinsă dacă prințul ar avea trăsăturile lui Somerset, le spusese ea, și, cu toate că Anne nu înțelesese ce voise, pe atunci, să spună mama ei, acum știa că era o bârfă la ordinea zilei, potrivit căreia fosta regină și ducele de Somerset ar fi fost amanți.

Mama ei păstrase resentimente adânci în legătură cu ce se întâmplase în acea zi la Wakefield.

– Casa de Lancaster a încălcat armistițiul de Crăciun, spunea ea. Atunci, ducele de York s-a pripit; n-ar fi trebuit să plece de la castelul Sandal ca să lupte, având atât de puțini oameni în armata lui, chiar dacă proviziile lor erau periculos de reduse. Ar fi trebuit să aștepte ca armata lui să devină suficient de puternică pentru a-i învinge. Astfel, tatăl și bunicul vostru s-ar fi aflat acum printre noi.

Întotdeauna, femeia începea să plângă în acest punct al poveștii.

– Bunicului vostru i-au tăiat capul și i l-au înfipt într-o suliță la Micklegate Bar, plângea ea. Cel puțin tatăl vostru a fost scutit de o asemenea umilință.

Anne era în turn a doua zi de dimineață, când ușa se deschise iar sora ei intră și se așeză lângă foc. Izzie își luă broderia, o privi pentru un moment, apoi puse din nou pânza jos înainte să vorbească.

– Soldații își ocupă pozițiile pe zidul exterior, și am auzit că armata lui Stanley nu este prea departe.

– Stanley nu este niciodată prea departe, spuse Anne. Dar suntem în siguranță dacă rămânem în castel. Observă expresia vinovată de pe chipul surorii ei. N-ai fost în sat, nu-i așa? o întrebă. Știa că Izzie nu își lua în serios propria siguranță și că avea obiceiul de a se înfășura într-o mantie veche, strecurându-se pe sub nasul gărzilor, mai ales când în sat era zi de târg și mulți oameni se perindau încolo și încoace.

Sora ei se îmbujoră ușor.

– Este atât de plictisitor aici, se plânse Izzie. Ce mi se poate întâmpla rău în Hornby?

– Izzie! Ăsta nu este un joc. Nu suntem închise aici drept pedeapsă, ci pentru siguranța noastră.

– Dar este plictisitor! spuse ea. Îmi pierd mințile dacă nu am altceva de făcut în afară de... goblenul ăsta! Luă broderia și o aruncă furioasă în foc. Anne privi uimită cum flăcările cuprinseră întâi marginile și apoi înghițiră munca istovitoare pe care Izzie o depusese în lungile luni de iarnă, pentru a termina goblenul. În timp ce îl privea arzând, expresia lui Izzie deveni una plină de regret, iar Anne se văzu nevoită să o împiedice pe sora ei când aceasta se aplecă spre șemineu pentru a încerca să salveze fragmentele mici care mai rămăseseră întregi.

– Lasă-l să ardă, spuse ea în timp ce lacrimile curgeau pe obrajii lui Izzie. Nu îl mai poți salva acum.

– Ce se va întâmpla cu noi? suspină ea. Ducele de Gloucester a venit să ne ia moștenirea.

– Gata, gata, o consolă Anne, îmbrățișând-o. Își dorea ca mama lor să fi fost acolo, să le ajute și să le sfătuiască. De-abia o mai vedeau de când noul ei soț, Sir Edmund Sutton, o dusese pe proprietatea familiei lui, la Dudley. Și, deși mama lor îl rugase pe unchiul James să le permită fiicelor ei să o însoțească, acesta era convins că Anne și Elizabeth nu ar fi fost nicăieri mai bine protejate decât la Hornby.

– Ducele de Gloucester a avut un conflict cu câțiva dintre oamenii lui Stanley ieri, spuse Izzie, ștergându-și obrajii cu o bucată de pânză, după ce se mai liniști. S-au luptat la un punct de trecere la Ribble. Stanley plănuiește un asediu, spuse ea. Vor să aducă un dispozitiv de asalt, un berbece uriaș și umblă zvonuri și despre un tun.

Anne se apropie de fereastră și privi valea spre sud. Deocamdată, părea destul de pașnică sub cerul senin.

– Cine ți-a spus asta? întrebă, în timp ce urmărea femeile și copiii care traversau curtea interioară, îndreptându-se spre turn, cu brațele pline de lucruri.

– Despre asta se vorbește în sat. Oamenilor li s-a spus să se adăpostească.

Anne traversă grăbită încăperea.

– Trebuie să discut cu cu unchiul James, spuse ea, și să aflu ce se petrece.

Când ieși pe ușă, aproape se ciocni de două gărzi care urcau scările în spirală ce duceau sus, pe terasa mărginită de parapeți a turnului, cărând cu ei o ladă cu săgeți.

– Iertare, domniță, mormăiră ei când ea se dădu înapoi pentru a le permite să treacă.

Apoi coborî grăbită scările și o găsi pe mătușa Joan, cu bebelușul William în brațe, care îndruma mulțimea de femei și copii spre bucătăriile și pivnițele de la subsol.

– Este adevărat? întrebă Anne. Vine Stanley?

– Așa ni s-a spus, zise ea. Întoarce-te în camera ta și stai departe de ferestre.

– Lasă-mă să ajut. Spune-mi ce să fac, îi ceru Anne.

– Anne! Vocea unchiului ei răsună din curte. Întoarce-te în camera ta!

– Lasă-mă să ajut. Lasă-mă să fac ceva, îl rugă ea.

– Întoarce-te în camera ta! Trebuie să te știu în siguranță, spuse el. Unde este sora ta?

– Este în turn, dar...

– Atunci, mergi la ea! o întrerupse el.

– Dar...

– Cred că ar trebui să ascultați de unchiul James. Anne se întoarse spre vocea autoritară. Chipul ducelui de Gloucester era ferm și serios. Veniți, spuse el, apucând-o de braț. Vă însoțesc eu.

Dacă ar fi fost altcineva, Anne și-ar fi smucit brațul, însă ducelui îi permise să o conducă pe scări. Acesta o urmă, iar când ea se opri în capul scărilor și privi în jos spre holul unde femeile și copiii se buluceau într-un haos total, îi simți mâna strângându-se pe brațul ei.

– Cred că în turn este camera dumitale, spuse el.

Anne era pe cale să protesteze spunându-i că putea merge oriunde dorea în castel, dar privirea lui îi stinse furia, fără să fie nevoie să scoată un cuvânt.

– Este adevărat că armata lui Stanley are un tun? îl întrebă când ajunseră la ușa camerei.

– Da, răspunse ducele. L-am văzut.

– Nu vor reuși, nu-i așa? Anne se întoarse spre el ca să se asigure și deveni deodată conștientă că ducele stătea foarte aproape de ea. Observă pe chipul lui o undă de ezitare, care se spulberă într-o clipă.

– Vă promit că voi face tot ce pot pentru a vă oferi protecție. Veniți, spuse ducele, brațul lui atingându-l pe al ei în timp ce se întinse pentru a-i deschide ușa, intrați în cameră.

Anne intră și se arătă surprinsă când el o urmă și rămase tăcut lângă șemineu.

– Ce ați ars aici? întrebă ducele după un moment, privind cenușa care încă emana mirosul materialului înnegrit.

– Sora mea, Elizabeth, nu era mulțumită de goblenul ei și l-a aruncat în foc, spuse Anne.

– Era o cusătură proastă, oricum, spuse Izzie de lângă fereastră, de unde privea scena din curte.

– Plecați de lângă fereastră, îi spuse ducele, iar Anne rămase uimită când văzu că sora ei se supune. Poate că breșa este prea îngustă pentru ținta unui arcaș, dar o piatră aruncată cu o catapultă poate provoca pagube mari și trebuie să stați departe de zidul exterior, dacă începe vreun bombardament. De fapt, voi vorbi cu unchiul vostru să vă mute de aici. Veți fi mai în siguranță în sala de jos a castelului.

Lui Anne îi păru rău când ușa se închise în urma lui și îi auzi pașii coborând scările.

– Ce enervant este! spuse Izzie.

Anne o privi surprinsă pe sora ei.

– Așa crezi?

– A, nu-mi spune că-l placi, mormăi Izzie. Este insuportabil. Cine se crede, să vină aici și să preia controlul? Poate se va răzgândi cu privire la moștenire, acum că te-a văzut făcându-i ochi dulci. Poate îl va ruga pe rege să îi dea lui custodia ta, astfel că te-ar putea lua de soție, iar el ar câștiga un alt castel cu această ocazie.

– Mă îndoiesc. Cred că ducele de Gloucester își va căuta o moștenitoare mai bogată decât mine.

– Totuși, nu l-ai refuza, nu-i așa? insistă Izzie.

– Nu se va întâmpla ceea ce insinuezi, așa că nu are importanță, răspunse Anne, enervată că sora ei îi putea citi atât de bine gândurile. Avem alte preocupări în momentul de față. Mă tem că unchii noștri nu pot rezista la nesfârșit, chiar și cu sprijinul ducelui de Gloucester.

– Nu vreau să plec de-aici, spuse Izzie, starea schimbându-i-se brusc, astfel încât bărbia începu să îi tremure în timp ce se lupta să își controleze lacrimile. Nu vreau să mă căsătoresc, spuse ea, iar Anne simți cum inima i se încordează la vederea copilei speriate care se ascundea sub carapacea dură pe care sora ei o prezenta lumii. Mi-e... mi-e frică, mărturisi Izzie.

Anne își îmbrățișă sora și o mângâie pe spate, în timp ce fețele lor calde se atinseră. Mirosul familiar de ierburi pe care Izzie le folosea să își spele părul îi umplu nările lui Anne în timp ce căuta cuvinte de consolare, dar chiar și ea se temea.

– Totul va fi bine, spuse Anne în cele din urmă, încercând să se convingă pe sine. Dar când Izzie se eliberă din îmbrățișare, amândouă înțeleseră, fără s-o spună, că erau vulnerabile și că nu puteau face nimic. Soarta lor era să privească și să aștepte să fie luate fără prea multe scrupule, ca și cum ar fi fost un cufăr cu argint drept premiu pentru învingător.

James Harrington își ridică privirea în timp ce tânărul duce coborî în salon. Fusese în turn cu Anne și cu Elizabeth pentru ceva timp și, în ciuda faptului că erau pe punctul de a închide Hornby, James avusese timp să se gândească la modul în care nepoata lui îl privise pe duce când o condusese în turn – și la modul în care tânărul frate al regelui o privise pe Anne. Remarcase atracția evidentă pe care o simțiseră unul față de celălalt și se întreba dacă era ceva ce merita încurajat.

Întotdeauna se presupusese că ducele avea să se însoare cu fiica cea mică a lui Warwick. Dar acum că Warwick se răzvrătise, acea uniune nu mai era posibilă, iar ducele de Gloucester avea să fie nevoit să își caute altă soție. În urmă cu o săptămână, James nu ar fi îndrăznit să se gândească la faptul că fratele regelui ar putea dori vreo formă de alianță cu familia Harrington, dar această sosire neașteptată a lui și determinarea sa de a-i ajuta să apere castelul împotriva lordului Stanley schimbase asta. Oare era posibil, se întrebă James, ca nepoata lui să devină membru al familie regale și să lege familia Harrington de dinastia Plantagenet? Problema cu această idee, recunoscu el în sinea sa, în timp ce încuviință din cap pentru a răspunde unei întrebări puse de unul dintre soldații săi, era că Anne nu reprezenta un premiu fără Hornby.

În camera din turn, Anne ignoră sfatul ducelui și merse lângă fereastră. Ușile masive din lemn care protejau zidul exterior erau închise, poarta cu grilaj de fier era coborâtă, iar podul basculant era ridicat. Toată lumea era cu ochii în patru după o armată venită dinspre sud, care avea să își facă tabăra lângă castel și să aștepte; să aștepte până când cei din interior urmau să aleagă dacă să moară de foame sau să se predea. Oare unchiul James va ceda?

Ar permite ca nepoatele lui, și castelul, și moștenirea despre care credea că trebuia să fie a lui să cadă în mâinile dușmanului său? Anne se cutremură când își dădu seama că era posibil să fie singura opțiune. Cât despre ea însăși? Ce ar prefera, se întrebă în sinea ei: o moarte lentă prin înfometare sau perspectiva unei căsătorii cu un fiu necunoscut din familia Stanley?

O rază de soare reflectându-se într-o bucată de metal îi atrase atenția. I se păru că vede mișcare în apropiere de malul râului.

– Soldați, spuse Izzie, stând lângă ea. Sunt ascunși în iarba înaltă și după copaci.

– Deci va începe în curând.

– Să-i ia naiba! izbucni sora ei, apoi își făcu cruce, cerând iertare pentru înjurătură. Dar când se întoarse spre ea, Anne observă că teama lui Izzie fusese înlocuită din nou de un licăr de entuziasm, și se temu că avea să vină timpul când nu o va mai putea proteja.

Balderstone Hall, unde Isabella de Balderstone locuia cu mama ei văduvă, se afla în valea fertilă a râului Ribble. Zidurile din piatră neagră erau înconjurate de copaci astfel încât într-o lună aveau să fie aproape ascunse de ochii privitorilor. În timp ce Robert Harrington se apropia, auzi câinii începând să latre; mai întâi ezitant, apoi într-o zarvă crescândă, care îi scoase pe servitori din hambar și de la grajduri pentru a vedea cine sosea. Dar Robert căuta o singură siluetă și zâmbi când o văzu pe Isabella ieșind din lăptărie cu o mantie maro acoperindu-i umerii, protejând-o împotriva fulgilor de zăpadă care cădeau dintr-un cer noros. Robert uită de propria oboseală când ea porni în întâmpinarea lui. Părul ei blond și cârlionțat îi ieșea în șuvițe umede de sub bereta simplă din pânză, iar ochii cenușii îi erau plini de bucurie și îngrijorare în același timp. O luă în brațe și își atinse buzele reci de obrazul ei cald. De fiecare dată când o vedea, îi mulțumea lui Dumnezeu pentru norocul de a fi obținut binecuvântarea mamei ei pentru a o lua de soție pe fiică. Averea ei nu era spectaculoasă, iar proprietățile erau împărțite între ea și o soră mai mare, dar aveau să fie o adăugire binevenită la averea lui, iar pentru un al treilea fiu dintr-o familie precum Harrington, ea era o partidă potrivită.

– Nu mă așteptam să te văd atât de curând, îi spuse ea în timp ce se îndreptau spre conac.

– Dar ţi-am trimis vorbă să mă aştepţi. Nu-mi spune că flăcăul ăla leneş nu a ajuns. L-am plătit bine.

– Mesajul a sosit, îl asigură Isabella, ajutându-l să îşi dezbrace haina şi făcând semn unui servitor să aducă mai multe lemne pentru foc. Dar credeam că vei merge direct la Hornby.

– De ce? întrebă el, în timp ce ea îi punea haina la uscat.

– Cum, nu ştii?

– Am primit o misivă de la rege, cerându-mi să îmi adun din nou oamenii şi să ne întâlnim cu el la York. Robert se opri şi ascultă, văzând că ea avea veşti importante.

– Lordul Stanley a strâns o armată şi arme pentru a asedia castelul Hornby.

– Eşti sigură? Da, desigur, adăugă el când ea încuviinţă din cap. Altfel nu mi-ai fi spus.

Robert tresări din pricina durerii din picior. Muchia ascuţită a unei săbii îl străpunsese în lupta de la Losecoat Field, când îşi întorsese cu o secundă prea târziu calul, pentru a evita lovitura. Şi mai rău, rana îi fusese provocată de un bărbat pe care îl crezuse prieten – un bărbat pe care îl cunoscuse bine în anii pe care îi petrecuse la castelul Middleham, când fuseseră amândoi în slujba contelui de Warwick, înainte ca acesta să devină un trădător.

– Se pare că Stanley vrea să profite de ocazia de a prelua Hornby, crezând că suntem ocupaţi în altă parte. Robert se opri şi privi pe fereastra ale cărei obloane erau pe jumătate trase, urmărind cum zăpada se aşternuse deja pe porţiunile mai înalte de pământ.

– Sper că fratele meu a rămas la Hornby şi nu a mers la York, continuă el. Dacă lasă castelul păzit doar de o garnizoană slabă, atunci nu cred că vor rezista. Se întoarse spre Isabella cu o expresie îngrijorată pe chip. Trebuie să plec, spuse el, întinzându-se spre mantia pe care ea o pusese la uscat.

– Nu poţi pleca aşa, protestă ea. Trebuie să mănânci şi să te odihneşti – la fel şi calul tău. Ar fi o nebunie să pleci pe vremea asta.

Robert îşi dădu seama că Isabella avea dreptate. Furtuna se înteţea, iar fulgii greoi deja acoperiseră copacii care împrejmuiau şanţul de apărare. Călătoria lui va trebui să aştepte cel puţin până a doua zi.

*

Anne se trezi în toiul nopții și i se păru că aude tunete bubuind în afara zidurilor castelului, dar când se ridică în capul oaselor și aprinse lumânarea, își dădu seama că sunetul era al unor pași greoi pe scări și al unor voci precipitate.

– Sunt cei din familia Stanley, spuse Izzie, în vocea ei simțindu-se atât teamă, cât și un fel de nerăbdare.

O clipă mai târziu, cineva ciocăni la ușă și o deschise. Unchiul James intră în cameră ducând cu el un felinar.

– Îmbrăcați-vă repede, spuse el. Trebuie să mergeți jos.

Câteva momente mai târziu, ajunseră în salon, unde mătușa Joan stătea cu ochii căscați lângă șemineu, cu bebelușul William pe genunchi, iar doica o liniștea pe micuța lor verișoară Peggy, care plângea de frica umbrelor uriașe ce jucau pe tapiseriile de pe pereți.

– Orice s-ar întâmpla, stați aici! le instrui unchiul James în timp ce ducele de Gloucester își făcu apariția, purtându-și armura. Vor să pună mâna pe castel pentru a se folosi de el, astfel că nu au nici un motiv să îl distrugă sau să îl ardă din temelii. Sunteți în siguranță atât timp cât rămâneți aici, le spuse el.

Servitorii aduseră pături și saltele umplute cu fulgi, și de îndată ce copiii adormiră, Anne se întinse în apropierea rămășițelor focului din șemineu. În ciuda zarvei de mai devreme, castelul se cufundase acum într-o tăcere stranie, ca și cum el și toată lumea dinăuntru și-ar fi ținut răsuflarea, așteptând prima lovitură a armatei lui Stanley. Dar liniștea rămase intactă, iar Anne căzu într-un somn agitat și fu trezită doar de șoaptele servitorilor care aduceau micul dejun. Simți un braț greu deasupra ei și observă că sora ei, adormită, se cuibărise mai aproape de ea. Izzie părea fragilă și palidă în lumina dimineții, iar Anne văzu urmele lacrimilor pe obrajii ei și o auzi mormăind în timp ce îi mută blând brațul. Mătușa Joan încă stătea pe scaunul ei cu William în brațe și arăta de parcă ar fi fost trează întreaga noapte; lângă ea, doica și Peggy dormeau pe aceeași saltea.

Servitorii aduseseră pâine și mici cantități de bere, pe care le aranjau pe masa din capătul salonului. Anne se aplecă să ia copilul adormit din brațele mătușii ei, pentru ca femeia să poată merge să mănânce. Micul dejun era sărăcăcios, observă ea. Fusese dat ordin ca mâncarea să fie raționalizată, iar Anne se întrebă cât aveau să le ajungă proviziile.

Știa că, în timpul iernii, multe dintre butoaiele cu carne și pește în saramură și sacii cu cereale fuseseră epuizați și că absența

unchilor ei şi a oamenilor lor plecaţi să lupte împreună cu regele împotriva rebeliunii lui Warwick însemna că existaseră puţine şanse ca pivniţele să fie aprovizionate corespunzător. Familia Stanley putea aduce continuu provizii din sud pentru oamenii lui. Dar odată ce mâncarea din Hornby avea să se termine, ei aveau să se declare înfrânţi.

Anne legănă copilul agitat care se sprijinea de umărul ei şi se întrebă dacă nu cumva ar fi fost mai bine să renunţe acum. Sfârşitul părea inevitabil, iar acest asediu putea doar să prelungească agonia, nu doar pentru ei, ci şi pentru copii. Sărută capul moale al micuţului ei nepot în timp ce îl legăna. Toate astea puteau fi ale lui într-o bună zi, dacă unchiul ei le putea recupera, iar în vreme ce bebeluşul sughiţa şi suspina în braţele ei, Anne decise că avea să facă tot ce îi stătea în putere pentru ca acest pământ să rămână în posesia proprietarilor lui de drept. Faptul că ea se afla în posesia lui nu era atât de important precum numele de Harrington.

Anne auzi pe cineva alergând pe scările exterioare, şi imediat după aceea, ducele de Gloucester intră în încăpere. Probabil că fusese treaz toată noaptea, dar ochii şi expresia feţei îi erau luminoase şi vioaie, ca ale unui om care tocmai se trezise dintr-un somn odihnitor. Un zâmbet îi lumină chipul sever, ascuţit, când o văzu pe Anne legănând copilul.

– Aţi reuşit să dormiţi? o întrebă.

– Puţin, deşi cred că mătuşa mea a stat trează toată noaptea. Pare a fi liniştе, adăugă ea.

– Nu se grăbesc. Au impresia că se află într-o poziţie avantajoasă. Ducele se încruntă privind în jur, ochii lui numărând subtil pâinile de pe platouri. Unchiul dumitale pare nesigur în privinţa proviziilor. Nu aş fi mâncat cu atâta poftă dacă aş fi ştiut asta. Merg să văd câte cereale şi făină mai sunt în pivniţă, ca să îmi dau seama cât putem rezista.

– Deci, ei sunt într-o poziţie avantajoasă? întrebă Anne.

– Nu, o asigură el. Suntem bine protejaţi şi avem suficientă muniţie. Le putem îngreuna viaţa, mai ales dacă vremea rea continuă. Rugaţi-vă pentru mai multă zăpadă, lady Anne, o sfătui el, îndreptându-se spre uşa ce ducea în pivniţă.

Copilul din braţele ei se mişcă şi începu să plângă, iar doica îl luă să îl hrănească şi să îi schimbe scutecele. Anne luă o cană de bere slabă şi bucata de pâine care îi revenea şi merse să se aşeze pe o bancă de lângă focul care fusese readus la viaţă cu încă un

buștean. Se întrebă câți bușteni mai rămăseseră. Pădurile erau bogate, dar se aflau în afara zidurilor castelului, utile doar pentru a-i ajuta pe oamenii lui Stanley cu lemn pentru focul pe care aveau să îl întrebuințeze ca să slăbească fundația fortăreței.

– Of... gemu Izzie, trezindu-se și ridicându-se în capul oaselor pe salteaua îngustă. Credeam că a fost doar un vis urât, spuse ea, frecându-și ochii roșii.

– Vino, mănâncă ceva, spuse Anne, întinzându-i surorii ei ceea ce rămăsese din porția proprie. Nu este atât de rău. Ducele crede că se vor retrage în curând, mai ales dacă vremea se înrăutățește.

– Presupun că vorbești despre Gloucester, spuse Izzie, rupând o bucată de pâine. Încrederea ta în abilitatea lui de a prezice viitorul mă uimește. Oricine va spune că ești îndrăgostită de el.

Iritată de tachinările surorii ei, Anne își luă mantia și, lăsând-o pe Izzie să mănânce, îl urmă pe ducele de Gloucester în pivnițe. Cuvintele lui Izzie o înțepaseră. Nu era îndrăgostită de el, dar ducele avea ceva ce o incita, și nu doar pentru că era fratele regelui și le făcea o asemenea favoare.

Afară, cerul era cenușiu precum metalul, iar frigul înțepător îi încordă trupul într-un mod dureros. Trecând pe lângă ușa deschisă a bucătăriei, văzu că înăuntru era plin de femei și copii, ghemuindu-se în toate colțurile. Tocmai se apropia de ușa magaziei cu cereale, când îl zări pe duce ieșind.

– Ce căutați aici? În vocea lui se simțea un amestec de îngrijorare și de furie. Mergeți înăuntru!

Anne îl privi, pregătită să îi conteste ideea că ea ar trebui să facă tot ce spune el, dar înainte să îi poată răspunde, ducele o apucă de braț cu mâna lui puternică și o împinse înapoi. Fără să îi dea timp să protesteze, o conduse pe lângă bucătărie, în susul scărilor, și apoi în micul solar din capătul salonului.

– Nu vreau să vă fac de râs și să vă dojenesc în fața servitorilor, lady Anne, dar trebuie să înțelegeți că nu aveți voie să ieșiți din castel... sub nici un motiv! Ochii lui ca de oțel licăreau cu o furie reținută, iar răspunsul pe care ea voia să i-l dea i se împletici pe limbă. Înțelegeți? Ea îl privi tăcută, conștientă că nu teamă era sentimentul pe care îl trezise în ea cu felul lui de a fi, ci o dorință pe care nu o mai simțise vreodată; dorința ca el să străbată spațiul ce îi despărțea, să îi cuprindă din nou brațul și să își folosească trupul pentru a-i îmblânzi poftele pe care ea nu reușea să le înțeleagă. Înțelegeți? repetă el.

– Da, Alteță, reuși Anne să răspundă.

– Am destule de făcut și fără să vă salvez de propria dumneavoastră nechibzuință, îi spuse ducele. Rănită de cuvintele lui, Anne își înghiți lacrimile nedorite. Evident, el o credea o fetiță prostuță și încăpățânată. La urma urmei, probabil că Izzie avea dreptate în privința lui, își spuse. Dar când trecu pe lângă ea, ducele își puse pentru o clipă mâna pe umărul ei, iar atingerea lui zăbovi arzătoare în corpul ei mult timp după ce acesta plecase.

James Harrington ridică privirea când simți ceva moale și umed căzând pe mâna sa. Zăpadă. În timp ce se îndrepta spre el, și ducele de Gloucester observase că ninge, gândi James, după ce îl văzuse pe tânăr înălțându-și privirea spre cer.

– Dacă raționalizăm proviziile, putem rezista două, chiar trei săptămâni, spuse ducele, ajungând lângă el și privind în jos. La poalele zidurilor castelului, James văzu mai multe corturi decât putea număra, așezate dincolo de raza arcașilor lui, deși dacă Stanley spera într-o rază primăvăratică de soare ca să își lanseze atacul, atunci se părea că avea să fie dezamăgit și că Dumnezeu era de partea Harringtonilor, la urma urmei.

– Va fi rece și umed pentru ei dacă zăpada asta se depune, zise ducele urmărind cerul cenușiu dinspre vest. Dar Stanley este un om hotărât și nu va renunța ușor.

– Acum că Anne are vârsta căsătoriei, încercările lui de a prelua castelul pot doar să se intensifice, spuse James. Dacă pune mâna pe ea și pe Elizabeth și le mărită cu rudele lui, atunci pământurile mele vor fi pierdute.

– Este nedrept, spuse ducele, dar fratele mele vede totul dintr-o altă perspectivă. El crede că, dacă îl va recompensa pe Stanley, acesta îi va rămâne loial.

– Asta însemnând să nu îi recompenseze deloc pe cei care și-au dovedit deja loialitatea, spuse James trist.

– Dacă nu aș fi de acord cu dumneata, nu m-aș afla aici, răspunse ducele, dar nu te aștepta să îmi trădez fratele. Cred că a judecat greșit chestiunea asta, și dacă vei reuși să salvezi acum Hornby de sub asediu, se va răzgândi.

– Sunt mult mai recunoscător pentru sprijinul dumneavoastră decât pot exprima în cuvinte, Alteță. Faceți familiei Harrington o mare onoare fiind prezent aici.

– Tatăl și fratele dumitale și-au dat viața pentru tatăl meu. Aș vrea să îndeplinesc această datorie de onoare.

James întâlni privirea ducelui și citi în ea sinceritatea spuselor lui. Semăna atât de mult cu tatăl său, încât aproape că vedea aceeași persoană, gândi el, spre deosebire de rege, ale cărui înălțime și trăsături frumoase îi trădau descendența din neamul lui Neville de Raby. Trase adânc aer în piept, hotărât să aducă discuția înapoi la nepoata lui, Anne, întrebându-se dacă să îndrăznească a sugera că datoria familiei ducelui către familia Harrington putea fi răsplătită printr-o căsătorie. Dar oportunitatea aceasta se risipi atunci când o bubuitură răsunătoare îi făcu pe amândoi să privească spre locul unde o scară de asalt era acum poziționată pe peretele exterior. Arcașii trăgeau în bărbații care încercau să urce, iar James zâmbi satisfăcut când îl auzi pe unul căzând la pământ cu un țipăt agonizant, doborât de o săgeată care îi rămăsese înfiptă în umărul drept.

– Se pare că Stanley nu este speriat de zăpadă, la urma urmei, spuse ducele, deși scările nu pot decât să devină decât din ce în ce mai alunecoase. Este un prost.

Dar un prost periculos, gândi James, și unul chiar insistent.

În castelul Hornby, zilele deveniră o rutină. În zori, femeile se trezeau din pricina zgomotelor făcute de bărbații cățărați pe parapeți, care aruncau insulte și săgeți către armata lui Stanley, atunci când oamenii acestuia ieșeau din corturi. Insultele le erau întoarse și, deși Anne nu putea desluși cuvintele, nu încăpea îndoială că erau la fel de grosolane și degradante, și făcând referire la bărbăția celor din tabăra Harrington-ilor.

Micul dejun consta în rămășițe de pâine din ziua precedentă și o cană mică de bere slabă, lăsând-o pe Anne cu o sete constantă, pe care o găsi mai greu de îndurat decât foamea. Berea fusese de asemenea rațională, pentru a economisi proviziile din magazia cu cereale. La cină, li se permitea să mănânce puțin pește sau șuncă, lângă o porție mică de supă; în alte zile aveau pâine înmuiată în supă, care devenea din ce în ce mai apoasă. Toate mesele erau frugale, iar Anne se culca adesea înfometată.

Zilele deveniră lungi și monotone în atmosfera fetidă din salonul neaerisit și, în afară de momentele când se juca cu bebelușul William, pentru a-i permite mătușii sale să doarmă, sau când îi cânta micuței Peggy sau se certa cu sora ei, prea multe nu erau de

făcut; deşi Anne îşi petrecea mult timp gândindu-se la duce şi tânjind să îl vadă măcar puţin.

Din când în când, o bubuitură răsuna între zidurile castelului, când vreo piatră sau un bolovan era aruncat cu catapulta care fusese construită, capul zvâcnindu-i adesea în ritmul cu care porţile erau forţate cu berbecele. În timpul zilei, se auzeau strigăte în timp ce săgeţile îi asaltau pe bărbaţii care ieşeau din tunelul pe care îl săpau pe sub zid, deşi unchiul James o asigură că progresul lor nu era prea mare şi că zidurile erau groase şi puternice.

Apoi, într-o dimineaţă, Anne fu trezită de râsete. Se ridică speriată în capul oaselor, strângându-şi mantia la piept şi încercând să îşi calmeze inima care o luase la galop. Se strădui să înţeleagă ceea ce auzea. Oare oamenii lui Stanley reuşiseră să intre în castel? se întrebă ea. Privi spre uşă şi se aşteptă ca ei să dea buzna din clipă în clipă, pentru a le lua pe ea şi pe Izzie prizoniere.

Se ridică în picioare în timp ce zăvorul fu ridicat şi uşa se deschise. Stătu dreaptă şi mândră, împletindu-şi părul care i se desfăcuse în somn, hotărâtă să înfrunte consecinţele înfrângerii cu demnitate. Dar cel care intră era unchiul James, cu un rânjet de încântare care îi şterse toată epuizarea de pe chip, iar teama ei se transformă în speranţă.

– Au plecat! anunţă el uimit. Probabil că au început să se retragă noaptea trecută. Mai sunt câţiva rătăciţi care strâng tabăra. Îşi luă soţia în braţe când aceasta alergă spre el şi o ridică, învârtind-o. Am învins! râse el şi o sărută pe buze în faţa tuturor. Eşti în siguranţă, îi spuse lui Anne.

– Ce s-a întâmplat? întrebă Izzie de pe salteaua ei, frecându-şi ochii împăienjeniţi de somn.

– Stanley şi ai lui au plecat. I-am alungat!

Robert Harrington tresări din somn la auzul zgomotului familiar al unei armate în mişcare. Pentru o clipă, crezu că se află pe câmpul de luptă. Apoi îşi aminti că, pe măsură ce se apropiase de Hornby, cu o seară în urmă, şi se desfăta la gândul unei băi fierbinţi şi al unei mese copioase, văzuse castelul înconjurat de armata lui Stanley şi fusese forţat să se adăpostească în pădure.

Îşi frecă mâinile şi picioarele amorţite de frig. Călătorise destul de sărăcăcios echipat pentru campare, şi dormise înfăşurat în pătura calului, pe pământul umed. Se ridică în genunchi şi se întinse stângaci după sabia care zăcea în teacă, lângă el. Tropăitul

ferm al pașilor și nechezatul ocazional al vreunui cal agitat se distingeau în apropiere, iar Robert își dădu seama că armata se îndrepta spre sud. De ce, nu era sigur. Putea însemna că Stanley pusese mâna pe tinerele lui nepoate, Anne și Elizabeth, dar era puțin probabil, având în vedere modul în care fratele lui le păzea, și le-ar fi păzit și mai strașnic știind că dușmanul se afla la porțile castelului.

Tremurând, se ridică în picioare și își luă pătura de jos. Calul lui trăgea de frâiele cu care era legat de un copac. Și el auzise zgomotele făcute de ceilalți cai și era nerăbdător să li se alăture.

– Șșșt! îl liniști Robert, trecându-și mâna peste nasul osos al animalului și peste botul lui moale, în speranța să nu îl dea de gol. Credea că, dacă își apăsa mâna pe el, împiedicând calul să întoarcă ușor capul, avea să fie mai puțin probabil să scoată un nechezat. Și, cu puțin noroc, armata lui Stanley nu va avea nici un interes să urmărească vreun infractor, chiar dacă l-ar fi zărit, în drumul lor, ițindu-se printre copaci.

Când Robert se asigură că trecuse și ultimul pedestraș, își conduse calul până la drumul plin de noroi și de zăpadă topită, unde urmele de pași împreună cu un morman aburind de bălegar de cal și cu sunetele îndepărtate ale soldaților stăteau mărturie a trecerii lor recente pe acolo. Robert își îndreptă calul spre nord, înșfăcă frâiele și, împingând piciorul în scara șeii, își ridică trupul chinuit pe cal. În curând urma să ajungă acasă, unde, cu puțin noroc, avea să îl aștepte micul dejun.

James Harrington stătea în salon cu ducele de Gloucester. Euforia lui de mai devreme, când văzuse armata lui Stanley dispărând spre sud, fusese înlocuită de neliniște, iar ducele dăduse glas gândurilor lui. Ceva mai mult decât rezistența lor la asediu cauzase retragerea trupelor, astfel încât un nou asalt nu era deloc imposibil.

– Voi merge la York, spuse ducele. Dacă o să am nevoie de prezența dumitale acolo, îți voi trimite vorbă.

– Știți că loialitatea mea pentru dumneavoastră este dincolo de orice dubiu, îi spuse James. Sprijinul pe care ni l-ați oferit aici a fost mai mult decât meritam. Dacă aveți nevoie să lupt alături de dumneavoastră, voi veni.

Ochii albaștri și ageri ai ducelui îi întâlniră pe ai lui, pentru un moment. James știu că ducele înțelesese sensul nerostit al

cuvintelor lui, şi anume că familia Harrington îi era loială lui, şi nu regelui, acum că Warwick nu mai era stăpânul lor.

– L-am trimis pe Ratcliffe la grajduri să pregătească caii. Vom pleca de îndată ce sunt gata.

– Dar trebuie să luaţi micul dejun mai întâi, spuse James în timp ce un servitor aduse nişte pâine şi o puse pe masă.

– Doar o gustare rapidă, spuse ducele. Mi-ar plăcea să ajung la York până la căderea nopţii. Iar asta înseamnă că va trebui să călărim foarte repede.

Anne se afla în dormitorul ei. Nu mai fusese aici din noaptea când începuse asediul. Patul era încă nefăcut, iar halatul ei zăcea pe podea, unde îl lăsase, în graba de a se îmbrăca. Îl ridică şi îl împături, apoi îşi aranjă aşternuturile şi păturile pe pat şi merse lângă fereastră pentru a deschide obloanele, astfel încât lumina palidă a soarelui să pătrundă în încăpere. Într-o clipă, se gândi ea, avea să cheme un servitor ca să îi aducă apă caldă pentru se spăla şi a-şi schimba lenjeria, dar între timp se simţi mânată de impulsul de a privi afară, ca să se asigure că asediul se sfârşise cu adevărat.

Văzu oameni îndreptându-se spre castel cu căruţe pline de provizii proaspete. Pentru moment, poarta castelului stătea larg deschisă spre piaţă, iar din câte putea vedea Anne, nu era nici urmă de armata lui Stanley.

– Au lăsat în urma lor un dezastru, comentă Izzie, venind în spatele ei.

– Da? întrebă Anne, dorindu-şi să fi avut vederea ageră a surorii sale. Dar, în realitate, gândi ea, nu voia să vadă mizeria de pe malul râului Wenning.

– Vom avea apă caldă în curând, spuse Izzie. De-abia aştept să scap de rochia asta. Am impresia că am stat o viaţă îmbrăcată cu ea. În timp ce sora ei vorbea, Anne auzi pocnetul lemnelor care erau tăiate pentru foc. Era un sunet liniştitor şi familiar, iar ea de-abia aştepta să mănânce pâine proaspătă şi carne de oaie la cină. Viaţa avea să revină la normal, cel puţin pentru o vreme. Dar în adâncul sufletului, Anne ştia că, mai devreme sau mai târziu, Stanley şi ai lui aveau să se întoarcă.

James îi făcu semn fratelui său să înainteze, iar Robert veni spre ei încruntându-se, ca şi cum ar fi căutat o explicaţie pentru faptul că ducele de Gloucester lua micul dejun la Hornby, purtând

încă armura pe el. Robert făcu absent o plecăciune înaintea ducelui și apoi își privi fratele cu ochii lui căprui și precauți. Părea ud, și înfrigurat, și foarte obosit, gândi James, întrebându-se unde se adăpostise fratele lui în timpul asediului lui Stanley.

– Alteță, spuse Robert.

– Aduci vești? întrebă nerăbdător ducele.

James văzu cum fratele lui scotea din buzunar o scrisoare umedă.

– Regele adună din nou o armată. Se zvonește că Warwick se întoarce, având sprijinul reginei Franței.

Ducele de Gloucester lovi cu pumnul în masă, făcând-o să se deplaseze din suporți. Paharele și platourile se mișcară la rândul lor.

– Știam că retragerea lui Stanley nu se datora doar aversiunii față de vremea rea. Când ați primit vești de la rege?

– În urmă cu vreo două zile, recunoscu Robert.

– Fratele meu nu a putut aduce vestea mai devreme, spuse James.

Ducele încuviință din cap, deși era evident că deja gândurile lui o luaseră înainte.

– Trebuie să plec, spuse el.

Dezbrăcându-se de hainele ude care îi dădeau senzația de frig, Robert intră în cada cu apă. Era fierbinte. Prea fierbinte, iar el rămase în picioare un moment, până când, dezmorțindu-se, începu să își simtă din nou picioarele, căldura transformându-le din alb într-un roșu aprins. Apoi se lăsă ușor în cadă, înjurând când apa fierbinte îi atinse zonele intime. Servitorul veni cu o găleată de apă rece, dar Robert îl alungă. Apa avea să se răcească și singură destul de repede, iar pentru moment, durerea era aproape plăcută. Robert lăsă lichidul parfumat să îl învăluie, și aburul să îi destupe nasul înfundat. Își lăsă capul pe spate, pe marginea tare a căzii, și privi grinzile groase din lemn de stejar care susțineau tavanul dormitorului său. Ar fi fost plăcut să doarmă, dar mintea lui era încă prea trează, continuând să mediteze asupra evenimentelor din acea dimineață.

Când urcase scările exterioare ale castelului, căutându-și fratele, nu se așteptase să îl găsească cu ducele de Gloucester. Îl cunoștea pe tânărul duce din zilele petrecute la Middleham, unde primise educație sub tutela familiei Warwick. Cât fusese cavaler acolo, Robert primise responsabilitatea de a se ocupa de

antrenamentul tânărului Diccon[1] în arena pentru turniruri și descoperise că băiatul era un călăreț talentat, dar mai degrabă interesat de vânătoarea cu șoimi decât de rafinarea abilităților pentru turnir. Își mai amintea că adesea îl găseau pe băiat într-un colț, retras și tăcut, citind o carte sau jucând șah cu oricine îi făcea pe plac. Contele avusese curajul să-și exprime îngrijorarea cu privire la aceste activități sedentare, dar ceea ce Diccon învățase din ele nu se irosise. Era un tactician, iar garanția că el avea să intervină de partea lor în privința moștenirii îi dădea speranță lui Robert. Știa că regele ținea la fratele lui mai tânăr, iar dacă exista cineva care să îl poată convinge să se răzgândească, acela era Diccon.

Se foi în cadă și începu să-și dezlege bandajul de la picior, pentru a-și examina rana. Tresări, întrucât pânza se lipise de sângele uscat, dar tăietura părea curată și nu se vedea nici urmă de infecție supurândă. Începu să toarne ușor apă peste ea, când un aer rece îl avertiză că ușa se deschisese, iar o clipă mai târziu, fratele lui apăru după paravan. Acesta își schimbase hainele și era proaspăt bărbierit, iar acum adusese cu el o carafă și două cupe, pe care le puse pe podea, trăgându-și apoi un scaun și așezându-se, pentru a turna vin.

– Poftim, spuse el, întinzându-i paharul. Am reușit să ascund vinul ăsta.

– Aș fi preferat ca logodnica mea să se ocupe de sarcinile astea, spuse Robert, sorbind din vinul roșu de Burgundia, care îi provocă un val de căldură din cap până în picioare.

– Atunci, nu mă voi oferi să te spăl pe spate, răspunse James, dar mi-ar plăcea să îți aud părerea despre o chestiune care o privește pe Anne, acum că femeile nu sunt prin preajmă.

– Da? Credeam că ești preocupat de asedii și rebeliuni, nu de nepoata noastră.

– Toate au legătură între ele, spuse James, învârtind cupa între degete. M-am tot gândit în ultimele zile.

– La ce? întrebă Robert, intrigat de expresia serioasă a fratelui său și neputând să ghicească ceea ce urma el să spună.

– Gloucester pare interesat de Anne, spuse fratele său. La urma urmei, au cam aceeași vârstă, iar ea nu este lipsită de farmec.

– Și Anne?

– I-a căutat compania cu fiecare ocazie. Cred că îl place.

[1] Prescurtarea străveche a numelui Richard (n.tr.)

– Dar o căsătorie iese din discuție. El este ca și promis... Robert tăcu, dându-și seama ce implicau spusele lui. Acum nu mai putea fi vorba despre o uniune între Diccon și fiica lui Warwick. Dar dacă Stanley va deveni tutorele ei, atunci nu vom avea nici un cuvânt de spus în ceea ce privește alegerea unui soț pentru ea. Sau gândurile ți-au luat-o înainte, și vrei să îi găsim pe cineva pentru momentul în care castelul ne va fi înapoiat?

– Sper ca tânărul duce să îl poată convinge pe rege să ne returneze castelul. Dar șansele de a fi mai convingător ar crește, dacă la mijloc ar fi implicată și o recompensă. Nu voi descuraja o prietenie între el și Anne.

Robert își dezlipi privirea de la dâra de sânge proaspăt care curgea din piciorul lui și murdărea apa.

– Cât de mult ești pregătit să o încurajezi? întrebă el.

Fratele lui se ridică și își bău însetat vinul dintr-o singură înghițitură.

– Te-ar pune pe gânduri dacă Stanley ar trebui să se aleagă cu bunuri perimate? întrebă el, ridicând din sprâncene.

Capitolul 2

Martie 1470–aprilie 1470

Anne ciugulea fără chef din mâncare în timp ce unchii ei discutau din nou despre Hornby. Trecuse aproape o săptămână de când ducele de Gloucester plecase. Nu primiseră nici o veste de la el, iar durerea din gâtul şi din ochii ei nu se ameliorase.

Lângă ea, Izzie oftă când unchiul James începu să spună din nou povestea despre cum încercase el să îşi dovedească loialitatea faţă de yorkişti, luându-l prizonier pe regele Henric. Era o poveste pe care o auziseră de multe ori înainte, despre cum, după bătălia de la Towton şi înfrângerea armatei casei de Lancaster, Henric fugise şi petrecuse luni întregi ascunzându-se în casele nobililor din nord, care încă îi erau loiali.

– Tocmai lua cina cu decanul de la Windsor când noi am dat buzna peste ei, povestea unchiul ei. L-am dus la castelul de la Clitheroe şi l-am închis acolo peste noapte, înainte de a-l duce la Londra. Se opri din povestit, cu o expresie sumbră pe chip. Da, am fost recompensat, dar nu aşa cum mi-aş fi dorit, şi prezentul demonstrează faptul că, deşi l-am ţinut pe Henric în Turn, lucrul acesta nu i-a garantat lui Eduard ascensiunea la tron.

– Henric este doar un pion, spuse Robert. Întotdeauna, regina lui a fost cea care a făcut toate mutările. Şi nu mă surprinde faptul că nu va renunţa la încercarea de a-i asigura tronul fiului ei.

– Dar bătrânul rege chiar este nebun? întrebă Anne.

– Suficient de nebun, spuse James, turnând mai mult vin în cupe, din pivniţele proaspăt aprovizionate. Dar poate nu la fel de nebun precum Warwick. Cine ar fi crezut că acesta s-ar întoarce împotriva lui Eduard şi s-ar alia cu vechiul lui duşman, Margareta de Anjou?

– Warwick vrea să îi arate lui Eduard că nu poate domni fără sprijinul său, spuse Robert. Întotdeauna a fost o persoană care a exploatat slăbiciunile celorlalți în folosul său.

– Poate că i-ar plăcea să fie el însuși rege, sugeră James.

– Dacă nu rege, cel puțin făuritor de regi. Dacă s-ar putea descotorosi de Eduard, l-ar pune probabil pe Clarence pe tron.

– Asta ar fi într-adevăr o tragedie. L-am cunoscut pe Clarence și cred că este un cap sec.

– Ce vrei să spui? întrebă Anne.

– Unchiul tău vrea să spună că este idiotul familiei; dirijat cu ușurință prin promisiuni de măreție.

– Ce se va întâmpla? întrebă Anne.

– Zvonurile susțin că Warwick și Clarence s-au întâlnit cu Margareta de Anjou la curtea regelui francez Ludovic.

– Dușmani de moarte unindu-și forțele? râse James. Nu va ieși nimic din asta. Se va întoarce în curând acasă, cu coada între picioare, ca un câine biciuit.

– Nu știu, spuse Robert cu seriozitate. Warwick va face orice pentru ca lucrurile să iasă cum dorește el, iar el și Eduard nu s-au pus niciodată de acord cu privire la tabăra pe care ar trebui s-o sprijine în războiul francez. Cred că vor mai urma multe lupte, spuse el și, cu toate că salonul se încălzise datorită focului generos, un fior rece o străbătu pe Anne în timp ce îi asculta.

– Este posibil să fim chemați să luptăm pentru rege, îi spuse unchiul James. Dacă ducele de Gloucester trimite după noi, nu îl putem refuza.

– Și dacă între timp vine lordul Stanley? întrebă ea.

– Și el va merge să lupte pentru rege. Nu veți fi în nici un pericol dinspre partea lui.

Robert își zăvorî ușa camerei, dar, în loc să se întindă în pat, se holba la cerul senin al nopții. Un halou colorat înconjura luna plină. Noaptea avea să aducă un îngheț care va transforma apa de pe drumuri în gheață. Fu străbătut de un tremur și speră în sinea lui ca nici un mesager să nu vină încă de la York. Zilele reci petrecute în șa și nopțile și mai reci sub acoperișul fragil al unui cort nu îl atrăgeau prea mult, iar o campanie împotriva lui Warwick însemna, de asemenea, că nunta lui cu Isabella va trebui amânată. „Blestemat să fie", gândi el, cuibărindu-se în patul rece ca gheața. Era sătul să aștepte ca trupul cald al logodnicei sale

să îi încălzească aşternuturile. Întreaga lui viaţă părea să fie un lung şir de aşteptări: aştepta ca regele să le înapoieze Hornby, aştepta pacea, aştepta să se însoare.

Stând cu ochii deschişi, neîndrăznind să îşi mute picioarele din singurul loc pe care îl încălzise, se gândi la ceea ce îi spusese James despre Anne. Nepoata lui chiar păruse mai distrată decât îi stătea în fire, în această ultimă săptămână, deşi putea doar să ghicească motivul. Minţile femeilor nu erau niciodată uşor de înţeles, iar Anne nu mai era fetiţa care să se mulţumească cu un platou cu bomboane şi o păpuşă nouă, ci se transformase într-o fiinţă mofturoasă, care adesea îşi supăra mătuşa cu dorinţa ei de a sta singură în cameră; iar Elizabeth era şi mai rău. Cerul să îl apere pe bărbatul care avea să o ia de soţie, gândi Robert, în timp ce riscă şi se întoarse pe o parte, pentru a scăpa de apăsarea asupra piciorului său bolnav.

Când tatăl şi fratele lui muriseră la Wakefield, el şi James călăriseră toată noaptea să ajungă la Hornby, pentru a-şi proteja nepoatele şi castelul împotriva vreunei revendicări. James avusese încredere că, dacă Hornby avea să îi rămână lui Anne, el ar primi tutela ei şi ar păstra castelul până când ea va împlini vârsta potrivită, când el îi va putea alege un soţ potrivit, care să nu îi provoace probleme. Totuşi, în ciuda sprijinului lor continuu acordat regelui Eduard, acesta încă insista ca tutela să îi fie dată lui Stanley. Dar dacă James avea dreptate şi Anne era îndrăgostită de ducele de Gloucester? Puteau folosi asta în avantajul lor? se întrebă Robert. În ciuda ambiţiilor fratelui său, Robert nu-şi imagina că Anne ar putea deveni ducesă, chiar şi având castelul Hornby drept zestre. Dar putea fi folosită drept momeală, pentru a-l face pe duce să îl atragă pe rege de partea lor. Era păcat, îşi spuse, gândindu-se la Anne, la părul ei negru şi des şi la ochii aceia verzi. Era o fată frumoasă, şi ar fi fost o soţie dezirabilă pentru un bărbat. Dar dacă acel bărbat avea să fie Stanley, atunci Robert era de acord cu fratele său că nu exista nici un motiv pentru ca ea să fie revendicată drept o mireasă virgină.

Anne stătea în capul oaselor în pat, ghemuită sub mantie pentru a-i ţine cald. Durerea din abdomen o străpungea în valuri care se intensificau, iar ea îşi strânse genunchii la piept pentru a încerca să şi-o calmeze. Cu ajutorul luminii pale de la lumânarea pâlpâindă putea vedea ceea ce mai rămăsese în sticla cu infuzie de

ierburi pe care așa-numita matroană Payne[1], cea mai înțeleaptă femeie din sat, i-o adusese. Sperând să nu o trezească pe Izzie, care dormea liniștită lângă ea, își coborî picioarele desculțe pe covorul aspru care acoperea podeaua. Cu o mână lipită în locul unde durerea amenința să o sfâșie, merse să își toarne puțin din lichidul urât mirositor într-o ceașcă și îl bău, strâmbându-se în întuneric.

– Durerea aceasta face parte din procesul de a deveni femeie, îi spusese matroana Payne. Nu ai de ce te teme. Este modul naturii de a curăța sămânța nefolosită a femeii. Odată ce te vei căsători și vei rămâne însărcinată, va înceta.

Prima oară când Anne găsise sânge pe așternuturile ei, nu știuse care era explicația. Crezuse că se rănise cumva în timp ce dormise, iar plânsul disperat al surorii ei nu o ajutase prea mult să se calmeze. Dar servitoarea care venise să ia cearșafurile la spălat îi explicase că sângele provenea din pântecul ei și că lucrul acesta li se întâmpla tuturor femeilor care nu erau însărcinate. Îi dăduse atunci lui Anne niște pânze pentru a-și acoperi sângerarea și luase așternuturile pătate, fără alte comentarii. La început, Anne crezuse că durerea era ceva ce trebuia să îndure, până când mătușa ei o găsise ghemuită și plângând în pat și, descoperind cauza suferinței ei, trimisese după matroana Payne.

Anne se simțise în stare să o întrebe pe femeie toate lucrurile despre care nu îndrăznise să o întrebe pe mătușa ei, iar mai târziu, îi împărtășise lui Izzie cunoștințele dobândite. Sora ei se arătase îngrozită și spusese că era un truc destul de ieftin din partea lui Dumnezeu pentru a le vizita pe femei, iar Anne fusese șocată și îi ceruse să se roage și să implore iertare pentru blasfemia ei.

De asemenea, Anne o întrebase pe matroana Payne cum ajungeau bebelușii să crească în pântecul unei femei, iar femeia îi explicase felul în care se amesteca sămânța bărbatului cu cea a femeii. La început, Anne se arătă de-a dreptul uimită de ceea ce i se spusese. Se gândi la cei doi copii ai mătușii și unchiului James și i se păru greu de crezut că un act precum cel descris avusese loc între ei. Dar matroana Payne râsese de îndoiala ei și îi spusese că era un act plăcut, deși, în acel moment, Anne nu putuse înțelege cum actul de a sta întinsă în timp ce un bărbat își împinge organul intim în ea îi putea oferi plăcere. Dar când ducele de Gloucester o prinsese de braț și o dusese în solar, simțise ceva încleștându-se înăuntrul

[1] „Pain" înseamnă durere, în lb. engleză. (n.tr.)

ei, aproape de locul care o durea acum, şi îi oferise un sentiment după care tânjea acum. Privind patul, durerea începu să i se mai domolească şi se închipui întinsă pe el, pregătită pentru duce. Gândul o speria şi o excita totodată.

James citi mesajul scris de un secretar şi semnat de ducele de Gloucester, cu sigiliul ataşat. Se pare că ameninţarea dinspre Franţa era credibilă şi că Warwick şi Margareta de Anjou adunau trupe pentru o invazie menită să îl alunge pe Eduard de pe tron. Regele, spunea ducele, era îngrijorat, mai ales după ce fusese deja forţat să împiedice o rebeliune în Yorkshire, condusă de Sir John Conyers şi de John Scrope, Lord de Bolton. Ducele îi scrisese lui James pentru a-l ruga să îi încurajeze pe localnicii care încă erau loiali familiei Harrington să lupte pentru rege. Nu spuse nimic despre moştenire, deşi într-o notă de subsol scrisă de el însuşi afirmă că avea să revină la Hornby în curând, iar James spera că atunci avea să aducă veşti mai bune; veşti pe care, poate, nu îndrăznea să le aştearnă pe hârtie, atâta vreme cât nu era sigur de materializarea lor.

James îi spuse mesagerului cu blazonul mistreţului alb prins de pălărie să meargă la bucătărie şi să ceară mâncare şi băutură.

– Servitorii îţi vor găsi un pat pentru noaptea asta. N-are rost să călăreşti înapoi spre York dacă stăpânul tău va sosi în curând încoace, îi spuse el şi, după ce bărbatul plecă, începu să se gândească la motivul pentru care Richard de Gloucester decisese să se întoarcă la Hornby, când se presupunea că trebuia să strângă oameni pentru a se întâlni cu trupele regelui în sud.

Atracţia probabil că era Anne, decise el şi pocni din degete, chemând un servitor care tocmai venise în salon cu un coş de lemne pentru şemineu.

– Găseşte-o pe lady Anne şi spune-i că vreau să îi vorbesc în solar, spuse el.

James îşi făcu apoi de lucru cu secretarul său, dictându-i o scrisoare pe care să o trimită în satele şi cătunele din jur, pentru a le aminti oamenilor că, deşi stăpânul lor era pentru moment Thomas Stanley, ei îi datorau loialitatea supremă regelui şi trebuiau să îşi lase căminele şi să se adune din nou, cu cal şi armură, ca să lupte alături de el. Când îşi văzu nepoata în pragul uşii, îi spuse să intre şi îi făcu semn să ia loc pe scaunul de lângă foc. Rămase tăcut până când scribul îşi termină treaba şi, luând-şi

condeiele și cerneala, se duse în biroul lui din sala principală ca să pregătească acele copii pe care să le dea mesagerilor. Apoi James se întoarse spre Anne, care îl privea răbdătoare. Dintre cele două nepoate ale sale, ea fusese întotdeauna cea mai ușor de controlat, și spera ca Anne să nu facă mare caz în legătură cu ceea ce avea el de gând să îi ceară. Acum că Warwick își luase tălpășița, Harringtonii aveau nevoie de un nou lord, și cine era mai potrivit pentru poziție decât fratele mai mic al regelui, Gloucester. Odată ce Warwick și Clarence vor fi învinși, tânărul duce ar urma pe linie ierarhică la tron, după Eduard, având astfel posibilitatea să devină din ce în ce mai influent. Intervenția sa în numele familiei lor în legătură cu castelul și pământurile fusese demnă de laudă, iar James decisese că era timpul să îi ofere ducelui ceva care să îi mențină interesul; un dar prin care putea, totodată, să îi facă în ciudă lordului Stanley.

Anne studie chipul unchiului ei în timp ce bărbatul își mută puțin scaunul înainte de a se așeza și își scutură o scamă nevăzută de pe mâneca hainei. Îi zâmbi stingher, iar ea simți cum inima i-o ia la goană, sperând că unchiul nu avea să îi dea vești proaste. Anne văzuse mesagerul și știa că venise din York.

– Am primit vorbă de la ducele de Gloucester, spuse el în cele din urmă.

– Ți-a dat vreo veste despre moștenire, unchiule? întrebă Anne.

– Nu. Dar sper că va avea ceva de spus legat de această chestiune, când va sosi.

– Ducele se întoarce la Hornby? Anne deslușI entuziasmul din propria-i voce și nu știu ce să înțeleagă din zâmbetul unchiului ei, astfel că așteptă să vadă ce altceva mai avea el de spus. Era convinsă că nu trimisese după ea doar pentru această veste.

Anne își aminti celelalte momente în care fusese chemată în solar. Din câte mai ținea minte, de fiecare dată fusese adusă înaintea unchiului ei pentru a primi o pedeapsă datorată vreunei pozne: ba chicotise cu Izzie în timpul slujbei religioase, ba se descurcase prost la lecții, ba lăsase șoimul mătușii ei să zboare din colivie, acesta nemaifiind găsit vreodată. Dar astăzi, unchiul ei era cel care părea pedepsit, foindu-se agitat pe scaun înainte să vorbească din nou.

– Ești bucuroasă că ducele ne va încânta din nou cu prezența? întrebă el.

– Eu... eu... Da, mă bucur, se bâlbâi ea, simțindu-și obrajii arzând, în timp ce unchiul ei zâmbi din nou.

– M-aș bucura dacă i-ai arăta ducelui prietenie, spuse unchiul James. Am văzut că este atras de tine, așa cum și tu ești de el... și mă gândesc să încurajez această legătură.

Anne se holbă la unchiul ei. Încerca să aranjeze o căsătorie între ea și Richard de Gloucester? Dar cum putea să obțină acest lucru, când tutela ei aparținea lordului Stanley?

– Nu spera la căsătorie, continuă el, parcă auzindu-i gândurile. Tutorele tău legal nu ar fi niciodată de acord cu această legătură, și, fără Hornby, tu nu ai fi o moștenitoare. Dar există ale modalități de a câștiga serviciile oamenilor influenți.

Își luă privirea de la ea și merse lângă fereastră, care dădea spre curtea interioară.

– Munciți, leneșilor! strigă el brusc la câțiva servitori de dedesubt. Anne tresări. Fără îndoială, aceștia se opriseră doar pentru o bârfă de moment în timp ce își îndeplineau sarcinile, iar reacția unchiului ei nu făcu decât să-i trădeze starea de neliniște în care se afla.

– Știi că am un fiu, John, continuă el, încă privind scena din curte. Mama lui mai trăiește. I-am asigurat o casă în Lancaster și îi plătesc o pensie anuală. Nu a fost niciodată soția mea.

Anne continuă să-și privească fix unchiul întors cu spatele la ea. Purta o haină de un maroniu-închis, căptușită cu blană, iar părul castaniu, brăzdat de șuvițe argintii, i se întorcea înăuntru acolo unde atingea gulerul hainei. James nu se întoarse, iar Anne nu știa dacă trebuia să răspundă, iar dacă da, nu știa ce răspuns ar fi fost potrivit. Îl cunoscuse puțin pe John, pe vremea când acesta locuise la Hornby în timpul stagiului de pregătire pentru a deveni cavaler. Își amintea cum era dusă în arena de turniruri pentru a-l privi tăind verze în două cu serii de lovituri precise de sabie, călărind în viteză printre ele. Îl considerase chipeș și curajos, dar nu îl cunoscuse destul de bine pentru a-i duce dorul atunci când plecase de la Hornby ca să lucreze ca secretar pentru contele de Warwick. Habar nu avea unde se afla el acum și, pentru un moment, se întrebă dacă unchiul ei știa.

James se întoarse din nou spre ea, cu brațele încrucișate la piept.

– Este un dar pe care o soție îl poate păstra pentru soțul ei în noaptea nunții lor, spuse el, cu o expresie teribil de rușinată. Dacă

alegerea soțului tău ar sta în puterea mea, m-aș aștepta să păstrezi acel dar. Se opri. Înțelegi despre ce vorbesc, Anne? întrebă el.

– Așa cred, răspunse ea, ezitant. Probabil vrei să spui că o femeie nu ar trebui să accepte altă sămânță în afară de aceea a soțului ei. Matroana Payne mi-a vorbit despre aceste lucruri, adăugă Anne pentru a-l asigura că știa anumite detalii.

James încuviință din cap, părând ușurat fiindcă ea îl înțelegea.

– Dacă tutela ta mi-ar aparține, atunci m-aș aștepta să te trimit virgină în brațele soțului tău, spuse el. Dar ești pupila lordului Stanley, iar el este dușmanul meu. Nu m-aș supăra dacă darul tău ar fi oferit altcuiva.

Anne încuviință ușor din cap. Unchiul ei vorbea în ghicitori. Încă era nesigură, dar el părea să sugereze că ea ar trebui să se culce cu ducele de Gloucester ca și cum ar fi fost soț și soție.

– Dar acest lucru nu ar fi un păcat? șopti Anne, întrebându-se cum avea să dea ochii cu părintele Adam, preotul familiei Harrington, având o asemenea confesiune de făcut.

Unchiul James oftă și își scărpină nasul.

– Există păcate și păcate, spuse el enigmatic. Biblia ne spune că este un păcat să nu-ți cinstești tatăl și pe mama ta. Dar tatăl tău nu este aici, și cum eu sunt cea mai apropiată rudă de acest gen, mă aștept să asculți de mine. Ceea ce îți cer este să îmi urmezi îndrumarea și să dai dovadă de loialitate față de familia ta. Putem beneficia cu toții din asta, Anne. Înțelegi ce îți cer? întrebă el când văzu că ea nu-i răspunde, ci doar stă, frământându-și mâneca între degete.

Anne ridică privirea. Ochii lui căprui păreau îngrijorați, chiar puțin disperați.

– Vrei să devin ibovnica ducelui de Gloucester, spuse ea. Cuvintele aveau un gust ciudat, și totuși îi sunau apetisante. Aș prefera căsătoria.

– Există și șansa ca o căsătorie să urmeze, îi spuse el pe un ton liniștitor. Ducele este un om bun, care își dorește întotdeauna să facă lucrul corect, așa cum ne-a arătat în sprijinul pe care ni l-a oferit. Dar dacă regele nu își va schimba părerea în legătură cu moștenirea, atunci căsătoria ta poate fi aranjată doar de custodele tău, iar Stanley nu ar fi niciodată de acord să te căsătorești cu Gloucester. Dar dacă ducele... ți-a cunoscut corpul, îi explică el, ferindu-și din nou privirea, ar putea simți că are o obligație față de tine... și de familia ta.

Anne încuviință. Ceea ce îi sugera unchiul ei era ceva la care ea nu se gândise niciodată. Era vag conștientă că asemenea înțelegeri existau, dar nu îi trecuse vreodată prin cap că ar putea deveni parte dintr-un asemenea aranjament. Singura ei teamă fusese că va fi luată de familia Stanley și forțată să se căsătorească cu cineva pe care să nu îl placă sau care să se poarte urât cu ea. Această alternativă o speria și o tenta în același timp. Îl plăcea pe duce și credea că el era un bărbat blând. În plus, știa că un refuz l-ar înfuria pe unchiul ei.

– Vei fi de acord, Anne?

– Da, spuse ea după o clipă, știind că nu avea de ales.

Cu aproape o săptămână mai târziu, în timp ce soarele amiezii dispărea după metereze, lăsând o briză rece în aer, Robert luă de căpăstru calul ducelui de Gloucester, fiind recompensat cu un rânjet prietenos.

– Pe vremuri m-ați fi certat zdravăn dacă aș fi adus acasă un cal în asemenea stare, spuse el trecându-și mâna peste gâtul asudat al armăsarului său, pe care îl bătu ușor cu palma, sunetul răsunând în curtea interioară.

– Am mers repede ca să ajungem înainte de căderea nopții. Nu mi-ar fi plăcut să ne fi întâlnit pe întuneric cu ticăloșii lui Stanley, noi fiind atât de puțini.

Puțini, într-adevăr, gândi Robert. Ducele călătorise doar cu doi însoțitori. Nu avuseseră cu ei nici un drapel și nu se îmbrăcaseră cu nici o tunică care să îi dea de gol, iar armura pe care o purtau le fusese acoperită de pelerine, capetele fiindu-le dezgolite.

– Restul oamenilor mei merg să se întâlnească cu trupele regelui, dar în ceea ce mă privește, mi-am spus că nu mi se va simți lipsa o zi sau două.

Robert observă privirea ducelui scrutând ferestrele de sus și știu că o căuta pe Anne. James îi povestise o parte din conversația pe care o avusese cu nepoata lor și, deși îl asigurase de bunăvoința ei, Robert încă se simțea neliniștit. Anne era tânără și i-ar fi fost imposibil să își contrazică unchiul, care o crescuse în așa fel încât să îl respecte și să îl asculte. Robert știa că James era de neclintit odată ce își făcea o părere sau îi venea vreo idee. Acest lucru îi era util în bătălii și îi oferea determinarea de a nu renunța la Hornby, dar acum se folosea de Anne ca de un pion, o piesă care putea fi

sacrificată, fapt pentru care Robert nu se putea abține să nu îi pară rău pentru fată.

În timp ce îl urma pe duce și pe oamenii săi în susul scărilor, James ieși în întâmpinarea lor. Anne îl însoțea, iar Robert știa că fratele lui fusese să o caute, pentru a se asigura că avea să fie acolo, întâmpinându-și oaspeții. Anne părea rușinată și îi arunca ducelui ocheade pe sub genele dese, ca și cum nu ar fi îndrăznit să îl privească direct. James, pe de altă parte, părea încântat, întâmpinându-l călduros pe duce, ca și cum ar fi așteptat vești bune.

James îi făcu semn lui Anne să le toarne vin, iar Robert observă că mâinile fetei tremurau, făcând lichidul roșiatic să se agite în pahar asemenea valurilor spărgându-se de țărmul mării. Îl văzu pe Diccon zâmbindu-i în timp ce își luă paharul din mâinile ei, iar obrajii lui Anne se îmbujorară și mai tare, în timp ce își cobora privirea în podea. „Precum un miel de sacrificiu", gândi Robert, privind scena. Spera ca rezultatul să merite sacrificiul pentru toți, dar mai ales pentru Anne. Deși alternativa nu era mai bună. Poate că iminența a ceea ce fusese pus la cale îi chinuia conștiința. Dacă ar fi fost luată și căsătorită cu unul din bărbații familiei Stanley, s-ar mai fi simțit atât de tulburat de soarta ei? se întrebă Robert.

James își conduse oaspetele spre un scaun lângă foc, trimițând servitorii după apă caldă și prosoape, în timp ce oamenii ducelui cotrobăiră prin desagii lor după ciorapi curați și uscați. Pelerinele le fuseseră puse la uscat, aburul ridicându-se spre grinzi în timp ce mirosul de lână udă se lupta cu aromele mâncărurilor ce erau aduse pentru cina târzie. Robert putea simți că fratele său era nerăbdător să audă veștile despre decizia regelui cu privire la Hornby și îl privi pe James apăsându-și degetele pe buze pentru a treia oară, parcă încercând să își înăbușe fluxul întrebărilor.

În cele din urmă, toată lumea era curată și uscată, și se așezară la masă.

– Aduceți vești din partea regelui? întrebă James.

Ducele ezită, iar Robert, care îl cunoștea destul de bine, se aștepta la vești proaste.

– Nu vrea să cedeze, spuse el. Este decis să respecte litera legii și consideră că pământul aparține nepoatelor tale. Ducele se opri, iar Robert îl observă întorcându-și privirea spre Anne. Lângă ea, expresia lui James era rezervată, dar Robert știa că fratele lui era atât furios, cât și dezamăgit.

– Nu voi renunța, bombăni el. Dar vă sunt recunoscător pentru că ați intervenit în favoarea noastră, Alteță, adăugă el, amintindu-și de bunele maniere.

Ducele ridică stânjenit din umeri.

– Pentru moment, spuse el, aveți atât posesia castelului, cât și a nepoatelor dumneavoastră. Dar, de asemenea, am venit să vă cer sprijinul regelui împotriva lui Warwick. Știu că nu aveți un lord acum și aș vrea să vă ofer amândurora locuri în casa mea.

Ducele scoase un mic pachet învelit în mătase cenușie, pe care îl dezveli cu grijă, dezvăluind două insigne. Erau suflate cu argint și înfățișau un mistreț cu colți înfiorători și o coadă micuță, cârlionțată: blazonul lui.

– Aș fi onorat dacă ați accepta asta, spuse el, întinzând una spre James.

– Alteță, dumneavoastră îmi faceți mie o onoare. Sunteți foarte amabil.

Robert privi cum fratele său îngenunche înaintea ducelui, care îi prinse insigna de pieptar.

– Veți găsi în mine un aliat loial și demn, și vă voi răsplăti favoarea, spuse James. Se uită apoi la Anne, iar privirea lui Richard o urmă pe a lui. Nu mai spuse nimic, iar Robert nu era sigur că sensul ofertei fusese pe deplin înțeles, dar când îngenunche pentru a-și primi, la rândul lui, insigna, deveni conștient că familia Harrington chiar avea o datorie de onoare față de ducele de Gloucester.

Mai târziu în acea seară, Anne își urmă unchiul pe scările spiralate din piatră, care duceau în dormitorul oaspetelui. Felinarul pe care îl ducea James se legăna în timp ce urca scările, iar umbre stranii se năpusteau asupra ei dinspre pereții goi. Înțelegea acum de ce micuța Peggy plânsese de frică. Anne de-abia reușea să își stăpânească lacrimile.

După ce terminaseră de mâncat, unchiul ei îi spusese să se pregătească, pentru că avea să vină după ea înainte de începutul vecerniei. Anne mersese în camera ei și, la lumina lumânării, își spălase fața cu apă din ligheanul de pe ladă, folosise latrina și apoi îngenunchease și își luase mătăniile.

Încă se ruga când unchiul ei venise după ea. Intrase neinvitat în cameră și se încruntase când ea ridică privirea spre el.

– Vino, spusese el, dar nu răutăcios. Este timpul să îți faci datoria față de familia ta.

Acum, Anne stătea supusă în spatele lui, în timp ce el ciocăni la ușa din lemn de stejar și auzi vocea ducelui spunând unuia dintre însoțitorii săi să vadă cine era. Ochii bărbatului care deschise ușa se măriră de surpriză. Se întoarse confuz, iar pentru o clipă, urmă o tăcere stânjenitoare.

– Mergeți și găsiți-vă niște paturi în salon, le spuse ducele oamenilor săi, iar Anne se lipi de peretele dur în timp ce ei trecură pe lângă ea, ferindu-și în mod politicos privirea. Apoi simți cum unchiul ei o apucă de braț și o împinge spre ușă.

– Alteță, spuse James, iar înainte ca Anne să își dea seama că o eliberase și păși înapoi, ușa se închise brusc, iar ea rămase singură cu ducele. Își auzi respirația zbătându-i-se în piept și încercă să își calmeze inima, care-i bătea sălbatic.

Ducele se dezbrăcase pentru culcare și purta un halat care îi aparținea unchiului ei. Îi era mare, iar materialul albastru curgea pe podea în jurul lui asemenea unei băltoace. Mergând spre ea, Anne văzu că picioarele lui erau desculțe. Erau mici, cu degete egale și unghii îngrijite și tăiate, care arătau aproape feminine. Se opriră la mică distanță de ea, iar materialul halatului le acoperi din nou.

– Unchiul tău m-a asigurat că ai fost de acord și că nu te-a silit nimeni să vii aici. Dar mi-ar plăcea să aud asta din gura ta, spuse el încet.

Anne continuă să privească faldurile halatului curgând peste firele roșii și verzi ale covorului care acopereau podeaua. Era cea mai opulentă cameră din castel, rezervată pentru vizitele regale, iar ea nu fusese aici de prea multe ori înainte. Auzi focul trosnind când un buștean oftă și se reașeză în șemineu, iar Anne se gândi că în această încăpere, patul era unul fin, cu saltele groase și perdele roșii, deși nu îndrăznea să se uite la el. Nu îndrăznea nici să îl privească pe duce. Nu fusese în stare să îl privească în ochii albaștri toată seara, știind planul unchiului ei.

– Anne? Ea îi aruncă o privire și văzu că ducele o fixa cu atenție. Nu mă aștept să faci nimic împotriva voinței tale, îi spuse, iar blândețea din vocea lui, atât de opusă insistenței unchiului ei de a-și îndeplini obligația, o făcu să-și piardă stăpânirea de sine și începu brusc să plângă, lacrimi fierbinți curgându-i pe obraji.

Mâinile lui calde îi cuprinseră brațele, mângâindu-le ușor în sus și în jos, pentru a o consola. Atingerea lui trimise un val fierbinte prin corpul ei, dar Anne își puse palmele pe pieptul lui pentru

a-l împiedica să se apropie. Halatul lui se deschisese, iar ea îi putea simți mușchii tari și fermi pe sub cămașa subțire de noapte. Pentru un moment înspăimântător, Anne crezuse că el avea de gând să o tragă lângă el cu forța, dar ducele își luă mâinile de pe ea și păși înapoi, strângându-și halatul în jurul corpului și întorcându-se spre foc.

– Mergi în camera ta, îi spuse el.

– Dar... unchiul meu...

– Atunci dormi aici. Eu voi folosi salteaua de paie. Unchiul tău nu trebuie să știe. Vocea lui era încordată și indiferentă.

– Nu vă voi lua patul...

– Doar fă-o! strigă el, fără să privească în jur. Trage perdelele și încearcă să mă lași să uit că ești atât de aproape de mine.

Anne se grăbi să se urce în pat și făcu așa cum i se ceruse. Stătea ghemuită ca o pisică, înconjurată de perdele, ascultând cum ducele își turnă vin și merse să stingă toată lumânările din încăpere, cu excepția uneia. Anne își dorea ca el să spună ceva, însă auzi doar scârțâitul patului mic din lemn care fusese adus pentru un servitor, în timp ce ducele se așeză pe el. Îi putea distinge răsuflarea, dar nu era respirația adâncă și regulată a cuiva care dormea, iar Anne o ascultă un timp care i se păru că dură ore, mulțumindu-i Sfintei Fecioare că îi răspunsese rugăciunilor, până când adormi.

Fu confuză când se trezi în patul deloc familiar. Apoi, sentimentul de vină o învălui, amintindu-și ceea ce se petrecuse. Dacă unchiul ei descoperea că nu își ținuse promisiunea, avea să se înfurie foarte tare, iar Anne se temea de el. Se ridică în capul oaselor și încercă să asculte zgomotele din jur, întrebându-se dacă ducele încă dormea dincolo de perdea și dacă mai avea timp să repare greșeala. Părea să se crape de ziuă abia, iar Anne se gândi că s-ar fi trezit mai devreme dacă el s-ar fi mișcat în patul lui. Se întinse și trase precaută perdeaua. Datorită primei raze de soare care contura fereastra cu obloanele închise, putu vedea o siluetă pe patul din colțul camerei. Tremurând de emoție, coborî din pat și merse pe vârful picioarelor lângă duce, privindu-i pieptul ridicându-se și coborând în timp ce dormea. Ochii lui albaștri, care erau de obicei atât de serioși, dar care se puteau lumina într-o clipită atunci când era binedispus, îi avea închiși, iar genele lui lungi și negre îi mângâiau obrajii. Nasul lui puternic și bărbia proeminentă i se odihneau pe perna aspră, iar mâinile lui mici,

dar puternice, care o atinseseră atât de blând, stăteau îndoite pe pătură.

Ducele se întoarse în timp ce ea îl privea și deschise ochii.

– Anne? bâigui el. Era confuz și adormit.

– Îmi pare rău, spuse ea, neștiind pentru ce își cerea scuze; fie pentru că îl privise dormind, fie pentru că nu își îndeplinise obligația.

Ducele întinse o mână, iar Anne îngenunche lângă patul jos și întinse mâna spre el. Făceau aproape o pereche perfectă în privința dimensiunii, deși mâinile lui erau mai închise la culoare și mai aspre de la mânuitul săbiilor și al arcurilor, iar Anne putea simți duritatea pielii lui în timp ce își împreună degetele cu ale sale.

– Nu este nimic de iertat. N-aș vrea să vii în patul meu silită.

Se întinse și îi dădu după ureche o șuviță de păr, apoi își strecură mâna pe după gâtul ei, pentru a o trage spre el. Anne închise ochii în timp ce el o trase în jos, până când buzele lui le atinseră pe ale ei.

– Pleacă acum, spuse el cu fermitate, luându-și mâinile de pe ea. Mergi în camera ta înainte ca dorința de a te avea să mă copleșească.

Anne ezită pentru o clipă, apoi se ridică și merse încet spre ușă. Se opri și îl privi pentru o ultimă dată în timp ce el stătea pe marginea patului, apoi deschise ușa și se strecură pe hol, regretând că fusese într-atât de ezitantă și de temătoare, încât el o alungase.

Robert își privi nepoata în timp ce mânca micul dejun. Se gândi că James fusese prea grăbit să îi sacrifice virginitatea. Ducele deja decisese să îi primească pe amândoi în casa lui și nu căuta nici o recompensă în afară de loialitatea lor față de el și rege. Avea să îi hrănească, să le pună la dispoziție cai și arme în timp ce se aflau în slujba lui, iar dacă vor pierde într-adevăr Hornby și pământurile lui, atunci va exista cu siguranță o recompensă. Robert atinse insigna cu simbolul mistrețului alb cu colți ascuțiți. Avea să îi facă plăcere să îl servească pe Richard, ducele de Gloucester.

– Am promisiuni de la aproape cincizeci de bărbați din Hornby și Melling, spuse James. Au refuzat să lupte pentru Stanley, spunând că nu îl recunosc drept stăpân atât timp cât eu încă dețin castelul, dar vor lupta sub stindardul meu și vor fi gata de plecare până dimineață.

– Mă bucur să aud asta, spuse ducele. Nu contează cărui lord este dispus fiecare să îi jure credință, câtă vreme este dornic să îl

sprijine pe rege. Trebuie să lăsăm deoparte neînțelegerile și să luptăm împreună pentru această cauză justă; chiar dacă asta înseamnă că trebuie să luptați alături de Stanley, îi avertiză el. Veți avea timp să vă continuați cearta după ce ne vom fi ocupat de Warwick.

– Da, Alteță, a fost Robert de acord, privind cum fratele lui încuviința cu indiferență din cap. Știa că James avea să facă ceea ce era corect, în ciuda urii sale față de Stanley. Dacă pierdeau susținerea ducelui, atunci le va fi imposibil să păstreze Hornby. Cât despre el însuși, cu cât se ocupau mai repede de această ultimă amenințare, cu atât putea înainta cu planurile pentru propria căsătorie. Gândurile la Anne și la duce îl făcuseră să și-o dorească pe Isabella în patul său, și spera ca ea să îi rămână fidelă, acum că părea că mariajul lor avea să fie amânat cel puțin până în toamnă.

Anne o evita pe Izzie, pentru a nu fi nevoită să îi explice de ce lipsise din patul lor. De asemenea, își evita unchiul, temându-se că avea să o ia la întrebări și să descopere frauda.

Se ascunsese în bucătărie, lângă cuptor, unde o căprioară era învârtită la proțap de către un băiat plictisit. Dar căldura o făcuse să simtă că era gata să se topească, așa că ieși în curtea interioară, ascultând pălăvrăgeala grăjdarilor în timp ce țesălau caii. Acum tremura în lăptărie, privind cum un nou calup de brânză era pregătit.

În curând, ducele avea să plece, se gândi ea. Avea să plece la război, și știa că oamenii erau uciși când plecau la luptă. Dacă ducele murea, iar ea nu va avea nici o altă șansă de a fi cu el?

Îl găsi lângă râu, privind supărat cum apa curgătoare ocolea castelul. Ducele își ridică privirea când o simți apropiindu-se, și îi zâmbi timid.

– Când plecați? îl întrebă.

– Mâine, cu prima rază de lumină, spuse el, frământând în palmă o pietricică.

– Lordul Stanley va lupta pentru rege?

– Așa sper, spuse el, aruncând piatra, care sări de două ori pe suprafața apei înainte să dispară.

– Dar va reveni, nu-i așa? întrebă Anne. Când această revoltă va fi înăbușită, va reveni. Nu va fi mulțumit până când nu va pune stăpânire pe Hornby și pe mine.

Ducele o privi pentru un moment îndelungat.

– Da, o aprobă. Va reveni și, deși ți-am promis că voi încerca să te țin departe de controlul lui, mă tem că este o promisiune greu de respectat. Îmi pare rău.

– Nu am vrut să opun rezistență noaptea trecută, spuse ea, cu privirea fixată pe locul unde piatra se scufundase. Eram dispusă... sunt dispusă. Anne se temea că el avea să o refuze, și poate se temea și mai tare că avea să accepte. După un moment de tăcere, privirile li se întâlniră.

– Ești sigură? o întrebă.

– Da, sunt sigură.

Anne îl urmă pe panta acoperită cu iarbă ce ducea la castel. Brațele lor se atinseră când el îi deschise ușa, iar servitorii își întrerupseră activitățile pentru a-i privi, Anne fiind convinsă că fiecare dintre ei înțelesese ce intenționau să facă.

Ducele urca înaintea ei treptele din piatră, iar ea îl urma, ridicându-și poalele rochiei cu mâinile. El deschise ușa și se retrase într-o parte pentru a-i permite să intre, oferindu-i șansa să ia singură decizia finală. Fără să ezite, Anne intră în cameră și se întoarse spre el, privindu-l cum închide și zăvorește ușa în urma lor.

– Voi fi blând, îi promise el. Nu trebuie să te temi de mine.

Își puse brațul puternic pe talia ei și îi trase trupul lângă al lui. Ezitând, Anne își puse mâinile pe umerii lui, apoi le permise degetelor ei curioase să îi atingă părul. Era atât de moale și de mătăsos la atingere. Ducele era cald și puternic, iar simțurile ei au fost învăluite de mirosul și de gustul lui masculin în timp ce o săruta. Apoi, coapsele lui începură să se împingă în ale ei, forțând-o să pășească înapoi, până când simți tăblia patului în dreptul picioarelor. Perdelele roșii fuseseră legate, iar așternuturile fuseseră întinse. Simți pătura moale sub palmele ei când el o împinse pe pat. Anne mângâie blana, apoi se întinse să îi atingă obrazul, care, prin comparație, se simțea aspru.

– Știi la ce să te aștepți? întrebă el.

– Da, răspunse ea. Așa cred. Când el o privi, Anne citi tandrețea în ochii lui și știu că putea să aibă încredere în el. Și aș prefera să dezleg acest mister cu dumneavoastră decât cu vreun moștenitor din neamul Stanley, adăugă ea.

Capitolul 3

Mai 1470

Lui Anne şi Izzie li se permiseră să privească din cămăruţa de deasupra postului de gardă cum armata se aduna în piaţă. În aer plutea entuziasmul şi, deşi bărbaţii spuneau că nu îşi mai doreau o altă bătălie, era o jovialitate acolo care îi amintea lui Anne de o zi de sărbătoare, doar că astăzi se îmbătau cu adrenalină, în loc de bere ieftină. Caii, deprinşi cu atmosfera, nechezau şi râcâiau cu copitele în pământ în timp ce călăreţii lor se aliniau. Apoi, în cele din urmă, la un ordin din partea ducelui de Gloucester, porniră la drum, soarele dimineţii reflectându-se în armurile bine şlefuite şi aruncând dungi albe şi negre pe stindardul Harrington.

În timp ce se îndepărtau, Anne îşi muşcă buza. Era hotărâtă să nu plângă în faţa surorii ei. Retezase întrebările curioase ale lui Izzie şi, din moment ce ele împărtăşeau totul de obicei, această excludere o înfuria pe sora ei. Dar aceasta era o chestiune despre care Anne nu putea vorbi. Lucrurile pe care Richard i le făcuse erau stranii şi neaşteptate, şi de fiecare dată când se gândea la ele, se trezea îmbujorată de ruşine. Totuşi, când fuseseră împreună, aceste lucruri îi păruseră naturale şi firesti, iar ea se bucurase de ele, iar acum era nefericită că ducele pleca şi că era posibil să nu mai aibă vreodată şansa să le experimenteze din nou cu el.

Izzie trecu pe lângă ea fără un cuvânt şi coborî treptele. Anne o urmă, dar când ajunse la baza lor, Izzie nu era nicăieri. Sperând că sora ei nu avea să rămână bosumflată pentru mult timp, Anne se îndreptă spre salonul din castel.

Încăperea era tăcută şi răcoroasă când intră. Nevrând să vorbească cu nimeni, dornică să rămână singură cu propriile gânduri, Anne urcă în dormitorul care fusese al lui Richard. Închise uşa şi

se așeză pe marginea patului imens. Așternuturile fuseseră luate la spălat, dar cuvertura moale din blană rămăsese pe pat, iar Anne se întinse pe ea, încercând să recreeze prezența lui fizică în minte.

Treptat, deveni conștientă că una dintre servitoarele mătușii ei o striga.

– Lady Anne! Lady Anne!

Se ridică cu un sentiment de vinovăție și netezi blana înainte să ridice zăvorul ușii și să se strecoare afară. În timp ce cobora scările, neliniștea cu care era strigată deveni mai intensă și i se alăturaseră și alte voci. Anne începu să se grăbească, deși treptele erau înguste și se temea să nu cadă. O invadaseră brusc gânduri negre legate de unchii ei și de Richard, care puteau să fi fost răniți.

– Iată-te! exclamă mătușa ei când Anne intră în salon. Flutură o scrisoare și o prinse atât de strâns pe Anne de braț, încât aceasta îi putea simți unghiile ascuțite prin materialul rochiei. Sora ta a fost răpită de Stanley și amenință că ne vor ataca, dacă nu te predăm și pe tine.

Anne se holbă la chipul mătușii sale, pe care se citea suferința. Cum putuseră cei din familia Stanley să o ia pe sora ei? Izzie nu era în castel? Iar armata lor nu plecase să îl sprijine pe rege? Gândurile ei se învălmășeau, confuze. Dar dacă, la urma urmei, lordul Stanley nu mersese să îl susțină pe rege? Dacă se decisese să profite de ocazie și să o răpească pe sora ei și pe ea dintr-un Hornby nepăzit? Teama prinse a o lua la goană prin trupul lui Anne. Unchiul ei lăsase acasă un mic grup de oameni să protejeze castelul în lipsa lui, considerând că o eventuală amenințare ar fi fost neglijabilă, iar oamenii lăsați în urmă erau cei bătrâni sau răniți în luptă, precum Cedric, administratorul unchiului ei, care tocmai intrase pe ușă. Cu mâna lui sănătoasă trăgea după el un tânăr pe care Anne îl recunoscu, iar când îl împinse pe băiat în față, vălul de păr blond i se îndepărtă de pe față, scoțând în evidență un obraz roșu și umflat.

Cedric dădu scurt din cap.

– Lady Elizabeth nu este în castel. Am căutat pretutindeni. Dar băiatul ăsta a fost martor la ceea ce s-a întâmplat. Spune-i domniței Harrington ce ai văzut! îi porunci el băiatului, dându-i un ghiont în spate.

– Vă rog, domniță, bărbatul ăsta a venit... spuse băiatul, intimidat de faptul că era în centrul atenției. Era un bărbat mare, pe un cal mare. Avea barbă. Noi doar vorbeam, domniță! spuse el,

fără să ridice privirea din pământ. Doar vorbeam când a venit. S-a dat jos de pe cal și a înhățat-o pe lady Elizabeth. Ea a țipat, iar el i-a pus mâna la gură și a târât-o după el. Am încercat să o trag de lângă el, dar m-a lovit și m-a trântit la pământ. Băiatul ridică ochii mari spre Anne, iar ea își aminti că îl văzuse în curte, lucrând în fierărie. Își mai amintea și că o văzuse de mai multe ori pe sora ei privindu-l.

– Trebuie să iei oameni și să o aduceți înapoi pe lady Elizabeth, îi spuse mătușa Joan lui Cedric.

– Nu pot să plec de aici, doamnă, explică el. Stăpânul mi-a spus să rămân la castel și să vă protejez. Ar putea fi zeci de oameni, sau mai mulți, care înconjoară castelul. Dacă ne aventurăm dincolo de porți și suntem uciși, atunci Hornby ar fi complet lipsit de apărare. În plus, noi nu mai suntem oameni de luptă, adăugă el, ridicând ciotul care mai rămăsese din brațul său drept.

– I-am auzit zicând că vor aduce un tun, spuse băiatul în tăcerea care îi învăluise.

– Un tun?! Mătușa ei privi spre locul unde doica se juca cu William și Peggy. Ne vor ucide. Ne vor ucide pe toți! izbucni ea îngrozită. Îmi vor ucide copiii! Se întoarse spre Anne. Trebuie să mergi cu ei, îi spuse ea. Este singurul lucru care ne va salva.

Panica o cuprinse pe Anne asemenea unui lovituri puternice, făcând-o să gâfâie căutând aer, în timp ce inima i-o luase la galop.

– Doamnă, este un lucru înțelept? întrebă Cedric.

– Ce altă variantă am avea? întrebă poruncitoare mătușa Joan, glasul ei devenind isteric. Nu îi vor face rău fetei. Iar când regele ne va înapoia castelul, le vor lăsa pe Elizabeth și pe Anne să plece. Dar dacă eu îi sfidez, iar ei ne atacă, nu ne putem apăra. Nu, continuă ea, parcă încercând să se convingă pe sine. Anne trebuie să meargă cu ei, așa cum au cerut.

William și Peggy, simțind groaza mamei lor, începuseră să plângă, iar tânguielile lor răsunau până în înaltul grinzilor din lemn, doica încercând să îi liniștească pe rând. Anne nu spuse nimic. Ideea de a fi predată lui Stanley o îngrozea, dar nu putea suporta gândul că sora ei fusese luată de lângă ei. Se simțea neajutorată, așa cum se simțise de multe ori în trecut, când știa că nimic din ceea ce ar spune nu ar face vreo diferență. Mătușa ei era hotărâtă.

– Mergi și împachetează-ți câteva lucruri, îi spuse ea. Sunt convinsă că nu veți sta mult acolo.

Anne continuă să se holbeze la ea fără să scoată un cuvânt, dar tot ce putea vedea în mintea ei era Izzie – speriată și plângând, așteptând ca Anne să i se alăture. Și, după ceea ce păru o eternitate, se dezmetici suficient cât să facă o plecăciune înaintea mătușii ei.

– Da, doamnă, reuși ea să șoptească cu glas stins și, simțindu-se de parcă mergea ca prin vis, urcă în camera ei. Atinse zidul rece din piatră în timp ce urcă, întrebându-se dacă nu cumva era unul dintre coșmarurile care o bântuiau. Dar zidul se simțea aspru și rece la atingere, iar ea Anne își dădu seama că visul devenise realitate. Lucrul de care se temuse cel mai mult se adeverise.

În loc să aștepte ca o servitoare să o ajute, Anne începu să își strângă singură câteva haine, nu mai multe decât putea să ducă. Spera că mătușa ei avea dreptate și că nu va lipsi mult timp de acasă. Era convinsă că, de îndată ce unchii ei vor primi veste despre ceea ce se întâmplase, aveau să plece în căutarea ei. Dispuneau de o armată întreagă și nu se temeau de luptă. Merse la cufărul lui Izzie și luă câteva lucruri și pieptănul ei. Le puse lângă ale sale și, după ce își trase mantia pe umeri, aruncă o ultimă privire în jur, înainte de a pleca să își înfrunte viitorul.

Mătușa Joan o sărută pe obraz și îi spuse să nu își facă griji și să fie curajoasă, apoi îi porunci lui Cedric să o escorteze până la poartă. Bărbatul îi luă sacul cu mâna sănătoasă și merseră în tăcere. Zăvorul uriaș din fier scârțâi în timp ce era ridicat de pe ușa mică, iar Cedric, încuviințând compătimitor din cap, îi întinse sacul și așteptă ca Anne să iasă pe poartă.

Luptându-se cu impulsul de a alerga înapoi spre siguranța castelului, Anne trase aer în piept și păși afară. Se aștepta ca bărbați înarmați să o înșface ca pe un prizonier, dar, privind în jur, văzu un singur bărbat înalt, cu o barbă îngrijită și o mantie neagră, așteptând la răscrucea din piață. Ținea frâiele a doi cai: unul era un animal uriaș, fioros, negru, cu o pată albă pe nas; celălalt era mai mic, părând mai docil – o iapă.

– Lady Anne, spuse el, plecându-și ușor capul, apoi întorcându-se spre un servitor, care alergă să îi ia sacul din brațe. Sunt Sir William Stanley. Mă aflu aici pentru a te escorta în grija tutorelui dumitale legal – fratele meu, lord Thomas Stanley. Poți călări? întrebă bărbatul, văzând că Anne se uita când la el, când la cal. Ea scutură din cap. Nu fusese niciodată nevoită să călărească un cal. Nu părăsise niciodată castelul.

– Nu te speria, spuse Sir William. Iapa este foarte prietenoasă, iar eu o voi ține de frâie. Vino. Te voi ajuta, dacă îmi permiți.

Anne nu se gândise că răpitorii ei aveau să fie blânzi sau atenți. Băiatul din sat spusese că Sir William îl lovise și că o luase pe Izzie cu forța. Văzuse obrazul vânăt al copilului. Totuși, bărbatul care stătea înaintea ei părea foarte manierat și respectuos.

– Lady Anne?

Îl văzu pe Sir William împreunându-și palmele pentru a o ajuta să urce pe cal.

– Eu... nu sunt obișnuită să călăresc, spuse ea, întâlnindu-i ochii de un căprui-închis.

– Vei fi în siguranță, spuse el. Îți promit că nu vei păți nimic, nici tu, nici sora ta Elizabeth. Tutorele vostru m-a însărcinat să vă asigur protecția.

– Unde este sora mea? îndrăzni Anne să întrebe.

– Este în siguranță și se simte bine. Vei ajunge lângă ea în Lancaster până la căderea nopții... dacă plecăm acum, adăugă el pentru a o încuraja.

Anne își puse piciorul pe palmele împreunate și se simți ridicată, ca și cum ar fi fost ușoară ca un fulg. Se prinse de șa pentru a nu se dezechilibra, în timp ce părțile ei sensibile aterizară greoi pe pielea tare, făcând-o pe Anne să scoată un țipăt de surpriză și de durere. Sir William o ajută să găsească scărița de care să își sprijine picioarele, după care îi înmână frâiele, deși le păstră pentru sine pe cele principale. Anne se agăță de oblâncul șeii. Până la pământ părea o distanță mare, iar ea se temea să nu cadă.

– Nu îți face griji, spuse Sir William, bătând gâtul calului, vom merge încet.

Iapa se mișcă, iar Anne se ținu strâns de șa în timp ce Sir William o îndruma departe de Hornby, în josul văii râului Wenning, spre Lancaster. Deși vederea ei nu era atât de ageră ca a lui Izzie, nu zărea nici urmă de vreo armată asediatoare, nici un berbece sau vreun tun și, în timp ce îl privea pe bărbatul care o conducea spre sora ei, se întrebă dacă nu cumva mătușa Joan fusese păcălită. Sir William, care fluiera un cântec, se întoarse zâmbind spre ea, de parcă ar fi fost satisfăcut că o avea în posesie. Anne își coborî privirea spre coama neagră a calului ei, iar stomacul i se strânse de teamă. Îi venea să plângă. Se întoarse spre castelul Hornby, încă vizibil pe coama dealului. Părea mic, iar în curând dispăru din

raza ei vizuală. Regiunea rurală din jur nu îi era deloc familiară și o făcu să se simtă pierdută.

Valea râului se lărgi în timp ce se îndreptau spre sud, iar pământul dinspre vest deveni șes.

– Marea, spuse Sir William, arătând spre o întindere cenușie și sclipitoare la orizont. Iar înaintea noastră se află Lancaster. Vom ajunge în curând.

Anne privi spre castelul care se înălța pe un deal în fața lor. Era mult mai mare și mai impunător decât Hornby.

– Aici a existat o fortăreață încă de pe vremea romanilor, îi spuse Sir William, arătând spre diferite repere în drumul lor, în încercarea de a o implica în conversație, dar lui Anne i se păru imposibil să îi răspundă. Tot ce reuși să facă a fost să încuviințeze din cap, privind în jur.

Îl auzise pe unchiul ei vorbind despre Lancaster, dar nu își dăduse seama cât de mare era, în comparație cu Hornby. Pe măsură ce se apropiau, Anne văzu din ce în ce mai multe case, unele înconjurate de grădini unde câteva capre și vite pășteau, iar recoltele creșteau în brazde aliniate. Treptat, clădirile deveniră mai înghesuite. Ajunseră la zidurile castelului și trecură pe sub o poartă, intrând în centrul citadelei, unde casele se luptau pentru spațiu cu prăvălii și fierării, hanuri și bucătării. Era mult zgomot și praf, iar un miros urât se răspândea peste tot, de la mâncarea stricată și bălegarul care erau strânse în grămezi, urmând să fie îngropate. Oamenii se fereau, fără tragere de inimă, din calea lor, caii aproape călcându-i pe picioare. Se holbau cu obrăznicie la Anne, iar ea riscă și își desprinse o mână de pe șa, pentru a-și trage gluga pe cap, drept protecție împotriva privirilor lor iscoditoare.

În cele din urmă, intrară în curtea unei clădiri care avea pictat pe ușa de la intrare un răsărit de soare. Paie călcate în picioare acopereau pământul și pretutindeni se vedeau cai, și câini, și oameni. Sir William Stanley descălecă și, după ce îi înmână frâiele unui servitor, ridică brațele pentru a o prinde de talie.

– Lady Anne. Îmi permiți să te ajut?

Ea privi uimită în jur. Doar nu avea de gând să o țină aici? Anne se gândi că ar fi preferat temnița din castel decât locul acesta. Un bărbat, evident beat, se clătină, iar calul ei tresări din pricina cântatului zgomotos al bărbatului, obligând-o să se agațe de Sir William în timp ce el o ridică din șa. Pentru o clipă, mirosul lui masculin și căldura mâinilor sale pe corpul ei îi amintiră de

Richard, iar Anne se văzu nevoită să alunge gândul. Se feri de atingerea bărbatului şi se luptă pentru un moment să îşi recapete echilibrul, obişnuită fiind cu legănatul calului. Simţi mâna puternică a lui Sir William pe braţ.

– Cu grijă, domniţă!

Dincolo de o uşă deschisă, Anne putea vedea o încăpere slab luminată şi aglomerată, plină cu bărbaţi stând pe bănci în jurul unor mese din lemn, bând bere, vorbind şi râzând zgomotos. Unele femei erau îmbrăcate în rochii care le scoteau în evidenţă proeminenţa sânilor în timp ce se aplecau pentru a turna bere din carafe mari, şi cel puţin una dintre ele avea părul desfăcut şi revărsat peste umeri, pentru ca toată lumea să o vadă.

– Unde este sora mea? întrebă Anne, vorbind pentru prima oară de când părăsiseră Hornby. Se simţea scârbită de faptul că Izzie ar fi putut rămâne singură într-un asemenea loc.

– Se află înăuntru, într-o cameră destinată doar ei, aşteptându-te. Anne ridică privirea spre ferestrele cu obloane ale clădirii din lemn şi se cutremură. Locul este destul de respectabil, spuse Sir William pe un ton amuzat.

Picioarele lui Anne erau înţepenite şi se împiedică atunci când încercă să meargă, dar Sir William o sprijini şi o ghidă spre un rând de trepte abrupte din lemn. În capătul lor, un bărbat purtând uniforma roşie ca sângele a lui William Stanley, cu blazonul cerbului pe ea, stătea rezemat de perete lângă o uşă solidă. Imediat ce îşi văzu stăpânul apropiindu-se, luă poziţie de drepţi.

– Deschide uşa, îi porunci Sir William, iar bărbatul se aplecă şi răsuci cheia mare din fier, care ieşea din încuietoare. Uşa se deschise cu un scârţâit, iar Sir William se aplecă pe lângă ea şi bătu politicos înainte să răsucească mânerul şi să o deschidă. Când uşa se deschise, Anne îşi văzu sora stând pe un mic taburet înaintea unui foc.

– Nan! strigă Izzie, alergând în braţele surorii ei, iar Anne o strânse cu putere la piept şi o sărută pe obrajii umezi.

– Eşti bine? o întrebă Anne după un moment, luând chipul surorii ei în palme şi studiind-o cu atenţie, căutând vânătăi sau alte semne de tratament violent.

– Nan, îmi pare rău, începu ea să plângă. Îmi pare atât de rău.

– Voi da ordin să vi se aducă cina, spuse Sir William din pragul uşii, iar Anne auzi cum uşa fu încuiată din nou.

– Ai fost tratată bine? Te-a rănit? întrebă ea, concentrându-și atenția asupra surorii ei.

– Eu... sunt bine, spuse Elizabeth. Am fost atât de speriată. Nu știam ce se va întâmpla cu mine. Mă bucur tare mult că te afli aici. Este numai vina mea, adăugă ea înainte să înceapă să plângă din nou. Îmi pare rău. Îmi pare atât de rău, Nan. Știu că nu ar fi trebuit să merg în sat.

– Gata, gata, o consolă Anne, luând-o în brațe, mângâindu-i părul și șoptindu-i cuvinte liniștitoare.

Pe întregul și obositorul drum călare de la Hornby la Lancaster, furia ei devenise din ce în ce mai aprigă cu fiecare kilometru, gândindu-se la toate acuzațiile pe care voia să i le arunce în față surorii ei, atunci când aveau să se întâlnească. Dar acum își dădu seama că nu avea rost să procedeze astfel. Izzie era perfect conștientă că neascultarea făcuse ca cea mai mare teamă a lor să se adeverească. Nu se gândise nici măcar o clipă, în timp ce îi privise pe Richard și pe unchii ei plecând, că, până la lăsarea nopții, avea să fie prizonieră într-un han din Lancaster.

După o vreme, auzi voci la ușă, iar cheia fu din nou răsucită în broască. Sir William se dădu într-o parte, permițând ca două femei de la han să le aducă supă, pâine și bere.

– Mâncați, spuse Sir William din pragul ușii, apoi dormiți. Trebuie să plecăm dimineață devreme. Ne așteaptă o călătorie lungă.

– Unde mergem? întrebă Anne speriată.

– Într-un loc sigur, răspunse el. Nu este nevoie să te oboseșți inutil, lady Anne. Voi avea eu grijă de voi de-acum.

Bărbatul plecă, după ce le ură noapte bună, iar Anne începu să mănânce fără prea multă poftă, după care examină patul, pentru a vedea dacă așternuturile erau curate și dacă existau semne de purici sau gândaci.

Capitolul 4

Septembrie 1470–octombrie 1470

Robert Harrington turnă mai mult ulei pe lama sabiei şi o frecă viguros cu o cârpă. Ultimele zile fuseseră umede, permanent ameninţate de o furtună cu tunete vuind în atmosfera încărcată şi de o burniţă care îmbiba totul cu apă. Pata de rugină pe care o văzuse pe sabia ducelui de Gloucester îl speriase. În trecut, îi făcuse de multe ori morală lui Diccon ca să aibă grijă de armele sale, iar Robert nu voia să fie prins neglijându-şi datoriile faţă de noul său stăpân.

Îşi ridică privirea când la intrarea în cort îşi făcu apariţia ducele, cu o expresie sinistră pe chip. Întâlni ochii lui Robert pentru o clipă, apoi merse lângă măsuţa improvizată şi îşi turnă vin într-un corn, din carafa care stătea acolo. Robert îşi continuă activitatea începută, deşi o parte din atenţie îi fusese distrasă de Diccon. Îl cunoştea destul de bine pentru a-şi da seama când era supărat, dar, de asemenea, ştia şi că era mai bine să aştepte până când simţea el însuşi că era dispus să vorbească, fără a-l trage cineva de limbă.

– Montagu s-a declarat de partea fratelui său, spuse el după ce îl privi un moment. Robert se opri din lustruit şi îşi ridică privirea. Implicaţia era evidentă pentru el. Dacă Montagu se hotărâse să îl sprijine pe Warwick, forţele regelui nu aveau să fie suficient de puternice pentru a avea o minimă şansă de a câştiga bătălia. Şi, în ciuda încrederii fratelui său că armata lui Stanley avea să vină în ajutorul regelui, încă nu zăriseră nici urmă de ea, unde mai pui că, în fiecare zi, tot mai mulţi lorzi decideau să îşi abandoneze regele.

Ducele dădu să își toarne din nou vin, dar se răzgândi și puse carafa jos. Gesturile lui erau calme, dar Robert putea vedea că depune un efort să își păstreze cumpătul. Dacă în locul lui ar fi fost regele, Eduard, acesta ar fi aruncat cupa și, probabil, vinul, iar sunetul vocilor venind din direcția cortului regal confirmă că nemulțumirea lui era exprimată într-o manieră zgomotoasă.

Robert frecă din nou ușor sabia și o răsuci în lumină pentru a verifica dacă rugina fusese îndepărtată.

– Mă îndoiesc că voi avea nevoie de ea, spuse ducele. Lordul Hastings l-a sfătuit pe rege să fugă.

– Să fugă, stăpâne? întrebă surprins Robert. El se gândise că urmau să se retragă spre nord și să adune mai mulți bărbați, dar decizia de a părăsi țara și de a le permite lui Warwick și Clarence să preia controlul nu era un deznodământ la care se așteptase.

– Urmează să mergem la Lynn și să luăm un vas spre Olanda. De acolo, vom merge în Burgundia și vom cere ajutorul soțului surorii noastre. Ducele se așeză pe marginea patului său de campanie și, pentru un moment, își ascunse chipul în palme. Pentru a doua oară va trebui să părăsesc Anglia, spuse el.

Robert nu răspunse. Nu era sigur de ce ar trebui să spună și nu mai părea să fie un gest potrivit acela de a-și pune brațul pe umerii lui Diccon pentru a-l consola, așa cum făcea în trecut când îl găsea abătut – deși, când erau la Middleham, problemele lui erau în mare parte concentrate pe incapacitatea lui de a accepta înfrângerea în arenă sau la tabla de șah, când era învins de către Anne Neville.

– Vrei să împachetezi? spuse el. Trebuie să plecăm de îndată.

– Amenințarea este atât de mare? întrebă Robert, băgând sabia în teacă cu un șuierat.

Ducele dădu aprobator din cap.

– Mă vei însoți?

– Desigur, domnul meu. Sunt sub comanda ta, îl asigură Robert, degetele lui atingând insigna cu simbolul mistrețului alb. Fratele meu și cu mine...

– James trebuie să rămână, îl întrerupse ducele, ridicându-se și recăpătându-și calmul. Vreau să se întoarcă la Hornby și să protejeze castelul, până când regele îi confirmă posesia. Sunt convins că o va face când se va întoarce. Nu te teme. Nu vom fi plecați prea mult timp, spuse el. Warwick nu trebuie să creadă că acesta este

sfârșitul. Nici fratele meu, Clarence. Regele va strânge bani și oameni. Ne vom întoarce să îi învingem.

În timp ce James Harrington dădea bice calului său spre nord, fu ușurat să vadă cum castelul Hornby se zărea neclintit la orizont. Ridică privirea spre cerul acoperit de nori, în timp ce o briză dinspre vest legăna ramurile copacilor, și speră că fratele său ajunsese cu bine în Țările de Jos. Își luase rămas-bun de la Robert cu o veselie forțată, trăgând speranța că nu își trădase îngrijorarea pricinuită de consecințele determinării lui Warwick de a prelua puterea. Îl neliniștea faptul că regele fusese forțat să se autoexileze. Să recâștige puterea era adesea mai dificil decât să o păstreze, iar el se rugase arzător ca ducele de Burgundia să asculte argumentele lui Eduard și să îl doteze cu forțele de care avea nevoie pentru a se reîntoarce și a-și revendica tronul.

În timp ce intră în curtea interioară a castelului, o văzu pe Joan așteptând să îl întâmpine, împreună cu copiii și doica lor. Chipurile lor mohorâte îi sugerară că ceva nu era în regulă. Le căută cu privirea pe nepoate, iar când nu le văzu nici pe Anne, nici pe Elizabeth, neliniștea lui crescu.

– Stăpânul meu! Soția lui făcu o plecăciune în timp ce James descăleca și aruncă frâiele spre grăjdar. Ochii ei rămaseră fixați în pământ, iar în spatele ei, Cedric își aranja gulerul cu mâna sănătoasă. Și el avea privirea plecată, iar o liniște prelungită plutea în aer.

– Ce s-a întâmplat? întrebă el, adresându-se amândurora.

– Am fost atacați de oamenii lui Stanley la scurt timp după plecarea voastră, spuse Joan. Le-au luat pe lady Elizabeth și pe lady Anne. Tonul ei plângăcios îi trădă teama că el avea să o învinovățească. Se făcu mică înaintea lui, deși el nu ridicase niciodată mâna asupra ei la furie.

James privi spre administrator.

– Cum s-a putut întâmpla una ca asta? ceru el să știe. Unde sunt acum? Sunt în siguranță?

Cedric dădu ușor din cap, iar asta îl făcu să își dea seama că veștile erau mai rele decât își închipuise inițial. Se întoarse din nou spre Joan. Degetele ei tremurânde își atinseră buzele, privindu-l rugător.

– Ce altceva puteam să fac? ceru ea îngăduință după ce își termină explicația. M-am gândit că este important să protejez castelul. Amenințau să ne atace cu un tun.

– Și pur și simplu ai permis să le ia pe amândouă? întrebă el furios.

– Ar fi distrus castelul și ne-ar fi ucis pe toți! protestă soția lui, cu lacrimile prelingându-i-se pe bărbie. Le șterse cu dosul palmei. Te rog să nu fii mânios pe mine, domnul meu. Sperii copiii.

Fiica lui se agăța de rochia doicii și se smiorcăia, iar bebelușul se puse pe un plâns care răsuna între zidurile castelului.

– Du-i înăuntru, spuse James irascibil. O să vorbim mai târziu.

– Da, domnule. Joan făcu din nou o plecăciune și îi grăbi pe copii și pe doică spre treptele exterioare.

– Aveți grijă de cai! urlă el la grăjdari înainte să se întoarcă spre soldații săi. Puteți pleca acasă. Vă mulțumesc pentru loialitatea față de mine și de rege.

Bărbații care călătoriseră împreună cu el se retraseră într-o liniște stingheră, păstrându-și comentariile pentru momentul când el nu avea să le mai audă.

Grăjdarii luară caii, iar James îl privi din nou pe Cedric. Îl știa pe bărbat de o viață întreagă. Luptase din răsputeri pentru familia Harrington și aproape că murise din pricina rănilor. Doar priceperea doctorului tatălui său îi salvase viața și, decât să îl lase să o ducă de pe azi, pe mâine pentru tot restul vieții, tatăl lui îl răsplătise cu administrarea castelului. Cedric era un om bun și competent, iar James știa că nu și-ar fi abandonat datoria față de Anne și Elizabeth, fără vreun motiv întemeiat.

– Nu am fi putut riposta și nu ne-am fi putut apăra dacă ne-ar fi atacat, spuse Cedric. Părea singurul lucru înțelept de făcut.

James încuviință din cap.

– Da, spuse el după o clipă. Uneori, puterea noastră trebuie să stea în a ști când este mai bine să nu luptăm. Regele a fugit, îi spuse el. Nu știu ce se va întâmpla cu Hornby acum. Dar, cel puțin, castelul este al nostru deocamdată.

Un sentiment brusc de epuizare îl învălui și i se păru dificil să urce treptele. Își chemă servitorul pentru a-l ajuta să scape de arme și de armură. Soția lui își făcea de lucru distribuind apa pentru spălat, mâncarea și băutura, iar când el o văzu privindu-l cu precauție, lui James îi păru rău că se înfuriase atât de tare pe ea. Presupuse că era vina lui pentru că nu lăsase mai mulți oameni ca să păzească Hornby. „Blestemat fie Stanley! Ar face bine să le trateze cum se cuvine pe fete", gândi el, în timp ce își umplu mâinile cu apă caldă din lighean și își cufundă chipul chinuit în ea.

*

Anne se trezi, şi cum somnul încă nu voia o să elibereze din mrejele lui, se luptă să îşi amintească unde se afla. După zece ani de dormit în acelaşi pat, i se păru ciudat să nu fie la castelul Hornby. Privi în jur la pereţii din piatră şi la ferestrele înguste şi înalte, iar în timp ce simţurile i se treziră treptat, îşi aminti că se afla în castelul Skipton din Craven.

Se aflau aici de câteva săptămâni, dar fiecare dimineaţă era ca prima. Când ieşiseră călare din Lancaster, pe drumul spre sud, ea crezuse că erau duse la Lathom House din West Lancashire, dar după ce trecură podul peste râul Ribble la Preston, Sir William şi oamenii lui întorseseră din nou caii spre nord, în susul văii, prin Clitheroe şi Gisburn. Dincolo de sat şi de piaţa locală, castelul cenuşiu trona impunător.

Când trecuseră podul peste şanţ, Anne ridicase privirea spre cele două turnuri rotunde impozante, care flancau ghereta străjerilor. Nu existau prea multe şanse de a fi salvate de aici, îşi dăduse ea seama în timp ce fuseseră duse înăuntru.

– Vom fi prizonierele voastre? îl întrebă ea pe Sir William când ajunseră în curtea interioară, ferită de atacuri datorită unui tunel lung din piatră, unei porţi robuste cu grilaj de fier şi unei perechi de uşi de siguranţă baricadate.

– Desigur că nu, domniţă! El păruse şocat şi puţin jignit de sugestia ei. Veţi fi oaspeţii mei. Este de datoria mea să am grijă de voi acum, adăugă el, iar Anne fu cuprinsă de panică, dându-şi seama că era posibil ca ea să îi fi fost promisă de soţie. Pe drum, Sir William îi spusese că era un bărbat singur, văduv, de când soţia lui murise, în urmă cu patru ani, şi că era nerăbdător să se însoare din nou. Ea nu putea suporta ca el să o privească, iar gândul că ar putea-o atingea i se părea respingător; era bătrân, având probabil de două ori vârsta ei, iar viziunea pasageră pe care o avu, înfăţişându-l peste ea într-un pat matrimonial îi făcu stomacul să se întoarcă pe dos de groază.

Acum, Anne îşi privea sora adormită şi se simţi din nou furioasă pe ea. Încăpăţânarea lui Izzie le băgase în bucluc. Dacă ea ar fi ascultat de unchiul lor şi nu ar fi mers în sat, încă ar fi fost acasă, în siguranţă. Anne tremură, aşteptând un servitor pentru a veni şi a reaprinde focul; pe măsură ce septembrie avansa, soarele devenea din ce în ce mai slăbit şi nu părea să încălzească deloc încăperea. După o vreme, se ridică şi începu să se îmbrace. Merse

pe vârful picioarelor și trase de ușa greoaie. Balamalele scârțâiră și gemură puțin, iar Izzie se întoarse pe partea cealaltă mormăind, dar nu se trezi. Anne se strecură prin deschizătura îngustă și coborî scările din piatră.

Salonul era pustiu, iar ea merse către anticamera micuță din spatele lui, unde treptele dădeau în curte. Acolo se afla o mică grădină de ierburi aromatice, iar o fată de la bucătărie stătea în genunchi lângă straturi, culegând câteva frunze proaspete și punându-le cu grijă într-un coș. Din ușă, Anne era pe punctul de a se îndrepta spre un petic de pământ unde soarele dimineții pătrunsese printre zidurile castelului, când auzi pași răsunând în urma ei. Se întoarse și îl văzu pe Sir William în spatele ei. Acesta ținu deschisă pentru ea ușa cea greoaie, în timp ce o privea cu zâmbetul pe buze, de la o distanță atât de mică, încât Anne îi putea simți mirosul și respirația pe chip.

– Te-ai trezit devreme, spuse el, studiind-o. Privirea lui intensă o stingheri. Încă se temea de el. Este păcat că ți-ai petrecut viața închisă, spuse el, atingându-i cu blândețe obrazul cu degetele calde. Ești destul de frumoasă încât să faci cinste oricărei curți.

– Nu eram prizoniere la Hornby, spuse ea, îndepărtându-se de el.

– Desigur că nu. Nici aici nu sunteți.

– Atunci, cât de mult trebuie să mai stăm? întrebă Anne, observând cum privirea lui stăruie pe trupul ei.

– Nu pot spune. Sir William tăcu, ascultând amândoi sunetul cornului din turnul de veghe. Vești, cred! spuse el. Aduse de lumina lunii pline. Să sperăm că sunt bune.

Trecând pe lângă ea, presându-i sânii cu trupul său, îi făcu semn mesagerului să treacă prin pasajul din piatră. Călărețul, murdar de noroi, se așeză într-un genunchi și îi dădu mesajul lui Sir William, care derulă pergamentul și îl cercetă rapid cu privirea.

Anne, urmându-l până la jumătatea scării, privi cum expresia lui devine din nerăbdătoare, cea a cuiva care a aflat lucruri importante. Ridică privirea spre ea, rămânând fără cuvinte pentru un moment.

– Ce s-a întâmplat? întrebă ea. Ce este?

– Regele a fugit, răspunse el uimit.

– A fugit? repetă ea, privindu-l surprinsă.

Sir William reciti mesajul.

– Warwick şi Clarence au ajuns în Devon, şi mulţi lorzi au trecut de partea lor. Regele a fugit. A plecat.... cu un vas, de pe coasta de est... unii spun că în Olanda. Regina a căutat adăpost în Westminster Abbey.

– Ce se va întâmpla acum? întrebă Anne, în timp ce el continua să se holbeze la cuvintele de pe hârtie, de parcă abia le putea înţelege sensul. „Unde e Richard?", se întrebă ea. „Te rog, Doamne, ai grijă de el", se rugă ea în tăcere iar şi iar, sperând că gândurile ei aveau să îl protejeze.

– Putem doar să aşteptăm şi să vedem, spuse Sir William, întorcându-se pentru a-i face semn mesagerului să îşi ia calul obosit şi să plece. Mă întreb dacă Warwick îl va pune pe Clarence pe tron, sau dacă îl va scoate din Turn pe bătrânul Henric.

Un aer tensionat plana peste castel, în timp ce ei aşteptau mai multe veşti, iar în a treia zi, un alt mesager sosi purtând blazonul lordului Thomas Stanley.

– Veţi merge la Londra, la tutorele vostru, le spuse Sir William lui Anne şi Izzie, seara la cină. Am primit vorbă de la fratele meu. Suntem chemaţi la curte pentru a-l vedea pe regele de drept recăpătându-şi tronul.

Primul gând al lui Anne a fost unul deznădăjduit la ideea unei călătorii lungi.

– Cât de departe este? întrebă ea.

– Nu te preocupa de asta, domniţă, răspunse Sir William. Ştiu că vă temeţi să călăriţi, aşa că voi da ordin să vi se pregătească o trăsură pentru amândouă. Vom merge încet şi vom face popasuri pe drum. Apoi tăcu, oprindu-se cu paharul în aer, şi o fixă cu privirea. Veţi avea nevoie de haine noi pentru încoronare, spuse el în cele din urmă, în timp ce o studia din cap până în picioare, de rochii potrivite cu statutul vostru.

Anne se foi, tulburată de privirea lui iscoditoare. Era bucuroasă că ea şi Izzie împărţeau patul pentru moment, dar viitorul anunţa terori neştiute, pe care nu le putea controla. Dacă ea era menită să fie soţia acestui bărbat, atunci avea să fie nevoită să se supună dorinţelor şi pretenţiilor lui ca o soţie bună, umilă şi fără să protesteze, iar această perspectivă o îngrozea.

Anne şi Izzie urcară în trăsura pe care le-o pregătise Sir William, ţinându-se strâns de mână în timp ce erau hurducăite pe drumurile nămoloase şi pline de băltoace. Chiar şi cu pernele pe care

stătea, călătoria îi provocă dureri lui Anne, ca și cum ar fi fost călare, și o făcu să-i fie greață. Izzie vorbea în șoaptă despre tâlhari și hoți și, cu toate că Anne îi tot spunea să nu se îngrijoreze, nu reușea să se convingă nici pe sine. Era obosită și agitată, și nu știa câte zile vor mai face pe drum, sau ce le aștepta când aveau să ajungă la destinație.

Într-un final, zăriră zidurile cetății în depărtare, cu sute de turnuri și sulițe ridicându-se deasupra lor. Anne nu mai văzuse niciodată atât de mulți oameni într-un singur loc și clădiri atât de înghesuite pe străzile labirintice, încât uneori de-abia aveai loc să treci printre ele. Sir William mergea călare înaintea lor pentru a le elibera drumul mărginit de tarabe, care se revărsau din prăvălii direct în stradă. Când Anne ridică privirea, i se păru că locuințele se aplecau atât de periculos înainte, încât aveau să se prăvălească în stradă, doar spațiul îngust ținându-le în picioare. Pretutindeni era zgomot: oameni strigând, ciocane bubuind, câini lătrând. Apoi, casele văruite și înghesuite și prăvăliile negustorilor lăsară loc caselor celor bogați, pe măsură ce se apropiau de râu, în sud. Anne văzu că acestea se întindeau de la marginea zidului cetății, până la malul râului, iar pe țărm se înălța un palat uriaș, cu turnuri rotunde la fiecare colț.

– Acela este castelul lui Baynard, spuse Sir William, aducându-și calul lângă trăsură pentru a le prezenta surorilor împrejurimile. Iar dacă priviți pe partea cealaltă, veți vedea turnul catedralei St. Paul. Anne ridică privirea către turnul din lemn, care părea să se înalțe spre cer, apoi privi casele și magaziile care se înșirau pe malul râului.

– Acolo este biserica St. Benet. Iar aici este docul St. Paul. Reședința fratelui meu, Casa Stanley, se află în apropiere.

Izzie se aplecă peste sora ei pentru a vedea mai bine arcada măreață și porțile din lemn care erau deschise pentru a le permite intrarea într-o curte pătrată, înconjurată din trei părți de clădiri cu patru etaje, care aveau acoperișuri ascuțite, din șindrilă.

O siluetă înaltă și întunecată, zărindu-se în lumina felinarelor dinăuntru, coborî treptele din lemn de la primul etaj și o întâmpină.

– Sunt încântat să vă cunosc în sfârșit, domniță Harrington. Eu sunt lordul Thomas Stanley, tutorele dumitale.

Anne se holbă la bărbatul tras la față, cu chipul încadrat de o barbă maronie. Arăta mai tânăr decât își închipuise ea, deși ochii lui erau înguști, iar expresia feței lui, deloc zâmbitoare, era

răutăcioasă şi vicleană. Purta o îmbrăcăminte sobră, neagră, cu o mică beretă pe cap. Ea făcu o plecăciune scurtă, iar el se retrase într-o parte, acordându-i permisiunea de a intra.

Le conduse printr-un coridor jos, pe lângă bucătării şi cămară, într-un solar de unde Anne putu zări râul în lumina palidă a apusului. Aici, o femeie de vârstă mijlocie îi aştepta.

– Bine aţi venit, spuse ea. Eu sunt lady Stanley. Sper că drumul nu a fost prea greu.

– A fost suportabil, doamnă, răspunse Anne, studiind-o pe micuţa femeie îmbrăcată într-o rochie scumpă din satin, care de-abia atingea podeaua; un colier albastru-auriu strălucea deasupra decolteului ei, iar pietrele inelelor de pe degete licăreau în lumina lumânărilor. Anne se simţi zdrenţăroasă pe lângă ea, îmbrăcată în rochia ei veche, cu pantofii vechi şi mantia transpirată.

– Veniţi să luaţi loc lângă foc. Păreţi înfrigurate, le invită, în timp ce servitori se grăbiră să aducă nişte carafe de vin şi tăvi cu prăjituri cu miere, pentru a le revigora.

– Sir William, spuse ea în timp ce el se aplecă să-i sărute mâna. Mulţumesc pentru că le-aţi adus pe protejatele lordului Stanley în siguranţă.

– Mi-a făcut plăcere, spuse el, ochii lui întâlnindu-i pe ai lui Anne înainte ca ea să se întoarcă cu spatele la el, mergând să bea puţin vin pentru a-şi linişti stomacul.

– Sunteţi binevenite în casa mea, spuse lordul Stanley. Sunteţi norocoase că loialitatea prost direcţionată a unchilor voştri a făcut salvarea voastră posibilă. De acum înainte, veţi fi tratate corespunzător şi veţi merge la curte pentru a lua parte la încoronarea regelui.

– Ce face bătrânul Henric? întrebă Sir William cu un uşor dispreţ în voce.

– Încă se odihneşte în apartamentul lui din Turn. Poimâine, contele de Warwick îl va conduce la catedrala St. Paul, pentru restaurare. Apoi vom avea din nou un adevărat rege lancasterian; un om sfânt şi bun, nu unul care duce o viaţă imorală şi destrăbălată, iar pentru asta ar trebui să îi mulţumim lui Dumnezeu.

– Veniţi, spuse lady Stanley cu o voce blândă. Să îi lăsăm pe bărbaţi să discute despre regi şi politică. Păreţi obosite.

Bărbaţii încuviinţară politicos din cap, iar lady Stanley le conduse pe Anne şi pe Izzie în susul scărilor, spre ultimul etaj.

– Aş prefera să împart camera cu sora mea, spuse Anne când lady Stanley deschise o uşă şi îi prezentă un dormitor.

– Nu este necesar. Casa aceasta are multe camere, spuse lady Stanley, părând ușor jignită. Există suficiente dormitoare pentru fiecare, deși fiii mei ni se vor alătura în curând. Dar, dacă insiști... cedă ea în cele din urmă, când Anne refuză cu fermitate să intre în încăpere, deși va trebui să împărțiți patul.

În timp ce lady Stanley le ordonă servitorilor să le despacheteze puținele lucruri și să le aducă apă pentru baie și mai multe lemne pentru foc, Anne se apropie de sora ei, care deschisese larg una din ferestre și privea afară.

– Zgomot, spuse ea entuziasmată. Tot ce aud este zgomot. Nu se plângea deloc. O privi pe Anne cu ochii luminoși. Orașul este plin de viață!

Zgomotul o ținu trează pe Anne întreaga noapte. Nu doar clinchetul clopotelor bisericii și cântecele și gălăgia beților de pe străzi, ci și alte sunete pe care nu le putea identifica: lătratul a ceea ce păreau a fi o mie de câini și, din depărtare, niște vuiete și urlete despre care ea credea că puteau fi doar sufletele celor morți, torturați în purgatoriu.

– Acele sunete ciudate din timpul nopții, îi șopti ea lui Sir William în timp ce luau micul dejun a doua zi de dimineață, după ce ascultară slujba în capela familiei. Ce sunt?

– A, acelea erau creaturile sălbatice ale regelui, răspunse el. Dar nu este nevoie să te sperii, spuse el, întinzându-se să o prindă de mână. Poate că dumneata și lady Elizabeth ați vrea să mă însoțiți să facem un tur al cuștilor animalelor din Turn.

Anne se holbă spre chipul acela care aștepta un răspuns. Habar nu avusese că existau animale sălbatice în Londra. Auzise că în Turn exista o temniță care era temută de mulți, dar nu știa că prizonierii erau păziți de animale feroce.

– Nu este periculos să facem asta? întrebă ea, închipuindu-și lei și lupi mugind în voie.

– Vă voi apăra eu, spuse el, venind mai aproape de ea și strângând-o mai tare de mână. Animalele sunt închise în cuști, astfel că nu veți fi în pericol. Cu excepția ursului, spuse el. Paznicul lui îl duce la râu prins cu un lanț gros, pentru a pescui pește pentru propria cină.

Anne se holbă la Sir William, neștiind dacă să îl creadă sau dacă acesta doar o tachinează, încercând să o sperie. Instinctul ei a fost să refuze, dar invitația lui de a vedea aceste animale

o intrigă. Poate că, gândi ea, dacă avea să devină soția lui, Anne trebuia să își acorde timp să îl cunoască mai bine, iar o vizită la această menajerie o atrăgea.

Când terminară masa, Sir William le spuse lui Anne și Izzie să își aducă pelerinele.

– Vom merge pe apă, spuse el. Am cerut să ne fie adusă barja Stanley și am trimis vorbă îngrijitorilor să ne aștepte.

Când se apropiară de intrarea vestică în Turn, mirosul îi asaltă simțurile lui Anne. Peste tot duhnea a mâncare putredă și fecale. La Lion Tower, gardianul îl întâmpină pe Sir William și le permise să intre, iar Anne își ținu colțul mantiei peste nas, respirând pe gură pentru a preveni inhalarea duhorii animalelor încarcerate. Dar miasma nu părea să îi deranjeze pe Sir William sau pe Izzie, care o luase înainte pentru a vedea mai bine.

– Nan! strigă ea încântată. Vino să vezi!

În spatele unor gratii din lemn, care lui Anne i se păreau destul de fragile, ochii sclipitori ai unui lup o priveau. În loc să arate precum bestia feroce la care se așteptase ea, animalul părea surprinzător de supus, și chiar temător. În următoarea cușcă se afla ursul despre care îi vorbise Sir William. Lanțul gros din metal care era prins de gâtul animalului zăngănea în timp ce acesta se mișca. Labele lui erau uriașe și se sfârșeau cu gheare lungi și încovoiate, iar Anne spera ca bestia să nu fie scoasă la râu în timpul vizitei lor. Deodată, un răget care îi amintea de cele pe care le auzise cu o noapte în urmă răsună în curte, iar ea se trezi agățându-se speriată de brațul lui Sir William.

– Acesta este leul, râse el, mângâindu-i mâna și trăgând-o spre cușca animalului. Anne privi cum animalul cu o coamă uriașă de păr roșiatic se plimba înainte și înapoi în spatele gratiilor, mârâind și arătându-și colții albi și ascuțiți, despre care Anne nu avea nici o îndoială că ar fi sfâșiat-o, dacă i s-ar fi dat ocazia.

– Pare foarte furios, spuse ea, privindu-l cum se plimba agitat în cușca mică, rugându-se să nu scape cumva.

– Este destul de mulțumit aici, spuse Sir William. Are mâncare, apă și un adăpost. Ce și-ar putea dori mai mult?

– Libertate? întrebă Anne, zărind și perechea leului în spatele cuștii, ronțăind osul vreunei alte bestii cu care fusese hrănită.

– Vino, lady Anne. Ea îi simți mâna pe spate și nu era sigură dacă el voia să o protejeze sau să o împingă mai aproape de cușcă.

Anne nu voia să se apropie mai mult, dar rezistența ei doar intensifică apăsarea mâinii lui.

– Ești în siguranță, îi spuse el. Nu te pot răni. Ea ridică privirea spre el și îl văzu zâmbindu-i cu un amestec de afecțiune și nerăbdare. Își îndreptă din nou atenția spre leul agitat, părându-i brusc rău pentru animalul captiv.

– Privește! strigă Izzie, care stătea cu mâna la gură lângă o altă cușcă. Anne se întoarse și văzu o pisică cu pete încălecând o femelă pe la spate, ținând-o strâns cu labele din față în timp ce se împingea în ea. Ochii lui Izzie licăreau de încântare și, în spatele ei, Sir William râdea pe un ton neliniștitor.

– Este dezgustător, spuse Anne scârbită, îndepărtându-se de lângă Sir William. Iar în timp ce îi auzea râsetul, acum îndreptat către ea, ea își feri privirea de scena animalelor din spatele gratiilor, uitându-se, în schimb, la apa amestecată cu urină care se scurgea din cușcă.

– Lumea așa cum este ea ne poate oferi multă plăcere, dacă îi permitem, îi spuse Sir William pe măsură ce se îndepărtau de animale și se îndreptau spre ieșire. Anne îi simți privirea ațintită din nou asupra corpului ei, în timp ce vorbea. Nu avea de gând să experimenteze vreodată nici un fel de plăcere cu el, se gândi ea.

Când ajunseră înapoi acasă, lady Stanley le chemă în solar, unde fâșii de materiale într-o diversitate de culori zăceau întinse peste cufere. Erau mătăsuri și catifele aduse din țările estice, dar și blănuri de jder și de samur negru-maroniu.

Izzie alergă să le atingă pe toate, ridicând câteva și studiindu-le.

– Sunt atât de frumoase! exclamă ea. Chiar vom avea rochii croite din aceste materiale?

– Soțul meu nu dorește să apăreți în public purtând rochii nepotrivite cu statul vostru, spuse lady Stanley. Vrea să aveți rochii pe măsura rangului vostru.

– Este permis să port așa ceva? întrebă Anne, degetele ei mângâind finețea celei mai elegante țesături de culoare indigo pe care o văzuse vreodată. Era o culoare regală, iar ea se întreba de la ce negustor fusese cumpărată.

– Desigur că este permis. Familia Stanley poate purta orice dorește! Îi răspunse lady Stanley, iar Anne își aminti că femeia era sora trădătorului Warwick. Uite ce guler elegant ar ieși din asta, continuă ea, luând o fâșie de blană de jder și așezând-o în jurul

gâtului lui Anne, la care alătură o fâşie din catifea de un verde-închis. Ar arăta foarte bine împreună.

Anne luă materialele moi din mâinile femeii, în timp ce lady Stanley desfăşură o rolă de mătase azurie şi o aşeză peste umerii lui Izzie. Acestea erau cele mai fine şi mai scumpe materiale pe care le văzuse vreodată şi, cu toate că ele fuseseră întotdeauna bine îmbrăcate la Hornby, Anne nu avusese în viaţa ei ceva care să se compare cu acestea.

– Trebuie să alegem repede, le grăbi lady Stanley. Croitoresele vor fi nevoite să înceapă degrabă să le croiască, dacă vrem ca rochiile voastre să fie gata.

În dimineaţa încoronării, casa Stanley se trezi devreme la viaţă, servitorii alergând în sus şi în jos cu apă caldă, ligheane şi lenjerie proaspăt spălată. Cu o seară în urmă, căzile tuturor fuseseră umplute cu apă cu miros de trandafiri şi, simţindu-se împrospătată şi parfumată, Anne împinse cearşafurile de pe pat şi începu să se îmbrace cu noua ei cămaşă şi cu juponul din mătase de un verde-pal. O servitoare o ajută să îmbrace rochia de un verde mai închis şi îi prinse cingătoarea lată, cusută cu fir de aur, pentru a susţine faldurile voluminoase ale rochiei. Anne îşi strecură picioarele în ciorapi fini, cu jartiere delicate, apoi îşi încălţă pantofii comozi din piele, pe care servitoarea îi legă cu panglici în jurul gleznelor. Părul i-a fost pieptănat din faţă spre spate şi prins sub o beretă conică, brodată, de care era agăţat un văl scurt din dantelă crem.

– Arăţi minunat! spuse Izzie, îmbrăcată într-o rochie albastră, având umerii acoperiţi cu o blană neagră. Părul îi era pieptănat pe spate, dar, fiind mai tânără, i se permise să îl poarte desprins pe spate, cu o beretă albastră pe cap, care se asorta cu rochia.

În apropiere, clopotele din turnul de lemn al catedralei St. Paul începuseră să bată, iar sentimentul de nerăbdare al lui Anne a fost înlocuit de unul de nelinişte, amintindu-şi că scopul zilei era de a-l readuce pe regele Henric înapoi pe tron, ca un rege-marionetă, în timp ce adevăratul rege şi fratele său erau exilaţi din propria ţară. Gândindu-se la Richard, se privi în oglindă şi se gândi cât de fericită ar fi fost să se vadă mireasă, pregătită să se mărite cu bărbatul pe care îl iubea. Îşi privi expresia umbrită de tristeţe şi regretă faptul că cea mai frumoasă perioadă a vieţii ei putea fi deja de domeniul trecutului.

– Lasă-mă să văd! spuse Izzie, împingând-o de lângă oglindă, pentru a-i lua locul. Anne își privi sora zâmbind imaginii din oglindă, apoi își zări ochii în oglindă. Fiii și verii lui Stanley au sosit, spuse ea. Până la sfârșitul zilei, ne vom cunoaște viitorii soți.

Coborâră scările, ridicându-și faldurile rochiilor voluminoase.

– Arăți minunat, șopti Sir William când Anne își sprijini mâna pe brațul bărbatului care purta o haină din catifea maronie, cusută cu dibăcie, pentru a evidenția cămașa albă din mătase de dedesubt. Acesta o escortă la trăsura care avea acoperișul în culorile familiei Stanley, vișiniu și albastru. Un moment mai târziu, lady Stanley li se alătură, împreună cu cei doi fii ai săi.

– Unde este lordul Stanley? întrebă Anne în timp ce porniră la drum, printre uralele pe jumătate însuflețite ale mulțimii.

– A plecat cu fratele meu pentru a-l aduce pe rege din Turn, spuse lady Stanley. Îl vor plimba pe străzile Londrei pentru ca toată lumea să îl vadă, sfidându-i astfel pe cei care șușoteau că regele nu mai trăiește sau că este prea nebun pentru a participa la propria încoronare.

Anne nu spuse nimic, dar își aminti lucrurile pe care unchiul James i le povestise despre rege. Gândul la unchiul ei o îngrijoră, întrebându-se din nou unde era. Oare fugiseră și unchii ei? Dacă da, ce avea să se întâmple cu castelul Hornby?

Înaintară greoi prin mulțime, iar când ajunseră la catedrală, Anne își dădu seama că trebuia să coboare și să meargă prin mulțime, spre ușă. Ezită, dorindu-și să poată rămâne în trăsură.

– Vino! spuse Sir William, încredințând unui paj frâiele calului său. Îți voi elibera eu calea. În timp ce spunea acestea, cu biciul și cu limba lui ascuțită împrăștia lumea în stânga și în dreapta, pentru a-și croi drum prin mulțime.

St. Paul era o clădire magnifică. Când Anne intră și văzu lumina coborând din turnul de deasupra altarului, se gândi că era precum o rază divină, iar ea își făcu semnul crucii și spuse o rugăciune tăcută pentru siguranța celor pe care îi iubea.

Se așteptase la o atmosferă de profundă sobrietate, când intrase în biserică, dar se simți dezamăgită. Deși atmosfera era mai pașnică decât pe străzi, oamenii vorbeau și râdeau, ridicându-se pe vârful picioarelor pentru a vedea cine mai venise și cine hotărâse să lipsească. Cât de repede se schimba loialitatea oamenilor, gândi Anne. Erau preocupați doar de propriile averi. În urmă cu doar câteva luni, majoritatea acestor oameni i-ar fi jurat loialitate

regelui Eduard, dar acum îi susţineau fără să protesteze pe Warwick şi pe Margareta de Anjou; sau, cel puţin, fără proteste publice.

Un val de tăcere învălui biserica, începând de la uşă şi înaintând spre altar. Izzie o strânse de mână, iar Anne privi spre intrare pentru a vedea ceea ce se întâmpla.

– Este regele, şopti Izzie în timp ce oamenii îşi plecau capetele şi făceau reverenţe.

Anne privi cum procesiunea se apropia. Un bărbat, despre care credea că este contele de Warwick, conducea o siluetă tremurândă care purta o mantie lungă, din catifea de un albastru-pal. Silueta privea confuză în jur; ochii îi erau aprinşi, confuzi şi temători, plimbându-se de la un chip la altul. Lordul Stanley îl urma, iar când ajunseră la treptele altarului, îl grăbi pe bărbat spre tronul care fusese pregătit pentru el şi încuviinţă spre preot, făcându-i semn să aducă uleiul şi tămâia.

Aşadar, acesta era regele, gândi Anne. Câtă dreptate avusese unchiul ei când îl descrisese ca fiind nebun şi deloc potrivit să conducă o ţară. Bărbatul părea să nu înţeleagă deloc ceea ce se petrecea în jur, iar lui Anne îi păru rău pentru el. Mulţimea, acum tăcută, privi cum capul, mâinile şi pieptul regelui au fost dezgolite şi unse. Coroana regelui Eduard Confesorul i-a fost pusă pe cap şi i se înmână sceptrul şi sfera. Apoi repetă jurămintele, îndemnat de preot, ca un copil care rostea cuvintele unei lecţii pe care nu o înţelegea – iar atmosfera jubilantă şi plină de nerăbdare care învăluise Londra părea să se stingă în timp ce congregaţia asista la ceremonie. Anne, după câte se părea, nu era singura care se temea pentru viitor.

Cu o fanfară de trompetişti, regele a fost condus afară din biserică, iar Anne îl simţi pe Sir William atingându-i braţul. Ridică privirea şi observă că şi el părea tulburat de evenimentul la care tocmai fuseseră martori.

– Este timpul să mergem, spuse el. Trebuie să participăm la un banchet. Stai aproape de mine şi te voi conduce în siguranţă până în sala de bal.

Merseră în grup, prin mulţime, la Palatul Westminster, unde sub acoperişul înalt şi semeţ, regele uimit stătea pe un alt tron, strângând cu mâinile slăbite braţele scaunului în timp ce privea în jur, iar contele de Warwick, cu lordul Stanley lângă el, erau cei care îi întâmpinau pe oaspeţi.

– Acestea sunt pupilele mele, lady Anne Harrington și sora ei, Elizabeth, spuse lordul Stanley. De la castelul Hornby, adăugă el, în timp ce Anne ridică privirea spre Warwick, trădătorul despre care auzise atât de multe. Acesta o studie un moment.

– Ce se aude de Hornby? întrebă el, îndreptându-și atenția din nou asupra lordului Stanley. Este în posesia ta?

– James Harrington încă se agață de el, răspuse lordul Stanley, ridicând iritat din umeri. S-a întors acolo și pretinde că este al lui. Dar, adăugă el zâmbind, mă voi asigura că nu îl va mai deține mult.

– Foarte bine! râse Warwick, bătându-l pe Stanley pe umăr. Acum, tot ce trebuie să faci este să îți măriți cu înțelepciune pupilele, iar castelul va deveni proprietate Stanley pentru totdeauna.

– Într-adevăr, aceasta este intenția mea.

Furia se aprinse în Anne pe măsură ce îi asculta pe cei doi bărbați. Discuția lor despre căsătorii îi făcu sângele să îi înfierbânte obrajii, dar cei doi se întoarseră pentru a întâmpina alți nobili, iar ea rămase singură cu Izzie, ca și cum ar fi fost doar niște cai scoși la vânzare în piață.

Sărbătoarea continuă până târziu. Regele adormi pe tronul său, capul alunecându-i într-o parte și o dâră de salivă curgându-i pe bărbie, din colțul gurii. Izzie se alătură dansatorilor, învățând cu repeziciune pașii datorită unor admiratori insistenți, în timp ce Anne stătea deoparte, privind și refuzând politicos toate invitațiile.

– Nu îți place să dansezi? o întrebă Sir William, venind lângă ea și aplecându-se pemtru a-i șopti la ureche. Barba lui îi atinse obrazul, iar Anne rezistă tentației de a-l împinge de lângă ea.

– Sunt obosită, spuse ea, și mă dor picioarele.

– Atunci, permite-mi să îți caut un loc să stai jos, spuse el, conducând-o spre băncile din capătul salonului. Anne se așeză, bătând din picioare în ritmul muzicii, în ciuda voinței ei, dorindu-și să se poată bucura de această zi la fel de mult ca Izzie, care părea să găsească plăcere în fiecare rotire pe muzică și în fiecare bătaie din palme.

Sir William luă loc lângă ea, cu picioarele întinse și depărtate, genunchiul lui atingându-l pe al ei, urmându-l chiar și când Anne și-l retrase.

– Cât de minunat arăți în noua rochie! Vei fi o soție pe care orice bărbat ar fi încântat să o aibă la braț – și în pat, spuse el în timp ce mâna lui se închise peste a ei pentru o clipă, urcând apoi pe coapsa ei. Băuse mult, iar respirația îi mirosea a acru când

se aplecă şi o sărută pe obraz. Anne încercă să se elibereze de atingerea lui, dar era captivă lanţului nesfârşit de dansatori care treceau pe lângă ea. I-am cerut fratelui meu să mă ia în considerare când îţi va alege un soţ, Anne, îi spuse el, strângând-o de picior desupra genunchiului.

– Cred că îţi va plăcea să mă ai drept soţ, la fel de mult cum îmi va plăcea mie să te am drept soţie, continuă el.

Anne nu se putea gândi la un lucru mai rău decât acela de a fi nevoită să îndure atenţia lui în dormitor şi, ştiind ce aşteptări avea el de la ea, îi îngreuna şi mai tare situaţia. Încercă să se îndepărteze de el, dar Sir William se apropie şi mai mult, aşa încât Anne se simţi uşurată când îşi ridică privirea şi îl văzu pe lordul Stanley stând înaintea lor, chiar dacă expresia de nemulţumire de pe chipul acestuia îi trăda părerea că ea era încântată să primească avansurile lui Sir William, care o atingea mai mult decât îi permiteau bunele maniere.

– Este timpul ca pupilele mele să plece, spuse el pe un ton care nu îi ascundea furia.

Afară, noaptea era rece, iar Anne tremură în timp ce privi cerul senin, plin de stele. Lady Stanley părea obosită şi încordată, însă Izzie deborda de energie şi părea să nu observe că Anne rămăsese tăcută pe drumul de întoarcere spre casa Stanley, pe străzile pustii.

– Aş vrea să pot rămâne în Londra pentru totdeauna, spuse ea cu entuziasm, iar Anne fu de părere că sora ei băuse mult mai mult vin decât era indicat pentru o tânără domnişoară.

În dimineaţa următoare, în timp ce Anne o privea pe Izzie gemând şi ţinându-şi capul în mâini din pricina durerii şi a senzaţiei de greaţă din stomac, o servitoare veni cu mesajul că lordul Stanley le chema la el.

În timp ce Anne cobora scările, se gândea la motivul pentru care fuseseră convocate. Lordul Stanley nu era un bărbat care să îşi asume riscuri, şi ştia că mariajul era singura cale prin care el îşi putea asigura proprietatea castelului Hornby.

Familia era adunată în solarul care dădea spre râu. Lordul Stanley se încălzea cu spatele la foc, iar lady Stanley stătea lângă el, în scaunul ei cu spătar înalt, cu mâinile împreunate pe genunchi. Niciunul nu arăta ca şi cum s-ar fi culcat târziu cu o noapte în urmă, iar Anne fu conştientă că, prin comparaţie, ea părea obosită şi palidă. Stătuse trează până în zori, plângând şi rugându-se să fie

salvată de această soartă, iar oglinda din dormitor îi înfățișase un chip alb, cu buze palide și cercuri negre sub ochii înroșiți.

– Sper că ați dormit bine, începu lordul Stanley discuția. Am ceva important să vă comunic, continuă el fără să aștepte vreun răspuns. După cum știți, este onoarea mea să fiu tutorele vostru. Și cu toate că numirea a fost făcută de yorkistul Eduard, actualul nostru rege adevărat, Henric, Dumnezeu să îl binecuvânteze – se opri pentru a-și face semnul crucii – și-a dat acordul ca tutelajul meu să continue.

Anne se gândi că era puțin probabil ca regele să înțeleagă sau fie de acord cu ceva, și presupuse că Warwick fusese cel care vorbise în numele lui, deși asta nu făcea nici o diferență.

– Fiind tutorele vostru, continuă lordul Stanley, este de datoria mea să vă găsesc soți potriviți și iubitori. Și din moment ce ne-am adunat aici împreună, pentru această sărbătoare fericită, soția mea și cu mine – se opri pentru a încuviința către lady Stanley, care îi răspunse dând aprobator din cap – am decis că ar fi încă o bucurie să vă aranjăm logodnele. Elizabeth, continuă el, întinzând mâna spre Izzie, tu vei fi soția nepotului meu John.

Izzie zâmbi pentru prima oară în acea dimineață, părând să uite de durerea de cap, punându-și mâna peste cea a băiatului care păși spre ea și făcu o plecăciune formală. Anne îl recunoscu, fiind același băiat care petrecuse o mare parte din seara precedentă cu mâinile pe talia lui Izzie, învățând-o pașii de dans.

– Veți fi logodiți acum, dar nu vă veți căsători oficial decât atunci când John va împlini paisprezece ani, spuse lordul Stanley, privind cu satisfacție noul cuplu. Cel puțin Izzie părea fericită de aranjament, se gândi Anne. Presupuse că și ea ar trebui să se bucure. Era mai bine decât să fie nevoită să aibă de-a face cu o soră plângăcioasă și speriată de perspectiva căsătoriei.

– Cât despre Anne... continuă lordul Stanley, iar ea privi în jur pentru a vedea dacă Sir William se plângea de durerea de cap pe care o merita, fiind surprinsă să descopere că acesta lipsea. Cum putea fi anunțată logodna lor în lipsa lui, se întrebă ea, permițându-i lui lady Stanley să o ia de mână.

– Anne, tu vei fi ca și fiica mea, continuă el.

Confuză, Anne îi privi pe cei doi băieți care stăteau lângă mama lor. George, fiul cel mare și moștenitorul familiei Stanley, era doar cu câțiva ani mai mic decât ea, iar Anne se arătă mirată să constate că lordul Stanley o considera suficient de importantă

cât să merite această uniune. Anne, continuă el, tu vei fi logodită cu fiul meu Eduard.

Anne se holbă la băiatul slab şi palid din faţa ei. Nu putea avea mai mult de şapte sau opt ani. Era doar un copil.

– Dar... începu ea neîncrezătoare, întrebându-se dacă era o soartă mai bună sau mai rea decât aceea de a deveni soţia lui Sir William.

Capitolul 5

Noiembrie 1470–octombrie 1471

Anne își luă rămas-bun de la sora ei, iar Izzie se agăță de gâtul ei până când lordul Stanley deveni nerăbdător și le spuse să înceteze cu prostiile. Apoi urcă grăbită în trăsură, pregătindu-se pentru lunga călătorie spre nord. Era frig și pustiu, primul polei al toamnei acoperind câmpurile. Dar, pe măsură ce se apropiară, Lathom House părea primitoare, iar Anne spera că nu avea să fie atât de rău să trăiască acolo, pe cât își imaginase.

Când fu condusă într-un dormitor cu un pat moale și baldachin albastru, se relaxă ușor. Ferestrele erau late și permiteau să intre multă lumină; privelișteа moșiei, deși nu era impresionantă, părea destul de plăcută, iar Anne își spuse că, dacă aceasta avea să fie noua ei casă, atunci poate că va fi suportabilă, deși încă suferea și o neliniștea faptul că fusese despărțită de sora ei.

Deși fuseseră rostite jurămintele unei pre-căsătorii în fața unui preot, în micuța capelă din casa Stanley, înainte de a părăsi Londra, tutorele lui Anne nu păru mulțumit până ce nu o văzu și măritată cu Eduard Stanley, puțin după aceea, la mănăstirea Burscough.

Purtând o rochie albastră nouă, acoperită cu o pelerină cu tiv din blană pentru a o proteja de umezeala zilelor de noiembrie, ea stătu lângă el în ușa bisericii, în timp ce preotul le dădu binecuvântarea lui Dumnezeu. Vocea lui Eduard sună copilărească atunci când își rosti jurămintele, iar în timp ce îngenunchează pe treptele altarului pentru a-și solemniza uniunea cu sfânta slujbă, Anne își dădu seama că îi putea vedea creștetul capului blond. Dar aceasta era, cel puțin pentru moment, o căsătorie menită doar să îi asigure lordului Stanley moștenirea. Nu avea să fie consumată până când

Eduard nu împlinea paisprezece ani. Asta însemna alți șase ani, iar Anne știa că, din moment ce câțiva dintre frații și surorile lui muriseră în copilărie, exista o posibilitate ca el să nu trăiască atât de mult. Între timp, băiatul avea să se antreneze pentru a deveni cavaler, iar ea urma să trăiască la Lathom, în calitate de însoțitoare a lui lady Stanley.

Unchiul ei încă ținea cu dinții de Hornby, iar iritarea și furia de pe chipul lordului Stanley, când se întorsese din Lancashire de Nord, o umplură de un amestec de bucurie și nerăbdare. El presupusese că odată ce ea și sora ei ajungeau în puterea lui, James Harrington avea să îi ofere pur și simplu cheile, dar nu luase în considerație tenacitatea unchiului ei sau faptul că Warwick avea chestiuni mai urgente de rezolvat și nu era preocupat să acorde timp pentru ceea ce el clasificase drept o dispută măruntă.

Sir William fusese invitat la nunta ei, dar plecase îmbufnat din casa din Londra, a doua zi după încoronare.

– A plecat în Franța, îi spuse lady Stanley într-o după-amiază, pe când stăteau împreună, brodând în lumina palidă din încăpere. Nepoata mea se va mărita cu Eduard de Lancaster, prințul de Wales.

Trecu un moment până când Anne, împungând materialul cu un ac bont, fără prea multă tragere de inimă, își dădu seama de semnificația veștii.

– Fata contelui de Warwick, Anne Neville? întrebă ea, amintindu-și că aceasta era fata cu care Richard trebuia să se însoare.

– Da. Se vor căsători luna viitoare la catedrala Angers. Va fi viitoarea regină a Angliei.

– Câți ani are prințul? se interesă Anne, întrebându-se dacă era o căsătorie care va fi consumată sau doar un alt fir din plasa pe care Warwick o țesea în jurul lui.

– Șaptesprezece, răspunse lady Stanley, concentrată asupra țesăturii. Iar nepoata mea, Anne, are cincisprezece – cam de-un leat cu tine. Este o vârstă bună pentru căsătorie. Să sperăm că în curând îi va face și un moștenitor prințului – mai întâi un băiat, dacă este binecuvântată.

Lady Stanley se opri și, după ce înfipse acul în cămașa pe care o țesea, puse mâna peste a lui Anne, într-un gest stânjenit de afecțiune.

– Și soțul tău va crește, spuse ea. Fii răbdătoare și acordă-i timpul necesar. Va deveni un om bun. Și tu ești încă tânără. Are timp să fie tatăl copiilor tăi.

Anne îi privi mâna albă, împodobită cu bijuterii, după care și-o retrase pe a ei. Nu avea să îi permită vreodată lui Eduard Stanley să o atingă. Deja hotărâse asta.

Rămaseră la Lathom de Crăciun, iar tânărul ei soț veni acasă pentru a-și petrece sărbătorile. Anne privi cum băiatul, însoțit de un paj, călărea pe calul său mult prea mare către casă. Coborând apoi din șa, alergă spre mama lui. Lady Stanley îl cuprinse într-o îmbrățișare caldă, îi sărută obrajii înroșiți de călătorie și îi mângâie părul blond. Apoi îl ținu înaintea ei la distanță de o mână și declară că băiatul crescuse cu cel puțin zece centimetri față de ultima dată când îl văzuse. El râse din pricina exagerării ei, evident încântat, până când ochii lui căzură pe Anne, și o expresie dezgustată îi înlocui brusc bucuria de a fi revenit acasă.

– Domnul meu, spuse ea, pășind dincolo de pragul ușii, unde stătuse înainte ca să îl privească.

El își plecă ușor capul spre ea.

– Sărută-ți soția! îl încurajă mama lui. A așteptat răbdătoare să te întorci.

Anne se aplecă și îi oferi obrazul băiatului, care își puse buzele pe pielea ei; fața lui era la fel de moale și de fină ca a ei. Apoi, el se întoarse spre mama lui, care își puse mâna pe umărul său în timp ce intrară în casă. Anne îi urmă, exclusă din reuniunea de familie. Nu se simțise niciodată atât de singură. Se întrebă unde își petrecea Richard Crăciunul și dacă se gândea la ea – sau dacă uitase timpul petrecut împreună, ca și cum ar fi fost amintirea unei zile de vară pierdute în bătălia pentru supraviețuire împotriva iernii.

Crăciunul la Lathom era o chestiune mult mai luxoasă decât văzuse Anne vreodată. Dar nu se bucură prea mult de festivități, nesimțindu-se confortabil în timp ce casa se umplu de străini veseli, despre care nu știa nimic. Soțul ei i se adresă doar de câteva ori. Stăteau împreună la masă, așa că atunci nu o putea evita, dar pe lângă faptul că o saluta formal și încerca cu stângăcie să o servească cu mâncare, se purta de parcă Anne n-ar fi existat, exceptând privirile lui urâcioase. Singura persoană cu care voia să fie băiatul era mama lui și, deși Anne continua să stea cu lady Stanley în timpul după-amiezelor, începuse să se simtă la fel de invizibilă ca o servitoare, fiind ignorată atât de mamă, cât și de fiu.

Găsi puțină alinare în mâncărurile bogate și aromate, în dulceața caldă a vinului fiert, bucurându-se de muzicanții și actorii

care veniseră să îi distreze, dar cea mai fericită zi a fost când sora ei Izzie a venit în vizită cu logodnicul ei, John, de la casa părinților lui din Cheshire, pentru a sărbători A Douăsprezecea Noapte.

Anne îi așteptase întreaga zi, revenind iar și iar lângă fereastra înghețată a dormitorului ei. Nu o mai văzuse pe Izzie de când fuseseră despărțite în Londra și îi fusese teribil de dor de ea.

În cele din urmă, sosiră. Izzie călărea un buiestraș cenușiu, învelită într-o mantie de un albastru-închis, având ochii strălucitori și fața rozalie. Anne se opri pentru o clipă, geloasă, apoi dădu uitării toate gândurile legate de soarta ei și alergă pentru a-și strânge sora în brațe.

– Izzie, arăți atât de bine. Pari foarte fericită, șopti ea, ținând-o în brațe și bucurându-se de familiaritatea contactului fizic.

– De ce n-aș fi fericită? întrebă ea, eliberându-se din strânsoarea lui Anne și privind satisfăcută spre John.

– Atunci, mă bucur pentru tine, spuse Anne în timp ce o conduse pe sora ei înăuntru, în dormitorul pe care urmau să îl împartă pe durata vizitei.

– Se poartă frumos cu tine? o întrebă, în timp ce Izzie își aruncă mantia pe pat și, fără să aștepte ajutorul unei servitoare, începu să își scoată lenjerie și ciorapi din cufărul de călătorie și să le împrăștie prin încăpere, până când dormitorul începu să arate precum camera dezordonată în care obișnuiau să doarmă la Hornby.

– Desigur, spuse ea, dezbrăcându-se de hainele transpirate și spălându-se, fără să pară afectată de frig. Iar casa este confortabilă, chiar și iarna, și mesele sunt mereu pline cu mâncare...

– Și logodnicul tău?

Izzie tăcu, rămânând cu cârpa udă în mână și zâmbind.

– Este minunat, spuse ea, iar Anne văzu că sora ei era îndrăgostită.

– Ești norocoasă, răspunse ea în timp ce împăturea hainele murdare care fuseseră aruncate deoparte. Cel puțin una din noi a găsit fericirea, se gândi ea, privindu-și sora în timp ce aceasta își trăgea niște ciorapi curați peste picioarele fine și lungi.

La parter, bușteanul de Crăciun încă ardea în șemineu, iar salonul era împodobit cu vâsc. Unul dintre băieții de la bucătărie, a cărui sarcină obișnuită era să frigă carnea, a fost încoronat Regele Dezordinii[1] și i se permise să aleagă jocurile, deși Anne

[1] Obicei tradițional de Crăciun în Anglia, abolit de regele Henric al VIII-lea în 1541 (n.tr.)

observă că băiatul nu făcea nimic fără să caute aprobare din partea lordului Stanley, care i-o oferea încuviințând din cap. Presupuse că i se dăduseră instrucțiuni cu privire la ceea ce putea și ce nu putea să sugereze, astfel că nimic deplasat nu avu loc.

Oaspeții zăboviră până după sărbătoarea Bobotezei și, cu toate că Anne se bucura să fie din nou lângă sora ei, nu se putu abține să nu observe că Izzie nu era foarte interesată de situația surorii mai mari. Cu excepția unui comentariu scurt cum că Anne avusese noroc să scape de Sir William și că Eduard era încă prea tânăr pentru a-i fi un soț adevărat, Izzie vorbise numai despre John și despre noua ei viață. Și, deși Anne se simțea ușurată s-o știe pe Izzie fericită, i se părea că familia Stanley îi furase sora și, în timp ce își luă la revedere, într-o dimineață de ianuarie, când chiciura încă se agăța de copacii din jurul casei Lathom, se simți mai singură și mai izolată decât își putuse închipui vreodată.

Mișcarea vasului pe valurile unduitoare îi provoca greață lui Robert Harrington, în timp ce un vânt puternic sufla în pânze și îi împingea spre coasta engleză. Ducele de Gloucester stătea la proră, vântul rece învălmășindu-i părul negru peste față. Pălăria îi zburase de trei ori, iar acum o ținea în mână și, cu capul dezgolit, privea înainte, încercând să zărească micul port în care urmau să acosteze.

Stomacul lui Robert gemu, iar el se aplecă peste copastie, privind mișcarea hipnotizantă a apei cenușii care se izbea de bordajul din lemn. Se întrebă cât de mult mai aveau să reziste măruntaiele sale fără să cedeze acestui balans constant, simțindu-se ușurat când auzi o voce entuziasmată care anunță că un sat de pescari fusese zărit prin ceața joasă ce învăluia coasta. Aflat la capătul unei fâșii înguste de pământ, care ieșea din coasta Yorkshire, satul nu părea deloc atrăgător. Totuși, cu greu ar fi putut intra cu flota direct în portul Hull, iar ordinele regelui erau să ajungă în mod discret la țărm. Forța lor mică, deși susținută de oameni, de bani și de bunăvoință din partea Burgundiei, nu era încă suficient de puternică pentru a lupta, iar obiectivul lor era să pună în tăcere stăpânire pe Anglia, și să se încreadă în Dumnezeu și în susținătorii lor yorkiști, pentru ca Eduard să își poată recăpăta tronul din mâinile regelui-marionetă al lui Warwick.

Zvonurile abundaseră la curtea din Burgundia, dar surse credibile vorbeau despre nemulțumirea ducelui de Clarence,

pricinuită de faptul că acea coroană nu fusese pusă pe propriul lui cap. Sora regelui trimisese scrisori, aduse de mesageri de încredere, îndemnându-l pe Clarence să accepte dreptul lui Eduard de a fi rege şi să se împace cu el. Nu fusese făcută nici o promisiune, dar exista speranţă. Deşi era nevoie de mai mult decât de speranţă pentru a rămâne în viaţă şi a izbândi, gândi Robert, privind cum pescarii speriaţi îşi ridicară privirea de la plasele lor în timp ce flota se apropia de ţărm, ieşind din ceaţă.

Ducele coborî primul de pe vas, după ce îl ancorară de inelul din fier fixat pe ponton. Îngenunche cu un picior pe pământul ud şi îşi făcu semnul crucii, mulţumindu-i lui Dumnezeu, apoi îşi trecu degetele prin părul acoperit cu sare.

– Nu voi fugi a treia oară, jură el. Din această zi, voi lupta pentru ceea ce este de drept al meu, pentru regele meu şi pentru ţara mea.

– Da, domnul meu, răspunse Robert, după ce oferi divinităţii mulţumiri asemănătoare pentru că ajunsese la ţărm fără ca stomacul să îl facă de râs. Se întoarse să privească scândurile care erau aşezate între puntea vasului şi ţărm, pentru ca grăjdarii să îşi mâne caii agitaţi spre uscat. Greaţa fusese înlocuită acum de neliniştea pe care o simţea înainte de o bătălie. Nu era tocmai teamă, ci mai degrabă nelinişte, iar Robert, privindu-l pe duce care îi saluta cu amabilitate şi generozitate pe sătenii uimiţi, speră şi se rugă ca tot nordul să fie la fel de încântat că Eduard Plantagenet se întorsese, precum erau aceşti bieţi oameni din Yorkshire.

Robert de-abia aştepta să o revadă pe Isabella. Spera ca ea să nu fi crezut nici să fi plecat urechea la eventualele zvonuri privind moartea sa. Deşi avusese posibilitatea să corespondeze cu câţiva lorzi de încredere din Anglia, scrisorile încredinţate unui biet paj pentru logodnica lui nu erau o chestiune importantă, astfel încât el nu putuse să îi dea de veste că era în siguranţă şi că avea de gând să se întoarcă pentru a o lua de soţie.

Primiseră vorbă că regina născuse primul fiu al lui Eduard la Westminster şi îl numise după tatăl lui. Ei bine, primul născut legitim, medită Robert, gândindu-se la privirea îndrăzneaţă a regelui aruncată oricărei femei frumoase care îi oferea o favoare. Deşi se spunea că era fermecat de regină şi că o iubea cu pasiune, faptul că se căsătorise cu ea în ciuda lui Warwick, care negociase un aranjament cu o prinţesă de origine franceză, nu îl împiedicase să flirteze cu câteva domniţe la curtea din Burgundia. Sora lui,

Margareta, și cumnatul lui păruseră indulgenți, văzând această trăsătură de caracter ca fiind o slăbiciune încântătoare, care nu avea mare importanță, dar tânărul Diccon se încruntase adesea din pricina lipsei de autocontrol a lui Eduard, iar într-o seară, când el și Robert stăteau într-un alcov din salonul mare, lipsind de la reuniunea curții, ducele îi vorbise despre lady Anne.

– Sunt conștient că fratele tău a trimis-o în camera mea ca pe o mită, spuse el. Nu era necesar. Deja vă luasem pe amândoi în serviciul meu.

– Dar nu ați alungat-o.

– Am încercat, explică Richard. Dar ea se temea că fratele tău va deveni furios. Am dormit în patul servitorului, în acea noapte, iar ea a dormit singură în patul meu.

– Așadar, a rămas virgină?

Robert se întrebă dacă ducele însuși avea experiență în această privință. Diccon se exclusese întotdeauna de la discuțiile obscene ce aveau loc la Middleham, preferând compania femeilor decât grosolăniile bărbaților. Poate că el avea nevoie de o femeie mai experimentată, și nu de o fată de cincisprezece ani.

– Nu, recunoscu Richard. A venit de bunăvoie la mine a doua zi. Nu aș fi luat-o împotriva voinței ei, spuse el, ridicând ochii albaștri spre Robert. Nu îmi stă în fire să forțez o femeie doar pentru propria plăcere, spuse el, rătăcind cu privirea de-a lungul coridorului unde lordul Hastings țintuise la perete o servitoare și zâmbea, aparent încântat, din pricina reticenței ei de a-i permite să își bage mâna pe sub rochia ei.

– Cred că fratele tău spera la o căsătorie, continuă el după un moment.

– Și care vă sunt intențiile? îndrăzni Robert să întrebe.

– Să mă însor pentru bani, nu din iubire, răspunse el și, punând paharul jos, motivă că era obosit și că voia să se retragă în camera lui. Când Robert se ridică pentru a-l însoți, ducele îi spuse să rămână, pentru că nu avea nevoie de serviciile lui în acea seară. Iar în timp ce Robert îl privi îndepărtându-se, se gândi că atinsese o rană adâncă și se întrebă care erau cu adevărat sentimentele ducelui de Gloucester față de nepoata lui.

Pentru Anne, fiecare zi părea interminabilă în plictiseala ei, iar ea nu își putea aminti de ultimul moment în care un servitor sau altul îi urmărise fiecare mișcare, fiecare gest.

Acum, după ce partea cea mai grea a iernii trecuse, i se permitea în sfârşit să facă mişcare în grădină alături de alte câteva femei şi, cu toate că vremea primăvăratică rămăsese răcoroasă şi adesea ningea, lungimea zilelor le făcuse pe păsări să îşi caute locuri pentru cuiburi. Privindu-le agitaţia prin vârfurile copacilor şi ascultând croncănitul corbilor, Anne se gândi că trecuse aproape un an de când petrecuse acele zile cu Richard la castelul Hornby. Pentru amândoi se schimbaseră atât de multe.

Auzind tropotul copitelor în depărtare, se grăbi să urce mica pantă spre casă, pentru a vedea dacă se apropia vreun mesager. Se întreba dacă avea să primească vreo veste despre Hornby. Lordul Stanley se afla acolo, încă încercând să îl ia de la unchiul ei, deşi ultima veste pe care o auzise era că unchiul James se agăţa cu încăpăţânare de castel, în ciudat asaltului lui Stanley.

Probabil că mesagerul călărise grăbit din nord, se gândi ea, văzându-l sărind de pe calul agitat şi alergând spre casă, după ce aruncase frâiele în mâinile unui băiat. Anne se grăbi să-l urmeze şi o găsi pe lady Stanley citind o scrisoare.

– Am veşti proaste, spuse ea, când Anne i se alătură gâfâind.

– Veşti proaste?

– Soţul meu mi-a scris, şi sunt probleme, spuse lady Stanley, expresia devenindu-i serioasă în timp ce o privea pe Anne.

– Hornby? întrebă Anne.

– Nu, nu Hornby. Yorkiştii au ajuns în Yorkshire. Eduard Plantagenet a intrat în York şi îşi cere drepturile de duce. Lady Stanley scutură din cap. Situaţia poate deveni periculoasă, spuse ea.

Anne se întrebă dacă Richard era cu el. Se întorsese în Anglia? Îi putea simţi prezenţa apropiindu-se cu fiecare moment care trecea. O rază de soare străpunse norii grei şi geamul ferestrei.

În seara următoare, lordul Stanley apăru însoţit de un mic grup de soldaţi. Pe chipul posomorât se reflecta situaţia sumbră, în timp ce îşi încălzea mâinile lângă foc, încă îmbrăcat în hainele pline de noroi şi purtând cizmele înnămolite.

– Nu e de bine, mormăi el spre soţia lui. Nu e deloc de bine. Au început să strângă sprijin în toată ţara, iar oamenii se adună din nou sub steagul lui Eduard.

– Dar oamenii ştiu că Henric este regele lor de drept, spuse lady Stanley, dându-i vin şi mâncare soţului ei.

– Oamenii nu au văzut şi nu au auzit nimic despre Henric, spuse lordul Stanley. Mulţi şi-au dat deja seama că fratele tău este

adevăratul conducător. Iar eu am auzit zvonuri că multora le-ar plăcea să îl vadă pe Eduard din nou pe tron. Chiar și fratele meu i s-a alăturat.

– Ești sigur? exclamă lady Stanley, făcând-o pe Anne să ridice privirea de pe banca de sub fereastră, unde lucra la goblen. Se întrebă în ce măsură trădarea cauzei lancasteriene de către Sir William putea fi pusă pe seama furiei pricinuite de fratele său pentru căsătoria lui Anne sau pe seama judecății proprii cu privire la cine avea să câștige în cele din urmă.

– Am trimis spioni la York să descopere ce se întâmplă. Eduard a luat-o spre sud. A strâns sprijin la Wakefield și acum mărșăluiește spre Nottingham, unde Harrington i-a promis că îl așteaptă cu șase sute de oameni. Trebuie să adun o armată.

– Atunci, vor urma alte bătălii?

– Aproape fără îndoială, doamna mea, aproape fără îndoială, spuse el, apoi își întoarse fața de la foc, cu obrajii înroșiți de căldură. Fii recunoscătoare că soțul tău este prea tânăr ca să lupte, îi spuse apoi lui Anne. N-aș vrea să te văd văduvă înainte să îi oferi un fiu.

În ziua următoare plecă din nou, lăsând în urma lui un val de neliniște. Nici măcar lady Stanley nu putea sta locului, privind constant pe fereastră, în așteptarea mesagerilor. Și Anne aștepta. Zilele deveniră mai lungi și mai calde, iar postul Paștelui se scurse, cu mesele lui frugale, fără carne, și cu rugăciuni fierbinți în biserica mănăstirii. Lady Stanley, știa Anne, se ruga pentru victoria fratelui ei, Warwick, și a lancasterienilor. Dar rugăciunile lui Anne erau pentru armata yorkistă.

– Dumnezeul să îl aibă în pază, spuse lady Stanley, făcându-și semnul crucii.

– Amin, răspunse Anne, gândindu-se la Richard.

James Harrington privi șirul lung de bărbați întinzându-se în depărtare, cu cai de luptă, trăsuri și animale de povară. Îi promisese șase sute de oameni regelui și nu fusese dezamăgit de răspunsul la chemarea sa. Fiecare bărbat în putere și înarmat, de pe o rază de câțiva kilometri venise sub stindardul Harrington. Stanley se retrăsese, luându-și cu el tunul blestemat, și, bineînțeles, cu sprijinul pe care îl avea din Burgundia, era doar o chestiune de timp ca Eduard să recapete controlul asupra țării lui. Și, cu siguranță, de data aceasta avea să îi recompenseze loialitatea, oferindu-i șansa să intre în

posesia legală a castelului Hornby. Îi oferi un zâmbet liniştitor lui Joan, care stătea într-o litieră cu copiii şi doica lor. Acest ultim asediu o afectase foarte mult şi, cum era speriată să fie lăsată din nou singură, urma să călătorească împreună cu ei la proprietăţile lui din Brierley, în Yorkshire, unde avea să fie în siguranţă, departe de Stanley. El ştia că ea încă se considera responsabilă pentru pierderea nepoatelor lui, dar odată ce furia lui iniţială se stinsese, James recunoscuse că nici ea, nici administratorul nu fuseseră vinovaţi. Vina fusese a nepoatei lui mai mici, iar singurul lui regret era că nu îi dăduse o mamă zdravănă de bătaie cu prima ocazie când fusese prinsă în afara zidurilor castelului. Reţinerea lui de a-şi pune în aplicare pedeapsa se datora faptului că ea plânsese şi îl implorase să o ierte, iar lucrul acesta însemnase distrugerea lor.

Ieşind din cortul ducelui de Gloucester, din tabăra lor temporară aflată în apropiere de Nottingham, Robert zări steagul alb cu negru al Harringtonilor înfipt cu fermitate în mijlocul corturilor care apăruseră peste noapte, ca ciupercile. O porni printre ele, alunecând prin nămol, în căutarea fratelui său. Se simţi uşurat că James şi oamenii lui ajunseseră în siguranţă. În timpul propriului marş dinspre York, fratele lui Warwick, Montagu, şi armata lui îi priviseră de la distanţă, deşi nu lansaseră nici o provocare, văzând că erau atât de numeroşi.

Când îl observă apropiindu-se, James alergă să îl întâmpine, strângându-i mâna şi îmbrăţişându-l cu un gest rapid, dar plin de afecţiune, aşa cum nu-i stătea în fire.

– Hornby? întrebă Robert.

– Încă în posesia noastră şi, cu voia lui Dumnezeu, va rămâne aşa, îl asigură James. Deşi nu pot spune acelaşi lucru despre nepoatele noastre. Îi făcu semn lui Robert să se aşeze pe un taburet lângă focul de tabără şi îi povesti cele petrecute.

– Poate că lordul Stanley a trecut de partea duşmanului, dar Sir William s-a alăturat regelui, îi spuse Robert fratelui său. A fost printre primii care ni s-a alăturat cu un grup de oameni în Yorkshire.

– Atunci, nu m-ar surprinde ca Stanley să îşi schimbe din nou tabăra. Aleargă atât cu iepurii, cât şi cu câinii de vânătoare, spuse James disprețuitor.

*

La Leicester, Sir William Norris li se alătură cu trei mii de oameni adunați de pe pământurile lordului Hastings. Apoi, forțele regelui mărșăluiră spre Coventry, iar contele de Warwick se retrase rapid în spatele zidurilor cetății. În ciuda unei provocări, refuză să iasă la luptă, iar Eduard le ordonă nerăbdător oamenilor lui să ocolească orașul și să își continue drumul spre Warwick, unde se autoproclamă rege.

Acolo, veni un mesager, purtând uniforma familiară cu roșu și albastru, dar cu însemnul unui bivol cusut pe tunica lui.

– De la fratele nostru George, ducele de Clarence, spuse Richard în timp ce îl privea pe bărbatul care era escortat spre ei.

– Domnule, spuse mesagerul, atingând cu un genunchi pământul, vă aduc salutări din partea fratelui dumneavoastră. Își dorește să vă împăcați.

Robert privi cum Richard îl lăsă pe bărbat să aștepte un răspuns, chipul lui netrădând vreo emoție. În cele din urmă, dădu scurt din cap.

– Du-l la rege, îi spuse el lui Robert.

După ce auziră ceea ce avusese de spus mesagerul, atât Eduard, cât și Richard dădură ordin oamenilor lor să se așeze călare în formație de luptă.

– Dacă este vreun truc de-al lui Warwick, nu vom fi atrași în capcana lui, spuse ducele. Iar dacă fratele meu Clarence chiar și-a recunoscut greșeala, atunci nu strică nicidecum ca forța noastră copleșitoare să îi amintească faptul că a făcut o alegere bună.

Trecuseră cu vreo șase kilometri de Warwick, îndreptându-se spre Banbury, când zăriră o armată în depărtare, venind spre ei. Călărind până ajunse în dreptul ducelui de Gloucester, Robert Harrington se opri și privi. Forțele lui Clarence veniseră și ele pregătite pentru luptă, iar nesiguranța umplea aerul asemenea unei tensiuni care precede o furtună.

În timp ce priveau în zare, o siluetă călare pe un murg de luptă, însoțită de alți trei oameni călare, rupse rândurile pe partea îndepărtată a câmpului și porni înainte. Călăreții ajunseră la jumătatea distanței dintre cele două armate, iar regele îi făcu semn lui Richard să îl însoțească.

– Așteaptă aici, îi spuse ducele lui Robert în timp ce luă frâiele și dădu pinteni calului. Dar dacă sunt probleme, la primul semn, vino repede.

Robert încuviință din cap și privi cum cei doi bărbați înaintau pentru a se întâlni cu fratele lor. Armata rămase tăcută, parcă ținându-și răsuflarea în același timp. Robert putea auzi voci purtate de vânt, dar nu putea descifra cuvintele. Calul se foi sub greutatea lui, simțindu-i frământarea, iar el se aplecă înainte, mângâind gâtul animalului, pentru a se calma și a-l calma.

Ducele de Clarence descălecă și îngenunche înaintea regelui. Regele descălecă la rândul lui și își ridică fratele de pe pământ, îmbrățișându-l și sărutându-l. Ducele de Gloucester îi urmă exemplul, deși lui Robert i se păru că sărutul lui a fost mult mai reticent.

Anne se trezi devreme în dimineața duminicii de Paște, iar după ce se îmbrăcă și își spuse rugăciunile, merse cu lady Stanley la slujbă, în biserica mănăstirii. Ceața le juca feste printre copaci, așezându-se și ridicându-se, îngreunându-le vederea, iar Anne fu surprinsă când zidurile din piatră ale mănăstirii Burscough se ridicară brusc înaintea lor.

În timp ce preotul recită rugăciunile, Anne se gândi la faptul că Iisus se sculase din morți după trei zile de la coborârea în iad. Era o blasfemie, se gândi ea, să spere ca Eduard, regele de drept, să fie repus pe tronul său, asemenea lui Iisus? Își plecă ușor capul și se concentră mai tare asupra rugăciunilor ei, puțin rușinată că gândurile nu îi erau îndreptate către Dumnezeu cel veșnic, ci către preocupări mai lumești, în timp ce mergea spre preot pentru a primi anafura.

Pe când se întorceau înapoi la casa Lathom, poftind la un mic dejun cu ouă proaspete și pâine cu unt, soarele începu să alunge ceața de pe câmpiile joase. Le încălzi în timp ce își croiau drum pe aleea cu iarbă umedă, ridicându-și faldurile rochiilor pentru a le împiedica să se ude. Iar până la căderea nopții, Anne aflase că ceața fusese de partea yorkiștilor.

În vreme ce stătea în salon, gâfâind și duhnind de transpirație de la calul său, mesagerul trimis de lordul Stanley le descrise cum Eduard Plantagenet se întâlnise cu ducele de Warwick în bătălia de la Barnet. Ceața fusese densă și câțiva dintre oamenii lui Warwick confundaseră stelele și razele drapelului contelui de Oxford cu soarele de pe stindardul regelui și luptaseră împotriva propriilor oameni. Când văzu că aveau să piardă, fratele lui Warwick, Montagu, schimbase tabăra și, văzând că nu poate triumfa, contele de Warwick fugise într-o pădure din apropiere.

Unul dintre oamenii lui Eduard îl văzuse și trimise un grup de soldați să îl urmărească și să îl ucidă.

Lady Stanley își plânse fratele mort și îi porunci lui Anne să o însoțească la mănăstire pentru a aprinde lumânări pentru sufletul lui. În biserică, Anne îi mulțumi lui Dumnezeu că rugăciunile ei fuseseră ascultate. Richard era teafăr și nevătămat. Fusese o zi frumoasă de Paște. Soarele din York răsărise din nou.

– Nu fi atât de sigură de victoria yorkistă! se răsti lady Stanley la Anne, printre lacrimi. Nu pot să cred că cei care îmi sunt veri mi-au ucis fratele! Vor fi pedepsiți!

Anne se aștepta ca lordul Stanley să se întoarcă acasă, să își recunoască înfrângerea și să se retragă din calea regelui. Se gândea că avea să renunțe la încercările inutile de a pune mâna pe castelul Hornby, iar într-o noapte visă că Richard venise la Lathom pe armăsarul lui sur, pentru a o salva. Dar săptămânile trecură, iar primăvara înflori pe crengile merilor din livadă și încă nu veni nimeni. Anne auzea doar zvonuri și șușoteli printre uși deschise și ferestre în timp ce umbla prin casă, neliniștită și singură. Lady Stanley se închisese în sine după moartea fratelui ei. Părea nesigură și temătoare cu privire la ceea ce avea să se întâmple cu ea acum. Chiar și veștile care fuseseră trimise în secret, că un grup condus de Margareta de Anjou sosise în Weymouth și că aceasta, însoțită de lancasterienii care scăpaseră cu viață de la Barnet, mărșăluia spre Țara Galilor pentru a-i oferi sprijin lui Jasper Tudor, nu au fost suficiente pentru a-i seca lacrimile care nu mai conteneau.

Din partea lordului Stanley nu primiră vorbă până în prima săptămână din mai, când un mesager veni cu vești despre o altă bătălie, la Tewkesbury, unde regele Eduard îi încolțise în sfârșit și îi învinsese pe lancasterienii rămași.

– Suntem chemate la Londra, îi spuse cu lacrimi în ochi lady Stanley lui Anne. Deși mă tem de ceea ce se va alege de noi. Regele Henric este mort, la fel și prințul de Wales, și mă tem pentru soțul meu, spuse ea.

Totuși, veștile pătrunseră în lumea lui Anne ca o rază bruscă de soare, după o furtună năprasnică. Nici măcar gândul greșurilor călătoriei sau al paturilor ciudate și al mâncării uleioase din hanurile de pe drum nu îi putea distruge nerăbdarea de a ajunge înapoi în orașul aglomerat, zgomotos și urât mirositor.

*

În cele din urmă, intrară în curtea casei de la oraş a lui Stanley, iar Anne coborî uşurată din trăsură, trăgând cu disperare aer în piept, când dădu cu ochii de sora ei, care o aştepta cu braţele deschise.

– Izzie! Nu ştiam că vei fi aici! strigă ea, îmbrăţişând-o şi sărutând-o pe ambii obraji.

– Sunt aici de mai bine de trei zile, aşteptându-te. Am crezut că ne vei prinde din urmă pe drum, dar ai călătorit atât de încet.

Anne privi chipul surorii ei, înroşit de entuziasm, şi se întrebă ce ştia Izzie. Singurele cuvintele pe care le spusese lady Stanley fuseseră pline de sentinţe cumplite şi de avertizări cu privire la soarta lor. Părea să se fi resemnat cu gândul că avea să fie închisă în Turn de îndată ce sosea şi să fie lăsată acolo pentru tot restul vieţii ei scurte, dar Anne citi motive de sărbătoare pe chipul lui Izzie, şi de privilegiu, mai degrabă decât de întemniţare.

Anne se întoarse când auzi că se apropia cineva şi îl văzu pe lordul Stanley intrând călare în curte şi descălecând pentru a-şi întâmpina soţia, care încă stătea în trăsură.

– Vino, doamna mea, permite-mi să te ajut. Ce te doare? întrebă el când văzu chipul brăzdat de lacrimi al soţiei sale, clipind în timp ce soarele amiezii cădea pe acoperişuri.

– Mă bucur să te văd sănătos şi în libertate, soţul meu, răspunse ea cu o voce tremurândă când el îi oferi braţul său şi o ajută să coboare. Am fost îngrijorată, nu ştiam dacă te voi găsi în viaţă, darămite liber.

– Of, gata, îi spuse el. Nu ştiai că voi lupta de partea învingătorilor?

– Partea învingătorilor? întrebă ea, holbându-se uimită la el.

– Da. Cu ajutorul armatelor mele, regele Eduard, Dumnezeu să îl binecuvânteze, şi-a reluat locul de drept pe tronul Angliei.

Anne privi cum lady Stanley continuă să se holbeze la soţul ei.

– Ai luptat pentru yorkişti? întrebă ea. Ridică vocea în timp ce vorbi şi îşi duse mâna la frunte, de parcă ar fi fost pe punctul de a leşina. Dar apoi îşi recăpătă cumpătul şi se întoarse cu spatele la el, intrând în casă. Lord Stanley o urmă, un zâmbet palid jucându-i pe buze.

– Nu te teme, fiica mea, spuse el, trecând pe lângă Anne. Eşti în siguranţă şi binevenită la Londra. Suntem aici ca să sărbătorim!

– Intră, spuse Izzie în timp ce lordul Stanley își urmă soția în dormitor. Am atâtea să îți spun.

Anne o urmă pe Izzie în susul scărilor, în dormitor, și, după ce se spălă pe mâini și pe față și luă o gură de vin, se întinse pe pat și o ascultă pe sora ei pălăvrăgind despre ea și John și despre toate lucrurile pe care le făcuseră de când ajunseseră în Londra.

– Și apoi l-am văzut pe Gloucester, spuse ea.

– Pe ducele de Gloucester? Arăta bine? întrebă Anne, ridicându-se în capul oaselor.

– Destul de bine pentru un om care tocmai a ucis un prinț și un rege, spuse dezgustată Izzie. Mereu ți-am spus că nu îmi place de el, și acum am un motiv întemeiat.

– Despre ce vorbești? întrebă Anne. Era pe punctul să-i spună că Richard nu ar putea ucide pe nimeni, dar își înghiți cuvintele, știind că nu erau adevărate. La Hornby, ea văzuse licărul din ochii lui în timp ce își scotea sabia din teacă cu o determinare ce nu îi lăsă nici o urmă de îndoială că bărbatul s-ar bucura să își folosească arma, dacă s-ar ivi ocazia.

– Se spune că după bătălia de la Tewkesbury, prințul de Wales a fugit pe jos, zise Izzie. Gloucester a plecat după el și l-a înjunghiat mortal, fără nici o ezitare, așa cum ar ucide o căprioară la vânătoare. Zvonurile spun că a făcut-o deoarece era gelos că prințul se căsătorise cu Anne Neville. Se spune că o vrea el de soție și că, omorându-l pe prinț, a făcut-o văduvă.

– Ce prostie! spuse Anne, dar simți junghiul de gelozie atât de adânc înfipt în inimă, încât se trezi frecându-și o rană imaginară.

– Nu-mi spune că încă mai simți ceva pentru el. După tot timpul ăsta? spuse Izzie, privindu-și sora. O, trebuie să îl uiți, Nan, o sfătui ea pe un ton serios. L-a ucis și pe rege. Regele Henric, regele lancasterian. Când s-a întors la Londra de la Tewkesbury, a mers în Turn și a înfipt pumnalul în bătrânul Henric.

– Cine ți-a spus lucrurile astea? ceru Anne să știe, imaginându-și-l pe bătrânul rege tremurând de frică înaintea unui pumnal ridicat asupra lui de o siluetă încețoșată, pe care ea nu o vedea ca fiind Richard.

– Toată lumea spune asta. Lordul Stanley spune...

– Și tu îl crezi? o întrerupse Anne, furioasă că sora ei acceptase minciunile lui Stanley, în ciuda faptului că nu avea nici o dovadă a spuselor lui. Cu toate astea, mărturisirea lui Izzie deschisese

o rană care supura în adâncul minții ei. Anne știa că Richard era capabil să facă asemenea lucruri, deși refuza să creadă.

Când Anne coborî la cină și îl văzu pe Sir William Stanley lăfăindu-se la căldura focului, se simți recunoscătoare, pentru prima dată, că era măritată. Tânărul ei soț, Eduard, poate că o ignorase ceva mai devreme,când sosise acasă, dar ea prefera asta decât privirea pofticioasă a unchiului soțului ei în timp ce se holba la sânii lui Anne, care se iveau discret din decolteul rochiei galbene pe care i-o alesese lady Stanley.

– Căsătoria vă prieşte, spuse el, ştiind foarte bine că această căsnicie nu era nimic mai mult decât un contract legal. Ce spuneți de un sărut pentru unchiul soțului dumneavoastră?

– Nu cred că s-ar cuveni, răspunse ea cât de ferm putu.

– Ei, haide, Anne. Am fost prieteni la Skipton. În plus, am trecut prin momente dificile în ultimele zile, spuse el, într-o încercare neîndemânatică de a-i câştiga simpatia.

– Și care ar fi acelea? întrebă Anne, curiozitatea ei crescând în ciuda determinării de a sta departe de el.

– Am escortat-o pe fosta regină într-o cameră din Turn şi a trebuit să îi spun că fiul ei este mort, spuse Sir William.

Anne simți un val neașteptat de simpatie pentru femeie. Se îndoia că Margareta de Anjou ar fi primit multă compasiune din partea lui Sir William. Dar văduva lui Eduard de Lancaster, Anne Neville, o interesa pe ea mai mult. Și ea fusese adusă în Londra, deși nu era închisă în Turn, ci se afla în custodia ducelui de Clarence şi a soției lui, care era sora ei. Se întrebă dacă Anne Neville își plângea soțul mort şi dacă era adevărat că Richard plănuia să se însoare cu ea.

– Dar acum, continuă Sir William, fratele meu m-a invitat la cină, să sărbătorim victoria. Am fost numit cavaler de către regele Eduard pe câmpul de luptă de la Tewkesbury! Și unchiul tău a fost numit cavaler, spuse el. Acum este Sir Robert Harrington.

– Nu că asta i-ar servi la ceva. Lui sau fratelui său, spuse lordul Stanley, intrând în încăpere. Regele m-a asigurat, fiică dragă, că Hornby este încă al tău. Nu ai de ce să te temi. Intenționez să îți protejez moştenirea. De fapt, continuă el, regele a cerut ca tu şi lady Elizabeth să mergeți la curte. Este nerăbdător să le cunoască pe cele două moştenitoare care au cauzat atâta neînțelegere.

Gândul de a merge la curte și de a-l întâlni pe rege nu o încântă pe Anne la fel de mult precum speranța că Richard ar putea fi acolo.

– Și unchii voștri sunt chemați, continuă lordul Stanley. Regele a decis să le spună în persoană că Hornby nu este al lor.

Anne nu răspunse. Lordul Stanley, cu ochii lui impenetrabili, o neliniștea și o speria mai mult decât Sir William. Cel puțin, avea o idee despre gândurile lui Sir William; lordul Stanley era o enigmă.

Luară cina cu toată familia adunată la masă. Râseră, și bărbații se lăudară cu bravura lor pe câmpul de luptă, iar doamnelor și copiilor li se ceru să asculte și să se arate uimiți. Toată lumea părea bucuroasă de rezultatul final, cu excepția lui lady Stanley, care stătea lângă soțul ei, dar nu îl privea și nici nu îi vorbea, iar când brațul lui îl atingea ocazional pe al ei, în timp ce făcea semn vreunui servitor, femeia tresărea la atingerea lui.

Anne avu o noapte neliniștită, foindu-se în pat și având vise despre Hornby și Richard, învălmășite în viziuni de neînțeles. Imediat după răsăritul soarelui, o servitoare o trezi și îi aduse lenjerie curată și ciorapi. Anne îi spuse fetei să îi aducă rochia de un albastru-închis, cea care îi acoperea pieptul până la baza gâtului. Avea o bonetă din material asortat, iar Anne o rugă să îi prindă părul sub ea. Imaginea pe care o văzu în oglindă avu efectul dorit – părea serioasă, elegantă, dar nu respingătoare.

Curtea se aduna la castelul Baynard, mai sus de casa Stanley, iar cei care îl ajutaseră pe Eduard în recentele bătălii erau invitați la un mare festin, pentru a sărbători repunerea sa pe tron. Anne îi urmă pe soții Stanley, în robele lor împodobite cu bijuterii, coborând treptele pe malul apei, unde barca îi aștepta, cu baldachinul fluturând în vânt. Soțul ei, Eduard, mergea lângă ea. Erau aproape de aceeași înălțime, dar el încă părea copilăros, băgându-și capul între umeri și ținându-și privirea în pământ. În urma ei mergea fiul mai mare al lui Stanley, George, apoi Izzie și John, chicotind împreună, ca de obicei.

Dezaprobarea lui lady Stanley pentru faptul că Anne alesese să nu poarte rochia galbenă i se citea încă în privirea încruntată, atunci când o urmări pe Anne așezându-se.

– Arăți ca o novice, nu ca o Stanley, mormăise ea când Anne coborâse din camera ei. O privire mult mai afectuoasă îi aruncase

lui Izzie, care purta o rochie din mătase de un verde-pal, cu un decolteu îndrăzneț și cu mâneci bufante.

De la casa Stanley era o distanță mică până la reședința regală, iar Anne urmărea entuziasmată cum se apropiau de zidurile înalte, iar vâslașii trăgeau barca la mal. Aceasta se legănă atunci când se ridicară cu toții în picioare, iar Anne, înălțându-și privirea spre palatul impunător, în loc să fie atentă unde pune piciorul, se împiedică în momentul în care păși pe mal cu pantofii ei din piele.

Merse în urma familiei Stanley, care urcă treptele din piatră, trecând apoi printr-o serie de camere, până ajunseră cu toții într-un salon imens, unde sute de oameni păreau să se plimbe de colo-colo în cele mai fine și mai colorate haine ale lor. Murmurul conversațiilor era aproape la fel de gălăgios precum muzicienii, iar Anne se trezi holbându-se cu gura căscată la arcadele și la ferestrele înalte cu vitralii și la tapiseriile care împodobeau pereții.

Mulțimea se despărți precum fluxul și refluxul în timp ce un paj îi conduse pe cei prezenți la locurile lor, la o masă lungă, acoperită cu cea mai albă față de masă pe care Anne o văzuse vreodată și încărcată cu pocale din argint, platouri și carafe cu vin. De îndată ce se așeză la masă, ochii lui Anne îl căutară pe Richard, dar grupul regal nu sosise încă, iar scaunele sculptate de la masa de pe postament erau încă neocupate. Apoi, trompetiștii regali dădură semnalul, iar oaspeții se ridicară de la locurile lor pentru a face plecăciuni în timp ce alaiul regal intră. Anne văzu un bărbat înalt și blond purtând o coroană încrustată cu bijuterii; acela trebuia să fie regele. Atingându-i brațul cu vârfurile degetelor, mergea alături de el o femeie care purta o rochie violet, împodobită cu pietre prețioase. Apoi intră un bărbat care probabil că era ducele de Clarence, și o femeie micuță și sobră, soția lui, Isabel. Inima lui Anne începu să bată mai tare când îl văzu pe Richard, purtând un pieptar albastru care se asorta cu ochii săi. Salută mulțimea încuviințând scurt din cap, iar de îndată ce regele își ocupă locul, se aplecă înainte pentru a-i spune ceva urgent fratelui său.

Odată ce alaiul regal se așeză la masă, trompetele și tobele anunțară primul fel de mâncare, iar servitorii aduseră platourile, servind mai întâi masa regală, înainte de celelalte mese. Muzicanții continuară să cânte în timp ce oaspeții lor se delectară cu nenumăratele feluri de mâncare, rafinate și complexe, care îi făcură pe meseni să icnească pe măsură ce le erau aduse la mese – un păun, cu coada lui imensă expusă, și o lebădă care ascundea o plăcintă

umplută cu păsări cântătoare vii, care zburară speriate pe grinzile salonului de îndată ce se văzură eliberate. Și chiar dacă erau acrobați și jongleri care se plimbau printre mese, pentru amuzamentul mesenilor, Anne îl privea pe Richard. Își dorea ca el să se uite în direcția ei, dar ducele era adâncit în conversație.

Mâncarea putea fi la fel de rea precum mâncarea pentru cai, la cât mâncase Anne. Nervii și emoțiile îi reduseseră apetitul, reușind să ciugulească doar din mâncărurile mai gustoase și așteptând ca festinul să se încheie, în speranța că, atunci când avea să vină timpul ca ea să fie prezentată regelui, să nu se împiedice din nou, și Richard să o observe în cele din urmă. Dar banchetul părea să țină la nesfârșit, iar de fiecare dată când Anne credea că era pe cale să se încheie, se aducea și mai multă mâncare.

Într-un final, regele dădu semnalul și toate platourile au fost strânse. Acrobații se opriră, trubadurii tăcură, și o liniște expectativă se așternu în încăpere când regele îl chemă la el pe lordul Stanley. Drept răspuns, bărbatul le făcu semn lui Anne și Izzie să îl urmeze, iar Anne se strecură prin spatele mesei, pentru a merge spre podium. Știa că trebuia să își țină privirea în pământ, în semn de respect, dar riscă să se uite spre masa regală și întâlni ochii albaștri și blânzi ai lui Richard privind-o fix. Stomacul i se agită, iar inima i-o luă la galop. Reuși să îi ofere o urmă de zâmbet înainte ca lordul Stanley să o apuce de braț și să o împingă înainte.

– Maiestate, permiteți-mi să v-o prezint pe fiica mea, lady Anne Stanley. Era prima oară când Anne își auzea numele rostit și, pentru o clipă, ezită, gândindu-se că altcineva era prezentat mai întâi. Fă o reverență! îi șopti furios lordul Stanley, iar Anne, recăpătându-și cumpătul și ridicându-și poalele rochiei, făcu o plecăciune joasă, conștientă de roșeața din obrajii ei în timp ce privea pantofii din piele ai regelui și tivul îmblănit al robei sale.

– Lady Anne, îl auzi spunând.

– Îngenunchează înaintea regelui, mormăi lordul Stanley la urechea ei, iar când Anne se aplecă în față, îl văzu pe Richard privind-o cu o jumătate de zâmbet, amuzat.

– Maiestate, reuși ea să spună când o mână mare, împodobită cu un inel, fu întinsă înaintea ei, iar Anne se aplecă pentru a o săruta, înainte să devină conștientă de prezența lui Izzie lângă ea.

– Ridicați-vă. Ridicați-vă! porunci regele după ce Izzie făcu plecăciunea. Lăsați-mă să le privesc pe cele două moștenitoare care au provocat atâta vâlvă.

Anne îl putea vedea limpede pe rege acum, şi se arătă uimită că aceşti doi bărbaţi erau fraţi. Regele era blond şi înalt, dar când îi întâlni privirea, observă că ochii lui aveau aceeaşi nuanţă de albastru ca ai lui Richard.

– Aşadar, tu eşti Anne? Fiica cea mare a lui John Harrington?

– Da, Maiestate, răspunse ea, plecându-şi ochii.

– Atunci, tu eşti proprietara castelului Hornby, spuse el.

– Dar... începu Richard.

– Am decis! răspunse regele pe un ton care o făcu pe Anne să tresară, acesta ridicând mâna pentru a-şi reduce fratele la tăcere.

– Da, domnul meu, răspunse Richard cu o privire impenetrabilă şi începu să se joace cu cuţitul împodobit cu bijuterii, pe care îl folosea pentru a-şi tăia mâncarea.

– Anne, tu eşti copilul dintâi al tatălui tău şi nu te voi priva de moştenirea ta. L-am numit pe lordul Thomas Stanley tutorele tău, iar el este un om bun şi pios, care îţi va proteja bine interesele. Deja te-a adoptat drept unica lui fiică, iar căsătoria ta cu fiul său este benefică pentru tine şi pământurile tale. Este un aranjament de care mă bucur. Iar sora ta, lady Elizabeth, continuă el, va avea Melling. Nu va mai exista nici o dispută pe această temă. Să vină în faţă Sir James Harrington şi Sir Robert Harrington! spuse regele, iar Anne privi de-a lungul coridorului cum unchii ei înaintau, purtând uniformele ducelui de Gloucester, cu insigna mistreţului alb.

Făcu un schimb de priviri cu amândoi, iar unchiul Robert îi zâmbi, dar expresia unchiului James era una de furie mocnită, iar Anne observă că tresări atunci când îngenunche înaintea regelui.

– Acum este timpul să renunţaţi la obiectul conflictului! îi avertiză regele. Trebuie să îi predaţi castelul Hornby nepoatei voastre, Anne Stanley. Îl voi trimite pe Sir Ralph Assheton să supravegheze aranjamentele. Este ultimul meu cuvânt cu privire la această chestiune, spuse el, încruntându-se la bărbaţii dinaintea lui, apoi la ducele de Gloucester.

Anne îl privi cu tristeţe. După toate cele întâmplate, regele tot nu voia să se răzgândească. Îi oferise Hornby lui Thomas Stanley, un bărbat care luptase împotriva lui în urmă cu mai puţin de un an. Iar familia Harrington, care nu ezitase niciodată în a-şi dovedi loialitatea faţă de yorkişti, îşi pierduse pământurile şi castelul care fuseseră ale lor de generaţii întregi.

– Acum, să dansăm! anunță regele, făcând semn muzicienilor să revină la instrumentele lor. Vino, domniță Harrington, spuse el, făcându-i cu ochiul lui Izzie. Dă-mi mâna cât încă ești o femeie nemăritată și nu am de ce mă teme de furia soțului tău!

Izzie chicoti în timp ce regele coborî de pe podium cu mâna întinsă, iar servitorii se grăbiră să strângă mesele pentru a le oferi spațiu de dans. Anne îl văzu pe unchiul James căutând-o cu privirea și merse grăbită la el, eliberându-se din mâna asupritoare a lordului Stanley.

– Unchiule James, spuse ea, trezindu-se cu lacrimi în ochi, la vederea lui. Ești bine?

– Puțin zgâriat din luptă și cu o rană care mă supără când îngenunchez, spuse el, dar în afară de asta, trupul îmi este bine, deși inimă mă doare din pricina pierderii proprietății Hornby.

– Îmi pare rău, spuse ea, aplecându-se să îl sărute pe obraz. Cum o mai duc mătușa și micuții mei veri?

– Sunt bine. Au plecat deja la Brierley, și este posibil să îi urmez și eu în curând..., Alteță, spuse el brusc, încuviințând din cap, în timp ce privirea îi căzu pe cineva din spatele ei, iar Anne simți furnicături prin piele când conștientiză prezența lui Richard în apropiere.

– Îmi pare rău, James, spuse el, punându-și mâna pe umărul unchiului ei, mâneca lui atingând ușor brațul lui Anne. Ai luptat cu mult curaj la Barnet și la Tewkesbury pentru a-l readuce pe fratele meu pe tron și cred că meriți mai mult de atât. Dar loialitatea mea rămâne de partea regelui în această chestiune, ca și în toate celelalte.

– Vă sunt recunoscător, Alteță, pentru intervențiile în favoarea mea.

– Ești un om bun, James Harrington; un prieten adevărat și sincer, la fel ca Robert. Și Anne? Ești bine? întrebă el, privind-o.

– Eu... sunt bine, se bâlbâi ea sub privirea lui pătrunzătoare.

În spatele lor, dansatorii se învârteau în timp ce muzicienii le țineau isonul.

– Nu vreau să dansez, spuse Richard, privind-o pe Izzie alături de rege. Simt nevoia de aer curat. Vrei să mă însoțești? o întrebă el.

– Aș fi onorată, răspunse ea, aruncând o privire asupra chipului împietrit al lordului Stanley în timp ce Anne își puse mâna pe brațul lui întins și îi permise lui Richard să o conducă afară din salon, unde, printr-o anticameră, se ajungea în curte.

– Aşadar, eşti măritată cu unul dintre fii lui Stanley, spuse el când uşa se închise în urma lui, iar sunetul muzicii şi aplauzele se stinseră.

– O căsătorie doar cu numele. Băiatul este încă un copil. Richard... Îl trase de braţ pentru a-l face să se oprească din mers şi să o privească. Richard... Anne întinse mâna şi mângâie materialul moale al vestei lui, amintindu-şi muşchii fermi de dedesubt. Mi-a fost dor de tine, spuse ea în cele din urmă, privindu-i chipul, căutând un sentiment reciproc.

– Nu aici, spuse el, ridicând privirea spre ferestrele din jurul lor. Vino cu mine! O luă de mână şi o conduse într-o grădină ascunsă de pomi fructiferi şi înconjurată de pereţi din piatră. O întoarse cu faţa spre el între doi meri şi o lipi de piatra dură cu corpul său. Anne de-abia putea respira. Richard avea acelaşi parfum, deşi nu era unul pe care Anne să îl poată vreodată descrie. Respiraţia îi era rece pe obrazul ei înainte ca buzele să îi redescopere gura, iar în timp ce mâinile lui începură să o mângâie, ea îşi strecură braţele în jurul lui şi îl trase mai aproape.

– Te vreau, şopti ea când el se opri să ia o gură de aer. Am aşteptat atât de mult şi am tânjit atât după tine.

– Nu putem, răspunse el în timp ce buzele i se plimbau de pe gura ei pe obraji şi pe ochi, iar mâna îi mângâia sânii. Eşti o femeie măritată.

– Nu este o căsătorie. Nu este consumată, şi a fost făcută fără adevăratul meu consimţământ.

Ducele îi prinse încheieturile mâinilor şi îi sărută palmele, apoi se opri şi privi în jur. Nu era nimeni acolo; doar sunetul stins al muzicii şi râsetele din castel. Cu o mişcare fermă, îi ridică faldurile fustei, zdrobind materialul între trupurile lor. Anne îi simţi genunchiul între picioare în timp ce încerca să se elibereze de haine.

– Ţinutele astea regale nu se pretează la asemenea plăceri, se plânse el, luptându-se cu hainele.

– Cel puţin nu porţi armura, domnule, spuse Anne, râzând de curajul lor. Apoi îi simţi mâinile calde pe coapsele ei, deasupra ciorapilor, iar Richard o izbi tare de perete.

– Iertaţi-mă, domniţă, dar trebuie să ne grăbim dacă nu vrem să fim întrerupţi, spuse el în timp ce Anne îl simţi apăsându-i trupul cu al său. Era puternic, iar pentru o clipă o duru, dar era ceea ce îşi dorise vreme de un an de zile şi nu voia să se sfârşească, deşi inima îi bubuia de teama că aveau să fie prinşi cu părţile

intime la vedere. Ducele trase adânc aer în piept, iar după un moment o sărută pe obraz şi se retrase pentru a-şi aranja hainele.

– Mai bine ne-am întoarce înainte să ni se simtă lipsa, spuse el în timp ce Anne îşi netezea rochia şifonată.

– Un moment, spuse ea. Trebuie să te întreb ceva ce mă neliniştește.

– Spune ce ai pe suflet, zise el când Anne ezită.

– Richard, am auzit poveşti.

Ducele nu spuse nimic, dar o privea în ochi.

– Se spune că tu l-ai ucis pe Eduard de Lancaster, spuse ea, apoi îşi regretă cuvintele când îi văzu privirea devenindu-i rece ca gheaţa.

– În luptă mor mulți oameni. Nu este un subiect potrivit pentru o doamnă.

– A murit în luptă?

– Da.

– Tu l-ai ucis? întrebă ea, simţind nevoia să audă adevărul din gura lui.

– Am ucis mulți oameni în luptă, Anne. Dacă nu îi ucid eu, atunci mă vor ucide ei pe mine. Ai prefera asta?

– Nu, desigur că nu.

– N-ai fost niciodată martoră la o bătălie şi trebuie să fii recunoscătoare pentru asta. Nu este un lucru glorios. Este mânjit cu duhoarea sângelui şi a morţii şi cu ţipetele de agonie ale oamenilor în timp ce măruntaiele li se revarsă din trupuri, şi creierii, din capete. Niciodată nu sunt mândru că iau o viaţă. Mă rog ca Dumnezeu să mă ierte pentru că Îi încalc porunca. Dar este un rău necesar, iar un om care luptă împotriva regelui său este o sfidare pe care nu o pot accepta.

– Îmi pare rău, şopti ea, plecându-şi privirea, plină de căinţă pentru mustrarea lui.

– Nu, spuse el cu blândeţe, în timp ce degetele lui îi ridicară bărbia, forţând-o să îl privească. Mie îmi pare rău că m-am înfuriat, când avem atât de puţin timp împreună.

– Richard...? Vocea îi tremura, dar Anne ştia că trebuia să îndrăznească să îl întrebe încă un lucru, pentru a fi împăcată cu sine. Regele? Regele Henric? Se spune că tu l-ai ucis în Turn... Încremeni când văzu că supărarea îi întunecă privirea.

– Cred că uiți care îți este locul, de mă întrebi asemenea lucruri!

– Îmi pare rău, şopti Anne din nou, ştergându-şi o lacrimă nepoftită cu dosul palmei. Văzuse că îl înfuriase şi se temea.

– Fratele meu a fost îngăduitor pentru mulţi ani, îi spuse el, dar acea îngăduinţă a fost folosită ca o armă împotriva lui de către cei în care a avut încredere. Ar fi fost o prostie ca Henric să fie lăsat să trăiască. Cu siguranţă, poţi înţelege asta.

Richard făcu un pas spre ea, iar Anne s-ar fi retras dacă nu ar fi fost deja captivă la perete, cu braţele lui întemniţând-o de-o parte şi de cealaltă.

– Ce-ai fi preferat să se întâmple? întrebă el iritat. Să fie ucis de loviturile vreunui călău nepriceput, să moară în agonie? Sau să aibă parte de o moarte rapidă şi iertătoare?

Anne începu să plângă şi îşi acoperi chipul cu mâinile, nefiind capabilă să îl privească pe acest bărbat, care tocmai îi cunoscuse intimităţile trupului.

– Îmi doresc să nu fi întrebat, plânse ea, amintindu-şi-l pe bătrânul trist şi confuz care stătuse pe tron în catedrala St. Paul.

– Pentru că răspunsul meu te face să nu mă mai placi? Ea scutură din cap, incapabilă să vorbească. Anne, spuse el, furia domolindu-i-se, şi îi luă mâinile de pe faţă. Priveşte-mă! Priveşte-mă! repetă el şi aşteptă până când ea se supuse, întâlnindu-i privirea fermă.

– Uneori trebuie să acţionăm în dezacord cu dorinţele noastre, pentru a ne demonstra loialitatea, îi explică el. Eu îi ofer loialitatea mea fratelui meu, regele. Ceea ce el porunceşte, eu fac, deşi poate că mă îndoiesc de poruncile lui uneori, aşa cum s-a întâmplat cu chestiunea Hornby, totuşi, el este regele. Cuvântul lui este lege şi trebuie să mă supun.

O eliberă, apoi se întoarse şi porni spre castel fără să aştepte să vadă dacă Anne înţelesese sau dacă îl iertase. Ea îl privi plecând. Ştiuse că era capabil de acele lucruri, dar să le audă din gura lui fusese şocant. Totuşi, nu putea spune că Richard nu avea dreptate. Nu putea spune că încetase să îl mai iubească.

Îşi ridică boneta din locul unde căzuse, o scutură şi şi-o puse pe cap. Apoi, netezindu-şi încă o dată rochia şi ştergându-şi faţa cu palmele, încercă să îşi recapete cumpătul înainte să se întoarcă la banchet.

Înăuntru, scrută cu privirea încăperea aglomerată, plină de dansatori şi de grupuri de oameni adânciţi în conversaţie. El era

aproape de postament și vorbea cu mai mulți bărbați pe care Anne nu îi recunoscu.

– Unde ai fost? întrebă printre dinți lordul Stanley din spatele ei. Am aranjat ca barca să vă ducă acasă, pe tine și pe lady Stanley, întrucât sunt foarte nemulțumit de amândouă!

– Eu... îmi era cald. Am ieșit afară pentru o gură de aer, protestă ea.

– Boneta îți stă strâmb, îi spuse el, privind-o dezgustat. Te vei întoarce acasă acum și voi vorbi mai târziu cu tine!

Nu îi permise să protesteze, dar, oricum, Anne nu mai putea spune altceva. O prinse cu brutalitate de braț și, în timp ce ea privi înapoi spre Richard, care încă era adâncit în discuție, acesta o escortă afară, pe malul apei, unde barca lor aștepta, iar lady Stanley își ocupase deja locul sub baldachin. O urcă la bord și nici nu aștepță ca Anne să se așeze bine, că și dădu vâslașului semnal să plece.

– Durerea mea pentru pierderea fratelui îl supără pe soțul meu, spuse lady Stanley când privirile li se întâlniră. Îmi pare rău dacă ai fost nevoită să renunți la petrecere pentru a mă însoți acasă.

Anne nu recunoscu faptul că și ea îl supărase pe lordul Stanley. Era doar recunoscătoare că femeia nu observase rochia ei șifonată sau modul în care privirea îi rămăsese fixată pe zidul castelului Baynard, în timp ce erau conduse în susul râului.

Robert Harrington știa că ducele de Gloucester fusese cel care îl recomandase pentru onoruri, după bătălia de la Tewkesbury, și îi făcea mare plăcere, dar se arătă dezamăgit că Diccon nu fusese capabil să îl facă pe rege să se răzgândească în privința castelului Hornby. Să îngenuncheze înaintea regelui pentru a fi făcut cavaler era un lucru, dar să îngenuncheze înaintea lui pentru a i se spune că revendicarea castelului de către fratele său nu avea să aibă sorți de izbândă niciodată fusese umilitor, iar Robert se retrăsese în capătul îndepărtat al salonului, căutând să se izoleze de privirile curioase ale celorlalți oaspeți.

Se simți ușurat să își vadă nepoatele tefere, dar în timp ce o privea pe Izzie dansând cu logodnicul ei, John Stanley, Robert simți o mustrare de conștiință din pricina faptului că încă nu reușise să o viziteze pe Isabella la Balderstone. Îi trimisese o scrisoare lungă și plină de afecțiune, dar se temea că până și acest lucru ar putea fi insuficient pentru a o liniști. Acum că această chestiune

cu Hornby era încheiată, spera ca Diccon să îl recompenseze cu o permisie, pentru a merge în nord şi a-şi aranja nunta.

O uşă izbindu-se de perete în spatele lui îl făcu să privească în jur şi îl văzu pe duce intrând cu o privire posomorâtă. Ochii li se întâlniră pentru o secundă, dar Diccon merse în colţul opus, parcă hotărât să îl evite. Lui Robert îi păru rău pentru el. Decizia regelui cu privire la Hornby îl umilise şi pe el, de asemenea. Avea să vorbească mai târziu cu el, se gândi Robert, care aflase în urmă cu mult timp că era mai bine să îl laşi în pace pe Diccon atunci când era într-o dispoziţie proastă.

James veni lângă el cu o expresie la fel de posomorâtă ca a ducelui.

– Nu voi renunţa la el, spuse James. Castelul aparţine familiei Harrington şi nu voi sta cu mâinile în sân, privind cum îi este dat lui Stanley. Cum se luminează de ziuă, voi porni spre nord şi îl voi înconjura de soldaţi, îl voi umple cu provizii, şi să îl naiba pe cel care îndrăzneşte să mi-l smulgă!

– Şi cum rămâne cu loialitatea ta faţă de ducele de Gloucester?

– Mă îndoiesc că mă va contrazice, răspunse James, iar Robert presupuse că fratele lui avea dreptate.

Anne stătea întinsă în pat şi privea în întunericul de dincolo de fereastră. Putea auzi leii mugind, dar acum că ştia de unde provenea sunetul, i se păru straniu de liniştitor. Şi avea nevoie de ceva care să o liniştească.

O auzi pe Izzie şi pe una dintre servitoare intrând pe vârful picioarelor în dormitor şi închizând uşa. În tăcere, servitoarea o ajută pe sora ei să se dezbrăce, apoi plecă.

– Sunt încă trează, spuse Anne când sora ei se aşeză în pat.

– Eşti bolnavă? întrebă Izzie. Lordul Stanley mi-a spus că te-ai întors devreme acasă.

– Nu sunt bolnavă. Am fost trimisă acasă – în dizgraţie, răspunse ea.

– Dizgraţie! Ce ai făcut? întrebă Izzie, dând la o parte aşternuturile şi scăpărând cremenele pentru a reaprinde lumânarea de pe lada de lângă pat.

Anne ezită, dar voia să vorbească cu cineva despre ceea ce se întâmplase, şi spera ca sora ei să îi înţeleagă sentimentele, acum că era îndrăgostită şi logodită.

– Am ieşit în grădină cu ducele de Gloucester, îi spuse ea.

– Sper că nu l-ai lăsat să te sărute, spuse Izzie, deși Anne simțea că tânjea după detalii, în ciuda încercării de a părea dezaprobatoare.

– Da, m-a sărutat, spuse Anne. Izzie sări în pat lângă sora ei.

– Doar te-a sărutat? întrebă ea, punându-și capul pe tăblia patului, lângă al lui Anne.

– Mai mult decât atât, recunoscu ea. El... noi...

– Nan! exclamă Izzie, ridicându-se în capul oaselor și holbându-se la sora ei cu o expresie șocată. Doar nu vrei să spui...? Dacă v-a văzut cineva? Nu ai pic de rușine? Ești măritată! Este un păcat!

– Atunci, îl voi mărturisi, ridică Anne din umeri. Voi mărturisi că îl iubesc. Îl iubesc pe Richard, duce de Gloucester!

– Taci! Mâna lui Izzie mirosea a fructe când îi acoperi gura. Trebuie să ai mai multă grijă, Nan, spuse ea. Este un joc periculos cel pe care îl joci. Și ți-am spus despre lucrurile pe care le-a făcut. Eu una nu l-aș putea lăsa să mă atingă. Și de ce s-a înfuriat lordul Stanley? Nu va ieși nimic bun din asta. Trebuie să îl uiți pe duce. Promite-mi că îl vei uita, Nan.

– Nu pot, spuse ea.

A. M

În dimineața următoare, lordul Stanley o chemă în solar.

– M-ai supărat foarte tare, îi spuse el, ochii mijiți evidențiindu-i disprețul. Nici o fiică de-a mea nu va vorbi în secret cu Gloucester. Te vei întoarce la Lathom cu lady Stanley și vei rămâne acolo până când soțul tău va veni să te revendice.

– Da, domnule, răspunse Anne resemnată, întrebându-se dacă scurtul ei moment cu Richard meritase o pedeapsă atât de severă. Decise că da. Singurul ei regret era că nu se despărțiseră prieteni. Regreta amarnic faptul că îl înfuriase, și i-ar fi plăcut să aibă șansa să îi spună că înțelege și că nu și-a schimbat părerea despre el, dar o nouă întâlnire ieșea din discuție, și chiar și o scrisoare era imposibilă, nefiind scăpată din priviri de niciunul dintre membrii familiei sau de către servitorii lor de încredere, în timp ce îi erau pregătite bagajele pentru drum.

Înainte de amiază, Anne și lady Stanley se aflau deja în trăsură, îndreptându-se spre nord. Izzie o îmbrățișase și îi spusese că spera să i se permită să o viziteze în curând.

– Te rog, îi șoptise Anne, agățându-se cu disperare de sora ei. Dacă îl vezi pe Richard, spune-i că înțeleg. Sora ei încuviințase din

cap şi o sărutase pe obraz, dar Anne bănuia că nu avea să facă ceea ce îi ceruse, chiar dacă s-ar fi ivit ocazia.

Hurducăitul trăsurii îi provocă greaţă, ca de obicei, iar cu fiecare kilometru cu care se îndepărta de el, îi era şi mai greu. Era cald, iar muştele bâzâiau în jurul capetelor lor, atrase de cai şi de băltoacele aproape uscate care se formaseră în urma furtunilor bruşte de peste noapte. „Bine că vom ajunge în curând la Lathom", gândi Anne. Era singurul motiv pentru care se bucura că urmau să ajungă acolo, dar când, într-un final, se aşeză în pat înainte de culcare, greaţa continuă.

O puse pe seama suferinţei. Poate că trupul îi era la Lathom, dar inima şi sufletul îi erau în Londra, cu Richard. Tânjea să ştie ce făcea el în orice moment al zilei. Se gândea la el în fiecare dimineaţă, de îndată ce deschidea ochii, şi numele lui era pe buzele ei în timp ce îşi spunea rugăciunile de seară.

Greaţa o epuiză, iar pe măsură ce săptămânile treceau, stomacul ei respingea orice mânca. La început, lady Stanley păru prea îngrijorată de propria stare de sănătate pentru a observa că ceva este în neregulă, dar Anne ridică privirea într-o amiază şi observă că lady Stanley o studia în timp ce ţinea pe genunchi un goblen de care nu se atinsese de săptămâni întregi.

– Eşti bolnavă, spuse ea. Dispoziţia ta nu este prea bună. Stomacul îţi respinge mâncarea, şi totuşi se umflă de parcă nu te-ai ridica niciodată de la masă. Este posibil să ai nevoie de o sângerare, ca să îţi recapeţi echilibrul, dacă planetele sunt favorabile.

– Sunt bine, insistă Anne.

– Nu. Am fost prea adâncită în durerea mea ca să văd. Ceva te neliniştește. Voi cere medicului să vină.

În ciuda protestelor lui Anne, lady Stanley era convinsă că un medic ar trebui să o consulte.

– Nu trebuie să te temi, o asigură lady Stanley. Medicul vine din Chester şi este foarte bine pregătit. M-a îngrijit pe mine şi pe alţi membri ai familiei de multe ori, cu succes. Ştiu că ai ezitări. Nu ai avut privilegiul de a fi consultată de un asemenea om învăţat înainte, dar nu ai de ce să te temi. Doctorul te va face bine.

A doua zi sosi un bărbat mărunt, îndesat, cu părul negru şi cu o faţă ca de cărtiţă. Anne tresări de cum îl văzu. Nu avusese niciodată înainte nevoie de doctor – întotdeauna îi cerea sfaturi matroanei Payne, la Hornby.

Lady Stanley îl aduse în dormitorul ei, iar bărbatul începu prin a-i cuprinde încheietura mâinii, pentru a-i lua pulsul.

– Nu sunt bolnavă, insistă ea. Schimbările de aer mă afectează, şi călătoriile lungi. Mă voi simți mai bine în curând.

Doctorul nu comentă, doar îi ceru o mostră din urina ei în unul dintre flacoanele din sticlă pe care le adusese cu el şi aşteptă dincolo de paravan împreună cu lady Stanley, în timp ce Anne se supuse ruşinată.

– Puțin cam tulbure, spuse el, ridicând flaconul în lumina ferestrei. Apoi, după ce îi inspectă urina, insistă ca Anne să se întindă pe pat şi să îşi ridice rochia, expunându-şi goliciunea în timp ce el o apăsă cu mâinile reci şi lipicioase pe burtă, făcând-o să se simtă violată.

– Soțul va fi încântat, spuse în cele din urmă doctorul, după ce îi puse întrebări despre menstruația lunară. Nu v-ați dat seama că sunteți însărcinată? o întrebă el, de parcă ar fi fost o ignorantă.

Lady Stanley rămase cu gura căscată. Doctorul se întoarse spre ea vrând parcă să spună ceva, dar păru să se gândească mai bine şi, după ce îşi primi plata într-un săculeț, le ură bună ziua şi ieşi din casă, spre a-şi lua în primire calul care îl aştepta.

O scrisoare i-a fost scrisă de îndată lordului Stanley şi trimisă printr-un mesager în aceeaşi dimineață. Lady Stanley nu îi vorbi lui Anne despre subiect, dar îi instrui pe servitori să o țină în camera ei până când lordul Stanley avea să dea instrucțiuni despre ce trebuiau să facă.

Anne nu protestă. Avea nevoie de timp să se gândească la ceea ce îi spusese doctorul. Mintea ei fusese atât de preocupată de despărțirea dureroasă de Richard, încât nu se gândise la posibilitatea ca un copil să rezulte din scurta lor contopire. Îşi dorea acum să o fi întrebat pe matroana Payne despre modalitățile de a preveni sămânța unui bărbat să se prindă. Fetele din sat, care lucrau la bucătărie în Hornby, discutaseră adesea despre aceste chestiuni în timp ce curățau mesele şi frecau podelele, dar Anne le ascultase alene, fără să se gândească vreodată că acele noțiuni i-ar putea fi de folos.

Câteva zile mai târziu, Anne dormea în patul ei după cina pe care i-o adusese o servitoare. Mâncase puțină pâine albă şi băuse nişte supă, iar de îndată ce mâncarea i se aşeză în stomac, se simți puțin mai bine. La început nu îşi dădu seama ce o trezise, dar

vocea pe care o recunoscuse de afară o înfricoşă. Lordul Stanley însuşi venise la Lathom.

Casa răsună de strigătele lui, iar Anne aşteptă, ascultând la uşă, în timp ce lordul Stanley îşi certa soţia.

– Am lăsat-o în grija ta! Trebuia doar să o supraveghezi! Cum este posibil să se fi întâmplat una ca asta? Ce servitor ticălos sau băiat din sat s-a folosit de fiica mea? Când voi descoperi cine este responsabil, îl voi bate cu mâna mea, până va cere îndurare!

Anne tresări auzindu-i cuvintele şi se rugă să nu îi aplice şi ei acelaşi tratament. Se îndoia că sarcina avea să îi provoace acestuia milă, din moment ce copilul nu era din sângele lui şi putea doar să îi facă plăcere dacă o bătaie avea să îl despartă de pântecul ei.

Un moment mai târziu, auzi o servitoare apropiindu-se şi se întoarse spre oglindă pentru a-şi pune boneta şi a-şi aranja rochia modestă. Trase adânc aer în piept şi, cu toate că tremură în timp ce aerul îi părăsi plămânii, se gândi la Richard şi îşi luă puterea de la el. Nu păcătuise, îşi spunea Anne în sinea ei; păcatul era al lordului Stanley, care o forţase să se căsătorească pentru a-i fura moştenirea. Avea să îl înfrunte cu demnitate, în ciuda fricii.

Când intră în salon şi îi văzu chipul sinistru, curajul aproape că o părăsi.

– Aşadar, porţi un copil în pântec? întrebă el fără alte introduceri.

– Da, tată, răspunse ea supusă.

– Nu mi-am dat seama că primesc o târfă de rând în familie atunci când regele mi-a oferit tutela ta, spuse el, mijind ochii, în timp ce barba rară îi tremura de furie. Presupun că nu va fi încântat să audă asta. Şi nici nu putem spune că este copilul soţului tău, din moment ce el are doar nouă ani. Se opri pentru a se încrunta la ea. Aşadar, continuă el, al cui este acest copil pe care trebui să îl iau ca pe o pasăre rătăcită în familia Stanley? Cu cine ai pângărit patul conjugal în timp ce erai în grija mea, ca fiică a mea? Cine este tatăl?

– Ducele de Gloucester, răspunse Anne şi privi cum mintea lui începu să pună cap la cap ceea ce ştia.

După un moment, lordul Stanley ieşi din încăpere fără vreun alt cuvânt şi, intrând în solar, închise cu brutalitate uşa în urma lui. Cu picioarele tremurânde, Anne se aşeză pe o bancă, acoperind cu o mână copilul din pântec, parcă pentru a-l proteja de rău.

– Întoarce-te în camera ta, îi spuse lady Stanley un moment mai târziu, și rămâi acolo până când soțul meu va decide ce ar trebui făcut cu tine. Este foarte furios, adăugă ea, de parcă ar fi fost necesar.

Anne fu mulțumită să se retragă în dormitorul ei și să închidă ușa în urma sa. Mai târziu, îl auzi pe mesagerul lordului Stanley plecând, iar acesta plecă a doua zi, dimineața devreme. Se gândi că, odată plecat, lady Stanley avea să îi permită să coboare, dar nimeni nu veni la ușa ei, cu excepția servitorilor care-i aduseră mâncare și apă proaspătă și îi luară hainele murdare.

Balderstone arăta diferit în timpul verii. În timp ce se apropia, Robert putea vedea doar frânturi din conac printre copaci. Dar Isabella îl aștepta în curte, căutându-l cu privirea. Trecuse atât de mult timp de când nu o mai văzuse, încât aproape îi păru o străină. Dar o străină frumoasă, se gândi Robert, dorindu-și să îi ia boneta de pe cap și să îi atingă buclele blonde care ieșeau de sub ea.

Zâmbetul ei era cald și primitor, ca și buzele ei atunci când Robert o trase lângă el.

– Sunt atât de fericit să te văd, îi spuse el, inhalându-i parfumul corpului. Slavă Domnului că regele este în siguranță și că ne putem căsători în sfârșit.

– Au fost zile, în iarna care a trecut, când mă îndoiam că va veni vreodată ziua asta, spuse ea.

– Sigur nu m-ai crezut un nehotărât?

– Niciodată. Dar au fost zile negre, în care m-am temut că te-am pierdut, recunoscu ea.

Deși lui Robert i-ar fi plăcut să o ducă la biserică și să se căsătorească cu ea chiar în acea după-amiază, știa că nu era posibil. Vremea recoltei se apropia, iar Isabella voia să vadă totul strâns și depozitat înainte de a-și părăsi mama pentru a merge pe pământurile lui, la Badsworth.

Pe Robert îl irita ezitarea lui Isabelle. Mama ei avea să fie nevoită să se descurce singură odată ce ea devenea soția lui. Dar Isabella îl așteptase, iar el îi era dator să o aștepte încă puțin, deși ardea de dorința de a o avea. Stabiliseră data nunții în octombrie, iar Robert se întoarse binedispus la Londra.

Înapoi la curte, se arătă surprins să îl vadă pe bărbatul înalt, cu umeri lați, în anticamera ducelui de Gloucester. Mâna lui căută

instinctiv mânerul din piele al sabiei sale, iar în timp ce își ascunse iritarea, îl întâmpină politicos pe William Stanley.

– Doriți să vorbiți cu Alteța Sa? îl întrebă el, de parcă un asemenea lucru era greu de crezut.

– Da.

– Atunci, îi voi comunica, răspunse Robert, îndoindu-se că Diccon avea să fie de acord.

– Este vorba despre Anne, nepoata dumitale, spuse Sir William.

– Ce s-a întâmplat cu ea? întrebă Robert, oprindu-se. Bărbatul părea neliniștit.

– Este ceva ce ducele ar trebui să știe... poate că și dumneata, spuse el, iar presiunea din tonul lui îl făcu pe Robert să creadă că ceva nu era în regulă și se grăbi să îl găsească pe Diccon și să îl implore să îl primească pe bărbat, să asculte ceea ce avea de zis.

Ducele de Gloucester stătea la o masă pe care zăceau împrăștiate scrisori și documente. Un rid îi brăzda spațiul dintre ochi și rădăcina nasului în timp ce era adâncit în conversație cu un avocat de încredere.

– Domnul meu, spuse Robert, urând că trebuia să îl întrerupă.

– Ce este? întrebă ducele, deși tonul lui nu era unul dojenitor.

– Sir William Stanley este aici și dorește să vă vorbească. Ducele ridică din sprâncene. Spune că o privește pe nepoata mea, Anne.

– Adu-l înăuntru, spuse ducele după un moment. Ia astea și încearcă să înțelegi ceva din ele, îi spuse el avocatului, și în timp ce bărbatul părăsi încăperea, Sir William trecu pe lângă el.

– Rămâi, îi spuse Diccon lui Robert când acesta dădu să plece. Este posibil să te privească și pe tine.

– Așa este, într-adevăr, răspunse Sir William, apoi se ridică, răsucindu-și pălăria între degete înainte de a începe să vorbească. Știți că lady Anne se află la casa Lathom, în Lancashire, în grija fratelui meu și a soției sale. Ezită din nou, apoi îl privi pe duce cu o expresie plină de gelozie și de dispreț. Este însărcinată, spuse el.

Lui Robert nu îi veni să creadă. Băiatul, Eduard Stanley, era mult prea tânăr pentru a fi tatăl unui copil, și trecuse mai bine de un an de când Anne fusese cu Diccon la Hornby.

– Ești sigur? întrebă iritat ducele, privirea lui de oțel fixându-l pe William Stanley.

– Da, Alteță, iar din ceea ce mi-a spus fratele meu, domnița pretinde că dumneavoastră sunteți tatăl.

– Și de ce ați venit la mine? întrebă ducele, trădându-și emoțiile atunci când se apropie de un scaun pentru a se așeza.

– Deoarece fratele meu plănuiește să ia copilul, după ce se naște, și să îl lase în grija măicuțelor de la Chester. Lui Anne i se va spune că s-a născut mort. Nu fac asta pentru dumneavoastră, adăugă el, încruntându-se la duce. O fac pentru că țin la lady Anne și nu aș vrea să cred că a fost folosită.

Gloucester se ridică în picioare cu pumnii încleștați, iar pentru o clipă, Robert se temu că avea să îl lovească pe Sir William, așa că păși înainte cu o mână întinsă, iar când Diccon îl privi, văzu că se lupta să își păstreze cumpătul.

– Strânge suficienți soldați! îi spuse ducele. Intenționez să o iau pe lady Anne în grija mea! Apoi, tăcut, ieși din salon, intră în camera lui și trânti ușa în urma sa. Sir William se întoarse spre Robert cu o privire curioasă.

– Se va rezolva, domnul meu, îl asigură acesta. Vă mulțumesc pentru că ne-ați adus această veste.

– După cum am spus, o fac pentru lady Anne, repetă Sir William, încuviințând scurt din cap, după care plecă.

Teama lui Anne crescu. Voia să știe ce avea să se întâmple cu ea și, deși își închipuia tot felul de modalități în care i-ar putea trimite un mesaj lui Richard, niciuna dintre ele nu era practică. Și chiar dacă reușea să îi trimită o scrisoare, de unde putea fi sigură că el nu avea să se supere? Era furios pe ea când se despărțiseră și ar putea nega pur și simplu că acel copil era al lui.

Apoi, într-o dimineață, auzi zgomot de copite și hurducăitul roților unei trăsuri. În ușă se auzi o bubuitură care răsună în întreaga casă, apoi Anne distinse voci la parter – voci bărbătești. Pe măsură ce Anne asculta, temându-se că lordul Stanley venise să o ducă undeva departe, se gândi că recunoaște unul dintre glasuri. Își lipi urechea de ușă. Nu putea desluși cuvintele și, cu toate că își dorea să creadă că era Richard, îi venea greu să își închipuie că venise la Lathom.

Apoi auzi pași și se retrase de lângă ușă, neștiind ce urma să se întâmple.

– Camera asta? întrebă vocea.

– Da, Alteță, o auzi răspunzând pe lady Stanley în timp ce ușa fu deschisă. Anne făcu un pas înapoi când el intră, chipul fiindu-i

mai întunecat decât norii pe timp de furtună. Anne o privi pe lady Stanley, stând în spatele lui, apoi din nou pe Richard.

– Ieşi afară! urlă el la lady Stanley. De îndată ce oamenii mei vor fi hrăniţi, vom pleca, aşa cum doriţi. Iar domniţa mea ne va însoţi!

Lady Stanley făcu o plecăciune ezitantă şi ieşi grăbită din dormitor. Richard închise uşa.

– Anne, spuse el. Iartă-mă că nu am venit mai devreme.

Mâinile ei se încleştară pe tunica lui şi toate lacrimile pe care le ţinuse în ea vreme de atâtea săptămâni izbucniră din ea. El nu spuse nimic, ci doar o ţinu în braţe până când Anne nu mai putu să plângă.

– V-am udat haina, domnul meu, reuşi ea să spună în cele din urmă, ridicând ochii pentru a-l privi. Richard îi sărută ochii umflaţi, apoi o ţinu un moment la distanţă de un braţ, studiind-o.

– Tocmai ce am aflat adevărul de la William Stanley, îi spuse ea.

– Atunci, nu eşti furios pe mine? îl întrebă Anne.

– Anne! Nu! Chipul lui se umplu de durere în timp ce o îmbrăţişă din nou.

– Dar erai furios pe mine când ne-am despărţit, spuse ea.

– Nu. Am crezut că mă urăşti pentru ce am făcut. Nu ştiam dacă mă vei primi.

– Desigur că te primesc. Mi-a fost dor de tine. Am vrut să îţi trimit vorbă, dar nu ştiam cum...

– Gata, gata, o consolă el când începu din nou să plângă. Sunt aici acum.

– Dar cum rămâne cu lordul Stanley?

– Mă ocup eu de el, răspunse Richard. Ceea ce contează acum este bunăstarea ta şi a copilului nostru. Ducele coborî privirea şi îşi puse mâna peste stomacul ei, care creştea rapid. Este puternic.

– De unde ştii că este băiat?

– Ai fost menită să îmi porţi fii în pântec, răspunse el, sărutându-i din nou obrajii umezi.

– Unde mă vei duce? întrebă Anne.

– La castelul Pontefract. Vei fi în siguranţă acolo. Şi vei fi bine îngrijită. Ţi-am promis cândva că voi face ce tot ce îmi stă putinţă ca să te ţin departe de controlul lui Stanley. A fost mult mai dificil decât mi-am imaginat, dar îmi voi ţine acea promisiune, atât cât voi putea, până în ziua în care voi muri, îi spuse el.

Când coborî la parter, Anne se bucură să vadă că unchiul Robert era unul dintre bărbații care îl însoțiseră pe Richard. Acesta o îmbrățișă și o asigură că avea să fie condusă în condiții optime la Yorkshire. Trăsură pe care o adusese Richard era încăpătoare și plină de blănuri și perne moi, pentru a o proteja de hurducăieli, dar nu ajunseră prea departe când grețurile loviră din nou.

– Opriți! Opriți! strigă ea în timp ce lichidul amărui i se ridică în gât. De îndată ce caii se opriră, Anne se târî pe pământ, vomând. Mâini blânde îi țineau capul, și trecu un moment până când Anne își dădu seama că Richard era cel care coborâse de pe cal și îngenunchease lângă ea.

– Nu trebuie să vezi asta, îi spuse ea, ștergându-și gura și simțindu-se rușinată.

– Am văzut lucruri mai rele în luptă, răspunse el, ajutând-o să se ridice în picioare. În plus, nu m-am gândit să îți găsesc o însoțitoare de gen feminin. Așadar, până acest lucru va fi remediat, trebuie să te îngrijesc eu însumi, spuse Richard, întinzându-i propria batistă fină din olandă pentru a-și șterge fața.

Capitolul 6

Octombrie 1471–februarie 1472

În cele din urmă se apropiară de Pontefract, iar Anne dădu la o parte perdeaua trăsurii pentru a privi castelul, aşezat pe un deal, la mică distanţă de oraş, devenind din ce în ce mai mare pe măsură ce se apropiau. În timp ce urcau panta spre poarta vestică, zidurile şi turnurile din piatră arătau tot mai impunătoare.

– Aici, lordul Stanley nu te va mai putea deranja, spuse Richard, aplecându-se în şa ca să poată fi auzit. Anne îi zâmbi. Deşi călătoria fusese supărătoare şi obositoare uneori, blândeţea lui neabătută îi permisese să se bucure de ea, ajungând să se cunoască mai bine unul pe celălalt, în intimitatea care le fusese permisă.

Richard îşi conduse calul înaintea trăsurii în timp ce trecură pe sub arcada porţii, în curtea exterioară, unde oamenii se opriră din treburile lor pentru a-i privi înaintând, iar după ce trecură pe sub Turnul Constable ajunseră în curtea interioară, unde, de îndată ce se opriră, Richard veni lângă ea.

– Permite-mi să te ajut, spuse el, apropiindu-se de Anne când ea păşi şovăielnic spre duce.

– O clipă, spuse ea în timp ce slăbiciunea o copleşi din nou.

– O voi ajuta eu, insistă ducele, concediindu-i printr-un semn al mâinii pe unchiul ei şi pe una dintre servitoarele care se apropia. Poţi să te ţii pe picioare sau vrei să te iau în braţe? o întrebă el.

– Nu cred că s-ar cădea! spuse Anne, şocată de sugestia lui. Sunt sigură că mă voi descurca. Nu cred... începu ea, şi dintr-odată simţi că vederea i se înceţoşează şi că Richard o ridică în braţe, urcând scările.

Ajunşi înăuntru, o aşeză pe un fotoliu lângă foc şi îngenunche înainte ei pentru a-i desprinde mantia, frecându-i apoi palmele între ale sale.

– Aduceți puțin vin, ceru ducele, iar Anne simți cum bărbatul îi apleacă ușor capul în timp ce ridica pocalul spre buze. Luă o înghițitură de vin și un val de căldură o cuprinse, revigorând-o ușor. Vederea i se limpezi și citi îngrijorarea pe chipul lui Richard.

– Ce vor crede oamenii când îl vor vedea pe fratele regelui îngenunchind înaintea mea? întrebă ea mai în glumă, mai în serios, în speranța că oamenii de la Pontefract nu o vor judeca prea aspru.

– Pot să creadă ce doresc, răspunse el. Anne, m-ai speriat. Te simți puțin mai bine acum?

– Eu... sunt mai bine.

– Să trimit după un doctor?

– Nu! protestă ea cuprinsă de teamă.

– Ei bine, culoarea îți revine în obraji, spuse el, mângâindu-i blând chipul cu degetul mare. Odihnește-te aici puțin, până mă asigur că dormitorul și camerele tale sunt pregătite.

– Totul este așa cum ați poruncit, Alteță, spuse administratorul, care îi privea nerăbdător din capătul celălalt al șemineului.

– Te simți în stare să mergi acum? o întreba Richard.

– Da. Nu este nevoie să mă duci din nou în brațe, spuse Anne, încă rușinată de dovada lui publică de afecțiune în fața acestor persoane străine. Dar ți-aș fi recunoscătoare dacă mi-ai oferi brațul tău, adăugă ea, ridicându-se. Ducele zâmbi, însă nu îi oferi doar brațul, ci o trase mai aproape de căldura trupului său.

– Vino, spuse el. Te conduc până sus.

Urcară treptele din piatră una câte una și traversară un pasaj scurt spre o ușă. Înăuntru, Anne descoperi o încăpere plăcută, cu un foișor cu fereastră, care dădea spre curtea interioară. Focul ardea în șemineu, iar camera era mobilată cu fotolii confortabile, având pereții decorați cu tapiserii, iar pardoseala acoperită cu un covor pe care îl considera prea scump pentru a călca pe el. Mai era un pat mare, cu baldachin de un verde închis, și dincolo de această încăpere se afla un al doilea dormitor și o mică garderobă, ascunsă în perete.

– Toate astea sunt pentru mine? întrebă Anne, privind luxul din jurul ei.

– M-am gândit că dormitorul mai mic ar putea fi folosit pentru doică și copil, când se va naște, răspunse Richard. Dar, între timp, îți voi aduce o însoțitoare. M-am gândit la mama ta, care se află la castelul Dudley, dar mi s-a spus că și ea este însărcinată, și, deci, nu poate veni. Așa că l-am întrebat pe unchiul tău dacă logodnica

lui, Isabella Balderstone, poate veni să aibă grijă de tine. Vorbeşte foarte des despre ea şi cred că este o femeie bună, doar cu câţiva ani mai mare decât tine.

– Mulţumesc, spuse Anne. Îţi sunt recunoscătoare.

Îl privi în timp ce Richard stătea cu spatele la ea, cu privirea aţintită în curte. După un moment, se întoarse spre Anne.

– Nu pot sta prea mult cu tine, spuse el. Trebuie să mă ocup de o chestiune la Londra.

– Când trebuie să pleci?

– Mâine.

– Richard! Anne se întinse după mâna lui, dar el nu veni lângă ea. Nu poţi sta cu mine măcar câteva zile? întrebă ea, nedorind să se despartă de el. Ducele o studie pentru o clipă, iar ea crezu că avea să se lase înduioşat, dar ochii lui părură să devină distanţi şi reci.

– Trebuie să fac ceva, spuse el. Nu suportă amânare. Acum că te-am adus aici în siguranţă, trebuie să mă întorc acolo.

Anne ar fi vrut să îl întrebe ce anume era atât de important, dar începuse să înveţe că existau lucruri despre care era mai bine să nu îl întrebe, aşa cum se întâmplase când se interesase de bătrânul rege, Henric. Iar ea se întrebă despre câte alte lucruri era mai bine să nu ştie.

– Rămâi cu mine în seara asta? întrebă Anne.

– Nu te simţi bine. Ai nevoie de odihnă.

– Am nevoie de tine, spuse ea, privind cum chipul lui serios este luminat de un zâmbet.

– Voi veni mai târziu la tine, îi promise el.

Anne se odihni şi mâncă puţin din cina care îi fusese adusă. Apoi intră la ea o servitoare pentru a-i pregăti patul, întrebând-o dacă avea nevoie de ajutor pentru a se dezbrăca. Anne îi spuse că nu şi îi dădu permisiunea să plece, apoi se aşeză pe un scăunel lângă foc şi îl aşteptă pe Richard.

În cele din urmă, se auzi un ciocănit scurt în uşă, iar el intră.

– Am vorbit cu unchiul tău, îi spuse el. Va trimite un mesager pentru a o ruga pe Isabella să vină. Îţi transmite salutări. I-am spus că eşti prea obosită ca să fii deranjată astă-seară, dar că vei vorbi cu el mâine, înainte să plecăm.

– Mulţumesc.

– Ai prefera să te las să dormi...? Văd că eşti epuizată. Vrei să trimit pe cineva să te ajute cu rochia?

– Nu, spuse ea. Am nevoie doar de tine. Îl privi păşind prin cameră, amintindu-i de leul întemniţat din turn. Ce s-a întâmplat? întrebă Anne, simţindu-şi buzele tremurând în timp ce vorbea. Eşti supărat pe mine?

– Anne, spuse el, venind lângă ea şi îngenunchind din nou la picioarele ei, pentru a-şi odihni capul pe genunchii ei.

– Ce s-a întâmplat? întrebă ea din nou, atingându-i cu degetele părul negru.

El suspină şi îşi ridică privirea.

– Ştii că te iubesc? întrebă el după o clipă.

– Nu am ştiut cu siguranţă. Speram că da. Şi eu te iubesc, îi spuse ea, simţind o dorinţă bruscă ce îi copleşi oboseala. Culcă-te cu mine, îl rugă ea, iar Richard o aşeză pe pat şi o ajută să îşi scoată hainele, apoi făcu tandru dragoste cu ea.

După cum promisese, Isabella Balderstone sosi după o săptămână. Era o femeie tăcută, cu ochi cenuşii şi cu părul blond şi cârlionţat, care i se ivea pe sub marginile bonetei. Se dovedi timidă la început şi părea a fi o însoţitoare mai umilă pentru Anne decât fusese Izzie vreodată – şi, cu toate că era plăcut să aibă pe cineva care să fie de acord cu tot ce spunea ea, lui Anne îi lipseau dezbaterile aprige pe care le avea cu sora ei.

Îşi petreceau timpul cosând haine pentru bebeluş, se plimbau prin grădini, cântau, deşi în fiecare zi, în timp ce trupul ei se rotunjea mai mult din pricina copilului lor, Anne se întreba ce făcea Richard şi când avea să se întoarcă.

Devora fiecare frântură de bârfă pe care o auzea de la servitori şi mesageri despre ceea ce se întâmpla la curte, până când surprinse o conversaţie care o tulbură. Îi bântui gândurile până într-o după-amiază, când devenise prea întuneric ca să mai poate coase şi îşi puse lucrul deoparte oftând. Luă decizia să aibă încredere în prietena ei.

– Am auzit nişte vorbe... despre ducele de Gloucester, începu ea. Isabella nu ridică privirea, ci continuă să brodeze o floare delicată pe o robă pentru bebeluş.

– Ce-ai auzit? întrebă ea după un moment, continuându-şi broderia.

– Că sunt probleme între el şi fratele lui, ducele de Clarence.

– Ah, asta?

– Ştii despre ce este vorba?

– Am auzit câteva şoapte.

– Şi primeşti scrisori de la unchiul Robert, spuse Anne. O văzuse pe Isabella citindu-le, iar cu fiecare scrisoare care venea, se simţea dezamăgită că Richard nu îi scria.

– Îmi scrie, da, spuse Isabella, cu privirea încă pe broderie.

– Pomeneşte vreodată de duce?

– Se află în slujba lui, aşa că multe dintre veştile lui sunt legate de duce. Dar nu trebuie să îţi faci griji pentru nimic.

– Tu ştii ceva, spuse Anne, privind-o cu atenţie. Îmi ascunzi ceva – ceva ce îl priveşte pe Richard.

– Ducele este un om ocupat. Are chestiuni pe care trebuie să le rezolve. Dacă ar exista ceva ce ar crede că ar trebui să ştii, sunt convinsă că ţi-ar spune el însuşi.

Anne se ridică. O durea spatele din pricina greutăţii şi îi era dificil să stea prea mult într-o poziţie. Se plimbă prin încăpere pentru a-şi alina durerea, oprindu-se ca să privească pe fereastră, la amiaza întunecată şi la ameninţarea zăpezii care avea să vină. Anotimpul penitent al postului Crăciunului o epuiza, cu zilele sale scurte şi cu frigul pătrunzător, dar se bucura de venirea Crăciunului.

Oftă şi se aşeză din nou în fotoliu, lângă foc.

– Mă tem că ducele se va certa din nou cu fratele său, spuse ea. Ştii cărui fapt se datorează neînţelegerea lor?

– Pământ, răspunse Isabella. Ştii cât de mult are nevoie ducele de Gloucester de pământ şi cum iubeşte nordul.

– Da, spuse Anne, amintindu-şi că el îi vorbise odată despre planurile lui de viitor, după ce făcuseră dragoste. Ştiu că iubeşte acele locuri sălbatice. Mi-a spus că Middleham este un castel chiar mai îndepărtat decât Hornby.

Isabella scoase un ţipăt când se înţepă în deget cu acul şi puse grăbită roba deoparte, pentru a nu o păta cu sângele ei.

– Se ceartă cu Clarence pentru Middleham? întrebă Anne.

– Nu pot să-ţi spun, zise Isabella. Te rog să mă scuzi.

Anne o privi ieşind grăbită din încăpere. Însoţitoarei ei nu îi stătea în fire să fie agitată. Se încruntă. Faptul că ea adusese vorba despre castelul Middleham îi provocase acea reacţie, era convinsă. Ce îi ascundea? Anne merse din nou la fereastră şi privi afară. Orice ar fi ştiut Isabella, ea era hotărâtă să afle. Se întoarse şi privi uşa închisă. Isabella dormea într-o cameră vizavi de a ei. Apoi, Anne alungă acel gând. Nu avea să se înjosească citindu-i corespondenţa privată. Avea să îi scrie lui Izzie şi să o întrebe dacă ştie

ceva. Sora ei și John petreceau o mare parte din timp la casa din Londra a familiei Stanley, iar dacă era ceva de știut, atunci se putea baza pe sora ei, pentru a afla adevărul.

Robert se încruntă la auzul vocilor ridicate care răzbăteau până la el prin ușa închisă. Dumnezeu era martor că lemnul acesteia era destul de gros încât să înăbușe orice urmă de ceartă, dar fiecare cuvânt se auzea acum limpede.

– Îmi vei spune unde este! ceru ducele de Gloucester.

– Este sub tutela mea, iar asta nu te privește! se auzi glasul irascibil al lui George, duce de Clarence.

Scurta manifestare a afecțiunii frățești, după reuniunea de la Banbury, nu durase mult, gândi Robert. Nici speranțele că ducele ar putea să o ia de soție pe nepoata lui. Richard căuta o altă Anne acum: Anne Neville, văduva lui Eduard, prințul de Wales, și moștenitoarea a jumătate din vastele proprietăți ale lui Warwick. Diccon voia să se însoare cu ea. Dar fratele lui, nevrând să împartă averea lui Warwick cu cineva, nu voia să îi spună unde o ținea ascunsă.

– O voi găsi! urlă Gloucester. O voi găsi chiar dacă va trebui să caut în fiecare casă din Londra!

Robert știa că amenințarea lui Diccon de a căuta în fiecare casă nu era una falsă. Deja căutaseră în toate locurile în care ducele credea că fratele lui ar fi putut-o ascunde pe moștenitoare. Clarence era de părere că Anne Neville ar trebui să își depună jurământul la o mănăstire și să se călugărească, iar partea ei din terenurile lui Warwick să fie administrate de către el. Dar Diccon nu era dispus să renunțe la șansa de a-și lua partea care îi fusese de mult promisă. Moartea lui Eduard de Lancaster la Tewkesbury îi oferise oportunitatea pe care o crezuse pierdută, și nu era pregătit să o piardă a doua oară.

Înainte ca Anne să apuce să trimită scrisoarea pe care o pregătise pentru sora ei, toată lumea începu să se agite în jurul ei.

– Ducele este pe drum! îi spuse Isabella, intrând grăbită în cameră. Anne știa că entuziasmul din glasul ei se datora faptului că urma să îl vadă pe Robert. Căsătoria plănuită de ei fusese din nou amânată, întrucât Richard avusese nevoie de unchiul ei la Londra și, cu toate că Isabella nu se plânsese niciodată, Anne știa că tânjea după ziua în care avea să devină soția lui.

– A sosit un mesager cu ordinul ca servitorii să facă toate pregătirile, continuă ea. Vor ajunge înainte de căderea nopții și plănuiesc să stea acasă de Crăciun.

Anne simți cum toate grijile ei se sting. Se convinsese pe sine că Richard intenționa să rămână în Londra, dar vestea că urmau să fie împreună până la sfârșitul zilei o umplu de bucurie. Copilul din pântecul ei se mișcă.

– Tatăl tău vine, îi spuse ea copilului, punându-și mâinile pe stomac într-un mod protector. Vine, pentru că ne iubește.

Așteptară, uitând de broderii și de hăinuțele pentru bebeluș, privind nerăbdătoare din turn. Se întunecase și începuse să ningă după-amiază, iar Anne se neliniști din nou. Apoi, în cele din urmă, auzi sunetul hornului în depărtare. Isabella spuse că îi vede venind și amândouă coborâră grabnic în salon.

Alaiul intră în curtea exterioară, caii alunecând pe pietrele ude, iar Anne privi din capul scărilor cum Richard trecea pe sub poartă călare pe armăsarul lui cenușiu, însoțit de unchiul Robert. Ea aproape că ajunsese la jumătatea treptelor, uitând de vremea rea, când el descălecase și îi înmânase hățurile unui ajutor de grăjdar, mulțumindu-i. Bătaia inimii ei și fâlfâitul din stomac, împreună cu mișcarea copilului, deveniră una și aceeași când el o privi.

– Doamna mea! spuse Richard.

– Alteță, se bâlbâi ea, încercând să facă o plecăciune pe treptele înguste în timp ce el sări câte două deodată pentru a o prinde de braț și a o sprijini.

– Haide înăuntru, îi spuse el cu fermitate. N-aș vrea să cazi, în graba asta de a mă întâmpina. Uite cum lady Isabella așteaptă la adăpost, o certă el când ajunseră în pragul ușii, unde se afla însoțitoarea ei. Isabella zâmbi și făcu o plecăciune înaintea ducelui, dar ochii ei se întoarseră degrabă spre Robert Harrington, care urca scările în urma lui.

Richard își scoase mănușile și îi cuprinse lui Anne chipul în palmele reci, aplecându-se și sărutând-o blând pe buze. Apoi privirea îi căzu pe burta ei, pe care o mângâie cu o mână. Ea zâmbi, simțind bebelușul lovind la atingerea lui.

– Crește sănătos și puternic. Tu cum te simți? întrebă Richard, privind-o din nou. Ești bine?

– Da, sunt bine, îl asigură Anne, scuturându-i cu degetele zăpada de pe umeri. Vino lângă foc să te încălzești. Vrei să chem servitorii să aducă vin fiert?

– Da, răspunse el, scoțându-și mantia. Călătoria a fost lungă și friguroasă, dar mă bucur să fiu aici cu tine. Aruncă mantia deoparte și o trase aproape de el, sărutând-o din nou – un sărut mai îndelungat și tihnit, în timp ce copilul era protejat de corpurile lor. Mi-a fost dor de tine, spuse el, apoi se întoarse zâmbind către unchiul ei, care aștepta, cu Isabella agățată de brațul său.

– Unchiule Robert, spuse Anne și făcu o plecăciune scurtă, amintindu-și de bunele maniere. El plecă ușor capul spre ea.

– Adu bagajele, Robert! strigă Richard. Ți-am adus daruri, domnița mea, și nu văd nici un motiv pentru care să nu primești cel puțin unul acum, deși ar trebui să te las să aștepți până în seara de Crăciun pentru celelalte, o tachină el. Luă săculețul pe care îl adusese unchiul ei și îl desfăcu.

– Pe acesta îl poți primi acum, continuă el, întinzându-i un mic pachet. De asemenea, ți-am adus și o scrisoare de la sora ta, Elizabeth.

– Mulțumesc. Anne privi micul pachet înfășurat în mătase de culoarea spumei laptelui. Îl simțea destul de greu în mâinile ei. Ridică privirea și îl văzu pe Richard zâmbind în timp ce ea desfăcu nodul și îndepărtă mătasea pentru a dezvălui o broșă din aur, sub formă de romb, împodobită cu un smarald alungit, de care atârnau trei mici perle.

– Este minunată, spuse ea, întrebându-se cât de scump fusese un asemenea dar. Nu avusese niciodată un obiect atât de frumos.

– În semn de mulțumire pentru darul pe care mi l-ai oferit tu – acest copil – și pentru a te proteja la naștere. Voiam să o păstrez pentru mai târziu. Dar erai atât de frumoasă când coborai scările ca să mă întâmpini, încât a trebuit să ți-o dau acum.

Anne ridică privirea de pe bijuteria din mâna ei și îi zâmbi din nou. El părea la fel de încântat să îi ofere darul, așa cum era ea să îl primească.

– Permite-mi să îți pun broșa, spuse el. Îi luă bijuteria din mână, iar Anne tânji de dorință în timp ce mâinile lui îi mângâiară pieptul, prinzându-i podoaba de gulerul rochiei. Acum mulțumește-mi din nou, îi porunci în timp ce brațul îi cuprinse talia rotundă și o sărută. Anne își puse mâinile pe mușchii fermi ai brațelor lui, degetele ei întinzându-se apoi și explorându-i gâtul și mângâindu-i părul în timp ce el continuă să o sărute flămând, în ciuda lipsei de intimitate. După o clipă, Anne se retrase din îmbrățișare.

– Mai târziu, domnul meu, îi promise ea, iar Richard râse.

– Mai târziu, într-adevăr, răspunse el şi luă un pahar cu vin de la un servitor.

În dormitorul ei, după ce îi spusese Isabellei că nu mai avea nevoie de ea, iar prietena ei plecase grăbită să îl caute pe Robert, Anne luă scrisoarea pe care Richard i-o adusese din partea surorii ei. Nu o mai văzuse pe Izzie de la Londra, din primăvară, şi cum nu era încă vremea cinei, rupse sigiliul şi se aşeză la masa micuţă din camera ei, pentru a citi rândurile de la sora ei:

Către Anne Stanley, la Pontefract

Soră iubită, îţi trimit salutările mele. Mă rog ca scrisoarea mea să te găsească sănătoasă.

Eu sunt bine, iar pregătirile pentru nunta cu John Stanley din ziua de Sfântul Ştefan progresează. Sunt convinsă că te vei bucura să afli că ne iubim unul pe altul şi că de-abia aştept să ne unim destinele. De asemenea, sper că te vei bucura să afli, dacă nu ai aflat deja, că mama noastră a născut o fetiţă, care va purta numele de Dorothy.

Vestea tristă este că lady Stanley a murit la casa Stanley în urmă cu două săptămâni şi a fost înmormântată în sanctuarul din biserica St. James şi St. John din Garlickhythe. Lordul Stanley o jeleşte, şi toată lumea din casă este foarte tristă din pricina pierderii ei. Sănătatea îi era precară şi cred că a fost doborâtă şi de pierderea fratelui ei.

Sunt convinsă că aşteptai veşti de la mine de ceva vreme şi te rog să nu crezi că sunt nepăsătoare sau neglijentă pentru că nu îţi scriu mai des. Adevărul este că l-ai supărat foarte tare pe lordul Stanley şi mi-a interzis să corespondez cu tine, astfel că această scrisoare a fost trimisă în mod discret prin amabilitatea lui Sir William, despre care trebuie să afli că încă ţine la tine, deşi s-a căsătorit cu Elizabeth Hopton în Shropshire.

Soră, îmi pare rău că trebuie să fiu purtătorul unor veşti grave. Ştiu că starea ta este delicată şi nu te-aş fi deranjat dacă nu ar fi fost o chestiune despre care ar trebui să ştii, legată de tatăl copilul tău, ducele de Gloucester.

Deja îmi cunoşti părerea despre el, dar nu mă judeca aspru pentru ceea ce îţi voi spune. Ducele se va logodi cu Anne Neville, în ciuda faptului că atât regele, cât şi fratele lui, George, duce de Clarence,

se opun. Clarence a reușit să o ascundă pe fată de duce, dar el a fost atât de hotărât să o găsească, încât a întors orașul cu susul în jos și a găsit-o deghizată în servitoare în casa unuia dintre prietenii lui Clarence. A dus-o la biserica St. Martin le Grand din Londra și a convins-o să îi promită că se va căsători cu el, pentru ca ducele să își poată asigura revendicarea pământurilor Warwick...

Privirea lui Anne se încețoșă, iar ea nu mai putu citi un rând. Împinse scrisoarea deoparte pe masă și, cu chipul ascuns în palme, plânse cu lacrimi fierbinți, care îi cutremurară trupul în timp ce încercă să se convingă pe sine că un asemenea lucru nu putea fi adevărat. Totuși, își aminti de ezitarea Isabellei de a vorbi despre Middleham și de alte bârfe pe care le mai auzise, și ajunse la concluzia că, probabil, sora ei îi scrisese adevărul.

Nu știa de cât timp stătea la masă când Isabella veni să o caute.

– Toată lumea te așteaptă. Nu te simți bine? întrebă ea, venind lângă Anne și atingându-i blând umărul.

– Nu, nu mă simt bine, răspunse ea fără să ridice privirea, împingând scrisoarea sub cartea de rugăciuni care era deschisă pe masă. Te rog să îi ceri iertare ducelui din partea mea. Nu pot coborî la cină.

– Ai nevoie de un doctor? Vrei să te ajut să te întinzi în pat?

– Doar pleacă! Lasă-mă singură! strigă Anne, iar după o clipă o auzi pe Isabella ieșind din încăpere, închizând ușor ușa în urma ei.

Anne încercă să își stăpânească furia și suspinele. Lacrimile i se uscaseră de mult, dar ea încă era zguduită de convulsii pe care nu le putea controla. Cum îndrăznea el să vină, și să o ia în brațe, și să o sărute de parcă ar fi iubit-o, ascunzându-i faptul că alesese să se însoare cu Anne Neville.

Auzi ușa deschizându-se din nou și ridică privirea pentru a-i spune servitoarei să plece, dar era însuși Richard cel care intrase fără a ciocăni la ușă, închizând-o în urma lui. Anne își feri privirea când îl auzi traversând camera și ajungând în spatele ei.

– Anne? spuse el, apoi îi simți mâna așezându-i-se blând pe braț în timp ce ducele îngenunche lângă ea.

Anne își trase brațul pentru a scăpa de atingerea lui.

– Ești bolnavă? întrebă Richard. În glas i se simțea îngrijorarea, dar când Anne încercă să se ridice pentru a se îndepărta de el, îi simți strânsoarea mai puternică, iar ducele o întoarse spre el,

pentru a o forța să se uite în ochii lui. Spune-mi ce s-a întâmplat, zise el.

Ea scutură din cap, neputând să vorbească sau să îi întâlnească privirea. El își puse palma pe fruntea ei și, cu toate că Anne încerca să îl urască, găsi alinare în atingerea sa. Pari să ai febră, spuse Richard. Voi trimite după doctor.

– Nu!

– Dar ești bolnavă.

– Nu sunt bolnavă, răspunse ea, auzindu-și vocea tremurând.

– Anne, nu trebuie să te temi de doctor...

– Nu mă tem! Dă-mi drumul! Nu mă atinge!

Richard se ridică, iar Anne îi văzu expresia uimită. Apoi se întoarse și cotrobăi după scrisoare, pe care i-o aruncă la picioare.

– Credeai că nu voi afla? Sau credeai că nu îmi va păsa? strigă ea în timp ce el se aplecă pentru a ridica pergamentul. Și poți să iei asta înapoi! Își desprinse broșa cu degete tremurânde și, pe când el cerceta din priviri scrisoarea lui Izzie, ea aruncă podoaba spre el, lovindu-l în frunte cu un colț ascuțit, astfel că, atunci când Richard ridică mâna la rană, privi surprins sângele de pe degetele sale. Chipul i se întunecă de furie, iar pentru o clipă, Anne crezu că avea să o lovească.

– Voi trimite după doctor, spuse el scurt, punând scrisoarea înapoi pe masă. Vom vorbi mai târziu despre asta, când te vei calma.

După ce plecă, Anne se întinse în pat; patul în care mai devreme avusese de gând să îl aștepte pentru a o ține în brațe și a face dragoste. Era prea obosită ca să mai plângă, iar suferința ei făcea copilul să se agite din pricina durerii. Zăcea întinsă pe întuneric, fără să aprindă vreo lumânare, și aşteptă până când Isabella și servitoarea veniră să o dezbrace și o înveliră cu o pătură. Apoi, cineva îi aduse o infuzie amară, urât mirositoare, și îi ținu capul până o bău. Anne își dorea să fi fost Richard, dar el nu se întoarse în dormitorul ei în acea noapte.

Se făcuse deja lumină când se trezi, și chiar și soarele palid de iarnă, care se strecura printre draperii, îi făcu capul să bubuie.

– Te simți mai bine în dimineața asta? întrebă Isabella, privind-o cu o expresie îngrijorată. Doctorul a fost foarte îngrijorat în privința ta azi-noapte. Se va întoarce mai târziu să vadă dacă ți-ai revenit, dar, între timp, a spus că ar trebui să mănânci puțin terci de ovăz.

Anne își frecă ochii umflați și văzu o servitoare stând cu o tavă de mâncare în spatele prietenei ei.

– Nu vreau nimic, spuse ea.

Isabella îi făcu semn fetei să pună tava pe măsuță.

– Adu apă caldă. O voi ajuta pe doamnă să se spele, spuse ea.

– Mă voi spăla singură, șopti Anne. Vreau să fiu lăsată în pace.

Dar Isabella o ajută să se spele pe față, îi împleti părul și, cu toate că Anne insistă să se ridice, își simți picioarele atât de slăbite atunci când merse la latrină, încât se simți recunoscătoare când ajunse înapoi în pat.

Isabella încă se agita prin cameră când se auzi un ciocănit scurt în ușă.

– Spune-i doctorului că nu mai am nevoie de medicamentele lui urât mirositoare, se plânse Anne, încă simțind în gură gustul infuziei. Voi fi bine în curând, dacă mă veți lăsa cu toții în pace.

Isabella merse la ușă, dar Anne văzu că o deschide larg și făcu o plecăciune care nu putea fi menită unui simplu doctor.

– Lasă-ne singuri, spuse ducele de Gloucester și, în ciuda încercării lui Anne de a protesta, însoțitoarea ei și celelalte servitoare părăsiră supuse încăperea, închizând ușa în urma lor.

Richard veni lângă pat. Anne privea tapiseria pictată cu o scenă de vânătoare, care atârna pe peretele îndepărtat. Simți patul mișcându-se când el se așeză pe margine și îi luă o mână între palmele lui. Degetul lui mare îi mângâia blând palma, așteptând ca Anne să se uite la el, iar în cele din urmă ea își întoarse privirea și îl observă privind-o solemn. Pe frunte avea o mică zgârietură, în locul unde îl lovise broșa, iar Anne își feri din nou privirea. Încercă să își elibereze mâna dintr-a lui, dar strânsoarea se înteți.

– Speram să te găsesc mai calmă în dimineața asta, spuse Richard. Dacă aș fi știut ce vești conține scrisoarea surorii tale, aș fi păstrat-o până aș fi vorbit eu însumi cu tine.

Anne rămase tăcută. Voia să îl întrebe dacă el chiar avusese de gând să îi spună despre planurile de nuntă, dar tot ce putu să facă fu să plângă, la acel gând.

– Șșșt! îi spuse el, eliberându-i mâna pentru a-i șterge lacrimile de pe obraji. Nu te frământa așa, Anne. Nu înseamnă că te iubesc mai puțin.

– Atunci, ce înseamnă? reuși ea să întrebe, aplecându-și capul în palma lui, în ciuda propriei voințe.

– Este o căsătorie care îmi va asigura partea din pământurile Warwick. Atâta tot.

– Dar credeam că regele ți-a garantat o parte din pământurile Warwick.

– Garanțiile pot fi revocate. Clitheroe și Halton mi-au fost luate din cauza lui Stanley. Dar dacă primesc dezlegare să mă însor cu Anne Neville, pot crea un contract care va presupune că nu există riscul să pierd Middleham.

– Middleham, repetă Anne, fiind cuprinsă brusc de un acces de furie. Totul este despre Middleham? Voiam să te întreb dacă o iubești mai mult decât pe mine. Dar adevărata întrebare este dacă iubești Middleham mai mult decât pe mine. Iar răspunsul este da, îi spuse ea fără să aștepte răspunsul lui. Voi, bărbații, sunteți cu toții la fel, cu lăcomia voastră pentru pământ și castele. Îi împinse mâna de pe fața ei. Ești la fel de lacom precum Stanley, îl acuză ea.

– Anne, încercă el să îi explice, sunt cel mai mic dintre fii. Nu am pământuri care să mi se cuvină prin moștenire. Tot ce dețin am primit prin bunăvoință – și îmi poate fi luat într-o clipă. Ai prefera să fiu sărac?

– Te-aș iubi și dacă ai fi un țăran!

– Ba nu, spuse el. Dacă aș fi un țăran cu hainele murdare și părul slinos, mi-ai întoarce dezgustată spatele. Anne îl privi și observă că o tachina cu blândețe. Apoi își feri din nou privirea, nevrând să îl ierte atât de ușor. Dar îmi întorci spatele scârbită chiar și așa, spuse el, ridicându-se, și nu știu ce să mai spun ca să te fac să mă urăști mai puțin.

Se aplecă să ia broșa din locul unde căzuse cu o seară în urmă și, mergând la măsuță, netezi scrisoarea care stătea pe ea și puse cadoul deasupra ei.

– Am venit cu intenția de a-ți spune despre planurile de căsătorie, spuse Richard. Speram că vei înțelege că este ceva ce trebuie să fac. Anne îl privi în timp ce stătea cu spatele la ea.

– Dacă aș fi un simplu țăran, continuă el, m-aș căsători din dragoste, dar mezinii trebuie să își câștige averea și să lege căsătorii avantajoase. Se întoarse și îi întâlni privirea. Trebuie să mă căsătoresc cu cineva. Trebuie să am pământ. Trebuie să am un moștenitor legitim. Ca văduvă a unui prinț învins, Anne Neville și-ar putea petrece restul zilelor într-o mănăstire – dar apoi, toate pământurile lui Warwick ar putea fi revendicate de fratele meu,

care nu a dat dovadă de loialitate față de rege. Nu îi voi permite să îmi ia Middleham.

Anne își ridică genunchii la piept și își odihni fruntea pe ei, ținându-și copilul strâns.

– Ce se va alege de mine? șopti ea.

Richard se apropie de pat și se așeză lângă ea, luând-o în brațe și trăgând-o mai aproape de el. Anne își ascunse chipul în umărul lui, inhalându-i căldura și parfumul. El o sărută pe gât și o legănă ușor, de parcă ar fi fost un copil.

– Anne, ți-am promis că voi avea grijă de tine, și așa va fi. Dar tu nu ești liberă să fii soția mea, iar căsătoria mea nu înseamnă mai mult pentru mine decât înseamnă a ta pentru tine. Este convenabil să mă căsătoresc cu Anne Neville, așa cum și pentru ea este convenabil să devină soția mea. Va avea însoțitoarele ei și propria gospodărie, și va fi ducesa de Gloucester. Dar atâta tot. Eu te iubesc pe tine.

– Dar te vei culca cu ea, spuse Anne, nevrând să și-l închipuie cu altă femeie.

– Sper că îmi va oferi un moștenitor legitim. Dar tu nu ai de ce să fii geloasă, pentru că și eu va trebui să alung gândurile despre tine și soțul tău.

– Eu nu îi voi permite niciodată lui Eduard Stanley să mă atingă cu un deget, jură Anne. Richard nu răspunse, iar ea știu că, deși o ținea în brațe și îi vorbea despre dragoste și deși Anne îi purta copilul în pântec, Richard nu avea să se țină departe de patul lui Anne Neville, de îndată ce avea să devină soția lui.

După o vreme o întinse ușor pe pernă, o sărută pe obraz și o lăsă să doarmă, pentru a uita de durere. Când se trezi, Anne se gândi la ceea ce îi spusese el. Știuse întotdeauna că ducele nu avea să se însoare cu ea, vrând să își caute o moștenitoare bogată. Așadar, de ce să fie oare atât de surprinsă că el urma să se însoare cu Anne Neville, acum că era liberă? Poate că fusese nedreaptă cu el, se gândi ea. La urma urmei, el o adusese la Pontefract. Dacă nu ar fi ținut la ea, ar fi lăsat-o în Londra.

Anne insistă ca servitoarea care fusese pusă să o supravegheze să o ajute să se îmbrace. Apoi coborî treptele, până în salon, simțindu-și picioarele nesigure. Richard stătea lângă șemineu, vorbind cu unchiul Robert și cu Isabella. Nu o observară la început, dar când Richard o văzu, merse și își puse grăbit brațul în jurul ei, conducând-o la un fotoliu de lângă șemineul aprins.

– Eşti încă palidă, spuse el, mângâindu-i obrazul. Anne rămase nemişcată pentru o clipă, apoi îşi întoarse faţa şi îi sărută palma. Ştia că trebuia să se mulţumească cu el ca amant; se ruga doar ca Richard să nu o uite după căsătorie şi ca Anne Neville să nu îi fure inima.

Ninse din belşug în ianuarie, dar Richard păru fericit să rămână cu Anne la Pontefract şi nu îşi exprimă nici o dorinţă de a se întoarce la Londra, la viitoarea lui soţie. Îşi petrecea zilele cu secretarul lui, scriind scrisori şi ocupându-se de administrarea pământurilor sale din nord. În timpul nopţii, începuse să vină din nou în patul ei, în ciuda părerilor contrare ale femeilor, care considerau greşit acest lucru, din moment ce ea era însărcinată. Şi cu toate că pruncul care se pregătea să sosească pe lume îi amorţea pasiunea fizică pentru el, Anne se bucura să îl aibă aproape.

Anne Neville nu a mai fost pomenită în discuţiile lor, iar ea puse scrisoarea lui Izzie deoparte. Totuşi, când se trezea uneori, în primele ore ale dimineţii, cu dureri de spate din pricina greutăţii copilului, gândurile lui Anne fugeau la tiza ei şi simţea muşcăturile invidiei aducându-i lacrimi în ochi şi făcând-o să plângă în tăcere, pentru a nu-l deranja pe Richard.

Ştia că atunci când vremea avea să se îmbunătăţească, Richard va trebui să plece, dar Anne spera ca bebeluşul lor să se nască înainte de a se întâmpla asta – şi se ruga să îi dăruiască fiul de care el vorbea întotdeauna. Chiar dacă ea ar fi pierdut dragostea lui, copilul avea să îl lege de ea.

Pe măsură ce zilele deveniră mai lungi şi frigul din nord se înteţi, anul bisect 1472 le promitea o zi de iarnă în plus, iar Anne se trezi devreme în acea dimineaţă de joi, cu o durere înţepătoare în stomac şi la spate.

– Ce s-a întâmplat? întrebă Richard, trezit de icnetul ei brusc când durerea o cuprinse din nou. Se ridică în capul oaselor şi dădu baldachinul la o parte pentru a aprinde o lumânare. A sosit momentul naşterii?

– Cred că da, spuse ea, ridicându-şi privirea spre părul lui ciufulit şi spre chipul lui brăzdat de zâmbetul nerăbdător care îi juca pe buze.

– Ţi-e teamă, spuse el, dându-i părul din ochi la o parte. Să nu îţi fie. Richard se aplecă şi o sărută pe frunte. Am angajat cea mai

pricepută moașă, și un doctor ar trebui să ajungă imediat aici, la nevoie. Ei vor avea grijă ca bebelușul să se nască în siguranță.

– Au! strigă Anne, o nouă contracție lovindu-i trupul. Richard! Se întinse după mâna lui în timp ce el se întoarse pentru a se îmbrăca. Nu pleca! Nu mă lăsa!

– Trebuie să trimit după moașă. Isabella va veni la tine.

– Dar ea nu știe nimic despre naștere. Aș vrea ca mama să fie aici.

– Va veni moașa, nu va întârzia mult. Fii curajoasă! Richard îi luă mâna într-a lui, stând lângă pat și privind-o, apoi îi sărută mâna. Dulcea mea Anne! Mă voi ruga pentru tine în timpul travaliului, spuse el.

– Broșa, strigă ea. Adu-mi broșa. El se întoarse și o luă din cutiuța de lemn pe care i-o oferise pentru a-și păsatr bijuteriile, după care se întoarse lângă pat, așezându-se pe margine și prinzându-i podoaba pe cămașa de noapte. Apoi își puse mâna pe stomacul ei, mângâind-o pe ea și pe copil, și apoi îi sărută pe amândoi.

În timp ce un nou val de durere o străpunse, Anne închise ochii și îl văzu plecând, rugându-se la Sfânta Margareta din Antiohia ca bebelușul să se nască teafăr și nevătămat, așa cum ea ieșise cu bine din pântecul dragonului.

Isabella veni lângă ea și îi șterse fața cu o pânză umedă. Servitoarele fură trimise să aducă apă, care fusese încălzită la foc, și în timp ce moașa îi pipăia stomacul și vorbea în șoaptă, în colțul camerei, cu cele două asistente ale sale, Anne le predă cu totul, lor și cunoștințelor lor superioare, responsabilitatea trupului ei. Pe măsură ce durerea se intensifică, moașa împinse perne sub ea, pentru a ușura nașterea.

Anne nu simțise niciodată o durere atât de mare. Deși femeile care o îngrijeau îi masau burta și spatele cu unguente parfumate pentru a-i ușura agonia, ei i se părea imposibil să simtă o asemenea durere și să rămână în viață. Încercă să facă pace cu Dumnezeu, rugându-se, printre alte lucruri, pentru iertarea păcatului de a-i fi fost infidelă tânărului ei soț, pregătindu-se să întâlnească moartea, când încă un spasm agonizant o străpunse.

Apoi simți o nevoie incontrolabilă de a împinge copilul din corpul ei și, în timp ce moașa o ținea de mână și o încuraja să împingă, Anne gâfâia și transpira în camera supraîncălzită, iar copilul ieșea treptat din ea – mai întâi capul, apoi corpul se despărți de ea într-o grabă alunecoasă, iar Anne mulțumi divinității pentru că ea și bebelușul erau acum ființe separate.

– Un băiat! îi spuse moaşa în timp ce înfăşă pruncul într-o pânză şi îi şterse sângele şi mucozităţile de pe faţă şi nas.

– Lasă-mă să văd, spuse Anne, încercând să îşi ridice în capul oaselor corpul sângerând.

– Un moment, spuse moaşa, apoi Anne îl auzi plângând în timp ce trase prima gură de aer, iar una dintre asistente îi legă şi apoi îi tăie cordonul care încă îl lega de ea. Moaşa îi spălă corpul micuţ în lapte cald şi îi puse un strop de miere pe limbă, pentru a-l linişti înainte de a-l înfăşa în olandă. Apoi îl aşeză în braţele lui Anne. Avea capul acoperit de păr negru şi des. Chipul îi era roşu şi durduliu, iar din gura lui mică, cu gingii rozalii, ieşeau ţipete care nu se potriveau cu trupul lui micuţ.

– Este întreg? întrebă Anne, privind uimită la micuţul care, în urmă cu câteva minute, fusese înăuntrul ei. Are toate degetele? întrebă ea.

– Este perfect. Un băiat sănătos, spuse moaşa, zâmbind în timp ce îşi trecu o mână peste părul lui Anne. Ai fost curajoasă. Te-ai descurcat bine şi ai un fiu de care să fii mândră.

Femeile o eliberară pe Anne de placentă, apoi o spălară şi puseră aşternuturi curate pe pat. Isabella luă copilul pentru a-l arăta tatălui său în timp ce ele se ocupau de mamă. Apoi micuţul a fost pus în leagăn, departe de lumină, şi legănat până când adormi, iar Anne, epuizată, se lăsă pe spate şi închise ochii.

Se trezi brusc, neştiind dacă fusese un vis, dar durerea pe care o simţi când se mişcă îi confirmă faptul că născuse. Încercă să se ridice în capul oaselor, nerăbdătoare să vadă copilul, să îl ţină în braţe şi să îl ştie în siguranţă. Perdelele fuseseră trase în jurul patului ei, iar ea le îndepărtă pentru a privi spre leagăn. Simţi un moment de panică atunci când văzu că acesta era gol. Apoi, silueta care stătea lângă fereastră se mişcă şi îl văzu pe Richard ţinându-şi fiul.

– Te-am trezit? întrebă el. Moaşa a spus că erai obosită, iar micuţul începuse să plângă, aşa că l-am luat în braţe. Richard păru brusc agitat. Am greşit?

– Nu. Anne zâmbi la vederea lor – pruncul ghemuindu-se în braţele tatălui său şi sugându-şi degetul micuţ.

– Este puternic, spuse Richard. Şi înfometat, cred. Să trimit după doică?

– Nu, răspunse ea, ridicându-se uşor pe perne şi întinzând braţele spre fiul ei. Îl voi hrăni eu. Richard i-l puse cu blândeţe în braţe şi o privi dezgolindu-şi sânul.

– Te-ai gândit la un nume? întrebă el.

Anne privi căpșorul cu păr negru și obrajii fini în timp ce copilul ridică ochii albaștri spre ea. Îi trasă cu degetul conturul urechii micuțe și perfecte, apoi îi mângâie părul. Se gândise la nume.

– Mi-ar plăcea să îl cheme John, ca să îmi amintească de tata, spuse ea. Richard încuviință din cap, iar Anne știu că, pentru o clipă, și el se gândi la Wakefield și la evenimentele oribile care urmaseră după acea bătălie.

– John de Gloucester, spuse el, iar Anne se simți ușurată că el recunoștea copilul ca fiind al lui. Orice s-ar întâmpla, cu oricine s-ar căsători, nici o altă femeie nu va avea privilegiul de a fi mama primului său fiu.

Partea a doua

1472–1478

Capitolul 7

Aprilie 1472–iulie 1473

Anne privi cum Richard încălecă pe armăsarul lui sur şi luă frâiele în mâini. Vremea rea trecuse. Primăvara dădea primele semne, iar el nu mai putea amâna întoarcerea la Londra.

Îşi întoarse calul, aşteptând ca unchiul Robert şi restul convoiului să fie gata de plecare.

Anne îl aşeză pe micuţul John într-o poziţie mai dreaptă pe umărul ei, iar Richard veni lângă ea şi se aplecă să îi dea fiului său un ultim sărut pe creştet.

– Ai grijă de el, Anne – şi ai grijă de tine. Amândoi veţi fi în gândurile şi în rugăciunile mele.

Anne încuviinţă din cap, neputând să rostească vreun cuvânt. Îi era greu de fiecare dată când el pleca, dar de data aceasta era cel mai rău. Acum pleca pentru a-şi încheia pregătirile pentru nunta cu Anne Neville, iar ea nu ştia când, sau dacă avea să se mai întoarcă. Faptul că o asigură din nou că îi iubeşte pe amândoi, că va avea grijă de ei şi că nu îi va uita era liniştitor, dar oare, odată ajuns în Londra, Richard chiar va mai găsi timp să se gândească la ea?

– Nu plânge, spuse Richard, rotindu-se din nou în jurul ei din mersul calului. Anne ridică privirea spre el. Soarele se reflecta în armura lui bine lustruită, orbind-o, astfel încât nu îi putea vedea chipul. Scutură din cap, neştiind ce să spună. Îi spusese, şi nu doar o singură dată, în ultima săptămână că nu voia ca el să plece; o săptămână dulce-amăruie, în care ducele îşi făcuse timp să stea cu ea şi copilul; o săptămână în care Anne nu i-ar fi putut cere mai mult, dar despre care ştia că avea să se sfârşească astfel.

Calul era agitat, lovind pământul cu copita, semn că voia să pornească la drum, iar Anne simţi că Richard îi împărtăşea puţin

acea nerăbdare. Se îndepărtă de cal, care bătătorea pământul cu copitele, mâna ei protejând capul lui John atât de soare, cât și de animal. Îl văzu pe Richard privindu-și oamenii adunați călare înaintea lui, fiind pregătiți de plecare. Se aplecă din nou și o sărută pe buze în văzul tuturor în timp ce Anne se ridică pe vârful picioarelor, într-o ultimă încercare de a-l implora să rămână.

– Te iubesc, spuse el și dădu apoi pinteni calului, iar când animalul porni la drum, ieșind din curtea castelului, Richard ridică brațul pentru un ultim rămas-bun.

Anne îl văzu pe unchiul Robert sărutând-o pe Isabella, după care își îndemnă calul să pornească și se grăbi să îl prindă din urmă pe duce. Isabella flutură din mână și îi trimise încă un sărut în timp ce iubitul ei trecea pe sub poarta castelului. Aveau să se căsătorească de îndată ce Richard îi putea acorda o permisie unchiului Robert, iar Anne se temea că risca să își piardă prietena, deși Isabella îi promisese că avea să rămână la Pontefract atâta vreme cât Anne avea nevoie.

Robert se răsuci în șa pentru a arunca o ultimă privire spre Isabella. Ultimele două săptămâni fuseseră atât frumoase, cât și dificile. Să fie liber să petreacă atât de mult timp cu logodnica lui, și totuși să trebuiască să se abțină de la a se gândi la trupul ei fusese greu. Existaseră momente când autocontrolul aproape că îl părăsise. Iar Isabella, cu sărutările ei pătimașe, ezitase atunci când trebuia să se despartă de el, iar Robert știa că nu ar fi fost nevoie de foarte multă putere de convingere din partea lui pentru a fi primit în patul ei. Dar data nunții lor nu fusese încă stabilită, căsătoria din toamnă fiind amânată pentru ca el să îl poată însoți pe Diccon la Londra.

În timp ce caii agitați pășeau într-un ritm susținut, Robert slăbi frâiele și se relaxă în șa. Era o dimineață plăcută, cu semne de vreme bună la orizont, unde petice de cer albastru se zăreau dintre norii palizi. Lângă el, Diccon avea o expresie dură pe chip și își ținea ochii ațintiți asupra drumului care se așternea înaintea lor. Nu părea dornic să vorbească, iar Robert știa că îi fusese greu să îi lase pe Anne și pe fiul lui în urmă. Își aminti cum Isabella venise în camera unde el îi ținuse companie ducelui în timpul nașterii. Diccon sărise din scaunul lui ca ars când ea venise cu copilul în brațe. Iar expresia de uimire și de mândrie în momentul în care

privise fețișoara micuță și încreștită a fiului său era una pe care Robert nu avea să o uite vreodată.

De îndată ce putuse, Robert îi dictase unui servitor o scrisoare pentru fratele său James, la Hornby, pentru a-i da vestea – și îl cinstise cu o monedă în plus pe mesagerul care fusese însărcinat cu livrarea ei.

– Spune-i că nepoata lui și copilul sunt bine și că micuțul este botezat John de Gloucester, îl instruise Robert, știind că James avea să fie încântat că fiul ducelui fusese numit după fratele lor mort.

Anne intră înapoi în castel. John dormea în brațele ei, nefiind conștient de faptul că tatăl său plecase, și nu se trezi în momentul în care îl duse în camera lui și îl așeză în pătuț. Era un copil puternic, care creștea repede, iar Richard nu pierduse niciodată ocazia de a-l lua în brațe și de a-l arunca ușor în aer, pentru a-l face să gângurească și să râdă.

– Ai grijă, fii atent cu el! îi spunea Anne de fiecare dată, îngrijorată că l-ar putea scăpa din mâini.

– Nu va păți nimic. Este un Plantagenet. Va crește și va fi un călăreț iscusit și un cavaler neînfricat. Un fiu binecuvântat de York, îi spusese Richard în timp ce ținea copilul agitat deasupra capului său. Am planuri mari pentru viitorul lui.

– Fără bătălii, replicase Anne, luându-și fiul în brațe și lipindu-și obrazul de părul lui moale și negru. N-aș suporta să știu că-și riscă viața. Îi sărută obrazul lui John și îl lăsă să îi prindă degetul cu mânuța lui perfectă. Intensitatea iubirii ei pentru copil o speria.

– Va adora luptele, spusese Richard, privindu-i.

– De ce trebuie să lupte bărbații? întrebase Anne cu o furie bruscă, dându-și seama că nu va putea să își protejeze fiul de pericol pentru totdeauna.

Richard îi luase chipul în mâini și o sărutase blând pe buze.

– Eu lupt ca să fii tu în siguranță, spusese el. Am luptat pentru rege, și pentru Anglia, și pentru St. George. Iar acum voi lupta pentru fiul meu și pentru tine, Anne Harrington.

O ușă închisă cu putere în apropiere îi întrerupse gândurile, iar sentimentul pierderii se ridică de undeva dintre coastele ei și îi ajunse în gât. Răsuci inelul de pe deget, așa cum îl văzuse pe Richard răsucind același inel pe mâna lui. Era făcut din argint, iar centrul albastru ascundea o cruciuliță. El i-l pusese pe deget în ziua când

se născuse John, iar acum, Anne se ruga să îi ofere speranță și consolare în vremurile dificile care o așteptau.

În săptămâna următoare, buna dispoziție îi reveni când mama ei sosi în vizită cu copilul ei, micuța Dorothy. Femeia suspină și își alintă fascinată primul nepot.

– Crezi că este imoral din partea mea să am un copil cu Ducele de Gloucester, fiind o femeie măritată? întrebă Anne în timp ce stăteau în camera lui John și își priveau copiii dormind. Încă o preocupa faptul că mama ei nu era de acord cu ceea ce se petrecuse.

– Dacă mariajul tău cu Eduard Stanley nu s-a consumat încă, ar putea fi anulat. Asta își dorește unchiul James, deși lordul Stanley nu va fi de acord.

– Lordul Stanley nu va fi niciodată de acord, oftă Anne, deși este foarte furios pe mine. Nu îi permite lui Izzie să vorbească despre mine sau să îmi scrie, deși ea o face. Sir William îmi trimite scrisorile ei prin mesagerul său, spuse ea, mângâind obrazul lui John în timp ce micuțul gângurea agitat.

– Izzie vrea să plece din casa Stanley și să meargă la casa din Melling, îi spuse mama ei. Asta le-ar permite ei și soțului ei mai multă libertate. Dar unchiul tău James încă nu vrea să renunțe la acea proprietate, la fel cum nu renunță nici la Hornby, în ciuda instrucțiunilor regelui. Și încă se bucură de sprijinul Ducelui de Gloucester.

Femeia făcu o pauză și privi pentru un moment copiii.

– Ducele nu este un bărbat care să dea înapoi, odată ce i-a intrat ceva în cap, continuă ea. Și este ambițios, Nan. De aceea vrea să se însoare cu Anne Neville. Nu va fi mulțumit până nu va avea putere și avuție.

– Și ăsta este un lucru rău?

– Poate că nu. Pare să țină la tine și a recunoscut copilul ca fiind al lui. Ai putea trage foloase de pe urma acestui lucru.

– Nu sunt interesată să profit de pe urma copilului, spuse Anne. De ce femeile trebuie să se gândească întotdeauna la cum pot profita de urma căsătoriilor sau a amanților lor?

– Îl iubești, observă mama ei. Ăsta este un lucru periculos. Iubirea frânge destul de des inimi.

– Și tu l-ai iubit pe tata, răspunse Anne.

– Prea mult, spuse mama ei. În ciuda actualei căsătorii, încă îmi este dor de tatăl tău în fiecare zi. Îl văd în tine, Nan, și uneori nu pot suporta să te privesc, pentru că îmi amintești de el. Pot să îl văd și în copilașul tău. Își privi din nou nepotul. Tatăl tău ar fi fost atât de mândru – mândru că ești mama unui Plantagent și că ai botezat copilul după el.

– Richard a fost de părere că este un nume potrivit. A vrut să îl onoreze pe tata fiindcă și-a dat viața pentru yorkiști. Anne tăcu pentru o clipă, apoi continuă: Mamă, ce voi face? Ce se va alege de mine dacă voi fi obligată să mă întorc la soțul meu? Știi că Stanley nu îmi va permite să rămân prea mult timp aici. Își dorește prea mult castelul Hornby.

– Da, vor să pună mâna pe Hornby. Iar lordul Stanley este un om periculos. Mă tem pentru tine, Nan. Va trebui să ai grijă.

Richard se întoarse în vară, întrucât avusese treburi de rezolvat la proprietățile din nord. Întreg convoiul îl însoțise, astfel că toate camerele pustii și coridoarele din castelul Pontefract se umplură brusc de străini și de zgomot.

– Mă bucur să te văd, domnul meu, spuse ea în timp ce ochii lui ageri o priviră cu un zâmbet aprobator.

– Arăți bine și ți-ai recăpătat talia de odinioară, răspunse el, ridicându-i mâinile la buze. Ce face fiul meu? întrebă Richard.

– Stă singur în picioare din când în când și a început să mănânce puțină mâncare solidă.

Merseră în dormitorul lui, iar Richard se arătă încântat de faptul că John părea să și-l amintească. Anne îl privi ridicându-și fiul în aer, iar John dădu din picioare și râse, degetele lui mici găsind mistrețul strălucitor care era prins de vesta tatălui său.

În acea seară, ducele puse capăt cinei după cel de-al doilea fel de mâncare și, luând-o de mână, o duse în dormitorul lui. Dar când o luase de la masă, Anne observă cum câțiva dintre oamenii lui zâmbiră și își făcură cu ochiul. Își eliberă mâna dintr-a lui, dându-și seama ce credeau despre ea.

– Cavalerii și însoțitorii tăi mă privesc de parcă aș fi o târfă ordinară. Vorbesc despre mine ca fiind ibovnica lui Gloucester, i se plânse Anne, amintindu-și fragmente dintr-o conversație nepoliticoasă pe care o auzise ceva mai devreme în acea zi.

Richard se încruntă și își alungă toți servitorii, închizând ușa în urma lor. Apoi veni lângă ea, o strânse în brațe și începu să o

sărute. Anne i se opuse. Voia să îi vorbească sincer despre poziția ei la Pontefract și despre ceea ce îi rezerva viitorul.

Anne începea să se simtă ca o prizonieră acolo, așa cum fusese cândva prizonieră la Hornby, și era îngrijorată cu privire la ceea ce s-ar putea întâmpla cu ea după căsătoria lui.

– Ce te neliniștește, Anne? o întrebă Richard când ea se retrase din îmbrățișarea lui.

– Mai este nevoie să întrebi? Sora mea îmi scrie despre planurile tale de căsătorie, și totuși tu nu îmi spui nimic.

– Nu strica timpul pe care îl avem împreună, spuse el, mângâindu-i cu degetele conturul feței. Nu este un subiect pe care să îl pot discuta cu tine. Ți-am spus că te iubesc. Mulțumește-te cu asta.

Anne nu îi răspunse. Se îndoia că va fi vreodată mulțumită, fără ca el să îi aparțină în întregime.

– Vino în pat, spuse Richard, luând-o de mână și sărutându-i palma, apoi venind mai aproape de ea și sărutând-o pe gât. Anne îi blestemă în tăcere pe cei din familia Stanley. Dacă lucrurile ar fi fost diferite, poate că el ar fi ales-o pe ea să îi fie ducesă, deși, în realitate, Anne știa că Richard nu ar fi dat niciodată Middleham pentru Hornby.

– Vino în pat, îi șopti el din nou la ureche și, în ciuda presimțirilor ei, Anne merse de bunăvoie cu el.

În dimineața următoare, ducele se trezi devreme și plecă din pat în timp ce ea încă se desfăta în căldura lăsată în așternut de corpurile lor. Văzându-l gol, Anne observă cum coloana lui vertebrală era ușor curbată, făcându-i un umăr să pară mai proeminent decât celălalt, oferind spatelui un aspect ușor pieziș. Nu avea nici o porțiune de grăsime pe trup, doar mușchi fermi și o cicatrice pe brațul drept, de la o rană provocată de o sabie.

Richard își trase cămașa peste cap și își trecu degetele prin păr.

– După ce îmi voi citi corespondența, cred că voi lua un șoim de la grajduri și voi merge la vânătoare. Vrei să vii? Sau încă îți este teamă să călărești?

– Voi veni, spuse Anne. Își exersase abilitățile în arta călăriei sub îndrumarea unui grăjdar și se atașase de micuța iapă pe care bărbatul o alesese pentru ea. Și, cu toate că nici călăria, nici vânătoarea nu o atrăgea la fel de mult ca pe Richard, avea să fie de acord cu orice ieșire în aer liber, pentru a fi în prezența lui.

– Și voi vorbi cu oamenii mei despre faptul că trebuie să te respecte, îi promise el. Nu voi permite să fii insultată.

*

Zilele frumoase în care au mers la vânătoare de păsări cântătoare și iepuri cu ajutorul șoimilor și nopțile fericite care urmară trecură repede. Când începură să sosească scrisori de la Londra, făcându-l să ofteze iritat, Anne știu că nu va mai dura mult până la plecare.

– Doar pentru o vreme, o asigură Richard, dar nu făcu nici o promisiune despre momentul când s-ar putea reîntoarce.

Cauza supărării lui a fost dezvăluită când Isabella primi o scrisoare de la Robert Harrington, câteva săptămâni mai târziu.

– Gloucester se ceartă cu fratele lui, Clarence, pentru pământurile din Warwick, îi spuse prietena ei în timp ce se plimbau prin grădină. Robert spune că certurile devin atât de intense, încât oamenii se gândesc să poarte armurile pentru a merge la curte. Aparent, Clarence s-a înfuriat atât de tare din pricina faptului că fratele său revendică jumătate din proprietățile Warwick, încât l-a provocat la luptă. Dar cineva l-a informat pe rege, care a intervenit și i-a domolit, cel puțin pentru moment.

Anne se încruntă. Și-l putea mult prea bine imagina pe Richard amenințându-și fratele cu un pumnal sau cu o sabie.

– Regele le-a promis să le asculte pledoariile într-o sală de judecată și spune că vor fi obligați să se supună deciziei lui, zise Isabella.

Anne se întrebă dacă Richard s-ar mai căsători cu Anne Neville în cazul în care regele va pleda în favoarea lui Clarence și îi va spune că nu poate avea castelul Middleham. Simți un fior de speranță, dar știa în adâncul sufletului că, după rebeliunea lui Clarence, Eduard avea să fie de partea lui Richard în această chestiune.

– Anne Neville a rămas la mănăstire? întrebă ea, tentată să se roage ca femeia să își fi găsit vocația și să rămână acolo.

– Nu. Se află în grija unchiului ei, arhiepiscopul de York.

Pe Anne o încântă vestea că cearta continua. Richard nu ar risca să se căsătorească cu Anne Neville până când chestiunea nu ar fi decisă și nu ar fi convins că Middleham avea să îi aparțină.

Ducele veni din nou la Pontefract, în drumul lui spre nord, spre York, și rămase pentru câteva nopți. Era iubitor cu ea și cu John, ca întotdeauna, iar dacă Anne nu ar fi știut despre planurile

lui de căsătorie, nu s-ar fi îndoit vreodată că ea era singură femeie pe care Richard şi-o dorea.

Nu vorbi deloc cu ea despre ceea ce se întâmplase la Londra. Era ca şi cum ducele ar fi separat cele două lumi în care trăia, fără să existe vreo coincidenţă între ele.

Dar asta o neliniştea pe Anne. Avea nevoie să ştie ce se va întâmpla cu ea după ce el avea să se căsătorească, şi dacă va putea să rămână la Pontefract. În ultima noapte a vizitei lui, Anne nu mai putu păstra tăcerea.

– Am auzit despre neînţelegerile cu fratele tău, spuse ea în timp ce îşi pieptăna părul în dormitorul lui. Richard le dăduse servitorilor liber şi stătea pe marginea patului, scoţându-şi ciorapii.

Anne îl privea, ţinând pieptenele într-o mână şi o şuviţă de păr în cealaltă. Inima începu să îi bată mai repede când el se încruntă, iar ea se întrebă dacă nu cumva ar fi făcut mai bine dacă ar fi tăcut.

– Cred că disputa dintre mine şi fratele meu a ajuns subiectul preferat de bârfă la Londra, spuse el, venind lângă ea. George rămâne complet iraţional. Nu vrea să înţeleagă că trebuie să îi ofere lui Anne Neville dreptul la partea ei din proprietăţile Warwick.

Richard îi luă pieptenele din mână şi începu să i-l treacă prin păr.

– Eşti supărat pe mine? întrebă ea.

– Ce te face să mă întrebi asta?

– Întotdeauna am impresia că pun întrebări la care nu vrei să îmi răspunzi.

– Ce întrebări?

– Despre viitorul nostru. Despre ce se va întâmpla cu mine după ce te vei căsători...

Richard puse jos pieptănul, apoi îi strânse părul în mâinile sale şi se aplecă să o sărute. Sărutul fu stăruitor, iar mâinile lui îi ţinură cu fermitate capul până când Anne răspunse şi îl sărută înapoi. Richard o luă apoi în braţe şi o duse în patul lui, unde o sărută pe buze şi îi acoperi trupul cu al lui, iar, în cele din urmă, Anne se lăsă în voia momentului, fără ca el să-i ofere un răspuns la îngrijorarea ei.

Frunzele copacilor care creşteau în jurul castelului Balderstone deveniseră galbene şi portocalii; în sfârşit, Robert o aştepta pe Isabella pe terasa bisericii Fecioara Maria. Aici urmau să se căsătorească, în prezenţa familiilor lor, deşi Anne rămăsese la Pontefract.

Ducele de Gloucester nu îi permitea să călătorească în Lancashire, ca nu cumva să cadă din nou în mâinile lui Stanley.

James stătea lângă el. Încrezător că Hornby nu va fi atacat de lordul Stanley în absența lui, părăsise castelul. Acceptase oferta regelui ca acea chestiune să fie analizată de un consiliu independent de judecători și fusese de acord cu o sumă uriașă de trei mii de lire, ca să le accepte decizia. Era o sumă pe care Robert se îndoia că fratele său o putea plăti în caz că acel consiliu nu pleda în favoarea lui, iar el nu împărtășea optimismul lui James cu privire la această chestiune. Dacă s-ar fi discutat doar din punct de vedere legal, lăsând loialitatea la o parte, atunci castelul îi aparținea lui Anne, iar Robert se temea că James nu ar fi niciodată mulțumit cu o asemenea hotărâre.

Fluierele și clopotele menestrelilor care o însoțeau pe mireasa lui îl făcură să privească în jur. Isabella era frumoasă. Părul îi era despletit și descoperit pentru ceremonie, legănându-i-se ușor pe umeri de sub o cunună din trandafiri. Robert o întâmpină și o sărută. Mirosea a ierburile în care făcuse baie, iar răsuflarea îi era caldă pe obrazul lui proaspăt ras, sărutându-l nerăbdătoare la rândul ei.

– În sfârșit, șopti el când muzica încetă și se întoarseră amândoi spre preot.

În timp ce toamna anului 1472 lăsă loc iernii la Pontefract, Anne simți mișcările subtile ale unei noi vieți în pântecul ei. Așteptase ca Richard să o viziteze pentru a-i da vestea despre un alt copil, dar când perioada Crăciunului veni și trecu, iar el nu sosi, Anne se văzu obligată să recunoască faptul că ea nu se afla pe lista priorităților lui și decise că trebuie să îi trimită o scrisoare.

Se așeză la masă pentru a-i da ea însăși o asemenea veste, dar în timp ce își compunea scrisoarea, auzi zarvă în curte și, scăpând pana din mână, se grăbi să ajungă în hol chiar când el intră în castel, bine îmbrăcat din cauza frigului de afară.

– Alteță! Făcu o reverență stângace înaintea lui, iar Richard își scoase mantia și i-o aruncă unui paj pe care Anne nu îl recunoscu. Nu te așteptam.

– Se pare că am ajuns înaintea mesagerului, spuse el încruntat. Trimiteți-l pe leneș la mine când ajunge, porunci el. Aș vrea să aflu ce l-a reținut pe drum! Anne își răsuci inelul de pe deget, în timp ce-l privea mergând lângă foc pentru a se încălzi.

– Domnița mea, îmi cer iertare, spuse el după un moment. Călătoria a fost dificilă, iar răbdarea mi-a fost greu pusă la încercare. Îmi este dor de înțelepciunea unchiului tău, care acum se bucură de soția lui. Adu vin și ceva de mâncare! strigă el la un tânăr paj care, părând îngrozit, fugi să îi facă pe plac.

– N-ar fi trebuit să urlu la băiat, spuse el în timp ce îl privea îndepărtându-se. Este un băiat bun și nu vreau să par un tiran, dar cred că frigul mi-a înghețat până și sufletul. Își întinse mâinile spre focul din șemineu, apoi și le frecă una de cealaltă. Uite cât de rece sunt! Îi atinse obrazul cu dosul palmei și râse când Anne tresări din pricina mâinii lui înghețate.

– Și tu cum te simți, iubirea mea? continuă el. Îmi pare teribil de rău că a trebuit să petreci Crăciunul singură. Dacă aș fi putut schimba ceva, aș fi făcut-o, dar... O studie cu atenție preț de o clipă, apoi o forță să îl privească, prinzând-o de braț cu mâinile lui reci. Asta nu este de la mâncare, spuse el, trecându-și o mână peste stomacul ei. Anne?

– Port un copil în pântec, domnul meu, spuse ea și privi cum chipul lui se îmblânzi, luminat de un zâmbet larg de mândrie și satisfacție.

– Doar ți-am spus că ai fost făcută ca să îmi porți fiii în pântec.

– Sau fiicele. Nu ești supărat? întrebă ea precaută.

– Anne, de ce trebuie să crezi întotdeauna că mă superi? Doar pentru că nu pot fi mereu cu tine nu înseamnă că te iubesc mai puțin. Vino! Richard își desfăcu larg brațele, iar ea acceptă ușurată îmbrățișarea. Când se va naște copilul? întrebă el, sărutând-o.

– Prin mai. Vei...?

– Mă voi asigura că ajung la tine, o liniști el. Iar acum, permite-mi să îmi văd fiul. A început să meargă? Ce cuvinte spune? O luă de mână și merseră în camera unde John se juca cu jucăriile lui pe un covor înaintea șemineului. Când îl văzu pe Richard, un zâmbet îi lumină chipul și ridică brațele spre tatăl lui, care îl ridică și îl aruncă în aer în timp ce micuțul țipă încântat. Mă cunoaște.

– Desigur că te cunoaște, spuse Anne, ușurată, privind cum fiul ei își punea mâinile durdulii pe gulerul de blană al tatălui său și îi spunea ceva ce Richard jură că era *„papa"*.

Uită de foame și de frig în timp ce se jucă cu fiul lui, iar Anne îi privi încântată. Mai târziu, când spuseseră rugăciuni și îl sărutară amândoi pe băiat de noapte bună, merseră și luară o cină târzie, iar apoi, Richard îi ceru permisiunea de a veni în dormitorul ei.

– Patul meu a fost prea rece în nopțile de iarnă, răspunse ea.

– Atunci, vrei să încălzesc eu așternuturile? Credeam că am angajat servitori să facă asta.

– Nu așa cum le încălzești tu, domnul meu! râse Anne.

O duse în pat și își croi cu blândețe drum în trupul ei greoi, în timp ce Anne se agăță de el, iubindu-l și mai mult cu fiecare fior de plăcere. În cele din urmă adormiră, calzi, unul în brațele celuilalt, iar pentru o vreme, cel puțin, Anne se simți în siguranță.

Vremea se înrăutăți, iar troienele de zăpadă se adunară în jurul zidurilor castelului. Richard era nerăbdător să se întoarcă la treburile sale din Londra, dar Anne se bucura că vremea îl ținea la Pontefract. Și, pe măsură ce el își dădu seama că nu exista nici o șansă de a porni din nou spre sud până nu se dezghețau drumurile, se relaxă în compania ei.

– Unchiul meu încă se mai află în posesia castelului Hornby? întrebă ea într-o dimineață, pe când se jucau cu copilul.

– Deocamdată, deși mă tem că va fi forțat să renunțe la el. De ce? Ai nevoie de castel?

– Ar fi plăcut să merg acasă, spuse ea, melancolică.

– Dar aici este casa ta acum. Este mult mai mare decât Hornby.

– Am amintiri frumoase de la Hornby, spuse ea, gândindu-se la ziua în care mersese prima oară în dormitorul lui și întrebându-se cât timp i se va mai permite să stea la Pontefract, după nunta lui, și unde avea să meargă, dacă Hornby era revendicat de Stanley.

– Anne, spuse el după o clipă de tăcere. Va trebui să mă întorc la Londra în curând.

– Știu, spuse ea cu tristețe.

James fusese chemat la Londra pentru judecată, iar acum se uita la ducele de Gloucester, care venea spre el cu dezamăgire și durere în privire.

– Îmi pare rău, spuse el. Vei fi informat oficial, dar tribunalul a pledat împotriva noastră. Hornby va ajunge la Stanley.

Trecuseră mulți ani de când James plânsese ultima oară, dar în acel moment i se păru dificil să nu o facă și avu nevoie de o clipă pentru a-și recăpăta cumpătul și a putea să vorbească.

– Alteță, vă sunt îndatorat pentru tot sprijinul dumneavoastră.

– Mi-aș fi dorit măcar ca rezultatul să fi fost cel pe care ți-l doreai... pe care amândoi ni-l doream, spuse supărat ducele. Dar,

în curând, vom intra în război cu Franța, continuă el, iar James îi observă licărul din ochi. Este mai bine pentru țară dacă toți englezii trag la aceeași căruță, în loc să se certe între ei. Iar Anne va avea castelul. Cu voia lui Dumnezeu, ar putea naște un alt fiu care să îl moștenească în timp.

– Un fiu cu soțul ei? întrebă James.

– Nu o voi obliga să rămână ibovnica mea, după ce mă voi căsători cu Anne Neville, spuse Richard.

În primăvara târzie a anului 1473, Anne simți o durere aprigă la spate. Aceasta se intensifică pe măsură ce orele treceau, iar în timp ce urca cu greutate treptele din piatră spre dormitorul ei, simți umezeala și își dădu seama că sosise momentul.

De data aceasta, Richard nu era acolo ca să o ia de mână și să o liniștească. Isabella era plecată la proprietățile lui Robert din Badsworth cu treabă, iar singura companie pe care o avea era doica lui John. Femeia veni alergând când auzi țipătul asurzitor al lui Anne și trimise una din fetele de la bucătărie să cheme moașa.

Anne plângea de durere și de teamă, dar și pentru că Richard nu venise, așa cum promisese.

– Trebuie să îi trimiți un mesaj ducelui de Gloucester, gâfâi ea printre contracțiile dureroase.

– Îi puteți trimite vorbă mai târziu, după ce se va naște copilul, spuse doica.

– Nu. Scrie-i acum. Spune-i să vină, plânse Anne, nedorindu-și brațul altcuiva în jurul ei decât pe al lui, deși știa că puteau trece zile întregi până ce el avea să ajungă la ea, chiar dacă era în drum spre nord în timp ce primea scrisoarea.

În cele din urmă, moașa sosi, însoțită de ajutoarele ei; aceleași care o asistaseră la nașterea lui John.

– Ce înseamnă asta, domniță? întrebă femeia cu blândețe. Nu te supăra. Nu îi face deloc bine copilului. Șterge-ți lacrimile, spuse ea, întinzându-i lui Anne o bucată de pânză, și, în curând, vom avea copilul acesta în pătuț.

Încă o dată, Anne se lăsă pe mâinile moașei, iar în dimineața zilei de șaisprezece mai, născu o fetiță, mai micuță decât fusese John, dar cu un căpșor la fel de plin de păr negru și des.

– Are mâinile tatălui ei, spuse Anne, mângâindu-i degețelele lungi când moașa îi puse copila în brațe.

– Cum se va numi?

– Nu știu. Speram să fie tot băiat. Ducele vrea fii.

– Se va îndrăgosti imediat de ea când o va vedea pe micuță, zâmbi moașa. Oricât ar spune bărbații că vor fii, întotdeauna își fac un loc special în inima lor pentru fiice.

Anne îi zâmbi femeii.

– Vă mulțumesc. Ați fost din nou foarte blândă și amabilă cu mine. Mă voi asigura că ducele vă va răsplăti cum se cuvine.

Richard sosi mai târziu în acea săptămână. Anne încă stătea închisă în camera ei. De data aceasta, nu a fost capabilă să hrănească ea însăși copilul, așa că apelase la o doică; o tânără soție din oraș, al cărei bebeluș nu supraviețuise. Pe Anne o durea să vadă o străină hrănindu-i copila la pieptul ei, dar de îndată ce o văzu hrănită, o luă și o ținu în brațe, plimbându-se prin cameră până când micuța adormi. Era o practică pe care doica nu o aproba, fiind de părere că bebelușul ar trebui înfășat strâns și pus în pătuțul lui, dar Anne o sfidă și se arătă încântată când femeia strâmbă din nas și se încruntă.

Richard urcă direct în camera ei, când ajunse. Pașii lui răsunară lângă ușa dormitorului său. Anne zâmbi, auzindu-i râsetul contagios când el o tachină pe Isabella, spunându-i că era rândul ei, și se minună de puterea dragostei pe care o simțea pentru el. Încercase din răsputeri să își reprime sentimentele, să înăbușe pasiunea pe care o nutrea față de el, dar se părea că era mai puternică decât oricând, iar în momentul în care ducele intră în încăpere și privirile li se întâlniră, Anne nu se putu abține să nu alerge spre el.

– Ce înseamnă asta, iubirea mea? Credeam că voi fi întâmpinat cu răceală pentru întârziere, spuse el îmbrățișând-o, iar ea se trezi plângând pe umărul lui, așa cum făcuse când Richard venise să o ia de la Lathom. O, Anne! Nu plânge. Mă faci să îmi fie rușine.

– Plâng de bucurie că te văd. Ai o fiică, spuse ea, ștergându-și obrajii cu palmele și privindu-i chipul în timp ce el se apropie de leagăn, cu brațul încă în jurul taliei ei, pentru a privi bebelușul adormit.

– I-ai ales un nume?

– Katherine.

Ducele se aplecă să o ia în brațe, iar doica îl privi dezaprobator în timp ce își legăna copilul purtând hainele murdare de pe drum. Anne observă cum chipul lui Richard se îmblânzi de afecțiunea pe care o prevăzuse moașa și știu că acea mică făptură avea să fie întotdeauna specială pentru el.

*

Într-o dimineață însorită din acea vară, Anne se trezi devreme și merse la capela bisericii St. Clement pentru a se ruga. Era ziua în care Richard urma să se căsătorească cu Anne Neville la Westminster Abbey, iar Anne se simțea de parcă i-ar fi murit cineva drag. Îngenunche în fața altarului, înaintea flăcării unei lumânări din ceară de albine și știu că el avea să fie soțul altei femei până când lumânarea va fi ars în întregime. Nu făcu altceva decât să se roage întreaga zi. Nimeni nu o deranjă – nici măcar doica, care venise cu gândul să îi spună că micuța Katherine plângea după mama ei. Întregul castel Pontefract știa ce se petrece și o lăsară pe Anne singură, să jelească.

Când lumânarea se termină, iar umbrele serii începură să se strecoare prin ferestrele înalte ale pereților capelei, Anne se ridică și se întoarse, cu trupul aproape înțepenit, în dormitorul ei. Urcă în camera copilului, unde o ridică pe fiica ei adormită din leagăn și, așezând-o cu căpșorul micuț pe umărul ei, se plimbă în sus și-n jos prin încăpere, vărsând lacrimi tăcute. Nu era nimeni acolo să o consoleze; unchii ei și Isabella plecaseră la Londra pentru a participa la nuntă – și, cu toate că Isabella își ceruse în repetate rânduri iertare pentru trădarea ei, Anne o îmbrățișase și îi spusese să meargă și să se bucure de petrecere. Isabella urma să se întoarcă în nord cu soții Gloucester, care aveau să poposească la castelul Middleham, urmând să se stabilească la Nottingham. Anne nu va putea, așadar, să îl vadă.

Capitolul 8

Noiembrie 1474–mai 1477

Scrisoarea pe care unchiul Robert i-o aduse din partea lui Richard era formală, scrisă de un secretar, fiind doar semnată de el. Îi spunea că intenţiona să vină să îşi viziteze copiii.

– Nu pot da ochii cu el, îi spuse Anne unchiului ei după ce citi mesajul. Este prea greu. Te rog, pot sta cu Isabella la Badsworth până când îşi va încheia vizita?

– Ducelui îi va părea rău să nu te vadă, spuse unchiul ei. M-a rugat să îi dau veşti despre tine. Încă te iubeşte, Anne.

– Şi eu îl iubesc, răspunse ea, întorcându-se cu spatele pentru a-şi ascunde durerea. De aceea nu îl pot vedea, spuse Anne, întorcând scrisoarea pentru a-şi feri ochii de semnătura lui.

– Nu are nevoie de permisiunea ta pentru a veni, îi aminti unchiul Robert. Diplomaţia lui de a-ţi cere acordul să îşi viziteze copiii este lăudabilă şi cred că îi faci un deserviciu dacă fugi şi te ascunzi.

– Dar este prea greu, spuse ea din nou, lacrimile curgându-i pe obraji la auzul vorbelor aspre ale unchiului ei. Cum aş putea suporta să îl văd acum?

– Cred că fratele meu James nu ar fi trebuit să te dea ducelui, spuse unchiul Robert cu o urmă de amărăciune în glas. Ştiam că nu s-ar căsători niciodată cu tine şi că totul a fost făcut în beneficiul nostru, nu al tău. Îmi pare rău pentru asta, spuse el. Îi voi scrie să îi spun că eşti la Badsworth.

Când se întoarse din vizită, Anne observă că micuţii aveau haine noi şi jucării, iar John îi tot spunea:

– A venit *papa*!

– Alteța Sa a fost trist pentru că nu v-a putut vedea, spuse doica, iar Anne părăsi camera copilului fără vreun cuvânt și porni prin grădina castelului cu gluga mantiei acoperindu-i ochii, pentru a-și ascunde lacrimile.

Richard le trimise daruri copiilor de Bobotează, iar lui Anne, o minunată carte cu ilustrații. Îi transmise părerile sale de rău că nu o putuse vedea, dar Anne știa că el voia să spună că îi pare rău că ea nu putuse să îl vadă. De fiecare dată când ducele trimitea vorbă că urma să vină la Pontefract, Anne făcea aranjamente pentru a o vizita pe Isabella, lăsându-i pe John și pe Katherine cu doica lor. O îndurera gândul să știe că el se afla la doar câțiva kilometri distanță de ea, însă știa că asta nu era nimic în comparație cu durerea pe care ar simți-o dacă l-ar vedea și apoi ar trebui să se despartă de el.

Isabella părea să înțeleagă și îi permitea să vorbească și să plângă în timpul vizitelor ei. Avea și ea propriul copil acum, un fiu pe nume James. Anne era nașa lui și se consola îngrijindu-l până când venea momentul să se întoarcă din nou la copiii ei.

La începutul Anului Nou, primi din nou vești de la sora ei. Izzie era însărcinată pentru a doua oară și îi scria că avea să își boteze copilul după numele lui Anne, dacă era fetiță. Îi scrise despre cât de agitată era Londra în toiul pregătirilor pentru războiul cu Franța și repetă veștile pe care Anne deja le auzise de la Isabella, conform cărora unchiul James fusese, în sfârșit, de acord să cedeze Hornby și să plece în Franța în calitate de cavaler în alaiul regelui.

O săptămână mai târziu, în timp ce John stătea la o măsuță din camera lui, iar Anne îl învăța să își scrie numele, și Katherine se juca cu o păpușă la picioarele lor, toți trei ridicară privirile la auzul tropăiturilor de afară. Doica puse goblenul deoparte și merse să vadă cine sosise. Așteptându-se să fie un mesager din partea unchilor ei, Anne o ridică în brațe pe Katherine și îl luă de mână pe John, urmând-o pe doică în josul scărilor. Dar pe măsură ce coborau treptele, își dădu seama că nu era un simplu mesager, ci mai mulți bărbați călare. Privi prin geamul gros al unei ferestre înguste și putu doar să deslușească un șir lung de căruțe încărcate și rânduri de arcași cu arcurile prinse pe spate în timp ce intrau mărșăluind în curte.

Anne ezită, întrebându-se dacă micuții erau în siguranță rămânând cu ea. Apoi încremeni când auzi glasul lui Richard pe coridor. Inima începu să îi bată atât de repede, încât crezu că avea să îi zburde din piept asemenea unui cal scăpat de sub control, și dădu drumul mâinii fiului ei pentru a se sprijini de zidul rece din piatră. Eliberat din strânsoarea ei, John alergă înainte, iar Anne nu avu de ales decât să îl urmeze.

– *Papa!* strigă băiatul, alergând spre Richard, care se aplecă să îl îmbrățișeze. Ce mi-ai adus?

– Mă iubești doar pentru daruri, băiete? îl întrebă Richard, ciufulindu-i părul negru cu un zâmbet plin de afecțiune. Apoi ridică privirea spre Anne și o fixă cu ochii lui fermi și albaștri, venind lângă ea și ciupind cu blândețe obrazul fiicei lui. Ești bine, micuță domniță? o întrebă el, după care se întoarse spre doică. Du copiii în camera lor. Voi veni să vă văd în câteva momente, le promise el. Dar mai întâi trebuie să vorbesc cu mama voastră.

Tăcută, doica o luă pe Katherine din brațele lui Anne și îl prinse pe John de mână. Richard își puse mănușile pe masă și bău dintr-un pahar cu vin pe care i-l adusese un servitor.

– Lăsați-ne singuri! le spuse el bărbaților care îl urmaseră în castel. Mergeți și căutați ceva de mâncare la bucătărie, și asigurați-vă că la grajduri sunt locuri pentru cai și că oamenii vor găsi locuri bune pentru a-și înălța corturile. Ia loc, îi spuse el lui Anne, ești palidă.

– Nu te așteptam, spuse ea.

– Nu, spuse el cu un licăr dezaprobator în privire. Dacă m-ai fi așteptat, ai fi fugit la Badsworth.

Anne ridică privirea spre el, neputând să își ia ochii de pe chipul lui. Richard arăta la fel, deși ea nu își putea explica de ce crezuse că mariajul avea să îl schimbe. Expresia lui se îmblânzi.

– Te simți bine? Arăți...

– Sunt surprinsă, atâta tot.

– Arăt așa de înfiorător, încât să te fac să tremuri în halul ăsta? întrebă el. Anne își coborî privirea și își încleștă mâinile pe genunchi, încercând să se calmeze, dar nu reuși. Am întrebat des de tine, spuse Richard.

– Mi-au spus unchii mei.

– Anne, de ce mă eviți?

– Eu... eu... Ridică din nou privirea spre el, căutându-i ochii albaștri sub sprâncenele negre și expresive, nasul proeminent și

bărbia fermă. Te iubesc. O spuse înainte să își dea seama că gândurile îi stăteau pe buze. Îmi pare rău, spuse ea și dădu să se ridice, gândindu-se că trebuia să plece de lângă el.

– Ți-am dat eu permisiunea să pleci? întrebă Richard. Stai jos! Iar Anne se așeză înapoi pe scaun, neîndrăznind să îl privească.

– Îmi cer scuze, Alteță, șopti ea. Ducele rămase tăcut pentru o clipă, apoi Anne îl auzi suspinând.

– Suntem în drum spre Londra, unde ne vom uni forțele pentru invazia Franței, spuse el, dar voiam să vorbesc cu tine despre castelul Hornby. Regele a fost de neclintit în această privință și s-a arătat de-a dreptul furios că unchiul tău nu voia să renunțe la el. Îmi cunoști părerea, Anne, dar această chestiune a fost rezolvată acum.

Anne ridică ochii spre el, dar Richard nu o privea.

– Nu este vreme pentru certuri. Unchiul tău James a acceptat poziția oferită în garda regelui pentru a compensa pierderea suferită, iar Robert va rămâne în serviciul meu. Cât despre Hornby, va ajunge la moștenitorii pe care îi vei oferi soțului tău.

– Nu voi purta nici un moștenitor Stanley în pântec, îi spuse ea. Singurii copii pe care îi vreau sunt cei pe care mi i-ai oferit tu.

– Anne, nu fi atât de dură cu tine. Ești tânără. Tu...

– Ți-ar plăcea să mă știi în patul altui bărbat? Așa cum trebuie să mă gândesc eu că tu ești cu o altă femeie? izbucni ea.

– Destul! o mustră el. Nu îmi vei vorbi în acest fel despre soția mea! Un fior o străbătu din pricina răcelii criticii lui. Urmă o tăcere îndelungată între ei, până când Richard veni lângă ea și îi puse mâna pe umăr. Nu fi nefericită din cauza mea, Anne, spuse el, mai blând de această dată. Când voi pleca de aici și vom ajunge la Londra, armata se va îmbarca spre Calais. Dacă nu mă întorc...

– Richard! Ea dădu să îi prindă mâna, dar el și-o retrase. Nu vorbi așa.

– Dacă nu mă întorc, continuă ducele, copiii vor fi încredințați familiei mele, iar tu vei avea asigurată o mică rentă. Voiam să te liniștesc în privința acestei chestiuni înainte de a pleca. Eu... aveam nevoie să te văd, îi mărturisi el cu emoție în glas.

Anne ridică privirea și observă cum ochii lui îi trădau sentimentele.

– Când pleci? întrebă ea.

– Mâine, cu prima rază de lumină. În timp ce tu și copiii tăi veți fi încă în pat, spuse el, dând de înțeles că nu voia ca ea să îl vadă plecând. Anne încuviință din cap.

– Rugăciunile mele vor fi cu tine. Mă voi ruga în fiecare noapte pentru siguranța ta, îi spuse ea.

– Voi merge la copii acum, spuse Richard. Le-am adus daruri, deși sper că nu este nevoie să le cumpăr afecțiunea. Vei lua cina cu mine astă-seară? întrebă el. Te rog, Anne. Să fim prieteni, adăugă când observă ezitarea ei.

– Da, acceptă ea după un moment, descoperind că de-abia aștepta să fie din nou în prezența lui.

– Și nu te vei mai ascunde de mine pe viitor? Vei fi aici când voi veni să îi vizitez pe copii? Ea dădu aprobator din cap, iar Richard porni spre camera copiilor.

La cină, ducele vorbi despre războiul care îi pândea.

– Pe lângă cearta dintre Stanley și unchii tăi, multe dușmănii au fost stinse, îi spuse el. Regele consideră că trebuie să luptăm împreună împotriva unui dușman comun, nu să ne batem între noi, și că acum este un moment bun să încercăm să recuperăm o parte din pământurile pierdute în Franța. Dacă reușim, asta va însemna bogăție și prosperitate, și un trai pașnic în Anglia.

Privindu-l jucându-se cu pâinea în timp ce vorbea, Anne putea citi entuziasmul din ochii lui la perspectiva războiului și se temea pentru el, așa cum se temuse de atâtea ori înainte, când îl știa în luptă. Dar se abținu să-i spună ceva. Nu era dreptul ei să o facă acum, iar Richard nu păru să observe comportamentul ei sfios, sau cel puțin nu comentă sau nu o tachină, așa cum făcea odinioară.

Era încă devreme când el spuse că avea să meargă la culcare.

– Îmi permiți să îți urez noapte bună? o întrebă ducele. Anne se ridică, sperând cel puțin la un sărut pe obraz, dar el îi luă mâna și i-o sărută, apoi se retrase. Ea știa că avea să meargă la copii înainte să se culce, dar nu îl urmă.

Odată cu prima rază a dimineții, Anne auzi armata adunându-se la poarta castelului și merse la fereastră, dar aceasta dădea în curtea interioară, care era pustie. Așteptă până când sunetele se stinseră în depărtare, apoi se întoarse în pat și își îngropă chipul în pernă, întrebându-se dacă era posibil să simtă mai multă durere decât în acel moment.

În timpul zilelor lungi și fierbinți ale verii anului 1475, Anne se gândea la Richard. Atât ea, cât și Isabella așteptau vești, iar când, în sfârșit, primiră scrisori, se temură prea tare să le deschidă, de frica a ceea ce puteau să conțină. Dar, după cum se dovedi, nu

aveau de ce să se teamă. Războiul cu Franța se încheiase. De fapt, nici nu începuse vreodată. Nu fusese tras nici un foc și nici o sabie nu fusese scoasă din teacă. Ducele Carol de Burgundia ezitase să-i ajute pe englezi, fiind dator să acorde ajutor în alte părți, iar Eduard semnase un tratat cu francezii. Se întâlnise cu regele Ludovic la Picquigny, lângă Amiens, iar regele francez îi oferise șaptezeci și cinci de mii de coroane și alte douăzeci și cinci de mii pe an, atâta vreme cât trăiau amândoi. De asemenea, se oferise să își căsătorească fiul cel mare cu una dintre fiicele regelui.

Întors cu bine acasă, Richard veni să o vadă, în drumul său spre Middleham.

– Voi fi din nou tată, îi spuse el. Soția mea mi-a scris că este însărcinată, și mă rog să fie băiat.

Anne îl privi fix în timp ce stătea pe un scăunel din camera copiilor, cu fiica lui pe genunchi.

– Mă bucur pentru tine, spuse ea în cele din urmă, văzându-l că își săruta fiica la fel de tandru precum obișnuia să o sărute pe ea.

În primăvara următoare a anului 1476, primi veste că ducele și ducesa de Gloucester aveau un fiu.

– Este o mare bucurie, îi spuse unchiul Robert când veni să o viziteze, deși este un copil fragil, ca mama lui.

– Cum arată ducesa? întrebă Anne, mânată brusc de curiozitate.

– Este destul de drăguță și blândă, spuse el. Anne încuviință din cap, întrebându-se dacă ar fi fost mulțumită să audă că Anne Neville era urâtă și mofturoasă. Copilul îi seamănă, micuț și blond. L-au botezat Eduard, spuse unchiul ei.

– Ducele este încântat? întrebă ea.

– Desigur. Îl iubește la nebunie pe micuț.

Anne încuviință, geloasă pe acest copil care fusese născut legitim. Totuși, era copilul lui, își aminti ea, și pentru că era parte din el, nu îi putea dori răul, astfel că îl strecură pe micul Eduard în rugăciunile ei zilnice.

– Sora ducesei, Isabel, așteaptă și ea din nou un copil, îi spuse unchiul Robert. Va fi al patrulea. Speră să fie tot băiat.

Însă fiul născut de Isabel în octombrie era slăbit și bolnăvicios, iar în decembrie începu o serie de evenimente, care o surprinse și o uimi pe Anne.

Unchiul James primise o permisie din partea regelui pentru a-și vizita proprietățile, iar ea și copiii fuseseră invitați la Brierley

în perioada sărbătorilor. Anne de-abia aştepta să fie din nou de Crăciun cu familia ei, şi porni fericită la drum în Ajunul Crăciunului, după ce îşi spusese rugăciunea în capela de la Pontefract.

Călătoria a fost scurtă, dar friguroasă, iar Anne se bucură să ajungă la moşie, să savureze un vin fiert şi să stea pe un scaun lângă foc, pentru a se încălzi. Veniseră şi unchiul Robert împreună cu Isabella şi fiul lor, James. Pentru ca reuniunea să fie completă, medită Anne, mai era nevoie doar de sora ei, dar Izzie şi soţul ei se aflau încă la Londra, şi sperau să fie chemaţi la curte.

Unchiul James tocmai venise să o întâmpine, când sosi un mesager. Bărbatul era îngheţat de frig, iar unchiul ei îl invită să se încălzească în bucătărie şi să mănânce ceva înainte de a porni din nou la drum. Apoi se aşeză lângă ea şi începu să citească mesajul, iar Anne văzu cum chipul îi devenea serios pe măsură ce parcurgea scrisoarea.

– Ce s-a întâmplat? întrebă ea, temându-se întotdeauna că ar putea primi veşti proaste despre Richard.

– Isabel Warwick a murit, îi spuse el. În urmă cu două zile. Fiul ei trăieşte, dar este fragil şi bolnav. Este o veste tristă, acum de Crăciun.

Anne se gândi la propriile ei naşteri – durerea, teama, pericolul hemoragiilor şi al lăuziei, şi era recunoscătoare că supravieţuise de două ori. Nu o cunoscuse pe Isabel Warwick, dar se întristă la vestea morţii ei şi îi păru rău pentru ceilalţi copii ai ei, Margaret şi Eduard, care îşi pierduseră mama.

Dar de-abia când Isabella primi o scrisoare de la Robert la începutul primăverii, Anne îşi dădu seama cât de importantă fusese vestea aceea.

– Se vorbeşte din nou de un război, oftă Isabella în timp ce îi citea lui Anne fragmente din scrisoare. Ducele de Burgundia a fost ucis, iar regele francez ameninţă să îşi revendice domeniile. Ducesa Margareta i-a scris lui Eduard şi i-a cerut să trimită o armată, dar el refuză, nevrând să îşi pună în pericol pensia primită din partea regelui Franţei.

Isabella făcu o pauză şi întoarse scrisoarea pe partea cealaltă, apoi continuă:

– De asemenea, există probleme între rege şi George de Clarence. Acesta doreşte să se însoare cu fiica vitregă a lui Margaret, Mary, dar regele nici nu vrea să audă. Robert crede că i-ar oferi acestuia prea multă putere. Eduard încă nu are încredere deplină în el.

Se va întruni un consiliu la Westminster pentru a discuta despre această criză.

Câteva săptămâni mai târziu, unchiul Robert veni la Pontefract şi le oferi mai multe detalii.

– Regele este furios, zise el. Se zvoneşte că George a pus doi astrologi să urmărească horoscopul regelui pentru a încerca să afle când va muri; aceştia spun că au descoperit că numele următorului monarh va începe cu „G".

– De la George, duce de Clarence? spuse Anne, surprinsă. Dar să urmăreşti horoscopul regelui este o trădare în sine. De ce ar face un asemenea lucru?

Unchiul Robert scutură din cap.

– Disputa pentru pământurile Warwick a tensionat relaţia dintre rege şi fratele său. Nu îşi mai vorbesc în mod direct, doar îşi trimit mesaje irascibile. Şi am mai auzit că George de Clarence şi adepţii lui împart broşuri prin Londra, încurajându-i pe oamenii să se revolte împotriva regelui.

– Aşadar, încă îşi doreşte coroana pentru el însuşi, spuse Anne. Ştiu că lui Richard i-a fost greu să accepte lipsa lui de loialitate, când Warwick s-a răzvrătit. Presupun că nu este foarte încântat de această turnură a situaţiei.

– Nu, ducele este foarte supărat pe fratele său şi presimt că urmează probleme, spuse posomorât unchiul ei. Mai ales când Clarence afirmă sus şi tare că regele nu este fiul tatălui său, ci al unui arcaş francez, şi că el, Clarence, este monarhul de drept.

Paştele căzu în a şasea zi din aprilie a anului 1477, iar consiliul se suspendă. În drum spre nord, Richard se opri să îşi vadă copiii şi pe Anne.

– Fratele meu Clarence a plecat la castelul Warwick, îi spuse el în timp ce se plimbau în jurul zidurilor castelului, în bătaia soarelui cald de primăvară. Iar sora mea, Margareta, încă solicită ajutor din Burgundia, dar regele nu vrea să neglijeze tratatul cu francezii. Totul este un dezastru, spuse Richard cu o expresie absentă, în timp ce privirea îi era fixată pe oraşul Pontefract. Nu ştiu cum se va încheia această dispută cu George. Pune atât de tare răbdarea regelui la încercare cu afirmaţiile despre faptul că lui i se cuvine de drept coroana, încât nu pot vedea nici o rezolvare.

Anne întinse mâna pentru a-i atinge braţul, încercând să îl consoleze, dar de-abia îi atinse materialul hainei, că acesta se şi

retrase. Tânjea să îl țină în brațe și să fie îmbrățișată, la rândul ei, și bănuia că sentimentul era reciproc.

Anne știa că până și cea mai ușoară atingere dintre ei i-ar distruge autocontrolul. Dar mai știa și cât de tare l-ar fi îndurerat pe el să își încalce jurămintele făcute soției lui, iar Anne nu voia să își asume vina – sau acuzațiile lui, cum că l-ar fi ispitit.

Câteva săptămâni mai târziu, unchiul Robert își întrerupse călătoria spre Middleham, de la Londra, și o vizită cu o expresie serioasă și îngrijorată.

– Ce s-a întâmplat? întrebă Anne când el intră în solar, unde ea îi broda lui Katherine o rochiță pentru ziua de Sânziene.

– Regele l-a arestat pe Clarence și l-a trimis în Turn, acuzându-l de trădare, îi spuse el. Anne îl privi cu ochii mari, nevenindu-i să creadă, în timp ce unchiul Robert începu să explice. Clarence a acuzat-o pe ultima slujitoare a răposatei lui soții, Ankarette Twynho, că a otrăvit-o pe aceasta. A spus că femeia i-a dat lui Isabel să bea un medicament amestecat cu otravă, la patru zile după nașterea copilului. Când el s-a întors la Warwick, între Paște și Rusalii, a trimis oameni înarmați pentru a o aduce pe femeie la castelul Warwick din Frome, unde locuia. A fost judecată și, cu toate că a pledat nevinovată, a fost dusă la eșafod și spânzurată în aceeași zi. Și asta nu este tot. După ce s-a întors la Londra, Clarence și-a pus oamenii să împrăștie broșuri despre cum orașul vuia de acuzații care mai de care mai groaznice împotriva regelui. Eduard se teme că fratele lui, Clarence, a devenit prea puternic și prea imprevizibil.

– Dar, cu siguranță, regele nu își va executa propriul frate, nu-i așa? întrebă Anne, lăsată cu gura căscată de evenimentele care avuseseră loc în timp ce ea se juca cu copiii ei sub soarele din Yorkshire. Ce spune Richard?

– Este foarte furios pe Clarence. Știi că nu poate suporta nici o infidelitate față de rege. Dar nu pot să spun cu siguranță ce se va alege de Clarence.

Capitolul 9

Iunie 1477–septembrie 1477

Iunie 1477 aduse mai multe probleme pe capul lui Anne. De îndată ce scrisoarea purtând pecetea ghearei de vultur i-a fost încredințată, știu ce conținea. Era scrisoarea pe care o așteptase, dar de care se și temuse, și nu era nevoie să o citească pentru a ști că soțul ei, Eduard Stanley, împlinise vârsta de paisprezece ani, iar ea era chemată la Lancashire pentru ca mariajul lor să fie consumat.

Primul gând al lui Anne se îndreptă către copiii ei. Nu o surprinse faptul că scrisoarea nu îi menționa, iar ea înțelese din această omisiune că micuții nu erau bineveniți. Se așeză pe un scaun lângă masa de scris și privi scrisoarea pentru un timp îndelungat, întrebându-se ce ar trebui să facă. Apoi, după ce deschise cutiuța din lemn cu instrumente de scris, luă o pană, o ascuți, o scufundă în cerneală și îi scrise lui Richard la Middleham.

Câteva zile mai târziu, un mesager îmbrăcat într-o uniformă familiară îi aduse răspunsul. Ducele îi spunea că îi va lua pe copii la el și că, dacă ea dorea, putea aranja să fie primită într-o mănăstire, pentru a evita să se supună obligațiilor de soție.

Anne privi scrisoarea. Nu era scrisă de un secretar, ci de el însuși, iar ea plânse, nu doar pentru că urma să fie despărțită de copiii ei, ci și pentru că, indiferent ce variantă alegea, urma să fie lipsită de minima bucurie de a-l vedea pe Richard venind în vizită la copiii lui, de fiecare dată când avea treabă la Pontefract.

Știa că el ar fi preferat ca ea să aleagă mănăstirea, dar Anne nu era încă pregătită să renunțe definitiv la lumea profană. În plus, în scrisorile ei, Izzie încă o implora să se întoarcă la Stanley, ca să poată fi din nou împreună. Dacă s-ar întoarce, poate că, în cele din urmă, i s-ar permite să meargă la Hornby cu Eduard Stanley.

Și-ar putea vizita sora la Melling, iar Anne spera să găsească în Izzie consolarea care ar fi fost imposibil de găsit între zidurile unei mănăstiri.

După ce se gândi îndelung, îi scrise lui Richard, mulțumindu-i pentru propunerea de protecție și spunându-i că alesese să își accepte căsnicia. El îi răspunse scurt că avea să îi respecte decizia și îi comunică data când avea să vină să ia copiii.

Anne stătea în camera copiilor cu John și Katherine, încercând să nu plângă. Era devastată de gândul că s-ar putea să nu îi mai vadă niciodată și nu reușise să le explice ce urma să se întâmple, spunându-le doar că aveau să își viziteze tatăl la unul dintre castelele lui.

Stomacul i se strânse când auzi caii apropiindu-se, dar, în loc să meargă la parter pentru a-l întâmpina, Anne așteptă, neștiind cum avea să facă față despărțirii.

După puțin timp, îi auzi vocea în timp ce urca scările, iar John își desprinse privirea de la jocul lui cu cai și cavaleri ciopliți, pe care i-l dăruise Richard.

– *Papa?* o întrebă băiatul. Anne încuviință din cap, încercând să își înăbușe lacrimile.

Ușa se deschise, iar el intră. Era îmbrăcat într-un costum albastru-închis, iar părul îi era mai lung decât ultima oară când îl văzuse. Pe obrajii și bărbia lui se zărea o umbră de barbă, ca și cum nu s-ar fi ras în acea zi, iar înainte ca Richard să poate spună ceva, fiul lui se aruncă în brațele sale.

– *Papa!* strigă el, iar Anne se simți sfâșiată pe din două de durerea de a-l pierde și de recunoștința că își iubea atât de mult tatăl; o iubire care era reciprocă, fapt evident atunci când Richard se aplecă să îl îmbrățișeze și să îl sărute.

– Cât de mult ai crescut; acum ești un flăcău chipeș! îi spuse el și, ținând o mână pe capul băiatului, întrebă: Și unde este frumoasa mea fiică?

Katherine se agățase de fusta lui Anne, dar când tatăl ei se aplecă și întinse brațele, micuța alergă spre el zâmbind, iar Richard o ridică și o legănă în aer, făcând-o să țipe încântată și să se prindă de el. Apoi, ținând-o cu un braț și având cealaltă mână pe umărul lui John, ochii lui îi întâlniră pe ai ei.

– Anne. Ești bine?

– Sunt bine, Alteță, reuși ea să spună în timp ce făcu o plecăciune, dorindu-și din tot sufletul să alerge spre el așa cum o făcuseră copiii, să fie îmbrățișată și sărutată, așa cum fuseseră ei. Dumneavoastră? reuși apoi să întrebe, deși era o întrebare inutilă. Richard avea privirea unui bărbat care era mulțumit cu locul lui în lume.

– Sunt bine, răspunse el. Acum, le spuse copiilor, vreți să mergeți la grajduri să vedeți ce v-am adus?

– Un cal? întrebă John, ridicând privirea nerăbdătoare spre tatăl său.

– Veți vedea imediat, răspunse Richard. Îi luă pe micuți de mână și dădu să plece, când se întoarse spre ea. Vrei să vii și tu? o întrebă.

Anne încuviință din cap și îi urmă în josul scărilor. Atât John, cât și Katherine își interogau tatăl despre animalele pe care le adusese. Cât de mari erau? Ce culoare aveau? Care erau numele lor? Când puteau să le călărească?

– În curând! râse el. Dar mai întâi trebuie să se odihnească și să își mănânce cina. Au mers drum lung tocmai de la Jervaulx Abbey, iar picioarele le sunt foarte obosite. V-ar plăcea să veniți la castelul Middleham și să locuiți cu mine pentru o vreme? îi întrebă în timp ce copiii țopăiau pe lângă el.

– Da! Da! Te rugăm! strigară micuții, iar Anne începu să plângă în urma lor, ascultându-i.

Richard adusese un ponei voinic pentru John și o iapă micuță cu ochi negri și frumoși pentru Katherine.

– Kate este prea mică pentru a călări până la Middleham, spuse Anne în timp ce Richard o urcă pe fiica lui pe spatele poneiului, iar micuța se aplecă înainte și își puse brațele în jurul gâtului animalului.

– Nici nu mă gândeam să călărească tot drumul, răspunse el. Am adus și o trăsură mai mică, în caz că obosește. Anne încuviință din cap, simțindu-se mustrată. Știa că Richard era de părere că îi cocoloșea pe copii mai mult decât era bine pentru ei.

– Când vrei să pleci?

– Mă gândeam să stau o zi sau două. Am câteva lucruri de rezolvat, dacă tot sunt aici. Doar dacă nu este prea greu pentru tine? Se întoarse spre ea în întunericul din grajd, iar Anne văzu că el înțelegea cât de greu avea să îi fie.

– Te rog să stai, spuse ea. Știa că amânarea plecării nu avea să facă despărțirea de copii mai ușoară, iar faptul că urma să se despartă din nou de el avea să fie aproape insuportabil, dar Anne cedă tentației de a-l avea în preajmă încă două zile; două zile în plus cu John și Katherine; două zile în plus cu el. Și, cu toate că știa că Richard nu ar veni la ea ca iubit, spera să își facă puțin timp pentru a veni la ea ca prieten, înainte de a se dărui lui Eduard Stanley.

Ducele dădu aprobator din cap și își puse mâna pe brațul ei, trimițând un fior de dorință prin trupul ei.

– Vor fi bine îngrijiți. Îți promit.

– Și celălalt fiu al tău? întrebă ea după un moment, recăpătându-și cumpătul. Cum se simte?

– Eduard este din ce în ce mai bine, slavă Domnului, îi spuse el. Ne-am temut pentru el, dar starea de sănătate i se îmbunătățește. Aruncă o privire spre fiul și fiica lor. Mă rog să crească la fel de puternic și curajos ca aceștia doi.

– Și eu mă rog, spuse Anne, care își dorea să îl întrebe despre soția sa, în felul în care uneori voia să pună sare pe rană, dar nu o făcu, iar Richard nu pomeni nimic despre ea, deși Anne știa că Anne Neville nu era niciodată departe de gândurile lui.

Sosi dimineața în care trebuiau să plece și, deși Anne se așteptase să plouă cu găleata, observă că cerul era senin și ziua însorită, iar ea se simți recunoscătoare de dragul copiilor, gândindu-se că își vor începe călătoria cu o zi frumoasă. Se îmbrăcă și merse grăbită în camera lor, hotărâtă să li se alăture lui John și Katherine pentru rugăciuni și pentru a-i vedea îmbrăcându-se și mâncând pentru ultima oară.

Îi sărută pe amândoi de îndată ce îi văzu. Micuții erau încântați de călătoria spre Middleham cu tatăl lor, iar Anne încercă să fie la fel de veselă când ei îi puneau întrebări despre castel, la care ea nu putea răspunde.

Richard nu veni la ei, cu toate că în celelalte dimineți ale scurtei sale ședere îi vizitase în camera lor. Anne îi mulțumi în gând că el își dăduse seama de nevoia ei nerostită de a-și lua rămas-bun singură de la copiii săi.

O servitoare veni mult prea repede pentru a o anunța că lăzile și cuferele erau încărcate și caii pregătiți. Anne aranja agitată hainele copiilor, asigurându-se că pălăriile le erau bine prinse și mantiile încheiate. Dar ei erau nerăbdători să plece la drum și imediat

ce Anne îi eliberă din braţele ei, alergară în curte, la poneii pe care li se promisese că îi puteau călări, cel puţin o parte din drum.

Richard aştepta. Soarele dimineţii îl lumina, iar inima lui Anne se opri pentru o clipă în loc când îl văzu. Privi cum copiii alergară la el fără ezitare, iar ducele îi ridică în şa, asigurându-se că picioarele le erau fixate în bride şi frâiele în mâini. Lui John îi permitea să călărească singur; un paj urma să conducă poneiul lui Katherine.

Trăgând aer în piept pentru a-şi recăpăta cumpătul, Anne se aplecă să-şi ia rămas-bun, hotărâtă ca ultima amintire a copiilor despre ea să fie aceea a unei mame zâmbitoare, nu a unei femei zguduite de lacrimi. Încercă să le spună că îi iubeşte şi că îi va fi dor de ei, dar gândurile lor erau deja la aventura care îi aştepta şi la noul lor cămin, părând să o fi scos deja din vieţile lor. Anne încercă să nu se simtă rănită. Micuţii nu îşi dădeau seama de importanţa despărţirii, iar ea spera că, atunci când aveau să o facă, să nu îi simtă prea mult lipsa.

În cele din urmă, Anne se întoarse spre Richard, care îi privise în timp ce ea îi sărutase pe copii şi le dăduse binecuvântarea ei. El făcu un pas înainte şi o îmbrăţişă. Mâinile lui îi căutară conturul gâtului, strângând-o la piept, iar buzele îi mângâiară obrazul. Ea se agăţă de trupul lui familiar, savurând momentul, până când el o eliberă şi se întoarse, fără un cuvânt, spre calul său. Printre lacrimi, Anne îl văzu ştergându-şi ochii înainte să încalece. Richard nu îşi luă rămas-bun în timp ce ieşi din curte, dar Anne îl văzu privind înapoi când trecură pe sub poartă. Ea ridică mâna, luându-şi la revedere, inelul ei din argint captând lumina soarelui. Nu ştia dacă avea să îi mai vadă vreodată pe el sau pe copii şi se rugă ca Anne Neville să se poarte bine cu ei.

Câteva zile mai târziu, bărbaţi înarmaţi sosiră din partea lordului Stanley pentru a o escorta la Lathom. Îi puseră în căruţe şi trăsuri toate lucrurile pe care ea le strânsese în anii petrecuţi la Pontefract şi, după ce le mulţumi servitorilor, cu pumni întregi de monede, Anne urcă în trăsura care o aştepta. Însoţită doar de o străină din casa Stanley, ea închise ochii într-o rugăciune tăcută în timp ce părăsiră adăpostul zidurilor înalte ale castelului Pontefract şi porniră spre vest.

Pe măsură ce se apropiară, casa Lathom părea neschimbată şi, cu toate că Anne se posomorî la vederea ei, se bucura de sfârşitul

îndelungatei și obositoarei călătorii. Nimeni nu îi ieși în întâmpinare. Un grăjdar o ajută să coboare și, în timp ce stătea lângă trăsură și tremura, o servitoare deschise larg ușa casei. O tăcere amenințătoare se așternu când păși înăuntru. Lordul Stanley o aștepta. Părea mai bătrân și chiar mai sever în timp ce ochii lui critici o studiau. Tremurând, Anne făcu o plecăciune, moment în care ochii îi căzură pe femeia îmbrăcată în negru care stătea pe fotoliul lui lady Stanley. Așadar, aceasta era lady Margaret Beaufort, gândi Anne, văduva lui Sir Henry Stafford și noua soție a lui Thomas Stanley. Avea reputația unei femei pioase, dar lui Anne i se păru mai degrabă acră și posomorâtă.

Apoi își văzu soțul, pe Eduard Stanley. Crescuse înalt, iar umerii lați îi erau puși în evidență de o vestă din catifea de un verde-închis. Ochii lui șerși, aproape ascunși sub un breton des și blond, o priviră la fel de dezgustați ca întotdeauna.

Tăcerea ostilă păru să dureze o eternitate, până când fu întreruptă de lordul Stanley.

– Salută-ți soția, îi spuse el fiului său, iar Eduard veni spre ea și îi sărută mâna întinsă. O atinse cu buzele lui de parcă ar fi gustat o mâncare putredă, iar după ce i-o eliberă, Anne și-o șterse pe furiș pe rochie.

– Servitoarea te va conduce în dormitorul tău, spuse lordul Stanley. Spală-te, pari murdară de pe drum. Apoi poți coborî la cină, înainte ca soțul tău să te ducă în pat.

Anne bănui că propria ei expresie îngrozită se potrivea cu a lui Eduard, la acel gând. Se simțea rău după călătorie și era obosită, astfel că sperase să fie scutită de umilința de a fi nevoită să împartă patul cu băiatul, măcar pentru o noapte. Dar nu avea să fie așa. Plecă ușor capul și o urmă pe servitoarea tăcută în susul scărilor, spre camera în care fusese prizonieră înainte ca Richard să vină după ea. Arăta amenințător de familiar. Cuferele ei fuseseră aduse, dar nu despachetate. Baia îi fusese pregătită, iar după ce fu ajutată să își dezbrace hainele murdare, își scufundă trupul obosit și care o durea în apa caldă și parfumată. Servitoarea îi aduse o țesătură moale și începu să o ajute să se spele, dar Anne îi dădu permisiunea să plece, vrând să rămână singură și gândindu-se să se scufunde sub apă și să rămână acolo. Dar, câteva momente mai târziu, tușind și înecându-se, cu gândul la Richard și la copiii ei gonindu-i prin minte, recunoscu faptul că nu putea să comită acel păcat. Se prinse cu mâinile de marginile din lemn ale căzii și,

în timp ce se ridică, inelul ei captă lumina lumânării. Îl răsuci pe deget şi se rugă să îi dea putere. La urma urmei, nu ea alesese calea asta? Nu se gândise că putea fi mai puternică decât atât? Că îi putea amăgi şi păcăli pe aceşti oameni, pentru a-şi păstra puţina demnitate? Femeile găsesc alte moduri de a obţine puterea. Aşa îi spusese Richard cândva, când ea îl întrebase de ce credea el că nu ar trebui să moştenească Hornby. Anne spera că Richard avea dreptate şi că va putea găsi o cale prin care să păstreze controlul asupra vieţii ei, fără să regrete că nu-i urmase sfatul bine intenţionat de a intra într-o mănăstire.

Se ridică şi ieşi din cadă, păşind pe o pânză care fusese întinsă pe podea. Tremurând, se înfăşură într-un prosop şi merse înaintea focului pentru a se usca. În timpul acesta, observă că sângera şi îşi dădu seama că rugăciunile îi fuseseră ascultate. Relaţiile conjugale nu erau permise în asemenea situaţii.

Deschise un cufăr şi fu cuprinsă de un sentiment de uşurare când găsi peticele din lână pe care le păstrase. Îşi legă unul, apoi îmbrăcă o cămaşă curată de noapte. Chemă servitoarea şi îi ceru să îi aducă rochia neagră pe care ea însăşi o cususe la Pontefract. Dacă noua lady Stanley, contesa de Richmond, se putea îmbrăca precum o văduvă, putea şi ea. Anne îşi acoperi părul umed cu o bonetă albă, îşi puse pantofi negri şi coborî la cină, pentru a se confrunta cu familia Stanley.

Lordul Stanley îi arătă în tăcere locul unde trebuia să se aşeze. Preotul familiei rosti rugăciunile, apoi servitorii aduseră mâncarea; pui fript şi legume, pe care Anne nu le putu mânca. Durerea sângerării ei se intensifică, astfel încât îi venea să plângă sub privirile ostile ale interlocutorilor săi.

Eduard părea la fel de nefericit. Mâncă puţin şi nu avu nici o tentativă de a se alătura conversaţiei dintre lordul Stanley şi soţia sa despre ducesa de Gloucester şi starea delicată de sănătate a fiului ei – un subiect pe care Anne credea că îl aleseseră în mod intenţionat pentru a-i face rău. Vorbiră despre aerul nociv care înconjura castelul izolat de la Middleham şi despre cât de nepotrivit era pentru copiii mici. Anne nu spuse nimic, dar se rugă în taină ca John şi Katherine să fie în siguranţă acolo.

Când cina se încheie, lordul Stanley îşi privi fiul.

– Cred că a venit timpul să îţi duci soţia în patul matrimonial şi să îţi faci datoria, spuse el. Băiatul ridică posomorât privirea, iar ochii lui îi întâlniră pe ai lui Anne în timp ce se ridică de la masă.

Îi prinse numai vârfurile degetelor într-ale lui când preotul le binecuvântă uniunea. Apoi preotul, lordul și doamna Stanley îi însoțiră la etaj, într-un dormitor special pregătit, unde fură ajutați să se dezbrace în cămășile de noapte și băgați în pat sub privirile atente ale celor prezenți. După aceea au fost spuse mai multe rugăciuni pentru sănătatea viitorilor moștenitori ai casei Stanley, au fost aruncate petale de trandafiri și patul le-a fost binecuvântat cu apă sfințită.

În cele din urmă membrii familiei plecară, închizând ușa în urma lor și, fără îndoială, punând un gardian la ușă pentru a se asigura că nu exista nici o cale de scăpare. Anne scrută din priviri camera amenințătoare, luminată de lumânări, cu obloane închise și lemne de măr arzând în șemineu, în ciuda căldurii sufocante de peste zi. Soțul ei, părând foarte tânăr și stânjenit, se dăduse jos din pat și începuse să adune petalele de trandafiri în mâini. Le așeză pe un cufăr. Tremura vizibil, iar Anne observă că nu de pasiune. Deși crescuse mai înalt decât ea, chiar și decât Richard, încă era doar un băiat, iar Anne își dădu seama că nu își exersase abilitățile pe vreo prostituată. El înghiți în sec în timp ce o privea de sub bretonul său, iar Anne își dădu seama că era îngrozit de ceea ce ar putea face ea, o femeie matură, cu opt ani mai în vârstă decât el și cu mai multă experiență în această chestiune. Deodată, îi păru rău pentru băiat.

– Nu ne putem consuma căsătoria în această seară, îi spuse ea. Este o perioadă pentru mine când lucrul acesta ar fi în dezacord cu legile sfinte ale bisericii.

El încuviință din cap, deși Anne își dădu seama că habar nu avea la ce se referea. Dar privirea lui ușurată fu rapid înlocuită de una plină de teamă.

– Dar tata va... începu el.

– Tatăl tău va crede orice alegem noi să îi spunem, zise ea. De ce nu dormi în anticameră? Anne arătă spre camera aflată în prelungirea dormitorului, unde era un pat din scânduri destinat servitorilor, și, de-abia având răbdare să-i ureze noapte bună, tânărul ei soț plecă grăbit și închise ușa în urma lui. Anne se întinse în pat, epuizată, amintindu-și de noaptea în care Richard îi oferise o scăpare asemănătoare – iar acum tânjea să fie în brațele lui.

Avu un somn agitat, în ciuda oboselii, și fu vag conștientă de faptul că și Eduard se foia în patul lui. Băiatul se trezi devreme și

îi ceru scuze când trecu prin dormitor, deşi ea avea baldachinul tras în jurul patului.

Când ieşi din cameră, servitoarea veni cu apă pentru ca Anne să se spele, şi apoi o ajută să se îmbrace, iar Anne mulţumi Domnului înainte de a coborî.

În salon, fu uimită să fie întâmpinată de către Sir William Stanley, care se încălzea lângă şemineu. Purta o mantie de un roşu rubiniu, iar barba şi părul îi păreau recent spălate şi tunse.

– Lady Anne! exclamă el. Sunt atât de încântat să vă văd! Mă temeam că frumuseţea vă va fi afectată după ce aţi petrecut atâta timp închisă în temniţa aia de la Pontefract, dar văd că temerile mi-au fost nefondate şi că aţi scăpat din ghearele lui Gloucester arătând la fel de minunat ca întotdeauna!

– Nu mă aşteptam să vă găsesc aici, la Lathom, domnule. Am auzit că v-aţi căsătorit, răspunse ea agitată, inima luându-i-o la goană, speriată la vederea lui.

– Am auzit că şi ibovnicul dumitale s-a căsătorit, răspunse el, zâmbind în colţul gurii.

– Eu nu mai am ibovnic, îi spuse Anne.

– Dacă postul este vacant, aş fi bucuros să mă propun pe mine însumi, îi spuse bărbatul. Probabil că băiatul v-a dezamăgit. Şi am îndoielile mele în ceea ce îl priveşte pe ducele de Gloucester. Presupun că dotările lui nu sunt atât de grozave încât să excite o femeie. Nu, Anne, ceea ce îţi trebuie dumitale este un bărbat experimentat, care să îţi arate cât de plăcut poate fi în dormitor.

– Cu siguranţă, nu am idee despre ce vorbiţi, răspunse Anne, aşezându-se pe fotoliul contesei de Richmond, de unde ridică un goblen, gândindu-se că s-ar fi putut apăra cu acul, dacă ar fi fost mai mare.

– O, nu face pe fecioara cu mine, dulce Anne, spuse el, venind şi lăsându-se pe vine lângă ea, pentru a-şi pune apoi mâna mare, ca o labă de animal, pe genunchiul ei. Îţi pot garanta plăceri cum nu ai mai simţit vreodată, îi şopti el la ureche. Toate amintirile despre Richard, ducele de Gloucester, se vor şterge în curând.

– Sunt o femeie măritată, Sir William! Soţia nepotului dumnea-voastră. Vă rog să nu îmi vorbiţi astfel!

– Plăcerile trupeşti nu sunt un lucru de care să ne ruşinăm, Anne, insistă el, încercând să îi ia mâna într-a lui. Păcat că nu te-am putut învăţa lucruri încă de când erai fecioară, dar acum că

ai avut experiențe cu băieți nepricepuți, mă vei aprecia și mai mult. Te rog, Anne! Spune-mi că vei veni la mine, și nu vei regreta.

Anne nu crezuse că va fi vreodată atât de bucuroasă să vadă chipul aspru și dezaprobator al soacrei sale vitrege, dar apariția lui Margaret Beaufort aduse o întrerupere binecuvântată a tiradei nedorite a lui Sir William. Contesa se încruntă când își văzu goblenul în mâinile lui Anne, iar ea îl puse pe brațul fotoliului și se ridică.

În timp ce o făcu, Sir William o prinse de încheietura mâinii.

– Nu uita cine ți-a trimis pe furiș toate scrisorile de la sora ta, șopti el, respirația fiindu-i fierbinte pe urechea ei. Îmi ești datoare, și intenționez să recuperez ceea ce mi se datorează.

Anne își trase brațul din strânsoarea lui. Cu Eduard Stanley se putea descurca pentru moment, dar nu se așteptase la o reînviere atât de insistentă a atențiilor din partea lui Sir William.

Îi urmă pe membrii familiei Stanley la capelă pentru slujbă, iar apoi, când se așezară la masă, îl observă pe lordul Stanley privind-o când pe ea, când pe fiul său.

– Pot avea încredere că v-ați făcut, amândoi, datoria? întrebă el, tăind o bucată de brânză și punând-o peste pâinea de pe farfuria sa.

– Da, tată, minți ea, aruncându-i o privire amenințătoare soțului ei stânjenit.

– Atunci, nu va mai dura mult până vom avea un moștenitor. Sper să fie un fiu, îi spuse el.

– O, sunt convins că un moștenitor Stanley vom avea, într-un fel sau altul, spuse Sir William.

Anne se înecă cu pâinea și bău grăbită o gură de bere pentru a-și liniști tusea. Contesa de Richmond se încruntă, iar când văzu că nimeni nu era atent, Sir William îi făcu semn cu ochiul, apoi își bătu nepotul pe spate cu palma.

– Poate că ar fi necesară puțină instrucție! râse el în timp ce Anne se întreba dacă Eduard putea deveni mai roșu de atât la față.

– Când vom pleca la castelul Hornby, domnul meu? îl întrebă Anne când putu din nou să vorbească.

– Cred că ar trebui să plecăm în curând, răspunse Eduard, iar Anne se arătă recunoscătoare pentru autoritatea neașteptată din glasul lui. Sunt nerăbdător să îmi inspectez noua casă.

– Mă gândeam că ați putea sta aici pentru încă o vreme, spuse lordul Stanley. Hornby este un loc destul de îndepărtat, știi doar.

– Cred că ar trebui să plecăm în curând, repetă Eduard. N-ar fi prea înțelept să lăsăm castelul nepăzit.

– Cum dorești, spuse tatăl său. Nu cred că vă va face rău, ție și soției tale, să fiți singuri și să vă cunoașteți mai bine. Presupun că nu ai nici o obiecție, făcu el către Anne cu asprime.

– Niciuna, tată. De-abia aștept să îmi revăd pământurile din Hornby, îi spuse ea.

– Dar îmi va părea rău să ne despărțim atât de curând, spuse Sir William. Poate îmi veți permite să vă vizitez? O privi pe Anne, iar ea înțelese prea bine aluzia din vorbele lui.

– Prefer să las această decizie în seama soțului meu, răspunse ea.

Sir William râse zgomotos.

– Vom vedea, spuse el, iar Anne îl observă pe Eduard privindu-și uimit unchiul. Desigur, nu veți sta tot timpul la Hornby, continuă el. Sunt convins că veți fi invitați la Londra, la curte. Zâmbi cu viclenie, iar Anne își dădu seama că era hotărât să o aibă și că avea să îi fie imposibil să îl evite la nesfârșit.

În acea săptămână porniră spre nord. Lordul Stanley le spusese răspicat că nu se putea lipsi de nici o trăsură, dar Anne se bucură să călărească iapa pe care o adusese de la Pontefract. Animalul fusese ultimul cadou din partea lui Richard pentru ea, și, în plus, era docil și supus, iar Anne descoperi că era mai ușor să meargă călare decât să călătorească într-o trăsură. Nu se mai simți atât de rău și, cu toate că o dureau mușchii din pricina exercițiului fizic neobișnuit, se bucură de faptul că stătea în aer liber.

Simți un fior de nerăbdare și de încântare când revăzu vârful turnului octogonal, și, pe măsură ce drumul urca, întreg castelul din piatră cenușie se zări. Ieșiră de pe drumul principal, iar Anne văzu râul licărind pe sub podul peste care trecu călare, străbătând apoi piața, unde standurile erau aglomerate cu oameni care cumpărau sau vindeau produse de la fermele din împrejurimi. Anne simți un zâmbet răsărindu-i pe chip când trecură pe lângă biserică. Porțile greoaie din lemn ale castelului erau larg deschise, iar poarta cu grilaj de fier era ridicată. Doar câteva gărzi îi priviră trecând pe sub arcadă și urcând panta spre curtea interioară. Anne nu mai văzuse niciodată Hornby atât de lipsit de apărare.

Descălecă încordată în curte și privi în jur, căutând chipuri familiare, însă văzu doar străini posomorâți. Nici urmă de Cedric sau de Martha, sau de ceilalți oameni pe care îi cunoștea din copilărie.

– Unde îmi sunt servitorii? întrebă ea, întorcându-se spre Eduard în timp ce el înmână hățurile unui grăjdar și veni lângă ea, ridicând din umeri.

– Tata a trimis oameni de la Lathom să pregătească totul la castel.

Anne îi privi pe străinii care, în cele din urmă, avură bunul-simț să își ferească privirile când ea se uită înspre ei, făcându-i și să execute câteva plecăciuni scurte.

– Sper că totul este curat și bine pregătit, spuse ea, decizând în tăcere că acei oameni aveau să o asculte, chiar dacă purtau simbolul ghearei de vultur pe tunicile lor.

Urcă treptele familiare, amintiri nepoftite legate de Izzie și de Richard bântuindu-i gândurile. Oriunde se întorcea, le vedea fantomele pândind-o, tachinând-o cu absența lor.

Salonul părea curat. Covoarele fuseseră proaspăt periate, draperiile atârnau drepte și focul ardea în șemineu. Anne coborî scările spre bucătărie, unde bucătarii și servitoarele își întrerupseră activitatea când o auziră intrând. Un băiat necunoscut învârtea un porc la proțap pentru cină, iar din clădirile alăturate veneau aromele pâinii proaspăt coapte și ale berii. Încuviință din cap în timp ce străinii o salutară politicos, apoi urcă din nou treptele, oprindu-se să arunce o privire în solar și văzând că era așa cum îl lăsase unchiul James, de parcă el tocmai ar fi ieșit de acolo, urmând să se întoarcă în orice moment.

Anne urcă la etaj. În dormitorul principal, patul era făcut, iar covoarele fuseseră așezate pe podea. Aici dormiseră unchiul și mătușa ei, iar ea nu mai intrase vreodată în această cameră. Patul era împodobit cu draperii de un albastru-închis, iar tapiseriile și covoarele păreau scumpe. Anne nu știa dacă așa fuseseră înainte sau dacă lucrurile acestea sosiseră de la Lathom. Merse la fereastră, care avea un geam destul de gros, și privi în curtea interioară.

– Este o cameră plăcută, spuse Eduard, care o urmase. Traversă încăperea până la o ușă interioară și o deschise, dezvăluind o anexă, mai mică, dar cu un pat și o fereastră îngustă. Pot dormi aici, sugeră el, dacă vei ruga servitorii să aducă așternuturi noi. Ce este acolo sus? întrebă Eduard, ridicând privirea spre scările înguste și spiralate.

– Scările duc în vârful turnului. Acolo se află două camere mici, unde unchiul meu obişnuia să-şi ţină lucrurile de valoare, şi una mai mare, care era folosită pe post de punct de veghe.

Anne îl urmă pe scări şi îl găsi studiind încântat camera mare.

– Este perfectă! exclamă el.

– Pentru ce? întrebă ea.

– Pentru munca mea. Voi cere servitorilor să îmi aducă toate cuferele aici şi apoi le voi despacheta. Eduard tăcu şi îi zâmbi. Era prima oară când Anne îl vedea zâmbind, dezvăluindu-şi dinţii albi, egali şi proeminenţi. A fost surprinsă să vadă că el părea un băiat plăcut şi chiar atrăgător, odată ce îmbufnarea dispărea de pe chipul lui.

– Care este munca ta, domnul meu? întrebă ea, intrigată de pasiunea neaşteptată pe care o dezvăluia acesta. Curiozitatea începuse să pună stăpânire pe ea încă de când părăsiseră Lathom, vrând să ştie ce se afla în cuferele numeroase pe care el le păzea cu atâta atenţie. La început, Anne crezuse că erau pline cu monezi sau alte lucruri de valoare, dar fragilitatea conţinutului lor păruse să fie grija soţului ei, când fuseseră ridicate şi coborâte din căruţe.

– Experimentele mele şi cercetările legate de natura universului... Eduard se opri, ruşinat să vorbească despre asta. Tata nu este de acord cu câteva dintre ideile mele, îi spuse el.

– De aceea ai fost de acord să venim aici, îi spuse ea, înţelegând acum că munca lui, şi nu ea sau castelul, fusese cea care îl făcuse să devină atât de curajos în a insista să nu mai stea la Lathom.

– Nu te vei opune şi nu îi vei scrie tatălui meu, nu-i aşa? întrebă el, îngrijorarea înlocuindu-i zâmbetul.

– Nu, desigur că nu, spuse ea, întinzându-se şi atingându-i braţul. Eduard, haide să încercăm să fim prieteni. Traiul nostru în comun va fi atunci suportabil. El nu se retrase de lângă ea, ci o privi în ochi, părând recunoscător. Niciunul din noi nu a dorit căsătoria asta, spuse Anne, dar haide să profităm cumva de ea, ce spui?

El încuviinţă din cap.

– Mulţumesc, spuse Eduard şi, cu un impuls de afecţiune maternă, pe care o crezuse rezervată doar pentru copiii ei, Anne îşi trecu o mână prin părul lui şi îl sărută pe obraz.

– Nu îţi face griji, spuse ea în timp ce el părea tulburat. Voi rămâne în camera albastră şi nu mă voi amesteca în munca ta.

Servitorii îi aduseră lucrurile, și în timp ce despacheta, ajutată de o tânără din sat, Anne îi auzi pe bărbați înjurând în timp ce manevrau cuferele lui Eduard pe treptele înguste, spre turn.

– Simt că te cunosc, dar nu îmi pot aminti de unde, îi spuse Anne fetei care se prezentase drept Lucy. Se opri cu o pânză în mână și o privi pe fată golind unul dintre cuferele de călătorie, întinzând rochii pe pat și netezind materialele cu mâinile ei, de parcă nu ar fi văzut sau atins niciodată ceva mai frumos.

– Eu îmi amintesc de dumneavoastră, doamnă. Obișnuiam să vin la castel cu mama uneori, dar mereu mi se spunea să stau la bucătărie. Dar Martha îmi dădea întotdeauna ceva bun de mâncare în timp ce așteptam.

Anne o studie pe fată. Probabil că avea vreo cincisprezece ani, gândi ea, ceea ce însemna că era o copilă de vreo opt ani când o văzuse ultima oară. Avea ochii negri, un chip de spiriduș și o siluetă grațioasă, care tocmai înflorea într-o femeie frumoasă.

– Ești fiica femeii-vraci! spuse Anne, remarcând brusc asemănarea.

– Da, mama mea este doamna Payne, spuse ea.

– Mi-o amintesc foarte bine pe mama ta, îi spuse Anne. Mi-a adus ierburi și poțiuni când eram bolnavă și a fost foarte amabilă cu mine. Mai locuiește în satul Hornby?

– Da, doamnă. Și încă mai prepară poțiuni pentru durerile oamenilor și ajută la nașteri.

– Mi-aș fi dorit să o am lângă mine când mi s-au născut copiii, deși moașa care m-a asistat a fost foarte amabilă și blândă.

– Aveți copii, doamnă?

– Da, spuse Anne melancolică, gândindu-se la John și la Katherine și dorindu-și să știe cum se simțeau și ce făceau.

– Au murit? întrebă fata, privind-o curioasă.

– Nu, locuiesc cu tatăl lor. Nu i-am putut aduce aici. Anne văzu expresia confuză a fetei. Nu contează. Haide să terminăm cu rochiile astea, spuse ea brusc, ridicând-o pe cea verde, care îi plăcuse atât de mult lui Richard, și întrebându-se dacă ar mai putea-o purta vreodată.

– Ai pomenit de Martha, spuse Anne după o vreme. Știi ce s-a întâmplat cu ea și cu Cedric?

– Da, doamnă. Locuiesc în sat acum.

– Cunoști locul?

– Da, doamnă, vă pot conduce acolo, dacă doriți.
– Da, spuse Anne, te rog. Mi-ar plăcea să îi revăd.

Lui Anne i se păru ciudat să își poată pune mantia și încălța pantofii și să iasă pur și simplu din castelul Hornby. Tânărul ei soț nu manifesta prea mult interes față de ceea ce făcea ea și, în afară de orele mesei, nu îl vedea prea des. Eduard își petrecea tot timpul în camera din turn, lucrând adesea până târziu în noapte, făcând ceva despre care ea nu avea habar, dar, așa cum promisese, Anne nu se amestecă în treburile sale și nici nu îl întrebă despre ele. Era pur și simplu recunoscătoare pentru faptul că el avea cu ce să își ocupe timpul.

Porni cu Lucy prin piață, apoi pe o alee îngustă, spre o colibă din piatră, cu un acoperiș din paie. Chiar dacă nu ar fi avut un ghid, Anne gândi că mirosul familiar al mâncării Marthei ar fi condus-o oricum într-acolo.

– Lady Anne! Martha îi ieși grăbită în întâmpinare. Făcu o plecăciune, apoi entuziasmul o copleși și o sărută pe Anne pe obraji. Îmi cer iertare! se scuză ea pentru îndrăzneală. Dar mă bucur atât de mult să vă văd bine, sănătoasă. În ziua în care ați plecat cu omul acela îngrozitor, n-am știut ce se va alege de dumneavoastră! M-am rugat în fiecare noapte să fiți bine!

– Atunci, îți sunt recunoscătoare pentru rugăciuni. Și iată-mă aici, bine, sănătoasă, spuse Anne în timp ce bătrâna îi ținea mâna într-a ei.

– Nu vreți să intrați în casă, doamnă? Am copt prăjiturile mele cu miere pentru dumneavoastră.

– Le simt aroma și nimic nu mă va face să plec de aici fără să le gust, spuse Anne, simțind, pentru prima oară de când se întorsese, că ajunsese într-adevăr acasă.

– Dar ce s-a întâmplat cu tine și Cedric? o întrebă pe Martha în timp ce femeia se agita pe lângă ea. De ce ați plecat de la castel?

Martha se opri cu o pânză în mână, în timp ce aranja prăjiturile pe un platou.

– Nu a fost alegerea noastră, doamnă, îi spuse femeia. Au venit oamenii lordului Stanley și ne-au spus că trebuie să plecăm. Au spus că servitorii lui vor avea grijă de castel de acum înainte și că nu mai suntem doriți acolo.

– Și cum vă descurcați? întrebă Anne, știind că Cedric nu era în stare să lucreze pământul.

– Avem câteva lanuri și răsaduri de legume, iar eu cresc câteva găște. Îmi vând produsele de patiserie la piață și ne descurcăm binișor, spuse femeia, punând prăjiturile calde și un urcior cu bere pe măsuța bine curățată. Anne mușcă dintr-o prăjitură, iar amintirile copilăriei îi copleșiră gândurile – zile însorite și zile de iarnă în bucătărie, mâncând prăjituri direct din cuptor și privindu-le pe bucătărese gătind și ascultându-le bârfele, când ar fi trebuit să fie în camera ei, să coasă sau să citească.

– Dacă vă este greu, nu ezitați să apelați la mine, spuse ea când termină prăjitura. Mă voi asigura să nu îndurați frigul sau foamea, când va veni iarna. Promite-mi că nu vei fi mândră și îmi vei cere ceea ce ai nevoie.

– Vă sunt recunoscătoare, doamnă, spuse Martha. Foarte recunoscătoare, adăugă ea, împingând platoul cu prăjituri spre Anne.

După încheierea vizitei, Anne se întoarse la castel cu Lucy, oprindu-se pentru a privi râul și ciorile din copaci, inspirând adânc aerul familiar. Ar fi putut fi fericită dacă ar fi avut copiii cu ea, gândi Anne. Și pe Richard; deși ar fi fost fericită oriunde cu ei.

Pe măsură ce se apropie de salon, auzi muzică răsunând din solar. Încă purta mantia când merse spre ușa deschisă, bucurându-se de melodia care se auzea din încăpere și, în timp ce asculta, un glas începu să cânte. Oprindu-se în prag, îl văzu pe Eduard, cu părul scăldat de soarele amiezii. Stătea cu spatele la ea, cântând la un clavicord. Deodată, devenind conștient că este privit, tânărul se opri și se întoarse către ea.

– Te rog, continuă, îi spuse Anne. Este minunat. Și, fără să spună vreun cuvânt, Eduard continuă să cânte, iar muzica umplu din nou încăperea în timp ce Anne se așeză pe un scaun și ascultă.

– A venit o scrisoare pentru tine, spuse el când termină melodia. I-o înmână, iar când Anne recunoscu scrisul surorii sale, se scuză și merse în camera ei să o citească. Izzie îi spunea că ea și John erau la Melling, și întreba dacă era posibil ca Anne să o viziteze. Anne îi răspunse imediat, scriindu-i surorii ei că avea să sosească în ziua următoare.

Conacul fortificat de la Melling era lângă biserică, deloc departe de zidurile înalte care înconjurau mănăstirea. Era împrejmuit de un șanț secat, iar ierburile creșteau dese pe sub podul basculant, pe care Anne îl traversă însoțită de Lucy. În timp ce un grăjdar îi ținu iapa pentru a descăleca, Anne o văzu pe Izzie alergând în

întâmpinarea ei, şi, după ce coborî din şa, o îmbrăţişă, ambele vărsând lacrimi de bucurie.

– Am crezut că ziua asta nu va mai veni niciodată, plânse Izzie. Mi-a fost foarte dor de tine.

– Şi mie de tine. Lasă-mă să te privesc! Anne făcu un pas în spate şi o studie. Izzie devenise femeie de când o văzuse ultima oară. Silueta i se împlinise puţin, dar chipul şi ochii de un căprui-închis îi erau neschimbaţi. Unde sunt copiii tăi? o întrebă ea.

– Înăuntru. Haide să îi cunoşti.

Izzie o luă de mână şi o conduse în casă, unde Anne văzu o doică ţinând un bebeluş pe un braţ şi o fetiţă de mână. Chipul copilei i se părea dureros de familiar. Era doar cu puţin mai mică decât Katherine, iar Anne îşi dori să o ridice în braţe şi să o strângă la piept. Dar când întinse mâinile, micuţa făcu un pas înapoi şi îşi ascunse chipul în faldurile rochiei doicii.

– Jane, ea este mătuşa ta, spuse Izzie. Iar ea este micuţa Anne.

Anne luă bebeluşul, bucurându-se de senzaţia trupului cald şi greu din braţele ei, sărutându-i capul mic şi blond.

– Probabil că îţi este foarte dor de copiii tăi, spuse Izzie, privind-o. Nu aş putea suporta să fiu despărţită de ai mei.

– Durerea mă bântuie în fiecare oră din zi şi din noapte, spuse Anne, legănând bebeluşul care scâncea în braţele ei. Mă simt ca şi cum ar fi fost sfâşiată o parte din mine, iar acea rană nu se va vindeca niciodată.

– O, Nan, ce dezastru ai făcut din viaţa ta, îi spuse Izzie, punându-şi braţul în jurul ei. Ai fi putut fi fericită, ca mine, dacă ai fi avut răbdare şi l-ai fi aşteptat pe Eduard.

Anne puse copilul înapoi în braţele doicii.

– Am fost fericită, spuse ea, până au venit cei din familia Stanley. Nu te aştepta să vorbesc frumos despre ei. Nu o voi face niciodată!

– Nu te certa cu mine, o rugă Izzie. Nu este vina mea. Îi făcu semn doicii să plece. Vino în solar să vorbim, să nu fim supărate una pe cealaltă.

O conduse pe Anne la etaj, într-o cameră mică din spatele casei, care dădea într-o grădină înconjurată de ziduri, unde creşteau lavandă şi cimbru; aromele lor intrară printr-o fereastră deschisă, purtate de briza verii. Anne rămase tăcută. Se simţea furioasă atât pe sine, cât şi pe sora ei. Nu voia să se certe cu Izzie, dar dezaprobarea ei continuă, rostită şi nerostită, faţă de Richard o durea mai mult decât îşi putea explica.

– Vino, ia loc și spune-mi cum stau lucrurile la Hornby, spuse Izzie, bătând ușor cu palma perna de pe pervazul ferestrei.

– Toți foștii servitori au fost izgoniți și înlocuiți cu servitorii lui Stanley, îi spuse Anne. Cedric și Martha locuiesc într-o colibă micuță în sat, iar marea majoritate a plecat să caute de muncă în altă parte.

– Doar nu sunt toți servitorii de la Lathom?

– Nu. Am o servitoare din sat. Lucy Payne, fiica femeii-vraci. M-a însoțit astăzi. Dar bucătăresele și restul slujnicelor de la bucătărie sunt toate niște străine. Pare atât de ciudat. Când mă uit pe fereastră sau merg prin castel, mă tot aștept să vă văd pe tine sau pe unchiul James.

– Soțul tău se poartă frumos cu tine?

– Eduard își petrece timpul în camera din turn, făcând experimente. Este filozof. Uneori cântă. Este și un muzician talentat, spuse ea. Cred că, în timp, vom ajunge să fim prieteni.

– Veți deveni mai apropiați când îi vei dărui copii, spuse Izzie. Anne căscă ochii, privindu-și sora.

– Asta nu se va întâmpla niciodată. Căsătoria noastră nu a fost... Anne tăcu, întrebându-se brusc dacă putea avea încredere în propria soră. Izzie devenise parte din familia Stanley, iar ea nu era convinsă că îi mai putea vorbi la fel de deschis și de sincer ca înainte.

– Nu a fost consumată? întrebă Izzie, ridicând din sprâncenele elegant arcuite.

– Nu. Soțul meu nu pare dispus să... Înțelegând greșit, Izzie își puse mâna peste a ei.

– Fii răbdătoare, Nan. Este încă foarte tânăr. Cu puțină încurajare, sunt convinsă că va veni la tine. Anne scutură din cap și se ridică, traversând încăperea și privind una dintre tapiseriile care acopereau pereții. Nu îți irosi restul vieții dorindu-ți lucruri pe care nu le poți avea, spuse Izzie, care veni apoi lângă Anne și îi puse ceva în mână. Unchiul James a lăsat asta pentru tine. Nu știa dacă va fi primit la Hornby.

Anne recunoscu de îndată scrisul lui Richard, dar înainte să citească scrisoarea lui, deschise cele două pergamente pe care John și Katherine își scriseseră numele. Scrisul lui John era ferm și bine format, iar băiatul adăugase scrisorii un mic desen cu el însuși pe poneiul său, cu un uliu pe mână. Sub cele câteva rânduri tremurânde ale sale, Kate desenase câțiva oameni. Anne recunoscu

încercările ei de a-i desena pe Richard şi John, dar mai erau încă două persoane desenate; una probabil că era ducesa, iar cealaltă, contesa de Warwick, care locuia la Middleham, de asemenea. Aceasta era familia fiicei ei acum. Cu ochii în lacrimi, Anne îi mulţumi surorii ei şi puse scrisorile deoparte, până mai târziu, când avea să le poată citi în intimitate.

Capitolul 10

Decembrie 1477–martie 1478

Anne şi Eduard au fost chemaţi la curte de Crăciun. Anne nu voia să meargă, dar mesajul venit din partea lordului Stanley spunea clar că nu dorea să audă nici o scuză, iar tânărul Eduard se supuse dorinţei tatălui său. Cuferele şi lăzile au fost umplute, caii aduşi, iar Anne se pregăti fără tragere de inimă pentru lunga şi obositoarea călătorie pe o vreme cât se poate de rece. Iar când aveau să ajungă la destinaţie, ştia că gazdele se vor aştepta ca ea să împartă dormitorul cu soţul ei, în timp ce la curte se va afla şi Richard, cu Anne Neville.

Trecură aproape două săptămâni de zile geroase şi nopţi şi mai friguroase pentru a ajunge la casa Stanley din Londra. Odată sosiţi acolo, în ciuda camerelor numeroase şi spaţioase, Anne şi Eduard primiră una mică, fără antecameră.

– Voi dormi pe podea, se oferi Eduard în prima noapte, după ce servitorii plecaseră. Anne îl privi cum tremura şi era palid din cauza frigului iernii.

– Putem împărţi patul. Este destul de încăpător, spuse ea, ştiind că nu va exista nici o tentaţie pentru niciunul din ei, poate doar pentru a căuta căldura reciprocă. El îi zâmbi recunoscător.

– Mulţumesc, spuse Eduard. Şi nu vei pomeni tatălui meu – sau mamei mele vitrege – nimic despre munca şi investigaţiile mele?

– Suntem soţ şi soţie, răspunse Anne. Nu au nici un motiv să ne ştie secretele.

Zâmbi când văzu expresia uşurată de pe chipul tânărului.

– Ţi-ai făcut griji că mi-am uitat promisiunea? întrebă ea. El încuviinţă din cap, iar Anne a fost tentată să se întindă spre el

şi să îl mângâie pe obraz. Nu le voi spune nimic despre munca ta, îl asigură ea.

– Ei nu ar înţelege, spuse Eduard.

– Poate că nu. Dar nici eu nu ştiu prea multe despre ceea ce faci, aşa că nu aş avea cu ce să te dau de gol, răspunse Anne, deşi ardea de curiozitate să ştie ce îl ţinea atât de ocupat zi de zi, cu legăturile de ierburi şi rădăcini pe care Lucy le lua de la mama ei şi i le ducea în turn.

– Practic alchimia, îi mărturisi el. Dar mă tem că mama mea vitregă nu va fi de acord cu aşa ceva, întrucât crede că este vrăjitorie, şi ea are o influenţă foarte puternică asupra tatei.

– Încerci să faci aur? întrebă Anne, gândindu-se că familia Stanley avea deja mai mult decât suficient.

– Nu, caut secretul vieţii veşnice, mărturisi el. Anne îi studie expresia şi văzu că era sincer. Auzise că acest lucru ar putea fi posibil, dar prefera să se bazeze pe puterea rugăciunilor ei pentru salvarea propriului suflet etern.

– De ce ar vrea cineva să trăiască pentru totdeauna pe pământul ăsta, când ne aşteaptă atât de multe binecuvântări în rai? îl întrebă ea, sincer confuză.

– Viaţa omului este precum un ceas, îi spuse el, observându-i interesul, şi începu să vorbească mai liber. Începe cu un ciclu întreg şi ticăie treptat înapoi, până se scurge tot timpul. După aceea nu mai există nimic.

Anne se holbă la el, neştiind cum să răspundă unei asemenea blasfemii.

– Dar cum rămâne cu Dumnezeu, cu raiul, cu viaţa eternă? şopti ea în cele din urmă, venindu-i greu să creadă ceea ce îl auzise spunând.

– Eu nu cred în existenţa acestor lucruri, spuse Eduard.

Anne continuă să se holbeze la el în tăcere, neputând să înţeleagă ceea ce tocmai auzise. Apoi fu cuprinsă de teamă.

– Eduard, spuse ea, întinzându-se spre mâna lui rece, nu trebuie să spui asemenea lucruri.

Apoi îşi retrase mâna şi răsuci inelul pe care Richard i-l dăruise; inelul care conţinea fragmentul din crucea pe care Iisus murise pentru păcatele lor.

– Trebuie să te rogi pentru iertare, îl îndemnă ea. Dar, pe măsură ce vorbea, Anne observă cum chipul lui, care pentru o clipă devenise deschis şi încrezător, se închise din nou, iar Eduard

se îndepărtă de lângă ea. Lui Anne îi părea rău că răspunsul ei fusese atât de aspru, dar era șocată și se temea pentru sufletul lui. Mă voi ruga eu pentru tine, se oferi ea.

– Știam că nu vei înțelege, mormăi el mergând spre pat și întinzându-se pe marginea lui, cu spatele la ea. Întristată, Anne stinse lumânările și se întinse lângă el. Amândoi rămaseră nemișcați și tăcuți întreaga noapte, încercând să nu se atingă unul pe celălalt.

Lordul Stanley nu era deloc interesat de treburile fiului său. Singurul subiect discutat la masă a fost legat de ducele de Clarence. Încă era întemnițat în Turn, iar când Parlamentul avea să se reîntrunească în ianuarie, urma să audă acuzațiile de trădare împotriva lui și să decidă dacă era vinovat sau nu.

– Faptele vorbesc de la sine, spuse lordul Stanley. Este vinovat și sunt convins că Parlamentul va decide în favoarea regelui.

– Și ce se va întâmpla atunci? întrebă George Stanley, fiul lui cel mare. Doar nu cumva regele va cere ca propriul frate să fie executat?

– Pare decis să o facă. Deși oamenii spun că Gloucester îl imploră în fiecare zi pe rege să îi cruțe viața fratelui său.

– Asta mă surprinde, având în vedere disputele lor din trecut.

– Ducele de Gloucester este un bărbat tolerant, spuse contesa de Richmond. Acesta va fi blestemul lui.

Anne o privi pe femeie tăindu-și pâinea în bucăți mici și mâncându-le una câte una.

– Cum poate toleranța să fie un lucru rău? întrebă ea. Contesa se încruntă.

– Trădarea se pedepsește cu moartea. Nu pot exista excepții. Nici măcar pentru un frate de-al regelui. Odată ce permiți ca legea să fie diferită pentru cineva, atunci legea și ordinea vor decădea în totalitate. În plus, Parlamentul este cel care va decide, nu regele, astfel că rugămințile lui Gloucester sunt oricum inutile.

– Bine spus, doamna mea, o aprobă lordul Stanley. Parlamentul este cel care va hotărî, și va fi găsit vinovat.

– Și pedeapsa lui? întrebă George Stanley. Înalta trădare se pedepsește prin spânzurătoare, înecare sau decapitare. Anne simți cum i se face rău la gândul că oricare din acele lucruri i se puteau întâmpla unui om, darămite unui duce cu sânge regal.

– Atunci, ar face bine să se roage din răsputeri pentru sufletul lui nemuritor, spuse contesa, iar Anne întâlni privirea soțului ei, amintindu-și cuvintele lui.

– Ah! strigă lordul Stanley, auzind zgomot de copite afară. A sosit şi fratele de la Chirk, în sfârşit!

Silueta masivă a lui Sir William blocă uşa, îmbrăcat în hainele de călătorie şi privind oaspeţii. Când o zări, zâmbi într-un mod satisfăcut, apoi îşi desfăcu mantia, ca şi cum s-ar fi hotărât să rămână.

– Spală-te pe mâini şi vino să mănânci înainte să se răcească mâncarea, spuse lordul Stanley, trimiţând servitorii după ligheane cu apă caldă. Apoi poţi merge în camera ta. Adu-ţi doamna în casă. Uite cum tremură de frig.

Anne privi cum Sir William se întoarse spre silueta micuţă şi temătoare, care probabil că era soţia lui, Elizabeth Hopton.

– Nu tremura ca o frunză, femeie! îi spuse el. Vino înăuntru! Lady Elizabeth veni spre masă. Cu ochii ei mari ce păreau uriaşi pe un chip atât de palid, îşi privea în continuare soţul pentru a-i cere aprobarea înainte de a face un pas. Lui Anne îi păru rău pentru ea.

Sir William se aşeză pe un scaun lângă Anne şi îşi frecă mâinile, parcă pentru a şi le încălzi.

– Mă bucur că aţi bătut drumul ăsta lung tocmai din sălbaticul Lancashire de nord, spuse el. Mă temeam că nu veţi veni.

– Am venit la porunca domnului şi soţului meu, răspunse ea. Sir William îi aruncă o privire nepotului său.

– Dacă îţi face plăcere să spui aşa... zise el, apoi îşi atacă mâncarea cu cuţitul pe care îl scoase de la cingătoare.

Anne încercă din răsputeri să evite să rămână singură cu el. Casa era aglomerată, iar de obicei reuşea să fie în compania soţului sau a surorii ei.

– Pentru numele lui Dumnezeu, nu mă lăsa singură cu Sir William, îi şopti Anne lui Izzie, când sora ei se ridică şi dădu să plece de lângă fereastra din solar, care dădea spre râu.

– Nu fi prostuţă! Ce rău poate să îţi facă? şopti Izzie. Doica vrea să merg la micuţa Anne. Vei fi în siguranţă.

Sir William îşi dezlipi privirea de pe cartea lui în timp ce Izzie ieşea din încăpere, apoi o puse pe cufărul de lângă el.

– Unde este soţia dumitale? îl întrebă Anne.

– În dormitorul nostru. Vremea geroasă îi face rău. De fapt, se vaită pe orice vreme, iar răceala este starea ei constantă. Spre deosebire de tine, dragă Anne. Tu înfloreşti chiar şi pe timp de iarnă.

– Ce absurdități rostiți, domnule! spuse Anne, observând îngrozită că el venea să se așeze lângă ea.

– Sir William, vă rog să mă scuzați, continuă Anne. Dar brațul lui greoi căzu pe umerii ei, iar degetele i se încleștară pe braț.

– Nu pleca, spuse el. Sunt câteva lucruri despre care trebuie să vorbim.

– Eu nu am nimic să vă spun, Sir William.

– Ei, haide, Anne, nu te mai juca. Știu ce îți dorești. O femeie ca tine, despărțită de ibovnicul ei și irosită pe un băiat pe post de soț...

– Nu! îi spuse ea, încercând să se elibereze din strânsoarea lui și auzindu-și glasul pițigăiat de panică în timp ce mâna lui îi cuprinse sânul.

– Cât de mult îmi doresc să îți simt trupul gol, îi șopti el la ureche. Nu mă tachina, Anne.

Ea simți cum lacrimile îi umplu ochii și le opri, încercând să își păstreze demnitatea.

– Trebuie să mă lăsați să plec! spuse ea cu toată autoritatea de care era în stare.

– Nu, spuse el, strângându-i sânul până când începu să o doară. Vei fi a mea. Îmi datorezi o favoare!

Anne îi strânse mâna, înfigându-și unghiile în pielea lui în încercarea de a se elibera, dar cu cât se zbătea mai mult, cu atât strânsoarea lui devenea mai fermă, iar Anne începu să creadă că bărbatul avea să o siluiască acolo.

– Unchiule William! Brusc fu eliberată și se ridică grăbită de pe scaun, tremurând. Eduard îi privea când pe unul, când pe altul, dar Anne nu putea vorbi pentru a găsi vreo explicație.

– Ar trebui să îți controlezi soția. Mă implora să mă culc cu ea, ca o târfă ce este, spuse Sir William înainte să iasă grăbit din încăpere. Anne se așeză din nou, tremurând.

– Anne? spuse soțul ei.

– Te rog să nu îl crezi, reuși ea să spună în cele din urmă. El este cel care m-a atacat. Simți o mână caldă pe spate și ridică privirea spre chipul înțelegător al lui Eduard.

– Îmi pare rău, spuse el. Mă voi asigura că nu vei mai rămâne singură cu el de acum înainte.

– Mulțumesc, răspunse ea printre lacrimi de recunoștință, dându-și seama că băiatul era mai ager decât crezuse ea.

Eduard se ţinu de cuvânt şi rămase mereu lângă ea pe măsură ce sărbătoarea Crăciunului se apropia. Nu fusese niciodată prea ataşat de tatăl sau de fratele său, îi spuse el, şi simţea lipsa mamei sale. Anne îşi aminti cum fugea la lady Stanley de fiecare dată când venea acasă şi cum ea se simţise exclusă. Dar acum când ea însăşi era mamă, înţelegea legătura aceea strânsă. Îi era dor de John şi de Katherine; lui Eduard îi era dor de mama lui; şi începură să găsească alinare unul în celălalt.

Anne află că şi contesa de Richmond avea un fiu. Crezuse că femeia, care trăise ca o călugăriţă, nu avea copii, până când vorbi despre preaiubitul ei Henric, care trăia în exil. Nerăbdătoare să ştie mai multe, Anne află de la Izzie că femeia fusese căsătorită de la vârsta de doisprezece ani cu Edmund Tudor, conte de Richmond, fratele vitreg al răposatului rege, Henric, şi că ea era de părere că fiul ei era adevăratul moştenitor la tron.

– Edmund Tudor nu a fost un copil legitim, aşa că revendicarea ei nu este validă, spuse Eduard în timp ce vorbeau mai târziu în camera lor. Anne îl ascultă cu interes, întotdeauna surprinsă de cât de multe lucruri aflase tăcutul ei soţ doar ascultându-i pe cei din jurul lui.

– Mama lui a fost Ecaterina de Valois, dar tatăl lui era Owen Tudor, un bărbat din neamul ei – şi, după cum ştii, aceşti copii sunt consideraţi bastarzi.

– Da, spuse Anne, gândindu-se la John şi la Katherine. Eduard, te îngrijorează faptul că nu îţi pot oferi un moştenitor? îl întrebă ea.

El ridică din umeri.

– Sunt fericit cu munca mea, spuse Eduard, dar în timp ce Anne îl privea pregătindu-se de culcare pe partea lui de pat, se întrebă pentru cât timp avea să îl mai ţină munca mulţumit. Dăduse dovadă de mult mai multă maturitate în timpul acestei vizite de Crăciun decât îl crezuse capabil şi observă că băiatul îşi lăsa copilăria în urmă şi devenea un bărbat în toată firea.

În ajunul Crăciunului, Anne se spălă în apă parfumată şi se îmbrăcă cu rochia verde care îi plăcea lui Richard. Îşi puse broşa pe care el i-o dăruise tot cu ocazia unui Crăciun, înainte de naşterea lui John, şi purta inelul din argint pe mâna dreaptă. Apoi, cu părul pieptănat şi prins în plase aurii, cu pantofi eleganţi în picioare, în ciuda aerului rece, şi purtând mantia cu tiv îmblănit peste umeri, se alătură soţului ei şi restului familiei, pentru

a călători în noua lor trăsură către castelul Windsor, unde aveau să participe la banchet.

Simțea fluturi în stomac în timp ce treceau printre case, pe sub cerul luminat de stele, iar când ajunseră la castel, Anne putea auzi muzica menestrelilor și oameni vorbind și râzând pe măsură ce se adunau în grandiosul salon. Cu mâna pe brațul lui Eduard, se alăturară mulțimii, ea privind tapiseriile elegante și pereții înalți, împodobiți cu ornamente de toate felurile. Mesele erau acoperite cu fețe albe, iar solnițe sofisticate marcau rangul unde trebuiau să se așeze oaspeții. Eduard asculta cu interes menestrelii.

– Nu sunt atât de talentați ca tine, șopti ea, ridicându-se pe vârful picioarelor pentru a ajunge la urechea lui. Eduard îi zâmbi.

– Mă mănâncă palmele să le iau instrumentele și să le demontrez cum ar trebui să le folosească, recunoscu el. Haide să ne găsim locurile, spuse Eduard în timp ce un servitor din suita regelui le făcu semn să înainteze. Și să sperăm că nu va mai dura mult până vor servi mâncarea. Stomacul meu se vaită de foame.

– Dă vina pe tatăl tău că a anulat cina, spuse Anne.

– El și contesa sunt de părere că merită să își păstreze apetitul, dar Crăciunul este o sărbătoare a festinurilor, nu a penitenței și postului, mormăi Eduard.

Au fost așezați mult mai în capătul salonului decât și-ar fi dorit Anne. Masa regală se afla prea departe pentru ca ea să vadă clar când regele și familia sa își făcură apariția, iar în timpul mesei, ochii îi tot fugeau spre podiumul regal.

– Este și el aici, spuse Eduard în cele din urmă, cu un amestec de amuzament și exasperare în glas. Acum poți să mănânci liniștită?

Într-un final, platourile cu deserturi, fructe trase în marțipan și tarte asezonate au fost luate și servitorii se grăbiră să strângă mesele. Oamenii se împrăștiară spre băncile de pe marginea salonului sau se împărțiră în mici grupuri, conversând cu prietenii lor.

– Eu mă voi așeza, îi spuse Anne soțului ei, arătând spre o bancă dintr-un alcov retras și liniștit. Poți merge să dansezi, îl îndemnă ea când muzicanții schimbară ritmul într-unul mai vioi.

– Nu te simți bine? o întrebă Eduard, oferindu-i brațul său pentru a o conduce să se așeze.

– Ba da, îl asigură ea. Sunt bine, doar că nu am starea necesară să dansez, zise Anne. Dar nu mă lăsa să îți stric seara. Sunt multe tinere drăguțe aici, cărora le-ar plăcea să te aibă drept partener,

îl îndemnă din nou, împingându-l uşor înainte în timp ce ea se aşeza să privească.

Dansatorii se aliniară şi începură să plutească prin salon. Piciorul lui Anne se mişca în ritmul muzicii, în timp ce îi privea trecând pe lângă ea; ochii ei studiau fiecare persoană în parte, căutând una singură.

– Deci aici te-ai ascuns. Anne tresări când William Stanley se aşeză lângă ea. Mă aşteptai pe mine, iubito? întrebă el. Sau sperai să ai întâlnire cu altcineva?

Anne se mută cu un loc mai departe de el când bărbatul se aplecă spre ea, respiraţia lui fierbinte mirosind a vin. Sir William râse şi veni din nou lângă ea.

– Ăsta este un sport nou!

– Lăsaţi-mă în pace! îi spuse Anne, ştiind că el nu o va asculta, ci va profita de ocazie pentru a o hărţui. Unde este soţia dumitale?

– S-a întors la casa Stanley, alungată de o durere de cap. Aşa că sunt în întregime al tău, acum că soţul te-a părăsit pentru frumuşelele de pe ringul de dans.

Anne se ridică pentru a scăpa de Sir William. În timp ce se întoarcea să plece, se lovi de cineva care venea spre ea.

– Îmi cer iertare... începu ea cu privirea ţintuită în jos şi păşi în lateral, înainte să îşi dea seama că era Richard. Ochii lui erau aspri, iar cei doi bărbaţi se priviră încruntaţi unul pe celălalt pentru o clipă, apoi Sir William plecă.

– Nu vorbeam cu el de bunăvoie, spuse Anne brusc, disperată că Richard ar putea crede că îl încuraja pe acel bărbat odios. Nu vreau să fiu în preajma lui. Mă hărţuieşte în permanenţă.

– Unde este soţul tău? întrebă Richard cu răceală în glas.

– Dansează.

– Iar tu nu vrei să i te alături?

– Eu:.. preferam să stau şi să privesc. Nu voiam să... Anne ezită.

– Nu voiai să ce? întrebă el.

– Nu voiam să ajung să dau ochii cu tine în timpul dansului, recunoscu ea, întorcându-se la scaunul ei. Richard o urmă şi se aşeză lângă ea, dar, spre deosebire de Sir William, el nu încercă să o atingă, deşi ea nu se mişcă de lângă el.

– John şi Katherine sunt bine? întrebă Anne după o clipă.

– Sunt foarte bine. Ai primit scrisorile?

– Da. Mulțumesc. Anne tăcu. Sunt aici cu tine? întrebă ea în cele din urmă, sperând că îi adusese la Londra și că ar putea avea șansa de a-i vedea.

– Nu. Au rămas la Middleham; la fel și Eduard. Călătoria ar fi fost prea lungă pentru el, îi explică Richard.

Anne încuviință din cap.

– Mi-e dor să îi văd, îi spuse ea.

– Poate în vară, când te vei întoarce la Hornby, putem aranja ceva.

– Crezi că am putea? Îl privi în ochi, dar dorința i se stinse când îi văzu expresia. Ce s-a întâmplat? Ceva te neliniștește, spuse Anne, văzându-i chipul trist. Este vorba despre fratele tău? întrebă ea, amintindu-și cuvintele lordului Stanley despre ducele de Clarence.

– Nu pot vorbi despre asta. L-am implorat pe rege, dar nu vrea să mă asculte. S-a decis – sau, mai degrabă, aș putea spune că cineva a decis pentru el. Îi privi încruntat pe dansatorii care treceau pe lângă ei, iar lui Anne i se păru că Richard îi ura pe toți cei care îl înconjurau pe rege. Își puse mâna pe a lui pentru a-l consola.

– Nu mai poți face nimic altceva? întrebă ea. Dar înainte ca el să poată răspunde, o femeie suplă, într-o rochie albastră, se apropie de ei.

– Richard? spuse ea, iar el își retrase mâna și se ridică în picioare.

– Doamna mea, aceasta este Anne Harrington... Anne Stanley, se corectă el în timp ce Anne se ridică în picioare și făcu o plecăciune, neputând să își ia ochii de la fata drăguță, cu chip oval și ochi albaștri și limpezi. Aceasta este soția mea, spuse Richard, ducesa de Gloucester.

Se priviră una pe cealaltă, iar muzica și dansatorii părură să dispară din jurul lor.

– Soțul meu mi-a vorbit foarte frumos despre dumneata, spuse Anne Neville după un moment. Mă bucur să te cunosc, în sfârșit.

– Și eu pe dumneavoastră, Alteță, spuse Anne, surprinsă de vorbele prietenoase ale acestei femei, despre care crezuse că o urăște.

– Îmi pare rău că fiul și fiica dumneata nu sunt cu noi. Probabil că îți este dor de ei, spuse ea. Dar sunt foarte bine îngrijiți și am prins drag de ei. Sunt copii buni.

– Mă bucur să aud că se poartă cuviincios. Și fiul dumneavoastră? întrebă Anne. Ducele mi-a spus că s-a simțit rău?

– A suferit de amețeli în ultima vreme și ne-am gândit că drumul ar fi prea epuizant pentru el, așa încât am decis că este mai

bine ca toți copiii să rămână acasă împreună. Anne dădu aprobator din cap. Richard, spuse ducesa punându-și mâna pe brațul lui, te cheamă regele.

– Trebuie să plec, îi spuse el lui Anne. Ea încuviință și făcu o plecăciune înaintea lor, apoi îi privi îndepărtându-se. Merse tristă lângă perete și începu să rupă frunzele unei ghirlande care atârna acolo, întrebându-se dacă se va putea obișnui cu viața pe care și-o alesese. În cele din urmă, soțul ei veni să o caute. Era roșu la față și asudat de la dans, iar Anne se forță să afișeze un zâmbet, fără să îi spună vreun cuvânt despre întâlnirile cu unchiul lui sau cu soții Gloucester.

Robert Harrington își îndoi brațul drept în noua armură care fusese special croită pentru el. Părea fragilă și subțire, dar fierarul îl asigurase că suprafața ei curbată avea să respingă lovitura oricărei lănci. Robert spera ca bărbatul să aibă dreptate. Armura nu fusese ieftină și, cu toate că simbria primită de la ducele de Gloucester era generoasă, plata nu fusese nici pe departe demnă de neglijat. Deși lui Diccon nu îi plăcuse niciodată prea mult să participe la turniruri, se aștepta ca toți cavalerii din suita lui să se descurce bine, iar Robert știa că ducele se aștepta la un rezultat bun din partea lui, la acel turneu care fusese organizat pentru a sărbători căsătoria celui de-al doilea fiu al regelui.

– Cine ar putea să lupte mai bine decât tine sub blazonul mistrețului alb? îl întrebase el zâmbind. Acum este șansa ta să dovedești ceea ce poți și să îmi arăți că ești cu adevărat înzestrat cu acele abilități care aproape că te-au ajutat să mă bați la Middleham.

Robert fusese pe punctul de a-i reaminti că niciodată nu primise o bătaie de la nimeni și că atât fratele său, regele, cât și contele de Warwick s-ar fi ocupat serios de oricine ar fi îndrăznit să o facă, dar își ținu gura și îl aprobă. Cu Diccon nu puteai ști niciodată când glumea. Ducele avea abilitatea de a rămâne serios, și nici măcar cei care îl cunoșteau bine nu își puteau da seama când glumea cu adevărat. Problema apărea atunci când el vorbea serios și o replică îndrăzneață îi dezlănțuia furia.

Robert încălecă pe calul care purta un cioltar cu roșu și albastru și se așeză în șa. Își ajustă greutatea scutului pe braț, iar după ce lăsă în jos vizorul coifului său, se aplecă să ia lancea de la paj. Ce ghinion, gândi el, că primul lui adversar era Anthony, conte de Rivers. Nu doar că era fratele reginei și tutorele prințului de Wales

la castelul Ludlow, dar era și renumit pentru priceperea de care dădea dovadă în turniruri, și, din câte își amintea Robert, bărbatul nu fusese niciodată învins.

Ianuarie era o lună rece pentru un asemenea sport, se gândi el în timp ce întoarse calul și, prin spațiul limitat al vizorului său îi zări pe copiii proaspăt logodiți, bine înfofoliți în blănuri, foindu-se în timp ce așteptau ca turnirul să înceapă. Diccon stătea lângă ei, iar Robert rosti o rugăciune tăcută, sperând să nu îl dezamăgească prea tare pe duce.

Își privi adversarul ocupându-și locul în capătul îndepărtat al terenului. De ce nu putea bărbatul să se limiteze la cărțile lui, se gândi Robert. Nu părea deloc drept ca un om atât de erudit să exceleze și la sport.

La semnalul trompetei, Robert dădu pinteni calului, iar animalul țâșni înainte, dezechilibrându-l. Își recăpătă rapid echilibrul în șa, dar ezitarea dură suficient cât să își rateze ținta și să simtă vibrația loviturii de lance a adversarului, deși nu căzu de pe cal. Se luptă să recapete controlul asupra animalului și se întoarse la locul lui pentru runda a doua. Era vag conștient de uralele și aplauzele mulțimii, deși sângele care îi gonea prin vene ajunse să îi bubuie în urechi, parcă pentru a-l asurzi și a nu-i mai permite să audă și altceva.

Avu un moment de șovăială înainte de start și, chiar când își ridica lancea, Robert știu că judecase greșit direcția. Fu doar vag conștient de lovitură și se trezi la pământ, luptându-se să respire și simțind gustul sângelui în gură. Cineva îl ridică în picioare și îi scoase coiful. Robert scuipă în iarbă și fu recunoscător că sângele părea să provină doar de la faptul că își mușcase limba. Contele de Rivers își ținea lancea ridicată și făcea turul victoriei în timp ce mulțimea aplauda. Regele se ridicase în picioare pentru a-l felicita și, fără să îl privească pe Diccon, Robert ieși șchiopătând din arenă. Nimeni nu îl învinse pe Rivers, dar chiar și așa, el se simțea furios și umilit. Știa că ducele îl ura pe fratele reginei și îl învinuia pentru acuzațiile de trădare aduse împotriva ducelui de Clarence. Bărbatul spunea adesea că George devenise prea puternic pentru cineva care nu avea sânge regal. Robert știa că Diccon sperase să dovedească faptul că un cavaler din suita lui era mai bun, iar acum îl dezamăgise.

Pajul îi scoase mănușile și îi dădu o pânză pentru a-și șterge fața, și un pahar cu bere. Robert bău, simțind mai mult gustul

sângelui decât al berii, şi scuipă din nou. Chestiunea aceasta cu ducele de Clarence aruncase un văl atât peste sărbătoarea Crăciunului, cât şi peste acest turnir matrimonial. Nu că regele ar fi părut îngrijorat de asta, se gândi el în timp ce îl privea pe de Rivers salutându-şi sora şi cumnatul. Era ca şi cum Clarence, închis în Turn, era deja mort pentru el.

James Harrington se întreba dacă nu ar fi fost mai bine să păstreze în continuare Hornby decât să fie redus la aşa ceva. Războiul cu Franţa nu ajunsese la nici o concluzie, iar acum iată-l aici, păzind uşa regelui în timp ce acesta se distra cu una dintre ibovnicele sale. Nu doar că îl făcea să se simtă inconfortabil, dorindu-şi să se poată elibera şi el de tensiune, dar ura să fie nevoit să o mintă pe regină cu privire la ce se întâmpla în dormitorul regelui. Deşi probabil că femeia era conştientă de ceea ce se petrecea, se gândi James în timp ce patul din camera regelui începu din nou să scârţâie.

James petrecuse întreaga seară cu regele, cu lordul Hastings şi cu marchizul de Dorset, care se îmbătaseră suficient cât să doarească o femeie, dar nu destul cât să îşi piardă mijloacele de a satisface una. Lordul Hastings şi fiul cel mare al reginei se distrau încurajându-l pe rege, iar Eduard părea să îşi piardă autocontrolul când era în compania lor. Rezultatul era că fiecare îşi alesese o parteneră de dormitor, şi căzuse pe umerii lui James sarcina de a păzi uşa regelui şi de a nu lăsa pe nimeni să intre, în special pe regină.

În curând, uşa se deschise, iar metresa Shore ieşi, cu un licăr în privire şi o mână plină cu aur. Îi zâmbi larg lui James, iar el ştiu că era de datoria lui să o escorteze înapoi, la casa din oraş a soţului ei. În timp ce mergeau în tăcere, calea fiindu-le luminată doar de cercul de lumină de la felinarul pe care îl ţinea el, James ridică privirea spre Turn. Într-o cameră, acolo sus, ducele de Clarence aştepta decizia Parlamentului cu privire la acuzaţia că el comisese un act de trădare la adresa regelui. Dovezile împotriva lui erau concludente, iar ducele însuşi nu arăta vreo remuşcare. Se părea că George chiar credea că el este regele de drept, şi nimic nu avea să îl facă să înceteze cu această revendicare, cu excepţia execuţiei. James se cutremură şi îşi mută privirea când auzi răgetul unuia dintre leii din menajerie. Metresa Shore veni mai aproape de el. Era parfumată cu anumite ierburi pe care James le găsi plăcute, iar în timp ce degetele ei se încleştară pe braţul lui, în întuneric, el se

trezi blestemându-și lipsa de autocontrol pentru că se simțea atras de femeie. Poate că zvonurile care circulau despre femei și vrăjitorie erau adevărate, își spuse în sinea lui. Femeile care îl înconjurau pe rege păreau, cu siguranță, să știe cum să obțină ceea ce voiau de la el.

Asigurându-se că domnița ajunse în siguranță acasă, cu poșeta plină de aur, James porni înapoi, pe străzile tăcute. Nu era fericit în slujba regelui, dar nu putea face nimic pentru a schimba situația.

Lordul Stanley se întoarse acasă pentru o cină târzie, având pe chip o expresie mai solemnă decât de obicei, în ziua în care Parlamentul ascultă acuzațiile aduse împotriva lui George, duce de Clarence. Lui Anne îi era foame când se așezară la masă, dar se simțea neliniștită din pricina veștilor pe care urma să le afle de la socrul ei. Lordul Stanley îi făcu semn preotului să spună rugăciunea, iar după ce servitorul aduse vinul și tacâmurile au fost puse pe masă, contesa de Richmond rupse tăcerea tensionată, întrebând care fusese verdictul.

– Parlamentul l-a găsit vinovat, răspunse Stanley, iar sentința de execuție a fost pronunțată de către vărul tău, ducele de Buckingham. Pentru o clipă, toți au fost reduși la tăcere și nimeni nu puse vreo lingură în gură, nici nu se întinse să taie carnea. Conform legii, nu putea exista un alt deznodământ, adăugă el.

– Când va fi executat? întrebă contesa după o clipă, punând cuțitul jos, lângă farfuria ei, și ștergându-și ușor buzele cu șervetul.

– Nu știu, spuse lordul Stanley. Asta va decide regele.

– Și cum? Doar nu prin spânzurare? Poate o decapitare publică?

– Presupun că da. Deși mă îndoiesc că va fi foarte populară.

Anne împinse mâncarea neatinsă din fața ei.

– Nu a vorbit nimeni în numele lui? întrebă ea. Lordul Stanley o privi pentru un moment.

– Nu a fost acuzat de nimeni altcineva decât de rege, și doar Clarence a vorbit în apărarea sa. A rămas sfidător și a făcut multe acuzații împotriva regelui: că s-a născut bastard și că el, George, este moștenitorul de drept; că regele i-a otrăvit soția și copilul, și apoi a încercat să îl otrăvească și pe el. Nu a putut fi spus nimic în apărarea lui. Totul fusese spus mai devreme. De îndată ce Clarence a fost arestat și acuzat, procesul nu a mai putut fi oprit.

Stanley tăcu, iar Anne păru surprinsă când expresia lui se îmblânzi ușor; ea nu mai văzuse niciodată blândețe pe chipul lui.

– Ducele de Gloucester a făcut tot ce i-a stat în putință pentru a-l salva, îi spuse el. Dar, la sfârșit, Clarence s-a condamnat singur. Tot ce mai rămâne de făcut este să ne rugăm pentru sufletul lui.

În oraș domnea o atmosferă stingheră, pe măsură ce oamenii așteptau să vadă ce avea să urmeze. În fiecare zi, Anne se aștepta să audă că execuția avusese loc și se temea de momentul în care lordul Stanley avea să se întoarcă de la curte cu vești.

– Și mama regelui a implorat în zadar pentru cruțarea vieții fiului ei, le spuse el la începutul lunii februarie. Dar președintele Camerei Comunelor a venit în Camera Lorzilor și a cerut din nou ca această chestiune să ajungă la o concluzie. Regele nu a mai putut amâna execuția, deși a fost de acord cu cerința mamei sale ca pedeapsa să fie executată în privat, în Turn.

Pe optsprezece februarie a fost anunțată vestea că George, duce de Clarence, era mort. Lordul Stanley le spuse că i se dăduse să bea vin cu droguri în el și apoi fusese înecat în cadă, dar umbla vorba pe străzi că fusese înecat într-un butoi cu vin de Malmsey. Anne se rugă pentru sufletul lui și pentru Richard.

– Gloucester se va întoarce imediat la Middleham, spuse lordul Stanley.

– Putem să plecăm la Hornby acum? își întrebă Anne soțul în șoaptă.

– Da, spuse el. De îndată ce se vor dezgheța drumurile, vom pleca.

Hornby veghea asupra râului Wenning ca și cum nimic nu s-ar fi schimbat, iar Anne se bucura să ajungă acasă, după o călătorie îndelungată pe drumurile acoperite cu zăpadă. Degetele îi amorțiseră și îi înghețaseră din pricina hățurilor, iar durerea pe care o simțise când și le încălzise lângă foc noaptea, în timpul unui popas, fusese aproape insuportabilă. Când ajunse la Hornby și își scoase mănușile, observă că vârfurile a două degete i se albiseră, iar Anne se sperie, până când văzu că sângele revine dureros înapoi în ele. Își frecă mâinile în timp ce urca treptele spre camera albastră. Era epuizată și voia să se întindă în pat și să doarmă puțin înainte de cină.

Dar și acum, ca și în alte dăți când închidea ochii, tot ce putea vedea era felul în care Anne Neville își punea mâna pe brațul lui Richard și îi zâmbea.

Anne rămase în camera ei zile întregi după ce se întoarseră la Hornby. Cerea ca mesele să îi fie servite în dormitor. Nu putea da

ochii cu nimeni și nu își putea controla lacrimile. Plânse chiar și când primi scrisoarea de la Richard în care îi spunea că va trimite copiii în vizită la ea, în iunie. Știa că ar trebui să aranjeze camere pentru ei, dar nu își putea aduna forțele și energia, gândindu-se de fiecare dată că avea să se ocupe mai târziu de asta.

Apoi se trezi devreme într-o dimineață, iar strălucirea soarelui o convinse să își pună mantia și pantofii și să meargă la râu. Observă că pomii începuseră să înmugurească, iar starea i se schimbă puțin în timp ce privea dealurile spre est, limpezi pe cerul albastru și senin. Se gândi că Richard se afla dincolo de ele. O iubise. Așa îi spusese, iar contesa însăși îi dezvăluise că vorbise cu afecțiune despre ea. Ar fi preferat oare să nu fi iubit niciodată și să nu fi fost iubită? se întrebă în sinea ei când se aplecă să ridice o pietricică, pe care o aruncă apoi în apă cu un pleoscăit.

– Încă îl iubesc pe Richard, ducele de Gloucester, spuse ea în timp corbii zburau deasupra ei. Croncăneau și o ignorau, dar cuvintele rostite cu voce tare nu puteau fi vreodată negate.

Anne urcă din nou dealul și merse să îl caute pe Eduard. De-abia îl văzuse de când se întorseseră de la curte și se simțea vinovată. Probabil că și el se simțea singur, își spuse ea în timp ce deschise ușa care ducea la scara spiralată, spre camera din turn. Urcă încet treptele șerpuinde, pentru a-l găsi. Avea de gând să descopere de ce anume era legată munca lui, decise Anne. Avea să încerce să se arate interesată și să vorbească cu el despre ideile și descoperirile sale. Măcar atâta lucru îi datora.

Pe măsură ce se apropia de camera din turn, auzi voci înăbușite, apoi râsetul soțului ei. Cel puțin așa crezu, că era soțul ei, deși își dădu brusc seama că nu îl mai auzise niciodată râzând. Deschise ușa. Masa așezată pe capre din lemn era încărcată cu flacoane și sticle de toate dimensiunile și formele. Unele erau pline cu lichidè – transparente, sau roșii, sau galbene –, iar alte boluri erau umplute cu prafuri, cu frunze și ierburi, întinse pe suprafața de lucru. Auzi din nou vocile și își dădu seama că veneau din micuța anexă. Curioasă, merse și aruncă o privire. Soțul ei era întins pe micul pat din lemn pe care îl adusese pentru nopțile când lucra până târziu și nu voia să deranjeze pe toată lumea. Era pe jumătate dezbrăcat, iar sub el, gemând de plăcere în timp ce se împingea ritmic în ea, era Lucy Payne. Anne făcu un pas înapoi, ținându-și răsuflarea, și coborî din nou scările.

Partea a treia

1482–1485

Capitolul 11

Septembrie 1482–iunie 1483

Zgomotul făcut de armata care se apropia o aduse pe Anne la fereastra solarului din turnul octogonal. Privi cum bărbații și caii coborau pe drumul dinspre Melling, oprindu-se în piață și fiind apoi trimiși fiecare la casele lor. Anne zâmbi la vederea lui Eduard, care purta steagul ghearei de vultur, întorcând calul spre poarta castelului; nu avea nevoie de vederea mai bună a surorii ei pentru a-l recunoaște, deși ea nu era neapărat recunoscătoare pentru întoarcerea lui, ci pentru veștile pe care le-ar fi putut aduce cu el.

Soarele de septembrie era cald încă, iar ea își croi drum în curte pentru a-și întâmpina soțul. Veștile victoriei împotriva scoților deja sosiseră printr-un mesager, dar ea era curioasă să audă detaliile, mai ales că fusese campania lui Richard. Dar își aștepta rândul, permițându-i lui Lucy să îl întâmpine. Cuplul se îmbrățișă și se sărută, iar Eduard îl ridică în brațe pe micuțul Ned, băiatul lor de trei ani, și îl așeză pe umerii săi în timp ce băiatul, care râdea, își puse mâinile în jurul capului tatălui său. Ar fi trebuit să fie deja la culcare, dar îi permiseseră să rămână treaz până la sosirea tatălui lui. Anne zâmbi în timp ce îi privea. Lucy aștepta al doilea copil și, cu toate că era încă, oficial, servitoarea ei, locuia ca lady în castelul Hornby și îi era însoțitoare lui Anne, care îi adora fiul și îl răsfăța mai mult decât era bine pentru el.

– Mă bucur să te văd teafăr, îi spuse Anne lui Eduard după ce îl sărută pe obrazul neras. De cât de departe ai venit astăzi?

– De la Middleham, îi spuse el, evident obosit după lunga călătorie. Iar copiii tăi sunt bine, o asigură Eduard.

– Și socotelile cu scoții s-au încheiat?

– Da. Scoții au cerut pace, iar ducele de Gloucester a negociat termeni favorabili. Berwick este din nou ținutul Angliei, iar Cecily, fiica regelui, se va mărita cu moștenitorul scoțian.

– Și ai fost foarte curajos, iubirea mea? îl întrebă Lucy în timp ce el stătea în curtea castelului, purtându-și armura din oțel, înalt și luminat de soare.

– Am fost, într-adevăr, îi spuse el, iar Anne îi zâmbi bărbatului care crescuse și devenise soldat și comandant, luptând alături de tatăl și de fratele său în armata Stanley. Adevărul este, îi mărturisi el lui Anne, că am fost lăsați să asediem castelul de la Berwick în timp ce ducele și armata lui au cucerit Edinburgh. I-a spus tatălui meu că știe cât de priceput este la asedii și că îi va lăsa lui această sarcină. De fapt, a fost puțin plictisitor și nu s-au întâmplat prea multe până la întoarcerea lui și până ce castelul a căzut în mâinile noastre.

– Și unchiul meu?

– Sir Robert este teafăr și va fi recompensat pentru curajul său.

– Și ducele de Gloucester? întrebă ea, ușurată că lupta se încheiase. Nu putea sta niciodată liniștită când îl știa plecat la război.

– Jubilează, așa cum face de fiecare dată când triumfă. Știi cum este el, zâmbi Eduard, fără nici o urmă de gelozie. Îți trimite salutările lui, adăugă el ca un ultim gând, dar pentru Anne a fost cel mai important lucru pe care i-l spuse. A, și asta! Eduard scotoci prin desaga prinsă de șaua lui și scoase ceea ce părea a fi o rămurică uscată. Este iarbă neagră scoțiană, spuse el în timp ce Anne o luă din mâna lui. Totuși, cred că s-ar putea să fi murit din cauza lipsei de apă.

– Nu, spuse Anne, ținând suvenirul care fusese atins de mâinile lui Richard; un suvenir pe care el îl culesese pentru ea în toiul campaniei sale solicitante. Va reînvia în curând, adăugă ea, mergând apoi la bucătărie pentru a găsi un borcan și puțină apă.

Richard era acum unul dintre marii lorzi ai nordului. Regele Eduard nu călătorea niciodată atât de departe și circulau zvonuri cum că decăzuse atât de mult, încât era preocupat doar de festinuri și de desfrâuri cu femei, în ultima vreme. Dar Richard îi rămase fidel fratelui său și nu accepta nici un cuvânt împotriva lui. De asemenea, îi rămase fidel și soției sale, deși el și ducesa nu au mai fost binecuvântați cu alt copil, iar Eduard de Middleham rămăsese predispus bolilor.

Propriii ei copii, John și Katherine, creșteau și înfloreau în Yorkshire, iar când îi vedea, Anne se minuna încontinuu de cât de inteligenți și de înalți erau. John avea zece ani acum și putea citi și scrie în engleză, franceză și latină. Devenea un călăreț abil, priceput și în mânuirea armelor, iar Anne nu își putea ascunde mândria. Katherine avea opt ani și era o adevărată domnișoară. Călărea neînfricată și avea un mic șoim cenușiu, pe care îl lua la vânătoare cu tatăl ei. Știa să coasă la fel de bine ca Anne, iar scrisorile ei erau pline de vești; ale lui John păreau scrise mai mult din obligație. Anne își dorea să îi poată vedea mai des, dar Richard fusese amabil și își ținuse cuvântul că ea nu îi va pierde, iar copiii o vizitau des la Hornby.

Lui Kate îi plăcea muzica, iar Eduard o încuraja să exerseze la clavicordul lui. Și John părea să se simtă bine în prezența soțului ei și mereu era dornic să îl însoțească în turn și să îi privească uimit experimentele științifice. Eduard îi spusese că băiatul îi punea niște întrebări la care lui îi era aproape imposibil să răspundă, iar Anne se întrebă ce îi povestea John tatălui său despre vizitele lor. Se rugă să nu pomenească despre ateismul lui Eduard Stanley, de teamă ca nu cumva Richard, a cărui credință era puternică, să creadă că acesta avea o influență proastă asupra fiului său și să îi interzică să o mai viziteze.

Acum, Eduard merse să se spele, iar Anne le ceru servitorilor să aducă cina. Mâncară în salon, la lumina lumânărilor, iar micul Ned adormi cu capul ciufulit pe masă. Tatăl lui îl ridică în brațe și merse împreună cu Lucy să îl ducă în pat. Privindu-i, Anne simți un fior de nostalgie gândindu-se la zilele în care ea și Richard vegheaseră rugăciunile copiilor lor și îi sărutaseră de culcare, în camera lor de la Pontefract.

– Vei sta acasă pentru o vreme? îl întrebă Anne pe Eduard mai târziu, când stăteau lângă foc, sorbind din paharele cu vin.

– Cât de mult voi putea, spuse el, zâmbindu-i lui Lucy, a cărui mână o ținea într-a lui. Dar suntem chemați la Londra de Crăciun.

Anne privi trupul greoi al lui Lucy. Copilul ei urma să se nască în ianuarie, iar ea nu îi va putea însoți.

– Trebuie să mergem? întrebă ea.

– Da, tata este decis să adune toată familia laolaltă la casa Stanley și, de asemenea, va avea loc și întrunirea Parlamentului în ianuarie, pentru a onora succesul ducelui de Gloucester în Scoția.

– Parlamentul? Cred că au trecut... cât... cinci ani de la ultima adunare?

– De aceea tata este de părere că ar trebui să fim cu toții acolo. Va fi un eveniment important.

Anne o privi din nou pe Lucy. Știa cum era să fii lăsată singură, însărcinată și cu un copil, dar tentația de a-l vedea pe Richard, chiar și de la distanță, era foarte puternică. În plus, chiar dacă soțul ei era un bărbat adult, încă se supunea dorințelor tatălui său.

– Nu vă faceți griji pentru mine, spuse Lucy. O am pe mama. Anne încuviință. La urma urmei, Hornby era casa lui Lucy, și nu exista o moașă mai pricepută decât matroana Payne.

– Nu vom sta mai mult decât este nevoie, îi promise Eduard.

Anne îi sărută pe amândoi de noapte bună înainte ca ei să urce treptele împreună; renunțase de mult la camera albastră, în favoarea lor. Când Anne merse în patul ei, după ce se asigură că servitorii încuiaseră toate ușile și stinseseră focurile, ora se făcuse foarte târzie. Era patul în care îl cunoscuse prima oară pe Richard, și în fiecare noapte când se întindea în pat, se consola cu acea amintire.

Când sosiră la casa Stanley, locul părea cald și primitor, după hanurile în care poposiseră pe drum. Anne se bucura să o revadă, deși se ruga ca Sir William să fi rămas în propriul castel pentru a petrece Crăciunul. Dar de îndată ce intră pe ușă, observă că niciunul dintre sfinții ei preferați nu o ascultase.

– Lady Anne! exclamă el și traversă salonul, luându-i mâna și ducând-o la buzele lui umede. Cât de mult mă bucur să te văd!

– Vă asigur că sentimentul nu este reciproc, mormăi ea în timp ce își retrase mâna din strânsoarea lui hotărâtă.

Bărbatul râse și o strânse ușor de bărbie, ca și cum Anne ar fi fost un copil mic.

– Anne, știi că mă placi și că nu mi te poți împotrivi la nesfârșit, șopti el. De ce nu te strecori de lângă soțul tău la noapte și nu vii în dormitorul meu?

– Și ce ar spune soția dumitale despre asta, domnule? Ca și cum ea ar fi spus o glumă bună, el izbucni în râs, dându-și capul pe spate și arătându-și toți dinții.

– Soția mea va spune orice îi ordon eu să spună, și va face orice îi dictez eu să facă – inclusiv să rămână în dormitorul ei. Dar este destul de plictisitor. Tânjesc după o femeie cu puțină energie, răspunse William Stanley.

– Mă dezgustați, domnule, spuse Anne cu toată demnitatea de care era în stare, în timp ce privi în jur pentru a vedea dacă Eduard intrase în casă.

– Te minți singură, îi spuse el. Vei fi a mea, te asigur.

Anne nu răspunse. Știa că orice ar spune, bărbatul ar insista că ea nu vorbește serios și că, de fapt, îl place. Părea să se fi convins pe sine că iluzia lui era adevărată.

– Trebuie să merg să mă asigur că servitorii îmi aranjează cu grijă rochiile, spuse ea și urcă grăbită scările.

Lordul Stanley și contesa de Richmond deja sosiseră de la Lathom, iar cu ei venise și fiul cel mare, George, împreună cu noua lui soție, Joan le Strange. Era o fată drăguță, cu sprâncene arămii, iar Anne se întreba dacă restul părului ei, ascuns sub un con elegant, avea aceeași nuanță. Îi adusese lui George, pe lângă avere, și titlul de lord Strange de Knockin; mama ei era sora reginei, iar Joan o privea pe Anne cu dispreț, de parcă ar fi fost o rudă săracă.

Anne și Eduard primiră un dormitor și mai mic decât de obicei, în capătul casei. Avea doar un pat îngust, iar Anne bănuia că lordul Stanley încerca să îi pedepsească.

– Este loc să împărțim patul ăsta? se întrebă Eduard nesigur, în prima noaptea când se retraseseră în dormitor. Nu aș vrea să te jignesc.

– Nu mă poți jigni atât de ușor, îi spuse Anne, iar după ce el studie podeaua tare și rece, se întinse lângă ea.

– Sper că Lucy este bine, spuse Eduard.

– O are pe mama ei alături, care poate să o îngrijească. Încearcă să nu îți faci griji, spuse Anne, atingându-i umărul. Trupul lui era cald, iar ea și-ar fi dorit ca Richard să fie acum în patul ei. Trecuse atât de mult timp de când nu mai simțise acea intimitate specială, iar trupul ei tânjea după atingerea lui.

Eduard oftă ușor, trăgând pătura peste el, iar Anne bănui că și el rămase treaz la fel de mult ca ea, în orele întunecate ale nopții, ascultând dangătul clopotelor din oraș, amândoi dorindu-și să fie cu altcineva.

În dimineața următoare, când Anne coborî la micul dejun, Sir William o aștepta și merse să se așeze lângă ea.

– Ai dormit bine?

– Da, mulțumesc.

– Soțul tău nu te-a ținut trează, să înțeleg? Anne nu-i răspunse, ci își turnă puțină bere, mâna tremurându-i ușor. N-ai venit în camera mea după ce el a adormit.

– Într-adevăr, nu am venit, domnule. Iar dacă m-ați așteptat, atunci așteptările dumneavoastră au fost foarte naive.

– Of, Anne! Cum știi tu să înnebunești un bărbat cu cochetăria ta! se plânse el. Ea se întinse după cuțit pentru a-și tăia niște brânză, dar Sir William tăie o bucată cu pumnalul lui încrustat cu pietre și o puse în farfuria ei. Știi că aș face orice pentru tine. Orice îți dorești... doar cere-mi.

– Sir, aș vrea să vă cer să încetați să mă mai hărțuiți.

– Orice, în afară de asta, răspunse el, iar Anne privi bucata de brânză din farfuria ei, toată pofta de mâncare pierindu-i pentru că el o atinsese. Avea să fie cea mai neplăcută sărbătoare a Crăciunului, se gândi ea.

În ziua de Crăciun, pământul a fost acoperit cu un strat subțire de zăpadă. După slujba de la capelă, merseră la curte, la palatul Westminster, pentru petrecere. Trâmbițele trompetelor în aerul rece anunțau banchetul care urma și, cu toate că Anne era înfășurată într-o mantie îmblănită, se trezi tremurând, întrucât căldura emanată de lămpi nu părea să fie suficientă pentru încăperea cu pereți groși. Domnea în jur o aglomerație generală, iar ea rămase pe margine, mulțumită că Eduard crescuse destul de înalt cât să devină un scut împotriva mulțimii, privind cum oameni mergeau înainte și înapoi, căutând alți oameni pe care voiau să îi tragă de mânecă și să le ceară favoruri. Anne privi în jur până îl zări pe unchiul Robert venind spre ea. Gulerul lui împopoțonat, cu sorii și trandafirii adiționali și cu pandantivul mistrețului alb, licărea în lumina palidă a soarelui care se strecura printr-o fereastră înaltă. Cu aprobarea soțului ei, Robert îi puse mâna pe braț.

– Ducele vrea să îți vorbească, spuse el, iar Anne îl însoți, cu inima bubuindu-i în piept, spre un alcov unde îl văzu pe Richard așteptând, în timp ce își scotea și își băga la loc în teacă pumnalul, așa cum făcea când era preocupat.

– Alteță, spuse Anne și făcu o plecăciune, întrebându-se de ce acest bărbat îi alerta toate simțurile, când se afla în prezența lui. El îi luă mâna rece într-a lui și o sărută; gura îi era caldă, iar Anne murea de dorință să îl sărute. Copiii? întrebă ea plină de speranță.

– Sunt la Middleham.

– Soția ta?

– În capătul celălalt al salonului, spuse el, arătând vag spre colțul opus.

– Am auzit numai cuvinte frumoase despre vitejia ta împotriva scoților, spuse Anne.

Richard zâmbi.

– A fost o luptă plină de satisfacții. M-a bucurat nespus de mult. Dar tu cum te simți? Anne văzu cum o studiază din cap până în picioare.

– Sunt bine.

– Soțul tău te tratează cu blândețe?

– Da. Deși nu mi-am încălcat jurământul de a sta departe de patul lui, îl asigură Anne.

– Iar el este de acord? întrebă Richard.

– Este îndrăgostit de o fată de la castelul Hornby, o servitoare de-a mea. Au un fiu și așteaptă încă un copil, care ar putea sosi din zi în zi.

– Și nu îți este greu? întrebă el. Dacă dorești să cauți alinarea unei mănăstiri, încă pot aranja să...

– Nu, Richard. Sunt mulțumită așa.

– Dar nu fericită?

– Cum pot fi fericită, dacă nu sunt cu tine? îl întrebă ea și îl văzu încruntându-se și privind în direcția soției lui.

– Dumnezeu nu ne oferă mereu viața pe care ne-o dorim, spuse el. Dar mi-ai spune dacă ai avea nevoie de ceva sau dacă soțul tău s-ar purta urât cu tine?

– Da. Dar este un om bun și am ajuns să țin la el.

– S-a descurcat foarte bine în Scoția, spuse Richard. Am fost bucuros să îl am în armata mea.

– Cât vei sta în Londra? îl întrebă Anne.

– Nu mult. Sunt numeroase probleme în nord care îmi solicită prezența... și nu îmi va părea rău că plec. Nu îmi place ceea ce văd aici, îi spuse Richard. Fratele meu a ajuns un desfrânat sub influența reginei și a susținătorilor ei. Lorzii Hastings și Dorset îl amestecă pe rege în distracțiile lor adultere. Par mult mai interesați de plăcerile trupești decât de pericolul care le paște sufletele nemuritoare.

Anne încuviință din cap. Și ea auzise multe zvonuri despre excesele regelui, despre festinurile lui și despre apetitul lui sănătos pentru femei. Nu era nevoie să îi vadă expresia lui Richard pentru a-și da seama că nu aproba comportamentul fratelui său.

– Cel puțin cei din familia Stanley nu sunt atât de desfrânați, spuse Anne. Deși Sir William m-ar vrea drept ibovnică, dacă m-ar putea convinge.

Richard făcu ochii mari.

– Nu te lasă în pace? întrebă el. Ea dădu aprobator din cap. Dar tu nu ai cedat?

– Desigur că nu!

– Anne! Richard își puse mâna pe umărul ei. Atingerea lui era familiară și liniștitoare. Mi-ai spune dacă ai avea nevoie de protecția mea? Trebuie să îmi promiți asta.

– Știu că pot apela la tine, îi spuse ea în timp ce mâna lui îi căzu pe lângă corp, iar atenția i se îndreptă undeva în spatele lui Anne.

– Doamnă Stanley!

– Alteță! Anne făcu o plecăciune înaintea ducesei de Gloucester, care li se alătură.

Femeia îi zâmbi lui Anne într-un mod prietenos și petrecură câteva momente vorbind despre copii, timp în care își ținu mâna pe brațul lui Richard, parcă vrând să îi amintească faptul că era soția lui. Totuși, Anne nu putea să nu o placă, iar, după o vreme, soții Gloucester se scuzară, și unchiul ei, care așteptase în apropiere, o escortă înapoi la soțul ei.

Petrecerea a fost opulentă, iar oaspeții îl slăviră pe rege, spunând că acest Crăciun le întrecea pe toate celelalte. Dansul a fost întreținut cu lăute și viole, iar după ce Eduard încercă să o convingă, Anne acceptă să i se alăture. Apoi se așezară pe o bancă de la marginea salonului și priviră cum actorii regelui îl interpretară pe demonul Titivillus, în agonia umanității asediată de lume, de plăceri trupești și de diavol. Poate că era un subiect prea serios, gândi Anne, deși nu unul care părea să îl preocupe pe rege în timp ce domnea pe tronul lui, îmbrăcat în haine noi, croite după ultima modă, înconjurat de fiicele lui, care îi aminteau lui Anne de îngeri, cu părul lor blond și rochiile albe de Crăciun. Dar Richard părea mai serios, iar Anne știa că era îngrijorat pentru bunăstarea fratelui său.

Parlamentul se întruni pe 20 ianuarie 1483.

– Gloucester a fost primit ca un erou, le spuse lordul Stanley, arătând de parcă ar fi băut lapte alterat. I-a fost acordat palatinatul Cumberland și granițele scoțiene.

– Deci acum este stăpân peste nord, spuse contesa de Richmond, încruntându-se.

– Nu chiar peste tot nordul, îi spuse lordul Stanley. Încă am suficiente pământuri în Lancashire, iar Percy deține puterea în Northumberland.

Dar lui Anne i se păru îngrijorat cu privire la creșterea averii și puterii lui Richard. Lordul Stanley se mândrea cu propria influență în nord și era limpede că acest ultim eveniment îl neliniștise.

În cele din urmă, James Harrington zări zidurile cenușii ale castelului Middleham când ajunse în vârfului dealului. În soarele primăverii, mlaștinile erau de un galben-auriu, iar dacă el nu ar fi fost atât de hotărât să îi livreze degrabă mesajul său ducelui de Gloucester, poate că s-ar fi oprit să se bucure de frumusețea peisajului. În schimb, dădu pinteni murgului negru și ager pe care îl luase, în locul calului său obosit, de la grajdurile castelului din Skipton. Era nerăbdător să ajungă la Middleham, și totuși se temea de cuvintele pe care trebuia să i le spună ducelui.

Regele Eduard fusese în toane bune de Paște și luase un grup de prieteni să traverseze râul cu mai multe bărci. Dimineața fusese caldă și promițătoare, dar după cină se pornise un vânt rece și, deși câțiva dintre cei din grup încercaseră să îl convingă pe Eduard să renunțe la o asemenea ieșire pe o vreme atât de capricioasă, el era hotărât să o facă și plecară oricum. Dar se pornise o ploaie torențială în timp ce se aflau în mijlocul râului și, cu toate că James și ceilalți luaseră vâslele regelui și îl aduseseră degrabă la mal, hainele lui se udaseră, iar în dimineața următoare se trezise tremurând și arzând de febra unei răceli crunte.

Insistase să se ridice din pat și să se îmbrace, ca de obicei, dar era atât de bolnav, încât fusese convins să se întoarcă în pat și fuseseră chemați doctorii săi. I se prescriseseră leacuri din ierburi și flebotomii pentru a-i scădea febra și a-i reechilibra starea, iar la început păruse să se amelioreze. Dar apoi fusese cuprins de un acces de tuse care îi zguduise întregul corp, uscată la început, și mai târziu expectorantă, făcându-l să scuipe o spută verde în ligheanul pe care i-l puseseră lângă pernă. Glasul lui puternic fusese redus la o șoaptă slabă în timp ce se lupta să respire, iar doctorii lui puteau doar să se sfătuiască șoptit în colțului dormitorului său, într-o panică din ce în ce mai mare, în timp ce

zvonuri despre otrăvire bântuiau coridoarele și anticamerele palatului. Când nu mai avusese nici un dubiu că este pe moarte, regele trimisese după avocații săi, pentru a adăuga o anexă la testamentul lui, prin care îl numea pe fratele său, Richard, duce de Gloucester, lord protector al regatului.

Eduard își predase sufletul Creatorului chiar în acea noapte, iar aranjamentele pentru slujbele de rugăciune pentru sufletul lui fuseseră făcute înainte de înmormântarea la Windsor. James stătuse de pază la ușa salonului în timp ce consilierii regelui decedat se întâlniseră cu regina pentru a stabili ziua în care fiul lor, regele Eduard al V-lea, ar trebui să vină din Țara Galilor pentru propria încoronare. Se păruse că decizia fusese una dificilă, iar James se plimbase agitat pe lângă ușă, în timp ce voci ridicate de dincolo de ea se contraziceau cu privire la câți soldați ar trebui să îl escorteze. În cele din urmă, vocea furioasă a lordului Hastings se ridicase deasupra tuturor, iar James îl auzise spunând adunării că el însuși va merge să îl aducă pe rege, dacă acesta nu venea cât mai repede, și însoțit de un alai moderat. Apoi ușa se deschisese brusc, iar lordul Hastings ieșise cu o expresie amenințătoare. Ochii lui căzuseră asupra lui James, pe care îl trăsese deoparte.

– Tu te bucuri de încrederea Alteței Sale, ducele de Gloucester, îi spusese Hastings. Vino în camera mea, trebuie să îi trimit vorbă despre moartea fratelui său. Se pare că cei din neamul Woodville i-ar ascunde acest episod până când s-ar asigura că dețin controlul asupra tânărului rege. Intenționează să desconsidere testamentul răposatului rege. Spune-i ducelui să vină cât mai repede și cu un convoi puternic de oameni, adăugase el în timp ce îi înmânase lui James scrisoarea și punguța cu bani pentru a-i acoperi cheltuielile de călătorie. Nu întârzia.

Lacrimile umplură ochii ducelui de Gloucester în timp ce James stătea în salonul castelului Middleham și îi explica circumstanțele morții regelui. Trimise un servitor să îi caute pe soția și pe fiul lui, pentru a i se alătura în rugăciune pentru sufletul fratelui său.

– A murit împăcat și împărtășit, Alteță, îl asigură James pe duce, al cărui chip părea mai palid decât de obicei.

– Vei supraveghea tu aranjamentele călătoriei spre York? întrebă el, părând pierdut și parcă neștiind cum să se ocupe singur

de asemenea lucruri. Aș vrea să ascult o slujbă funerară la Minster, înainte să plecăm la Londra.

– Lordul Hastings ar vrea să veniți cât mai repede. Vă sugerează să aduceți un grup considerabil de oameni, în caz că vor exista dificultăți, îi spuse James.

Ducele scutură din cap.

– O zi sau două nu mai contează acum. Nu pot pleca până când nu va fi rostită o slujbă pentru sufletul lui Eduard, iar eu nu îi voi fi jurat credință publică noului rege.

– Da, Alteță, spuse James, privindu-l pe duce îndreptându-se parcă năucit spre ușa capelei.

– Și găsește-l pe secretarul meu, adăugă el, întorcându-se spre James. Trebuie să le trimit scrisori reginei și nepotului meu, la castelul Ludlow. Trebuie să stabilim când va pleca spre Londra, ca să mă pot întâlni cu el și să îl escortez în oraș.

Câteva zile mai târziu, pacea de la castelul Hornby fu tulburată de ropotul de copite, când un mesager trecu galopând pe sub poarta principală. Anne îl învăța alfabetul pe micuțul Ned, așa cum îl învățase cândva pe John, iar Lucy legăna bebelușul într-un leagăn, cu piciorul, în timp ce mâinile îi erau ocupate cu tivirea unei noi lenjerii de pat.

Cele două femei se priviră una pe cealaltă, auzind pajul chemându-l de urgență pe Eduard din camera lui din turn.

– Mă întreb ce s-a mai întâmplat acum, spuse Anne. Sper că nu vreo altă invazie scoțiană. Viața a fost prea liniștită în ultima vreme. Mereu m-am temut de calmul dinaintea unei furtuni.

Așteptară, ascultând pașii grăbiți și vocile de afară, apoi Eduard veni în solar cu o expresie neîncrezătoare pe chip.

– Ce s-a întâmplat? întrebă Anne, ridicându-se speriată de pe scaun.

– Regele este mort, spuse el și îi întinse o scrisoare. A mers la pescuit pe râu, de Paște, și a răcit. Au crezut că își va reveni, dar boala a recidivat și a murit în a noua zi a acestei luni. Eduard se holba la Anne. Nu îmi vine să cred, zise el în cele din urmă. Părea atât de plin de viață când am fost la Londra.

– Iar tânărul Eduard de-abia dacă are doisprezece ani. Este prea tânăr pentru a prelua tronul. Dumnezeu să îl binecuvânteze, spuse ea, făcându-și semnul crucii în timp ce se gândea la băiat, nu cu

mult mai mare decât propriul ei fiu, şi la responsabilitatea uriaşă care căzuse acum pe umerii lui. Va exista un regent? întrebă Anne.

– Regele a făcut un nou testament pe patul de moarte şi l-a desemnat pe ducele de Gloucester lord protector.

– Măcar ăsta este un lucru bun, spuse Anne, deşi mă îndoiesc că familia Woodville va fi prea fericită.

– De ce spui asta? întrebă Lucy, care nu era prea interesată de chestiunile de la curte.

– Familia reginei are un stil de viaţă mai destrăbălat, îi spuse Anne. Ducele este de părere că ei l-au dus pe fratele său pe un drum greşit. Îi va învinui pentru moartea regelui, poţi fi sigură, şi nu va fi prea mulţumit dacă ei vor avea orice fărâmă de influenţă asupra nepotului său.

În ziua următoare, un alt mesager sosi pe un cal spumegând, acoperit de sudoare. Venea din partea lordului Stanley, cu o scrisoare care îi chema pe Eduard şi pe Anne la curte.

– De ce trebuie să merg şi eu? îl întrebă ea după ce Eduard citi cuvintele tatălui său. Nu îi surâdea nici călătoria epuizantă, nici atenţia lui Sir William, nici Anne Neville agăţându-se de braţul lui Richard.

Eduard se încruntă.

– Instrucţiunile tatălui meu sunt ca eu să merg la Londra în compania ta. Ţi-aş fi recunoscător pentru cooperare, îi spuse el.

– Tatăl tău se teme să mă lase singură la Hornby, răspunse Anne. Crede că acum, cu un nou rege pe tron, l-aş putea ajuta pe unchiul meu să revendice ceea ce este al lui de drept!

În cele din urmă, Anne se supuse. Se îmbrăcară în haine de doliu şi porniră la drum. Întreaga ţară vuia de zvonuri şi de speculaţii. Majoritatea oamenilor de rând de prin hanuri erau uimiţi de vestea morţii regelui, iar zvonurile şi şoaptele despre otrăvire nu conteneau. Dar oamenii păreau dispuşi să îl susţină pe tânărul Eduard.

În nord era bucurie mare că Richard avea să fie lord protector, dar, pe măsură ce înaintau spre sud, oamenii păreau mai ursuzi la auzul numelui său, spunând că nu ştiu nimic despre el şi întrebându-se de ce nu se puteau baza pe regină pentru îndrumarea propriului ei fiu.

Când ajunseră la Londra, un aer de neîncredere confuză și de surprindere părea să plutească încă, asemenea unui nor de fum, deasupra orașului. Muncitorii nu fluierau, negustorii își împărtășeau în șoapte veștile, și până și leii din menajeria din Turn păreau că încetaseră să mai ragă, din respect pentru răposatul rege.

Lordul Stanley avea un aer neliniștit când ajunseră la casa din oraș. Îi trimise aproape imediat, pe ea și pe Eduard, în camera lor, iar când cei doi au fost chemați la cină, imaginea lui stând lângă contesă și fiul său mai mare, înaintea șemineului, îi indică lui Anne că avusese loc o discuție îndelungată, din care ea și soțul ei fuseseră excluși.

Pentru Anne devenea din ce în ce mai evident că nu toată lumea era mulțumită de perspectiva ca ducele de Gloucester să preia controlul. Se zvonea că regina era furioasă, că nici măcar nu îi scrisese lui Richard pentru a-l anunța de moartea fratelui său și că lordul Hastings fusese cel care îi trimisese vestea în nord, în cele din urmă.

Robert Harrington privi cum ducele de Gloucester îngenunche înaintea altarului în York Minster și îi jură loialitate și supunere regelui său. Așteptându-și rândul pentru a depune jurământul sub arcadele din piatră ale catedralei, Robert simți neliniștea fratelui său aflat lângă el. După ce își vor fi jurat cu toții loialitatea, aveau să plece pentru a se întâlni cu noul rege, care deja era în drum spre Londra, plecat de la castelul Ludlow, cu unchiul său din partea mamei și cu tutorele său, Anthony, contele de Rivers, fratele reginei.

Îngenunchind, repetă cuvintele jurământului, iar când se ridică, privi spre Diccon. Părea foarte trist, iar Robert își dorea să poată pune o mână pe umărul lui și să îl consoleze. Ceilalți vedeau în el un bărbat matur și puternic, dar Robert încă îl vedea pe băiețelul care își idolatrizase fratele mai mare și care era distrus de pierderea lui.

În cele din urmă, ieșiră din catedrală și se îndreptară spre caii care îi așteptau. Străzile înguste din York erau înțesate de oameni care le urau de bine și care se adunaseră să îi vadă plecând, dar atmosfera generală era una sobră. Nu se auzeau urale, doar ropotul copitelor pe pavaj. Richard primise vorbă de la nepotul său că avea să îl aștepte la Northampton, și merseră spre sud în același

ritm cu tristețea din sufletele lor, ducele și întreg convoiul său purtând haine cernite.

– Se pare că am ajuns înaintea Maiestății Sale, spuse Richard când intrară în cele din urmă în orașul Northampton. Călărețiii, care ajunseseră înaintea lor, le găsiseră camere libere la unul dintre hanuri, iar ducele ceru convoiului său să ridice tabăra lângă el. De-abia avuseseră timp să se spele pe mâini și să se așeze înaintea șemineului, când auziră cai, iar Robert îl urmă pe duce în curtea hanului, gândindu-se că îl vor întâmpina pe rege. Dar fratele reginei, contele de Rivers, era cel care venea spre ei. Robert plecă ușor capul spre conte, deși înfrângerea de la turnirul în cinstea căsătoriei ducelui de York încă îl chinuia, iar bărbatul nu îi era prea simpatic. Dar îl privi pe Diccon întâmpinându-l destul de cordial și invitându-l înăuntru.

– Unde este regele? întrebă el în timp ce hangiul le aduse vin.

– Maiestatea Sa a continuat drumul până la Stony Stratford, unde își va petrece noaptea. Ne-am gândit să vă lăsăm dumneavoastră hanul acesta, Alteță, îi explică Rivers. Nu aș fi vrut să sosiți aici și să nu găsiți nici o cameră liberă. Zâmbi în timp ce ridică paharul cu vin.

Richard râse.

– Nu ar fi fost prima oară când aș fi dormit cu caii, răspunse el, deși Robert se îndoia că o făcuse vreodată și știa că în curând va trebui să supravegheze îmbinarea patului de călătorie a ducelui, odată ce era coborât din căruță.

– Vrei să iei cina cu mine? îl întrebă Richard pe conte. Sau ai de gând să te întorci la rege?

– Nu. Regele îți trimite salutări, dar se află în grija fratelui său vitreg, Richard Grey, și nu are nevoie de mine astă-seară. Mâine dimineață vom pleca împreună să ne întâlnim cu ei și ne vom continua drumul spre oraș.

– Atunci, totul pare în ordine, spuse Richard, făcându-i semn contelui să ia loc lângă foc, și cavalerilor săi să își vadă de treburile lor. Robert merse să vadă unde era patul ducelui și să verifice dacă oamenii din tabără aveau suficientă mâncare pentru ei și caii lor. Diccon și contele de Rivers părură destul de veseli și de sociabili, în ciuda avertismentelor aspre ale lui James, iar lui i-ar fi plăcut să fie în propriul pat; era obosit și îl durea piciorul.

Robert își înăbuși un căscat în timp ce aștepta. Ducele discutase cu contele de Rivers întreaga seară, iar el se arătă ușurat când, în

cele din urmă, contele îi ură noapte bună, pentru a merge la culcare. Richard îi ură la rândul lui noapte bună, iar Robert îl privi strângându-și pelerina în jurul corpului și îndreptându-se spre hanul din apropiere.

Ajunseseră la jumătatea scărilor spre dormitoare, când auziră un alt grup de călăreți sosind. Robert se opri, întrebându-se dacă voia lui Dumnezeu era ca el să nu se odihnească deloc în acea noapte.

– Alteță, spuse fratele său James, venind din curte. A sosit ducele de Buckingham.

Robert îl urmă pe duce înapoi la parterul hanului în timp ce Buckingham intră. Era un bărbat înalt, cu umeri lați și o statură regală, care îi trăda sângele albastru și îl făcea pe Diccon să pară mic în comparație cu el.

– Aveți custodia regelui? întrebă Buckingham fără vreo introducere.

Robert privi cum chipul lui Buckingham se schimonosește de nerăbdare în timp ce Richard îi explica circumstanțele.

– Alteță, spuse bărbatul, mă tem că este un complot.

Cei doi bărbați se retraseră în salon, iar Robert oftă când își dădu seama că ora lui de culcare fusese din nou amânată. Buckingham ceru mâncare și vin, și mai multe lemne pentru foc, iar Richard se așeză la masă pentru a auzi ce avea de spus.

– Adevărul este că Rivers urmărește să te țină pe loc, îi spuse el, în timp ce Robert stătea de pază, cu spatele la ușă. Richard Grey are instrucțiuni să plece cu regele în zorii zilei și să îl escorteze la Londra fără tine. De fapt, spionii mei mi-au spus că intenția lui Rivers este să nu ajungi deloc la Londra, ci să ai un accident pe drum.

Richard îl privi cu ochii măriți pe bărbat, iar Robert își dădea seama că medita asupra acestei noi informații, întrebându-se pe cine să creadă. După o clipă, îl chemă la el.

– Robert, pune oameni la ușa camerei lui Rivers. Să nu i se permită să plece. Și pune oameni între hanul ăsta și Stony Stratford, astfel încât nici un mesaj să nu poată fi transmis acolo. Vom păcătui cu precauția, spuse el, și mă rog ca ziua de mâine să îți demonstreze că te-ai înșelat, lord Buckingham.

În cele din urmă merseră la culcare, iar Robert, pe un pat din paie întins la ușa ducelui de Gloucester, se simți de parcă ar fi adormit cu doar câteva clipe în urmă, când fu trezit de fratele său James, care îi puse mâna pe umăr și îl scutură.

– S-a făcut dimineaţă, îi spuse el.

Alungând confuzia somnului, Robert îşi aminti întâmplările serii trecute, iar simţurile îi redeveniră alerte în timp ce verifică dacă sabia era încă lângă el. Vorbele despre un complot împotriva ducelui nu puteau fi tratate ca o ameninţare neîntemeiată. Cu toată aparenta lui prietenie, Robert nu ar fi fost surprins dacă Rivers ar fi plănuit să le pună bețe în roate. Bărbatul avea privirea vicleană a cuiva care te-ar flata în timp ce ţi-ar înfige un pumnal nevăzut între coaste.

Ducele era treaz şi, judecând după cearcănele negre de sub ochii săi, nu dormise prea bine. Robert îi turnă nişte bere şi îi întinse paharul, în timp ce Diccon stătea pe marginea patului, îmbrăcat doar în cămaşă.

– Trimite oameni să se asigure că sunt gata caii. Vom merge la Stony Stratford să îl întâlnim pe rege, îi spuse el. Mă rog ca Buckingham să se fi înşelat în privinţa complotului. Rivers a fost destul de prietenos aseară. Nu ştiu pe cine să cred.

Ducele se scărpină în cap, apoi se ridică şi se îmbrăcă.

– Dar nu îmi place să ştiu că tânărul nostru rege se află în mâinile acestor ticăloşi care i-au distrus sănătatea fratelui meu, spuse el în timp ce îşi trăgea ciorapii.

Înfruntând aerul rece, parcurseră drumul în compania ducelui de Buckingham. Păsările cântau în cor, ascunse printre frunzele copacilor aflaţi de-o parte şi de alta a lor, dar trilul lor nu aduse pic de bucurie în inima lui Robert. Ochii lui cercetau fiecare ramură, căutând orice semn de pericol, întrebându-se ce avea să le rezerve acea zi.

Ajungând la Stony Stratford, se treziră faţă în faţă cu un băiat cu părul roşcat, care îi ieşea de sub pălăria cu pene. Stătea călare pe un cal sur, cu un talmeş-balmeş de servitori şi oameni înarmaţi în jurul lui, fiind evident pregătiţi să plece în orice moment. Băiatul privi spre ei, iar ochii lui speriaţi zăboviră pentru o clipă asupra ducelui de Gloucester, care coborî de pe calul său, îşi scoase pălăria de pe cap şi merse să îngenuncheze înaintea lui.

– Maiestate! Vă rog să mă credeţi că sunt profund îndurerat de moartea tatălui dumneavoastră, propriul meu frate, şi că sunt supusul vostru loial şi protector.

Robert privi cum ducele de Buckingham, puţin mai ezitant decât Richard, îşi descoperi capul şi îngenunche înaintea regelui. Tânărul Eduard privi de la unul la altul, apoi spre însoţitorii săi,

parcă neștiind ce să facă, în timp ce, în conformitate cu instrucțiunile primite de la duce, Robert le făcu semn oamenilor săi să pășească înainte și să îi încercuiască pe Thomas Vaughn și Richard Grey. Regele păru alarmat de această întorsătură de situație, iar privirea lui agitată se întoarse spre cei doi bărbați care îngenuncheau înaintea calului său.

– Ce intenționați să faceți? ceru el să știe.

– Acești oameni sunt cei care au cauzat decesul tatălui dumneavoastră. Ei au fost complicii care i-au distrus sănătatea, spuse Richard, ridicându-se în picioare și punând mâna pe hățurile calului. Vor fi luați de lângă dumneavoastră. Un rege atât de tânăr nu poate guverna un regat măreț sub îndrumarea unor asemenea oameni. Eu sunt mai în măsură și mai pregătit să mă ocup de sarcinile guvernării, în numele dumneavoastră.

– Dar aceștia sunt miniștrii pe care mi i-a lăsat tatăl meu, spuse băiatul. Cred că sunt oameni buni și credincioși, și nu am văzut nimic rău în ei. Am încredere deplină în ei și în mama mea, regina.

– Nu este treaba femeilor să conducă regate, îl întrerupse ducele de Buckingham. În plus, regina și neamul ei au complotat împotriva unchiului dumneavoastră, plănuindu-i moartea. Este bine știut că intenționează să vă priveze de un lord protector care v-a fost numit prin testament de tatăl dumneavoastră. Renunțați la încrederea în ei și puneți-vă speranța în cei cu sânge nobil.

Tânărul rege se foi agitat în șa, arătând de parcă ar fi fost gata să plângă în orice moment. Era evident că oamenii aflați sub comanda lui Gloucester și Buckingham erau mai numeroși decât escorta sa și nu avea de ales decât să se supună. În cele din urmă, încuviință fără tragere de inimă din cap, iar Richard urcă din nou în șa și ordonă membrilor escortei regelui să se întoarcă fiecare la casele lor, sub amenințarea pedepsei cu moartea. Apoi grupul se întoarse și, în loc să intre în Londra, porni înapoi spre Northampton.

La masă în acea seară, Richard arătă spre o farfurie cu tocăniță de pui, care îi fusese pusă în față.

– Robert, du-i mâncarea asta contelui Rivers în camera lui și spune-i să nu se teamă. Spune-i că totul va fi bine.

– Da, domnule, răspunse el, dar în timp ce traversa strada spre locul unde contele era ținut sub pază strictă, se întrebă dacă acea chestiune putea fi rezolvată fără vărsare de sânge. Diccon era hotărât să conducă din postura de lord protector, dar se părea că

regina şi ai ei erau la fel de decişi să îl împiedice, încercând să deţină ei înşişi controlul asupra regelui.

În cameră, îi oferi mâncarea contelui şi repetă mesajul.

– Du-i-o lui Richard Grey, spuse Rivers. Este tânăr şi nu a cunoscut niciodată întemniţarea. Nevoia lui de confort este mai mare decât a mea.

Anne se afla în grădina casei Stanley, privind razele primăvăratice ale soarelui strălucind în apa susurândă a râului, când auzi voci ridicate, şi intră pentru a vedea ce se întâmplă. Lordul Stanley se încruntă la ea când o văzu, apoi ieşi furios afară, chemându-l pe fiul său cel mare, lordul Strange, să îl însoţească.

– Ce s-a întâmplat? îl întrebă Anne pe soţul ei.

– Ducele de Gloucester l-a arestat pe contele Rivers.

– Pentru ce?

– Pentru complot împotriva vieţii lui.

– Unde este Richard acum? întrebă Anne, temându-se pentru el.

– Încă la Northampton. Regina a încercat să găsească sprijin printre nobili, inclusiv la tatăl meu, dar el ezită, încă, să ţină partea cuiva.

– Dar trebuie să îl sprijine pe Richard, spuse ea, deşi ştia că vechile neînţelegeri dintre ei încă îi bântuiau.

În dimineaţa următoare sosiră veşti cum că regina, auzind că nu doar contele Rivers, ci şi fiul ei Richard Grey şi Sir Thomas Vaughn fuseseră arestaţi, fugise împreună cu copiii ei din palat, la adăpost, la Westminster Abbey, luând cu ea atât de multă mobilă şi lucruri de valoare, încât fuseseră nevoiţi să spargă un perete pentru ca totul să încapă acolo. Întregul oraş vuia, după liniştea şocată provocată de moartea regelui, într-o învălmăşeală de zvonuri şi speculaţii din partea tuturor, de la cel mai înalt rang la cei mai simpli cetăţeni, toţi schimbând păreri despre ceea ce credeau ei că urma să se întâmple.

Duminică, după ce ascultară slujba în capela Stanley, Anne îşi puse pe umeri o mantie împrumutată de la servitoare şi merse cu soţul ei pentru a sta lângă Bishopsgate şi a privi intrarea regelui în Londra. Lordul Stanley şi contesa de Richmond fuseseră chemaţi să depună jurământul de loialitate, dar nu şi Eduard şi Anne, care deciseră să se alăture mulţimii adunate să vadă cum primarul şi prefecţii, cu toţii îmbrăcaţi în roşu-aprins şi însoţiţi de sute de

călăreți, treceau pe sub poarta înaltă a orașului pentru a-l întâmpina pe rege.

Anne își urmă soțul în timp ce acesta își croia drum printre londonezii adunați acolo. În ciuda deghizărilor lor, au fost ușor recunoscuți ca făcând parte din nobilime, și oamenii se dădură la o parte, printre proteste șoptite, pentru a le permite să treacă. Peste sunetul clopotelor bisericii, Anne auzi bubuituri și huruituri în depărtare și se ridică pe vârfuri pentru a vedea care era cauza zgomotelor. Patru căruțe, umplute cu butoaie pline cu arme, înaintau. Toate purtau blazonul Woodville, iar în timp ce oamenii din jurul ei începură să șușotească, Anne își puse aceeași întrebare.

– De ce sunt arme în procesiunea regelui? întrebă ea. Eduard scutură din cap, iar Anne, îngrijorată deja, își lungi gâtul în timp ce escorta regelui intra în aria ei vizuală. Răsuflă ușurată să vadă dincolo de mulțimea de steaguri fluturânde și de stindarde roșii-albastre, cu emblema mistrețului alb.

Anne simți un fior de mândrie la vederea lui Richard. Era îmbrăcat în negru din cap până-n picioare și călărea alături de tânărul rege, care era îmbrăcat în catifea albastră. Alături de el îi recunoscu pe ducele de Buckingham și pe unchiul Robert, care nu o văzu, în ciuda faptului că îi făcu semn cu mâna când trecu pe lângă ea.

Chiar și de la distanță, Anne putu vedea expresia serioasă a lui Richard în timp ce striga către mulțime:

– Priviți-l pe prințul și suveranul vostru!

Dar nimic nu se compara cu privirea bosumflată a tânărului rege în timp ce înainta prin mulțime. Ar fi trebuit să fie una dintre cele mai palpitante zile din viața lui, dar părea îmbufnat și furios.

– Armele pe care le vedeți perindându-se prin fața voastră au fost confiscate de la familia Woodville, care intenționa să îl atace pe lordul protector în timp ce se apropia de oraș, declară un crainic, trecând prin mulțime. Se auziră murmure și șoapte de neîncredere, iar mulți spuneau că, cel mai probabil, armele erau cele care fuseseră adunate pentru a purta războiul cu scoții. Iar alții comentau că, dacă cineva ar fi intenționat să îl surprindă pe Gloucester într-o ambuscadă, atunci ar fi purtat armura, nicidecum să înghesuie armele în butoaie.

– Mă tem că lucrurile nu vor fi ușoare pentru noul nostru lord protector, spuse Eduard în timp ce priveau capătul procesiunii întorcându-se spre catedrala St. Paul. Anne fu de acord. Cei care

îi erau apropiați reginei nu aveau să se mulțumească să stea cu mâinile în sân și să îi permită lui Richard să preia controlul țării.

În dimineața următoare, Eduard merse pe străzi să audă ce spuneau oamenii, iar când se întoarse, îi spuse lui Anne că majoritatea părea să considere că ducele de Gloucester procedase corect și că era cea mai potrivită persoană să dețină controlul asupra regelui, până când acesta din urmă va avea vârsta necesară pentru a conduce. Lordul Stanley părea și el să fie de acord, deși Anne nu auzise niciodată ceea ce fusese spus în timpul întâlnirilor clandestine cu bărbații care începuseră să frecventeze casa Stanley. Pe unul îl recunoscu în persoana lordului Hastings, iar ceilalți, îi spuse soțul ei, erau episcopul Morton și arhiepiscopul Rotherham de York. Vorbiră în particular cu lordul Stanley, iar Anne nu se putu abține să nu se întrebe de partea cui era el cu adevărat.

Lordul Stanley plecă la o întrunire a consiliului pe 10 mai și se întoarse să le spună că, după multe dezbateri despre găsirea unui loc mai potrivit pentru tânărul rege decât palatul episcopului de la St. Paul, ducele de Buckingham recomandase ca băiatul să se mute în apartamentele regale din Turnul Londrei.

– Iar Richard de Gloucester a fost oficial recunoscut drept Lord Protector al Angliei, iar acum deține puterea de a controla orice chestiune, exact ca orice alt rege, spuse el cu o expresie împietrită.

Se părea că acea criză se încheiase, gândi Anne, și totuși, contele Rivers, Richard Grey și Thomas Vaughn rămâneau prizonieri în diferite castele din nord, iar regina încă refuza să iasă din adăpost cu fratele și surorile regelui.

Vineri, în cea de-a treisprezecea zi a lunii iunie a anului 1483, Anne lucra la o broderie în solarul din spatele casei când auzi zgomot în salon, și se sperie când văzu oameni înarmați sub comanda unchiului ei Robert escortându-l pe lordul Stanley înăuntru. Capul îi era înfășurat într-un bandaj, iar contesa de Richmond începu să plângă isteric la vederea lui.

– Taci din gură, femeie! strigă unchiul ei în timp ce vaietele contesei răsunau în toată casa. Soțul tău trăiește, ceea ce este mai mult decât poate fi spus despre celălalt trădător!

– Ajută-mă, gemu lordul Stanley în timp ce ridică o mână la cap, unde sângele i se prelingea pe sub bandaj. Văzând că lady Richmond era prea distrasă pentru a-i fi de un vreun folos, Anne apucă brațul socrului ei și îl ajută să se așeze într-un fotoliu lângă

șemineu, unde începu să tremure, în ciuda faptului că era o zi fierbinte de vară.

– Adu mai multe lemne pentru foc, îi spuse ea unui servitor rămas cu ochii căscați, înainte să se întoarcă spre unchiul ei, al cărui chip trăda mulțumire, și nu îngrijorare pentru prizonierul său.

– Cineva să o facă să tacă! strigă el când glasul contesei deveni asurzitor.

Anne nu știa care din cei doi soți Stanley avea mai mult nevoie de consolarea ei și se simți recunoscătoare când două dintre servitoarele contesei veniră lângă ea, luând-o de mână și convingând-o să se așeze și să tacă.

– Ce s-a întâmplat? îl întrebă Anne pe unchiul Robert, privindu-i expresia lipsită de compasiune. Richard este bine?

– Da, însă doar printr-un noroc, răspunse el, iar Anne simți cum sângele i se scurge din trup în timp ce deveni conștientă de strigătele și de pașii grăbiți de pe străzi. Slavă Domnului că mai există oameni în care poate avea încredere, continuă el, aruncându-i o privire dezgustată lordului Stanley, aceștia avertizându-l despre un complot menit să îl ucidă în timpul întâlnirii consiliului din această dimineață.

– Să îl ucidă? șopti Anne. Cineva a încercat să îl ucidă?

– Hastings.

– Lordul Hastings? întrebă ea de-a dreptul uimită în timp ce lordul Stanley gemu și își ținu capul rănit cu ambele mâini. Tocmai cu o seară în urmă, lordul Hastings luase cina cu ei la casa Stanley.

Unchiul ei o chemă deoparte, armura zăngănindu-i când se așeză lângă ea pe un scaun, pentru ca numai Anne să îl poată auzi.

– Un bărbat pe nume William Catesby îl sfătuia pe lordul Hastings într-o chestiune legală când a auzit vorbindu-se despre un complot la adresa vieții lordului protector și a venit să ne transmită ceea ce știa. Robert făcu o pauză pentru a-l privi din nou încruntat pe lordul Stanley, care se văita de durere în timp ce un doctor încerca să îi curețe rana și să îl asigure că nu avea nevoie de copci.

– L-am chemat pe duce din consiliu, iar el a decis să afle adevărul. Membrii consiliului trebuie să își lase armele la ușă, dar când l-am percheziționat pe Hastings, acesta avea ascuns în cizmă un cuțit cu lama lungă – și nu am nici o îndoială că intenționa să îl folosească. Când am dat buzna în încăpere, lordul Stanley s-a ascuns sub masă și și-a spart capul, adăugă Robert.

– Lordul Stanley este implicat în acest complot? întrebă Anne în timp ce o privea pe contesă, mai calmă acum, care merse lângă soţul ei şi îngenunche înaintea lui.

– Nu ştiu. Ducele a dat ordin să fie ţinut în arest la domiciliu pentru moment.

– Şi lordul Hastings?

– Executat.

– Deja? întrebă Anne surprinsă.

– Dovada de trădare a fost incontestabilă. Buckingham l-a convins pe duce că ar fi înţelept şi diplomatic să ia o decizie fermă şi rapidă, pentru a da un exemplu şi a-i descuraja pe viitorii conspiratori. Hastings a fost scos în Tower Green, grădina interioară a Turnului Londrei, şi a fost decapitat.

– Dumnezeu să îi aibă sufletul în pază, spuse Anne, făcându-şi semnul crucii. Ceea ce s-a întâmplat este un lucru oribil, care şi pare să fi provocat multă agitaţie.

– Umblă multe zvonuri. Dar au fost trimişi crainici să îi asigure pe oameni că totul este bine şi să liniştească spiritele.

Deodată se auziră strigăte furioase în apropiere, iar un soldat veni la unchiul ei să îi spună că Eduard Stanley insista să i se permită să intre. Robert îşi dădu acordul, iar Anne îl văzu pe soţul ei împingând gărzile la o parte şi intrând în casă. Expresia lui deveni una de uşurare când îşi văzu tatăl.

– Ai fost invitat? îl întrebă el poruncitor pe Robert Harrington, care se ridică să îl înfrunte.

– Sunt însărcinat să mă asigur că lordul Stanley nu părăseşte casa până când nu are permisiunea lordului protector. Te-aş sfătui să nu îmi îngreunezi sarcina, spuse el cu degetele încleştate pe mânerul sabiei.

– Eduard! Nu crea probleme, spuse Anne, mergând lângă el şi punându-şi mâna pe braţul lui. Haide mai întâi să auzim ce are de spus tatăl tău.

– Probabil că nu este atât de grav rănit pe cât pare, spuse Robert când privirea lui Eduard se îndreptă spre lordul Stanley, al cărui doctor îi înfăşura acum un bandaj curat în jurul capului. Rănile la cap sângerează întotdeauna mai tare.

– Mai ales când capul este despărţit de gât! răspunse Eduard, care probabil auzise veştile crainicilor. Trebuie să recunosc, sunt surprins că lordul protector îl bănuieşte pe tata de implicare în acest complot.

– Ei bine, vom vedea, spuse Robert. Între timp, voi posta gărzi la ușa casei, pentru a mă asigura că nimeni nu intră și nu iese.

Anne nu împărtășea convingerea soțului ei cum că tatăl lui era în totalitate nevinovat, și nimic din ce auzise în casa Stanley nu o făcea să își schimbe părerea. Șoaptele care încetau brusc de fiecare dată când ea intra într-o încăpere continuară, ceea ce o făcea să fie convinsă că în orice clipă unchiul ei avea să vină și să îl ducă pe lordul Stanley la închisoare sau la eșafod. Dar Eduard o asigură că un mesaj secret fusese trimis la Lathom, și dacă i se întâmpla ceva tatălui său, întreaga forță a armatei Stanley avea să descindă în Londra.

– Lordul protector a trimis vorbă oamenilor să vină de la York, dar chiar dacă ar sosi la timp, tot i-am depăși numeric, îi spuse Eduard.

– Sincer mă rog să ai dreptate în apărarea nevinovăției tatălui tău, răspunse Anne. Nu își contrazicea soțul, dar fusese martoră a conflictului îndelungat dintre Richard și familia Stanley, și bănuia că lordul Stanley nu ar fi ezitat să scape de Richard, dacă ar fi putut.

Robert stătea lângă lordul protector în pragul ușii Camerei Stellata[1] din Palatul Westminster. Consiliul fusese de acord cu Richard că era de neconceput ca încoronarea regelui să continue în absența fratelui său mai mic, ducele de York.

– Băiatul nu a căutat refugiu din proprie inițiativă, spusese Richard de mai multe ori în ultima săptămână. Este ținut prizonier de către mama lui și este de datoria noastră să îl eliberăm. Evenimentele din vinerea care trecuse, când complotul lui Hastings fusese dezvăluit, constituiseră picătura care umpluse paharul. Robert nu credea să îl fi văzut prea des pe Diccon atât de furios ca atunci când pumnalul ascuns fusese scos din cizma lui Hastings și ridicat în văzul tuturor. Chipul i se contorsionase de furie, dar în loc să înceapă să zbiere, rămăsese tăcut, ca și cum nu ar fi putut găsi cuvintele potrivite, iar când Buckingham îi sugerase să dea un exemplu ferm, acceptase că prizonierul trebuia executat.

Robert era perfect conștient că ducele nu îl plăcuse pe lordul Hastings. Chiar și când fuseseră în exil în Țările de Jos, nu făcuse

[1] Curte engleză de judecată, aflată în Palatul Westminster, între secolul al XV-lea și jumătatea secolului al XVII-lea, când a fost abolită. (n.tr.)

un secret din faptul că era scârbit de etica bărbatului și de modul în care trata femeile. Dar Hastings îi fusese prieten apropiat lui Eduard. El fusese cel care îl trimisese pe James la Middleham când regina ezitase să îi trimită veşti despre moartea fratelui său, iar Robert ştia că Diccon se aşteptase ca lordul să îi fie loial.

Acum era decis să îl smulgă pe fratele mai mic al regelui din mrejele reginei, ca să poată avea controlul asupra ambilor săi nepoți. Un grup mare de soldați stătea de pază de-a lungul râului și pe coridoarele Palatului Westminster, aşteptând ca arhiepiscopul de Canterbury să iasă din catedrală împreună cu băiatul. Dacă arhiepiscopul nu avea succes, atunci soldaților li se va da ordin să ia cu asalt adăpostul și să îl scoată cu forța, perspectivă care îl neliniștea pe Robert.

În cele din urmă, uşa se deschise și se lăsă tăcerea în momentul în care arhiepiscopul ieşi ținând ferm de mână un băiețel cu ochii mari, temători. Robert auzi murmurul de uşurare al lui Diccon. Păşi înainte pentru a-şi întâmpina nepotul, punându-i o mână pe umăr și asigurându-l că este în siguranță și că urmează să fie dus cu barca la fratele său, în Turn. Băiatul încuviință tăcut din cap și privi înapoi spre uşa închisă. Arhiepiscopul îi explică lui Diccon că îi promisese reginei că fiul ei avea să se întoarcă la ea după încoronare, dar Robert se îndoia că acest lucru avea să se întâmple.

Mai târziu în acea zi, unchiul lui Anne se întoarse cu o escortă înarmată la casa Stanley și cu un mesaj conform căruia lordul protector dorea să îl vadă lordul Stanley. Contesa de Richmond îşi luă rămas-bun de la soțul ei, gândindu-se în mod evident că putea fi ultima oară când îl vedea, după care bărbatul a fost escortat la barca ce avea să îl ducă în susul râului, spre Turn. Dar, nu după mult timp, lordul Stanley se întoarse acasă cu un zâmbet satisfăcut pe chip, spunându-le că îşi recăpătase locul în consiliu, iar Anne se întrebă cât de mult fusese această decizie influențată de amenințarea pe care o reprezenta armata Stanley.

– Te rog, putem să ne întoarcem la Hornby după încoronare? îl întrebă Anne pe soțul ei în timp ce se plimbau prin grădină în acea seară, bucurându-se de răcoare. Eduard rămase tăcut pentru un moment, iar ea ridică privirea spre el. Ce s-a întâmplat? întrebă din nou, surprinsă că soțul ei nu fusese imediat de acord să se întoarcă la munca lui și să o revadă pe Lucy și pe copiii săi.

– Am mari îndoieli că încoronarea regelui va avea loc, îi spuse Eduard.

– Ce te face să spui asta? întrebă Anne.

– N-ai auzit?

– Nu aud decât zvonuri și șoapte, îi spuse ea. Tatăl tău și contesa mă țin închisă în casă și mereu tac atunci când văd că mă apropii de ei. Tu ce știi? întrebă Anne. Eduard o conduse mai departe de casă, spre un loc mai jos, cu iarbă grasă.

– Tata mi-a interzis să vorbesc cu tine despre aceste chestiuni, deoarece crede că ai putea fi un spion care îi raportează lordului protector, dar ceea ce-ți voi spune reprezintă un lucru știut de toată lumea, și nu văd nici un motiv să ți-l ascund.

– Continuă, spuse Anne, întrebându-se ce voia Eduard să îi dezvăluie.

– La întâlnirea consiliului dinaintea celei când lordul Hastings a fost executat, episcopul Stillington a afirmat că mariajul răposatului rege cu Elizabeth Woodville este nevalid, pentru că regele semnase în prealabil un contract pentru a se căsători cu lady Eleanor Butler.

– Iar o asemenea promisiune devine o obligație, spuse Anne, amintindu-și propriile lor jurăminte făcute înaintea capelanului familiei Stanley, când se logodiseră.

– Iar zvonul că Eduard nu era fiul tatălui său, ci al unui arcaș francez încă circulă. Episcopul Stillington spune că acestea sunt adevăratele motive pentru care regele l-a executat pe ducele de Clarence. Spune că George de Clarence știa adevărul.

– Așadar, afirmațiile lui Clarence că el era regele de drept ar fi putut fi adevărate, iar fratele său l-a ucis din acest motiv? întrebă Anne.

– Pare posibil.

– Dacă această poveste despre precontract este adevărată, ce ar însemna asta pentru rege? Pentru tânărul Eduard? întrebă Anne, deși știa deja răspunsul.

– Dacă oricare dintre povești este adevărată, atunci el nu poate avea nici o pretenție validă la tron.

– Iar Richard are, spuse Anne în timp ce evenimentele ultimelor zile începură să capete contur și sens.

Robert privi cum lordul protector scutură din cap când un servitor înaintă purtând niște veșminte negre pe brațele-i întinse.

– Nu astea. Adu-le pe cele violet, îi spuse el. Vreau să fac paradă prin oraş. Mulţi dintre oamenii de aici nu mă cunosc şi aş vrea să le arăt cine sunt.

– Este înţelept? întrebă Robert. Cu toată agitaţia asta?

– Tocmai agitaţia este cea pe care vreau să o domolesc, răspunse Richard, iar Robert, văzând determinarea de pe chipul lui, ştiu că Diccon nu putea fi făcut să se răzgândească. În plus, este sarcina ta să te asiguri că nu mă ameninţă nici un pericol, adăugă el, ridicând uşor dintr-o sprânceană.

Înaintarea lor prin Londra nu părea să le rezerve vreo surpriză, deşi Robert călărea aproape de duce, cu o mână pe sabie şi cu toate simţurile încordate, pentru a depista orice semn de pericol. Nu îşi putea da seama dacă indiferenţa oamenilor era un lucru bun sau rău. Majoritatea erau preocupaţi de propriile treburi şi, atâta vreme cât era pace şi nu li se cereau prea multe taxe, nu prea îi interesa cine îi conducea. Dar unii erau mai vorbăreţi şi spuneau că lordul protector plănuise să uzurpe tronul, iar Robert, în timp ce călărea alături de el pe străzi, nu se putea abţine să nu se întrebe ce era în mintea lui Diccon.

Răsuflă uşurat când se întoarseră în curtea casei Crosby fără să se fi întâmplat vreun incident, iar porţile se închiseră în urma lor. Şi în momentul în care îl urmă pe duce în salon şi o văzu pe ducesa de Gloucester ieşindu-i în întâmpinare cu o expresie uşurată, Robert ştiu că nu era singurul care fusese îngrijorat. Ducele avea oameni care îi erau loiali şi care l-ar fi protejat fără nici o îndoială, dar trădarea lui Hastings îi zguduise pe toţi şi îi făcuse să se simtă nesiguri, nemaiştiind să deosebească prietenii de duşmani.

Ducesa îl întâmpină în mod formal pe duce, iar el îi sărută mâna. Fuseseră despărţiţi de când plecaseră din York, ducesa călătorind spre Londra într-un ritm mai lent. Faptul de a-i vedea împreună îl tulbură pe Robert, pe de o parte pentru că simţi un junghi de gelozie în numele nepoatei lui, şi, pe de altă parte, pentru că propria lui soţie încă nu sosise la Londra. Apoi, Robert observă doi tineri aşteptând nerăbdători în spatele ducesei.

– M-au rugat să îi iau cu mine. Sper că nu te deranjează, îi spuse ea lui Richard cu un glas care-i trăda convingerea că soţul ei nu avea să se înfurie pe ea. Robert privi cum pe chipul tinerei Kate înflori un zâmbet când îşi intersectă privirea cu cea a tatălui ei. Diccon o îmbrăţişă întâi pe ea, apoi pe fiul său. Anne avea să fie

încântată la auzul veștii că Richard era atât de apropiat de copiii ei, gândi el.

Data încoronării a fost amânată din nou, în ciuda faptului că ducele de York i se alăturase regelui în Turn, iar acum fusese stabilită pentru ziua de douăzeci și cinci. Dar înainte ca acea zi să sosească, Londra a fost uluită de o predică ținută de teologul Shaa, fratele lordului primar al Londrei, în amvonul în aer liber al Catedralei St. Paul. El spuse mulțimii adunate acolo povestea pe care Eduard i-o împărtășise lui Anne, conform căreia fostul rege nu fusese niciodată căsătorit în mod legal cu regina, pentru că era, înaintea Domnului, promis altei femei. Două zile mai târziu, ducele de Buckingham ținu un discurs asemănător la Guildhall, iar când lordul Stanley participă la întâlnirea tuturor lorzilor bisericii și a nobilimii, se întoarse cu vestea că avusese loc un acord conform căruia Richard, duce de Gloucester, era moștenitorul legitim și regele de drept al Angliei.

Capitolul 12

Iulie 1483–februarie 1484

Robert Harrington veni la uşa casei Stanley cu o escortă redusă, dar bine înarmată, şi spuse că regele trimisese după Anne. Era limpede de pe chipurile amândurora că lordul Stanley şi contesa de Richmond nu erau deloc mulţumiţi de o asemenea cerere, dar nu obiectară. Public, îşi exprimaseră amândoi susţinerea pentru regele Richard, astfel că lordul Stanley dădu aprobator din cap, iar soţia lui doar privi tăios cum Anne, luându-şi grăbită o mantie din dormitor, plecă împreună cu unchiul ei.

Nu departe de străzile aglomerate, la Crosby, unchiul Robert o ajută să descalece, zâmbindu-i.

– Te aşteaptă o surpriză înăuntru, spuse el.

Ridicându-şi faldurile rochiei, Anne urcă grăbită treptele, anticipând o întâlnire cu Richard, dar fiica ei Katherine a fost cea care alergă în întâmpinarea ei şi o îmbrăţişă strâns.

– Kate! strigă ea, sărutând părul moale şi negru care evadase pe fruntea fetei. Nu ştiam că ai venit din Yorkshire! John...?

Anne ridică privirea şi îşi văzu fiul ieşind din conul de umbră în care stătea şi înaintând spre ea cu un zâmbet larg pe chip.

– Da, mamă, sunt aici.

Anne o dădu cu blândeţe pe fiica ei la o parte şi întinse braţele spre primul ei născut, care acum era la fel de înalt ca ea. Băiatul se strâmbă uşor când ea îl sărută, dar o îmbrăţişă la fel de încântat cum o făcuse sora lui.

– Ce bucurie! le spuse ea. Nici nu am îndrăznit să sper că veţi veni la Londra.

– Ne-am rugat de ducesa de Gloucester, spuse Kate, cu zâmbetul unei fete care obişnuia să primească ceea ce îşi doreşte.

– Atunci, îi sunt foarte recunoscătoare, le spuse Anne, inima ei mulțumindu-i călduros femeii pe care nu ar fi putut vreodată să o considere rivală. Ce mult mă bucur să vă văd! Sunteți bine? se interesă ea, deși întrebarea nu părea deloc necesară. John semăna din ce în ce mai mult cu răposatul ei tată. Deși era fiul lui Richard, trăsăturile lui trădau descendența din neamul Harrington, spre deosebire de micuța ei fiică, cu ochi albaștri, de care nu se putea îndoi nimeni vreodată că era fiica regelui.

După ce îi îmbrățișă și îi sărută din nou, le puse mai multe întrebări despre sănătatea și bunăstarea lor, vrând să știe apoi dacă John făcea progrese sub tutela contelui de Lincoln, nepotul lui Richard, la Sheriff Hutton. În loc de răspuns, copiii o asigurară, zâmbind și tachinând-o cu blândețe, că își făcea prea multe griji, timp în care Anne nu îl văzu pe Richard coborând scările.

– Alteță, spuse ea, ridicându-se când el se apropie.

– Lady Anne. Regele se întinse după mâna ei și i-o sărută. Părea mai bătrân, gândi Anne, în timp ce ochii ei sorbeau fiecare milimetru din ființa lui, dar într-un mod care îi conferea lui mai multă demnitate. Richard radia o aură de autoritate și încredere în timp ce le zâmbea mamei și copiilor, iar chipul lui nu prezenta nici un semn al recentei crize.

– Cum merg lucrurile la casa Stanley? o întrebă el după ce se așezară pe o bancă.

– Lordul Stanley declară că te susține, la fel și contesa de Richmond, îi spuse Anne.

– Dar tu ai dubii? întrebă Richard, la fel de intuitiv ca întotdeauna.

– Nu am nici un motiv să am încredere în el, spuse ea. Și nici tu, chiar dacă nu a fost implicat în acel complot împotriva ta.

– Este prea viclean ca să se implice.

– Și totuși îl ții sub ocrotirea ta?

– Îl țin unde pot fi cu ochii pe el, răspunse Richard. Și, de asemenea, sunt conștient și de poziția ta în căminul lui.

– Ar fi fost mai ușor pentru tine dacă aș fi mers la mănăstire, spuse Anne.

– Poate că da, dar știi că nu te-aș fi forțat niciodată să faci ceva împotriva voinței tale.

– Știu, răspunse ea, iar cuvintele lui îi făcură trupul să tânjească după el.

Richard se ridică și dădu să plece.

– Sunt multe chestiuni care necesită atenţia mea, spuse el, dar eşti binevenită să petreci cât timp vrei cu John şi Kate.

– Mulţumesc, Alteţă, spuse ea în timp ce el urcă grăbit scările. Următoarea dată când îl văzu a fost cu ocazia încoronării lui.

În cea de-a patra zi a lunii iulie, regele Richard şi regina Anne se mutară în apartamentele regale din Turnul Londrei. În timp ce stătea pe malul râului pentru a privi barca regală trecând, Anne se întrebă ce avea să se întâmple cu nepoţii lui Richard. Fiul lui Clarence, contele de Warwick, se afla acum sub protecţia unchiului său, la fel ca lordul Eduard şi lordul Richard. Regele promisese că va avea grijă de ei, considerându-i membri onorabili ai familiei regale, dar Anne nu se putu abţine să nu simtă puţină compasiune pentru tânărul Eduard, care fusese crescut să creadă că, într-o bună zi, avea să fie rege şi care, într-adevăr, deşi neuns, fusese regele lor pentru o scurtă perioadă de timp. Probabil că privea cu dezamăgire pregătirile pentru încoronarea unchiului său, îşi spuse Anne, amintindu-şi cât de furios păruse băiatul în ziua în care Richard îl escortase la Londra. Nu era vina lui că mariajul părinţilor săi nu fusese valid, iar Anne spera că i se va găsi un loc potrivit în noul regim.

Întreaga Londră aştepta evenimentul, iar Anne spera ca nimic să nu îi amâne lui Richard încoronarea. Dar ziua se termină cu bine şi fără incidente neprevăzute, iar festivităţile continuară, lăsând în urmă neînţelegerile şi problemele din ultimele săptămâni.

Deşi erau doar membri minori ai familiei Stanley, Richard se asigurase că Anne şi soţul ei aveau să primească locuri mai bune în Westminster Abbey, astfel încât Anne o putu vedea pe Katherine în rochia ei albă.

Notele triumfătoare ale trompetelor răsunau, alcătuind o fanfară, iar congregaţia se întoarse să-i privească pe crainici intrând pe uşa vestică, urmaţi de preoţi, stareţi şi episcopi, cu mitrele pe cap şi cu cârjele episcopale în mâini. După ei intrară conţii şi ducii, purtând săbii, sceptrul şi sfera monarhică. Apoi, cu o expresie de nepătruns, lordul Stanley îşi făcu apariţia, purtând sceptrul lordului conetabil. Ducele de Norfolk purta pe braţe coroana regelui, urmat de Richard. Acesta mergea desculţ şi cu capul descoperit, evlavios, pe culoarul către scaunul statal care fusese pregătit pentru el alături de altarul Sfântului Eduard. Era îmbrăcat într-un pieptar de un albastru intens, peste care purta o robă din

catifea violet, tivită cu blană de hermină. În spatele său, ducându-i trena, venea ducele de Buckingham.

Apoi intră procesiunea reginei. Regina Anne, purtând o diademă din aur încrustată cu bijuterii pe părul ei lung și blond, era, de asemenea, desculță, și mergea sub un baldachin din mătase cu câte un clopoțel auriu la fiecare colț. Era escortată de către episcopii de Exeter și Norwich, iar contesa de Richmond îi ducea trena.

Regele și regina erau urmați de o procesiune nesfârșită de alți lorzi și nobili, incluzându-l pe lordul Eduard, care era însoțit de fratele său mai mic, lordul Richard, și de numeroși paji, cu toții îmbrăcați elegant în haine noi. Anne îl văzu pe John în uniforma lui roșu-albastră și își dori să îl poată face să o privească, dar ochii lui serioși erau fixați asupra tatălui său, iar Anne își șterse o lacrimă de mândrie la vederea fiului ei.

Privi cum regele și regina ajunseră la altar, unde fură unși cu sfântul mir. Apoi, în timp ce orga continuă să cânte muzică lentă, au fost înveșmântați cu robele aurii, iar cardinalul Bourchier le așează coroanele pe cap. Episcopul puse după aceea mantaua Sfântului Eduard pe umerii regelui, iar Richard luă sfera în mâna dreaptă și sceptrul în stânga, depunând apoi în limba engleză jurămintele de loialitate față de țara sa, după care preoții cântară *Te Deum*[1]. Un fior o străbătu pe Anne. Cum și-ar fi putut închipui vreodată că prima ei iubire, tânărul chipeș de care se îndrăgostise în urmă cu atât de mult timp la Hornby, avea să se devină regele Angliei?

Anne și Eduard urmară congregația, care înainta lent dinspre biserică spre salonul de ceremonii. Urmându-și soțul prin mulțime, Anne o văzu pe Isabella dând frenetic din mâini pentru a-i atrage atenția. Trecuse atât de mult timp de când nu își mai văzuse prietena, încât Anne vru să se oprească și să vorbească cu ea, dar avu timp doar să îi promită că avea să o caute mai târziu, după care fu condusă în salon, spre un loc unde John și Kate erau deja așezați.

După ce îi sărută și le admiră noile haine, trompetele răsunară și toată lumea se ridică în picioare, în timp ce regele și regina sosiră, înveșmântați în robe din catifea roșie, pentru a fi primiți de către primar, care le oferi vin fiert cu mirodenii și azimă. Când toată lumea se așeză din nou, mai multă mâncare a fost adusă, dar

[1] Imn religios (n.tr.)

Anne era prea emoționată pentru a observa ceea ce mânca în timp ce se servea supa, carnea de pasăre, șarlotele, care erau decorate cu simbolul mistrețului alb, realizat din marțipan.

Ea și Kate erau preocupate să compare rochiile doamnelor și bonetele lor, în timp ce John și Eduard se adâncir într-o discuție despre simbolismul sfântului mir, pe care Anne spera ca John să nu i-o repete tatălui său. Apoi se auzi zarvă la ușă și ropot de copite, iar oaspeții aplaudară când Sir Robert Dymmock, campionul regelui, își aplecă ușor capul pe sub pragul ușii în timp ce intră călare în salon. Animalul dansa în mijlocul meselor, amenințând cu dezastrul la fiecare bătaie din picioare și legănare a cozii. Sir Robert aruncă o mănușă de armură sclipitoare pe podea și provocă pe oricine se îndoia de dreptul regelui la tron să facă un pas înainte și să lupte.

Urmă un moment de tăcere tensionată, mai lung decât era confortabil, apoi, o persoană nevăzută strigă:

– Regele Richard! Dumnezeul să-l apere pe regele Richard!

Aplecându-se de pe armăsarul său, campionul acceptă un pocal argintat de vin și, ridicându-l cu o mână, după ce își scosese mănușa, bău în cinstea regelui.

Deși era luna iulie, pe măsură ce festinul continuă, noaptea deveni întunecată, iar torțele mărețe din ceară de albine luminară salonul. Pe măsură ce ardeau și parfumau aerul, se făcu prea târziu pentru ca al treilea fel de mâncare din meniul pentru cină să mai fie servit, iar oaspeții începură să se apropie de podiumul regal pentru a-și reînnoi omagiile și jurămintele de loialitate și pentru a le ura regelui și reginei noapte bună. Anne aștepta, ținându-și fiica de mână, să le vină rândul. Cu genunchii tremurându-i, se apropie și îngenunche înaintea regelui și a reginei. Regele își chemă fiica pentru a o săruta, apoi își întoarse ochii albaștri și blânzi spre Anne. Ea îi zâmbi, știind că nu era nevoie ca Richard să îi audă jurămintele de devotament, pe care le rosti oricum, atât față de el, cât și față de regina Anne. După aceea, își sărută copiii și se întoarse la casa Stanley împreună cu soțul ei.

După încoronare, regele și regina rămaseră câteva zile la Windsor, apoi Richard și alaiul său porniră într-un pelerinaj regal prin țară. Lordul Stanley urma să îl însoțească, iar înainte de a pleca, îi dădu lui Eduard permisiunea să se întoarcă la Hornby, dar îi ceru ca Anne să rămână cu contesa de Richmond la Londra.

– De ce trebuie să fac cum spune tatăl tău, dacă sunt soția ta? îl întrebă ea pe un ton poruncitor pe Eduard de îndată ce rămaseră singuri. De ce trebuie să mi se interzică să merg în propria casă?

– Anne, te rog. Aș rămâne și eu, dar sunt îngrijorat pentru Lucy.

– Și crezi că eu nu sunt? spuse ea. Era nerăbdătoare să scape de restricțiile casei Stanley și să fie liberă să își vadă de treburile ei și să ia singură deciziile.

– De ce trebuie să îngreunezi mereu situația? o întrebă Eduard, pășind agitat prin cameră, asemenea unuia dintre leii din Turn. Anne oftă. Îi păru rău pentru el. Influența tatălui său era puternică, iar ea știa că niciunul din ei doi nu îl putea contrazice, dar ideea unei șederi prelungite alături de contesă o îngrozea, când tot ce își dorea era să meargă acasă.

În cele din urmă, își dădu seama că nu avea de ales și că trebuia să facă așa cum îi poruncise socrul ei. Eduard nu era dispus să își contrazică tatăl cu privire la această chestiune, temându-se că și el ar putea rămâne captiv în Londra. Anne îl puse să îi promită că avea să îi trimită în scris vești despre Lucy imediat ce ajungea la Hornby și îl rugă să o țină la curent cu tot ce auzea despre pelerinajul regelui. Eduard acceptă, dar Anne nu își făcea prea mari speranțe. Știa că de îndată ce va ajunge la Hornby, Eduard avea să urce din nou în camera lui din turn, să închidă ușa în urma lui și să se piardă în muncă.

Contesa de Richmond păru și mai puțin încântată atunci când i se spuse că Anne avea să rămână la Londra. Nu scoase o vorbă în prezența soțului ei, dar mai târziu avu grijă să clarifice faptul că Anne nu era binevenită în solarul ei privat și că ar trebui să stea departe de ea, cu excepția momentelor de rugăciune și a meselor.

Simțindu-se din nou prizonieră, Anne stătea în camera ei și privea acoperișurile caselor Londrei în timp ce vizitatori nevăzuți veneau și plecau. Era conștientă de faptul că locul lui Richard pe tronul Angliei nu era în totalitate sigur și că mai existau oameni care îl susțineau pe lordul Eduard. Anne bănuia că lordul Stanley era unul dintre ei, iar acesta fusese motivul pentru care Richard insistase ca bărbatul să îl însoțească în acest tur regal. Era convinsă că nu o făcuse de dragul companiei lordului Stanley.

Robert Harrington privi cum încă un cufăr era încărcat în căruță și se întrebă de câte bagaje avea nevoie o regină. În ritmul acesta, avea să se însereze până să poată porni la drum, iar Robert

ştia că el urma să fie cel învinuit dacă nu ajungeau la Warwick, aşa cum fusese planificat, să se întâlnească cu regele.

În cele din urmă, totul fu încărcat în căruţă. Caii, ţesălaţi şi înveşmântaţi în culorile regelui, aşteptau nerăbdători, iar Robert verifica pentru o ultimă dată chingile trăsurii când regina Anne şi însoţitoarele ei îşi făcură apariţia. Regina ţinea un băiat mititel de mână, iar, pentru o clipă, Robert crezu că era fiul ei. Apoi îşi aminti că tânărul Eduard fusese lăsat la Middleham pentru că, bănui Robert, regele nu voia să îşi asume riscul de a-şi expune copilul la vreun pericol. Privindu-l din nou pe băieţelul serios care se agăţa de mâna reginei şi privea confuz în jur, văzu că era mai mare decât Eduard şi presupuse că era fiul ducelui de Clarence.

Regina se aplecă şi îi şopti ceva băiatului, arătând către caii care aşteptau, unde un grăjdar ţinea de hăţuri un mic ponei negru, cu o coamă lungă şi o coadă bine pieptănate şi îngrijite. Băiatul încuviinţă din cap, iar ea îl lăsă în grija unui paj, apoi privi spre Robert.

– Totul este pregătit, Alteţă, îi spuse el.

– Atunci, mai bine ne-am grăbi, dacă vrem să ajungem la timp la întâlnirea cu regele, spuse ea cu ochii îndreptaţi din nou spre nepotul ei, care se apleca pentru a mângâia gâtul poneiului. Robert se gândi că, probabil, era nerăbdătoare să îşi vadă propriul fiu, care urma să li se alăture la Nottingham.

Câteva zile mai târziu, Anne se zbătea în somn, în patul ei, visând la Hornby, când fu trezită de o bătaie în uşă. Se ridică, imaginile din minte risipindu-se, şi, trăgând într-o parte perdeaua baldachinului, văzu o servitoare intrând, deşi Anne era convinsă că ora era foarte matinală.

Fata puse o tavă pe un cufăr şi făcu o plecăciune scurtă.

– Lady Richmond vă porunceşte să vă pregătiţi pentru călătorie, o informă ea. A decis să plece la Lathom.

Anne îşi legănă picioarele pe marginea patului şi se ridică. Soarele încă era jos pe bolta cerească, iar ea se gândi că nu trecuse prea mult de când răsărise soarele, lucru care se întâmpla destul de devreme în lunile de vară. Fata deja scotea rochiile lui Anne din şifonier pentru a le împacheta pentru călătorie.

– Ce rochie veţi purta, domniţă? întrebă ea.

– Pe cea neagră, spuse Anne, turnându-şi într-un pahar puţină apă cu vin şi întrebându-se ce anume provocase această decizie bruscă de a pleca.

Servitorii îi duseră cuferele la parter, iar în mai puțin de oră, Anne stătea vizavi de contesă în trăsura familiei, când caii porniră pe străzile tăcute ale orașului.

Călătoria de trei zile în atmosfera umedă de vară îi provocă lui Anne o stare de disconfort în timp ce trăsura se legăna dintr-o parte în alta, dându-i dureri de cap și grețuri. Apoi, în dimineața celei de-a patra zile, se apropiară de mănăstirea Evesham, unde contesa își exprimase dorința de a se ruga. Anne nu știa pentru ce, dar de-abia aștepta acest scurt popas între zidurile reci ale mănăstirii, după atâta căldură și după grețurile provocate de călătorie.

Drumul erau împânzit de pelerini, care se îndreptau spre lăcașul religios, unii mergând pe jos, alții călare pe cai sau pe măgari. Făcură încă un popas pentru a aștepta ca un grup să se dea la o parte din calea lor, când un rândaș veni să le spună că niște călăreți voiau să treacă.

– Cine este? întrebă contesa.

– Ducele de Buckingham, spuse bărbatul, parcă cerându-și scuze.

– Buckingham? Spune-i că doresc să îi vorbesc, zise ea.

Anne crezuse că Buckingham îl însoțea pe rege, iar contesa își trădase și ea surprinderea în timp ce își plimba agitată mătăniile dintr-o mână în alta, așteptând ca silueta înaltă să descalece de pe calul său și să se apropie de ele.

– Ziua bună, verișoară, o salută el pe contesă, sărutându-i mâna întinsă spre el. Îmi cer scuze pentru orice întârziere provocată. Încotro mergi?

– La mănăstirea Evesham, apoi la Lathom, spuse ea. Temperaturile din Londra sunt prea ridicate pentru mine, și cred că mă voi simți mai bine în afara orașului. Nu îl mai însoțești pe rege? îl întrebă contesa.

– Nu. Anne privi cum chipul ducelui se posomorî. Buckingham părea bosumflat, ca și cum i-ar fi fost luată jucăria preferată, iar ea se întrebă dacă nu cumva el și Richard se certaseră dintr-un anume motiv.

– L-am rugat să îmi dea permisie ca să mă ocup de treburile mele în Țara Galilor, spuse ducele. El va continua să meargă spre nord, la York, și are suficienți lorzi care să-l însoțească, așa încât nu mai avea nevoie și de mine, adăugă el cu gelozie.

– Ai mai vorbit cu regele despre fiul meu? întrebă contesa, ignorând ranchiuna pe care Buckingham părea să o ascundă.

– Am deschis subiectul în numele dumitale, îi spuse el. L-am rugat pe rege să se gândească la sugestia ta, cum că o căsătorie între Henric şi una dintre fiicele răposatului regele Eduard ar fi prielnică.

– Şi i-ai spus că nu cerem zestre, ci doar ca lui Henric să îi fie permis să se întoarcă acasă?

– Da, doamna mea.

– Şi ce a spus? întrebă contesa, cercetând chipul ducelui, în căutarea oricărui semn de veşti favorabile.

– A spus că se va gândi la asta.

Contesa strâmbă din nas, frustrată. Era disperată să îşi aducă fiul înapoi în Anglia, iar Anne simţi compasiune faţă de ea, ştiind cum este să fii despărţită de un copil.

– Ar fi o căsătorie prielnică, spuse contesa, unde mai pui la socoteală că ar lega o alianţă între casele de Lancaster şi York.

– Într-adevăr, o aprobă ducele, iar Anne privi cum o idee încolţeşte în mintea lui. Şi prinţii? întrebă el.

– Au fost mutaţi în Turnul Alb, unde li s-au pus servitori la dispoziţie, bombăni contesa. Deşi celui mic i se promisese că se va întoarce la mama lui.

– El... Buckingham ezită şi îi aruncă o privire lui Anne, iar contesa îşi duse un deget la buze şi scutură din cap.

– Vino să mă vizitezi la Lathom, lordul meu, îi spuse ea. Adu-mi veşti de la prizonierul tău, episcopul Morton – şi ai grijă să îl tratezi bine.

– Contesă, spuse el, sărutându-i din nou mâna şi plecând capul spre Anne, apoi întorcându-se la calul său, care păştea iarba rară de pe marginea drumului.

Privindu-l încălecând, Anne se întrebă ce secrete avea el de împărţit cu contesa, care îşi plimba din nou mătăniile printre degetele, rugându-se în tăcere.

James Harrington trecu prin Petergate foarte devreme în acea dimineaţă, pe sub stindardele de întâmpinare care fuseseră mai mult decât suficiente pentru a-i impresiona pe lorzii care îl însoţiseră pe Richard în oraş, în ziua de sărbătoare a Sfântului Ioan Botezătorul. Soarele strălucea cu putere peste alaiul regal, în timp ce James şi demnitarii oraşului îi întâmpinară pe rege, pe regină şi pe numeroşii lor însoţitori, conducându-i apoi în oraş, deşi James schimbase o privire ameninţătoare cu lordul Stanley. Îl rodea faptul că lordului îi fusese oferită o asemenea postură. Nu văzuse nici

urmă de ducele de Buckingham, iar când James întrebă unde se află, fu uimit să audă că se întorsese pe pământurile lui. Acum, în timp ce mergea spre Minster pentru a verifica dacă totul era pregătit pentru festivitățile zilei, se gândi din nou la absența lui Buckingham. Lui James i se părea culmea impertinenței. La fel ca noul mare șambelan și conetabil al Angliei, Buckingham ar fi trebuit să rămână lângă rege în timpul pelerinajului său, așa încât James se întrebă ce se întâmplase între Richard și bărbatul cu care se sfătuise atât de minuțios în ultima perioadă.

Ușa vestică a bisericii se deschise, iar James urcă treptele late și intră. Înăuntru era întuneric și răcoare, spre deosebire de lumina dimineții văratice de afară, iar el stătu o clipă nemișcat, savurând mirosul tămâii și liniștea lăcașului. Băncuța de rugăciune unde îngenunchease regele pentru a îndruma congregația să rostească Tatăl Nostru era încă la locul ei, deși nu aveau să o folosească astăzi. James înaintă încet spre altar, privind în jur pentru a se asigura că totul fusese aranjat conform instrucțiunilor sale. Regele și regina urmau să își aducă fiul, pe prințul Eduard, la slujbă înainte să meargă la palatul din apropiere al arhiepiscopului, unde tânărul Eduard urma să fie învestit cu sabia și sceptrul de aur al prințului de Wales și contelui de Chester. James avu grijă ca nimic să nu fie trecut cu vederea. Era mândru că Richard îi încredințase lui chestiunile din nord și spera ca, dacă se descurca bine, responsabilitățile sale să devină permanente. Deși rolul de cavaler în escorta răposatului rege fusese o onoare, inima lui rămăsese alături de nordul lui natal, iar aici era mai fericit decât fusese vreodată la Londra.

În camera ei de la Lathom, Anne auzi vizitatori sosind la cină. La început, crezu că erau lordul Stanley și fiul său, întorși de la York, dar, când se opri în capătul scărilor, se posomorî auzind vocea bărbatului pe care nu își dorea deloc să îl vadă.

– Încă liberă din mrejele bătrânului Dick[1], după câte văd, o întâmpină Sir William Stanley.

– Vă rog să nu vorbiți despre rege folosind acest nume jignitor, spuse Anne cu asprime.

Sir William râse.

[1] Prescurtare de la Richard; în limba engleză mai înseamnă și organ genital masculin. (n.tr.)

– Este o poreclă potrivită pentru un bărbat care ar fi putut, la fel de bine, să își fi vândut sufletul diavolului. Poate să se plimbe cât vrea prin țară, adunând sprijin, încântând cetățenii cu șarmul lui și refuzându-le darurile, dar tot mai există oameni deschiși la minte, care pot vedea adevărul.

– Și care este adevărul, Sir William? întrebă Anne, supărată pe sine pentru că se lăsase târâtă în discuție cu el.

– Adevărul este că nu el este regele de drept și că există altcineva care are mai multe drepturi la tron decât el.

– Vă referiți la lordul Eduard?

– Aș face-o, dacă flăcăul ar mai trăi încă. Anne se holbă la Sir William, care dădu pe gât vinul adus de o servitoare și ceru încă un pahar. Prinții au dispărut din camerele lor din Turn, îi spuse el.

– Poate că au fost trimiși să trăiască la reședința vreunui nobil? bolborosi Anne.

– Uciși, cel mai probabil, răspunse Sir William.

– Nu, spuse Anne, scuturând din cap, nevrând să creadă povestea. Richard nu ar face niciodată asta! Se gândi la felul în care își iubea proprii copii, la dragostea și loialitatea pe care le arătase întotdeauna fratelui său și la promisiunea lui de a avea grijă de nepoții care îi fusese lăsați în grijă.

– Deschide ochii, Anne, și dă-ți seama ce fel de om este! spuse Sir William. Și roagă-te pentru siguranța celor care îi ies în cale – mai ales a celor care caută să îi împiedice aspirațiile. Ai uitat cum l-a executat pe Hastings? Cel mai bun prieten al fratelui său. De ce insiști să îi iei apărarea? Dulce Anne...

Bărbatul se întinse s-o prindă de mână. Duhoarea transpirației lui o scârbi, iar Anne întoarse capul. Îi simți vinul din răsuflare când buzele lui îi umeziră obrazul, iar ea încercă să se elibereze din strânsoarea lui.

– Ți-aș putea oferi mult mai mult dacă ai fi bună cu mine, îi spuse Sir William.

– Nu am nici o intenție să fiu vreodată bună cu dumneata, Sir William. Te rog să mă lași în pace, îi spuse Anne. Dar cuvintele lui semănaseră îndoiala în mintea ei. Oare Richard era capabil să ordone executarea propriilor nepoți? Încercă să se convingă că erau doar zvonuri și minciuni împrăștiate de dușmanii lui, pentru a-l ponegri, dar Anne nu reușea să-și alunge din minte acea imagine a lui în clipa în care recunoscuse că îl ucisese pe bătrânul rege Henric. Dar copiii? Propria lui familie? Cu siguranță, nu.

– Iubitul tău Richard nu va fi rege pentru mult timp, adăugă contesa din fotoliul ei de lângă șemineu. Vărul meu Buckingham, împreună cu toți soldații răposatului Hastings, deja adună o armată. Când va sfârși victorios, fiul meu va veni din Franța și va fi recunoscut drept adevăratul rege al Angliei, fiind încoronat. Vei vedea. Tu și copiii tăi bastarzi, care ați adus atâta rușine numelui Stanley, nu veți mai beneficia de atâtea privilegii atunci.

Anne nu răspunse. Își smulse mâna dintr-a lui Sir William și se întoarse în camera ei, unde stătu pe marginea patului mult timp, încercând să înțeleagă ceea ce i se spusese și întrebându-se cum l-ar putea avertiza pe Richard de conspirația împotriva sa.

Robert Harrington se dădu câțiva pași mai în spate când regele aruncă furios scrisoarea. Ochii albaștri îi ardeau de furie, iar degetele îi căutau cuțitul de la brâu.

– Spune că este bolnav de stomac! izbucni el, clocotind, în timp ce arăta cu mâna spre scrisoarea de la ducele de Buckingham, căruia îi ordonase să se întoarcă la curte. Pot doar să trag concluzia că ceea ce îmi spun spionii mei este adevărat și că ducele stârnește o rebeliune.

Robert privi cum regele scutură din cap, nevenindu-i să creadă.

– Avea toate motivele să fie loial. Este cea mai mincinoasă și prefăcută creatură care a existat vreodată, spuse Diccon, furia din ochii săi fiind înlocuită de durere. Dar nu va reuși! Îl voi învinge, cu tot cu rebelii lui! Cine altcineva crezi că mai este implicat în asta? întrebă el, trântindu-se într-un scaun și întâlnind privirea lui Robert.

– Dorset? continuă Richard. Bănuiesc că este bine ascuns de ibovnica Shore, cu care am fost destul de blând eliberând-o din temniță. Și nu m-ar surprinde să aflu că și Stanley, împreună cu soția lui, au un rol în complot. Știu că mă urăsc amândoi. Oftă. Mereu am încercat să fac ceea ce am crezut de cuviință. Dumnezeu să mă ierte, dar uneori mă întreb dacă El mi-a abandonat cauza.

– Dumnezeu trimite sarcini grele pentru a-i testa pe cei puternici, răspunse Robert, încercând să îl consoleze. Vom învinge cu puterea rugăciunii. Sunt convins. Facă-se voia Sa, adăugă el, făcându-și semnul crucii.

– Mă rog să ai dreptate, spuse regele. Deși Buckingham și Dorset fac voia diavolului, sunt convins că oamenii de rând care mărșăluiesc alături de acești trădători sunt buni creștini. Cred că ar trebui

să dau sfoară în țară că nici un cetățean care a fost orbit de minciunile lor nu va fi rănit dacă renunță la arme și se retrage. E posibil să putem opri răscoala asta înainte să fie vărsat sânge.

Dar, câteva zile mai târziu, au fost nevoiți să recunoască faptul că pacea nu putea fi obținută doar prin cuvinte, văzându-se obligați să pornească la luptă pentru propria lor apărare.

În timp ce Robert privea cum un vânt revigorant flutura steagurile armatei lor, picături mărunte de ploaie începură să cadă. În curând, ploaia deveni torențială, orbindu-l și udându-l până la piele. Sub copitele cailor, drumul devenise o mocirlă, iar Robert simți cum armăsarul său alunecă sub el în timp ce coborau dealul spre râul Severn.

Se opriră în toiul dimineții la adăpostul unei păduri, iar regele îl trimise pe Robert înainte, cu un mic alai de soldați. În timp ce înaintau cu precauție printre copaci, Robert auzi vuietul apei, iar când zăriră râul, văzu că era învolburat din pricina apei de pe dealuri și că nu exista nici o șansă să îl poată traversa. Pe malul îndepărtat, galezii care îl susțineau pe Buckingham deja porniseră înapoi spre casă, iar armata rebelă părea dezordonată și dezorganizată. Robert simți cum un sentiment de ușurare îl copleșește, odată cu ploaia. Nu avea să aibă loc nici o bătălie în ziua aceea, dar nici în alta, judecând după reticența oamenilor lui Buckingham.

Ajunși înapoi în tabără, Robert îi dădu hățurile calului unui paj, după care porni prin iarba udă spre locul unde regele se adăpostea, sub un stejar uriaș. Ploaia cădea peste frunzele de deasupra lor, iar el auzi un tunet bubuind deasupra dealurilor galeze.

– Sunt captivi pe malul îndepărtat al râului, lordul meu, spuse el. Trupele rebele încep să se împrăștie și să plece.

Chipul ud al lui Diccon se relaxă cu un zâmbet care sfida vremea posomorâtă.

– Atunci, se pare că rugăciunile ne-au fost ascultate, spuse el. Lasă-i pe oamenii de rând să plece liniștiți, fără vărsare de sânge, porunci Diccon, dar adu-mi-l pe Buckingham și pe Dorset. Trimite câinii după ei, dacă este nevoie, deși bănuiesc că trădătorul va merge acasă. Înconjurați-i casa și spune-le soldaților că, atunci când va ieși afară, se pot servi cu toate bunurile și lucrurile lui de preț.

Se dovedi că, văzându-și oamenii abandonându-l, Buckingham fugise la Shrewsbury și se adăpostise acolo, deghizat în muncitor, în gospodăria lui Ralph Banastre, care îi rămăsese loial. Dar miile de lire pe care regele le oferise drept recompensă pentru capturarea

sa îl făcuseră pe Banastre să se răzgândească și îl înmânase pe fugar șerifului din Shropshire.

Soarele răsări pe cer în timp ce armata regelui intră triumfătoare în Salisbury, unde Buckingham, încă îmbrăcat ca un țăran de rând, a fost adus la judecată înaintea lui Sir Ralph Assheton. Robert privi cum fața lui frumoasă era umbrită de o expresie uimită când îl găsiră vinovat de trădare și îl condamnară la moarte prin decapitare în piață, a doua zi.

– Permiteți-mi să îl văd pe rege, vă implor, se rugă el în timp ce teama îi înnegurase privirea arogantă. Lăsați-mă să mă arunc la picioarele sale și să îi implor iertarea.

Sir Ralph ridică din sprâncene și gesticulă spre Robert.

– Vrei să îi duci mesajul regelui? întrebă el.

Robert încuviință din cap și, scuzându-se, ieși din sala de judecată, urcă grăbit scările, cu o mână pe sabie, și merse într-o cameră privată, unde știa că Diccon aștepta sentința. Regele ridică întrebător privirea dintr-o carte când Robert intră, deși verdictul nu fusese vreo clipă pus la îndoială.

– Alteță, ducele de Buckingham imploră să primească o audiență la dumneavoastră, spuse Robert. Un moment de ezitare îi străbătu chipul. Apoi, regele închise cartea și privi gânditor în depărtare.

– Nu, spuse el în cele din urmă. Transmite-i că nu îl voi primi. Execuția lui va avea loc mâine.

Robert își plecă ușor capul și se întoarse în curtea de judecată cu mesajul. Fu surprins că ducele poruncise executarea lui Buckingham într-o zi de duminică, dar bănuia că o făcuse pentru că știa că s-ar putea răzgândi și l-ar putea ierta pe duce dacă amâna executarea chiar și cu o zi. Diccon ajunsese să țină la Buckingham, îl plăcuse și avusese încredere în el, iar Robert știa că acest lucru făcuse ca trădarea lui să fie și mai dureroasă.

Era începutul lunii noiembrie a anului 1483 când lordul Stanley se întoarse la Lathom împreună cu fiul său, lordul Strange, și un alai mare de bărbați. Anne privi chipul impasibil al contesei de Richmond în timp ce se așezară la masă pentru cină, iar soțul ei povesti evenimentele ultimelor săptămâni și, deși Anne o auzi trăgând adânc aer în piept la auzul veștii execuției lui Buckingham în ziua Domnului, expresia nu i se schimbă deloc.

– L-a implorat pe rege să îl primească într-o audiență după rostirea sentinței, dar el a refuzat, spuse lordul Stanley, întinzându-se

să taie încă o bucată de carne din puiul aşezat în centrul mesei. Ce se aude în legătură cu fiul tău? îşi întrebă el soţia.

– A ajuns la Plymouth în toiul unei furtuni, dar s-a întors pe mare, ca să evite vreo capcană. Lordul Stanley încuviinţă din cap, iar Anne, cuprinsă deodată de o furie incontrolabilă din pricina complotului lor, se ridică şi îşi aruncă farfuria pe masă, împrăştiind bucăţi de pui şi pâine, vărsând vin pe podea şi trasând pe pereţi dâre roşiatice. Membrii familiei Stanley o priviră muţi de uimire.

– Sunteţi cu toţii nişte trădători! strigă ea, apoi ieşi fugind din încăpere.

Familia Stanley a fost chemată la curte de Crăciun, iar Anne ştia că lordul şi contesa aveau să fie nevoiţi să răspundă unor întrebări stânjenitoare cu privire la implicarea lor în rebeliune. În prima zi, lordul Stanley fusese chemat de către rege şi se întoarse pe la ora cinei cu o expresie îngrijorată pe chip, închizându-se în solar cu soţia şi cu fiul său, lăsând-o pe Anne singură lângă şemineul din salon. De când avusese acea izbucnire şi îi acuzase de trădare la Lathom, membrii familiei Stanley îşi luaseră măsuri de precauţie să nu discute niciodată despre treburile lor în prezenţa sau în apropierea ei.

În ziua următoare, unchiul Robert veni în toiul dimineţii să o ducă să îi vadă pe John şi pe Katherine, şi, în loc să îşi exprime reticenţa în a o lăsa să plece, Anne fu surprinsă când contesa de Richmond trimise o servitoare să îi ceară lui Anne să meargă în solar.

– Aş vrea să îţi cer o favoare, spuse ea. Vrei să vorbeşti cu regele în numele meu? Sunt acuzată de trădare, şi dacă sunt găsită vinovată... Contesa îşi duse mâna la ceafă, parcă imaginându-şi deja atingerea toporului călăului, şi înghiţi în sec. Ştiu că nu am fost întotdeauna prietene, dar am încercat să fiu blândă şi amabilă cu tine, şi nu cred că îţi doreşti să mă vezi murind, nu-i aşa?

Anne îşi permise un moment de satisfacţie, văzând că femeia pe care o ura era nevoită să îi ceară ajutorul.

– Nu îi pot porunci regelui, răspunse ea, apoi se îmblânzi puţin. Voi aduce însă vorba despre asta, promise Anne. Oricât de mult o ura pe contesă, nu i-ar fi plăcut să o ştie condamnată la moarte.

Copiii o întâmpinară bucuroşi, iar Katherine părea să fie mai mult decât entuziasmată când îşi sărută mama. Nici nu se aşezară

bine și nu apucară să facă schimb de povești, când Richard intră, iar Anne se ridică și făcu o plecăciune înainte lui.

– Cum stau lucrurile la casa Stanley? o întrebă el după ce Anne se așeză din nou.

– Par să fie îngrijorați cu privire la ceea ce i se va întâmpla contesei de Richmond.

– Așa ar trebui să fie! Soția lui Stanley este norocoasă că nu este trimisă direct la Pontefract – sau mai rău!

– Ea chiar a complotat împotriva ta, spuse Anne. L-am văzut pe Buckingham vizitând-o de mai multe ori; de asemenea, numeroși mesageri veneau și plecau de la Lathom. Deși în mare parte a timpului eram închisă în camera mea, ar fi trebuit să fiu oarbă ca să nu observ. Am scris o scrisoare în care încercam să te avertizez, dar contesa a descoperit-o și a ars-o, iar după aceea mi-au fost refuzate pana și cerneala, și am fost supravegheată mult mai aspru.

– Am crezut că Harry Buckingham era prietenul meu, spuse Richard. Dintre toți oamenii pe care i-aș fi suspectat de trădare, el era cel care avea cele mai multe motive să îmi rămână fidel. De ce s-a întors împotriva mea? întrebă el și, văzându-i privirea tulburată, Anne întinse mâna și îi atinse brațul.

– Cred că este posibil să fi avut ambiția să pună mâna pe coroană, spuse ea. Mă îndoiesc de faptul că s-ar fi dat de bunăvoie la o parte din calea lui Henric Tudor.

– Sângele bastard al lui Tudor nu are nici un drept asupra tronului Angliei! spuse Richard cu vehemență, și când te gândești că eram dispus cândva să ascult rugămințile mamei lui de a-l primi înapoi din Franța.

– Ce se va întâmpla cu ea? întrebă Anne.

– Parlamentul va decide.

– Există dovezi că a complotat împotriva ta?

– Mai mult decât suficiente, răspunse el sumbru.

– Contesa m-a implorat să intervin pentru ea și să te rog să ai milă, îi spuse Anne.

– Se teme pentru capul ei? întrebă Richard cu un zâmbet abia schițat.

– Cred că da. Anne făcu o pauză, apoi continuă: O vei executa?

– Nu crezi că merită? întrebă el. Aceasta este pedeapsa pentru trădare, iar ea a complotat cu bună știință împotriva mea.

– Știu, spuse Anne. Nu o plac și nici nu am încredere în ea. Nu îi plac pe niciunul și nu am încredere în nici un Stanley, cu excepția

lui Eduard. Dar ea este o femeie pioasă și evlavioasă, și nu mi-ar plăcea să cred... Anne tăcu, un fior rece străbătându-i trupul la ideea unui călău despărțindu-i capul de corp, printre țipete și sânge.

Richard se ridică și se întoarse cu spatele la focul din șemineu.

– Când conduci un regat nu te poți lăsa influențat de sentimente, spuse el. Trădarea nu poate rămâne nepedepsită. O privi pe Anne pentru un moment, apoi chipul i se îmblânzi la vederea acelui zâmbet familiar. Nu voi porunci să fie ucisă, spuse el. Nu pentru că m-aș simți mai tolerant în cazul ei și nu pentru că este femeie, ci pentru că trebuie să mă lupt să păstrez sprijinul soțului ei. Stanley este un ghimpe constant în coasta mea și, deși jură că nu a știut nimic despre complot, nu îl cred. Dar are o influență mult prea mare, ca să nu mai vorbim de armata sa. Nu pot risca să se întoarcă public împotriva mea. Dar ei să nu îi spui asta, o avertiză Richard în timp ce se așeză din nou.

– Las-o să își facă griji, continuă el. Puțină teamă i-ar putea ajuta să se gândească mai bine și să fie de partea mea. Îi voi lua titlurile și pământurile și o voi lăsa în grija soțului ei. O poate duce înapoi la Lathom și să o țină închisă acolo, de unde nu va mai putea să comunice cu fiul ei.

Anne încuviință din cap, ușurată la gândul că cea mai dură parte din pedeapsa lui Richard avea să fie confiscarea titlului contesei, pe care ea îl iubea atât de mult; nu avea să o încânte deloc să fie numită lady Stanley în loc de contesă.

– Anne, aș vrea să mai discut o altă chestiune importantă cu tine. Își îndreptă privirea zâmbitoare spre Kate. Cred că a sosit timpul să aranjăm o căsătorie pentru fiica noastră.

– Deja? întrebă Anne. Va împlini abia unsprezece ani în primăvară. De ce așa mare grabă?

Richard se încruntă.

– Nu este vorba doar să se mărite, ci să fie o căsătorie benefică, îi explică el. Am în minte pe cineva care nu doar că este un yorkist cumsecade și un susținător de încredere, dar și un bărbat despre care știu că va fi blând și tandru cu ea.

Anne așteptă să audă tot ce avea el de zis, rugându-se să fi ales bine, știind totuși că decizia lui ar fi cea finală, în ciuda oricăror rețineri din partea ei.

– Contele de Huntingdon este văduv de aproape doi ani și cu toate că are o fiică, nu are nici un moștenitor de gen masculin. Va fi un soț bun, spuse Richard.

– Dar este de-o vârstă cu tine. I-ar putea fi tată! protestă Anne.

– A fost un lord onorabil și mi-a rămas loial, mai ales în timpul revoltei, spuse el. Totuși, este cel mai puțin bogat dintre toți nobilii și mi-ar face plăcere să îl răsplătesc. Le voi oferi pământuri și proprietăți care vor asigura atât viitorul fiicei noastre, cât și pe al lui.

Anne își privi fiica.

– Asta te va face fericită? întrebă ea, deși entuziasmul din ochii fetei îi oferise deja răspunsul.

– L-am cunoscut, mamă, și este foarte bun.

– După căsătorie, Kate va locui în casa soțului ei, împreună cu fiica contelui, până va fi destul de mare pentru ca mariajul să se consume, spuse Richard. Anne încuviință și întinse brațele pentru a-și îmbrățișa fiica.

– Este atât de greu să văd că a crescut, spuse ea cu lacrimi în ochi.

– Îți voi aranja o întâlnire cu William, spuse cu blândețe Richard. În felul acesta, te vei convinge că este un om bun și blând. Acum o să te las să te bucuri de copii, spuse el după o scurtă pauză, deși, privindu-l plecând, Anne își dori să poată petrece mai mult timp și cu el.

Acordul căsătoriei a fost semnat pe douăzeci și nouă februarie, acel an fiind unul bisect, iar Katherine și William se căsătoriră în mica biserică a Sfintei Elena din Bishopsgate într-o luni, în a opta zi din martie. Richard le dărui cu generozitate pământuri, inclusiv câteva care îi aparținuseră lui Lady Stanley și care urmau să le revină după moartea lordului Stanley, iar Anne nu își putu reține un zâmbet trist la gândul că femeia va fi furioasă să afle că proprietățile ei îi vor aparține, în cele din urmă, lui Kate – unul din „copiii bastarzi" despre care spusese că aduseseră rușine asupra familiei Stanley.

Capitolul 13

Aprilie 1484–iulie 1485

Vremea fusese caldă pentru luna aprilie, mai ales la Hornby, unde primăvara venea adesea târziu. Anne lucrase în grădina cu ierburi pe care ea şi Lucy le plantaseră, tăind buruienile crescute peste iarnă. Îşi spăla pământul de pe mâini şi de sub unghii cu o perie, într-o găleată cu apă, când auzi mesagerul sosind. Merse în curte cu un prosop în mâini, încă purtând un şorţ peste rochie.

– Vin de la Middleham, domniţă, spuse mesagerul. Inima lui Anne o luă la galop în timp ce primi scrisoarea, rugându-se să nu aducă veşti proaste. Scrisul de mână al fiului ei o asigură că băiatul era în siguranţă, dar veştile pe care i le trimise o împietriră. Eduard, prinţ de Wales, era mort. Micul fiu al regelui şi al reginei murise brusc la Middleham, în timp ce părinţii lui se aflau la castelul Nottingham.

– Dumnezeu să îi aibă sufletul în pază, se rugă Anne, făcându-şi semnul crucii. Richard, şopti ea, ştiind cât de mult îşi iubise mezinul şi, în ciuda părerii de rău pentru durerea reginei, Anne deplânse durerea lui Richard.

Când îi dădu vestea soţului ei, la cină, descoperi că Eduard deja ştia.

– Oamenii vorbesc în Lancaster, o informă el, iar unii spun că este judecata lui Dumnezeu.

– Pentru ce? întrebă Anne.

– Spun că Dumnezeu i-a luat moştenitorul drept pedeapsă pentru uciderea fiilor fratelui său.

– Oamenii cred că este o pedeapsă? Pentru că Richard i-a ucis pe lordul Eduard şi pe lordul Richard? Anne îşi aminti cuvintele lui Sir William, rostite cu mai mult de şase luni în urmă.

– Nimeni nu știe unde sunt prinții. Erau în turn, dar nu au mai fost văzuți de la revolta lui Buckingham, așa că oamenii au tras propriile concluzii. Eduard ridică din umeri.

– Tu îi crezi? îl întrebă Anne. Știa că părerea lui despre Richard se schimbase, după execuția grăbită a lordului Hastings.

– Dacă aș fi fost în locul regelui, nu mi-aș fi dorit doi rivali despre care mulți cred că sunt monarhii de drept și moștenitorii tronului.

– Vorbești de parcă ai crede că sunt morți.

– Ei bine, dacă trăiesc, haide să vedem când îi va scoate regele la iveală, pentru a contracara aceste zvonuri.

– Și să riște ca ei să devină ținta unei alte revolte?

– Regele deja a riscat o nouă rebeliune convingând-o pe regina văduvă și pe fiicele ei să iasă din adăpost, spuse Eduard.

– Dar ele sunt femei. Doar nu ar susține cineva o revoltă pentru a readuce o regină pe tron? întrebă Anne.

– O femeie își poate găsi repede un soț care să o susțină, spuse Eduard, iar tata mi-a spus că atunci când Henric Tudor și-a petrecut Crăciunul trecut la Catedrala din Rennes, a jurat că se va căsători cu Lady Elizabeth.

– Asta a sugerat Buckingham, spuse Anne, amintindu-și ziua în care ea și contesa îl întâlniseră, în drum spre Worcester.

– Sunt mulți cărora le-ar plăcea să îl vadă pe Tudor pe tron, cu fiica răposatului regele drept regină, spuse soțul ei. Și cu toate că se teme de umbra toporului, soția tatălui meu încă mai comunică cu fiul ei.

– Cum așa, când este închisă la Lathom și nu i se permite să vadă pe nimeni? ceru Anne să știe.

– Nici măcar regele nu îi poate refuza confortul unui duhovnic – mai ales dacă el crede că ea caută iertarea pentru faptele săvârșite împotriva sa. Christopher Urswick îi este loial și îi duce mesajele și scrisorile lui Henric în Franța. Eduard tăcu brusc și îi aruncă o privire aspră.

– Nu ar fi trebuit să îți spun lucrurile astea, continuă el. Uneori uit de avertismentele tatei, care m-a sfătuit să fiu precaut în discuțiile cu tine. Am încredere că nu îi vei spune nimic din toate astea regelui. Nu vreau să îți interzic să scrii scrisori.

– Îl văd foarte rar, așa că nu ai de ce să te temi. Este în Londra în cea mai mare parte a timpului acum și nu are răgaz să corespondeze cu mine, spuse Anne. Nu avea să riște să îi trimită o scrisoare

lui Richard, gândi Anne, dar avea să-i trimită vorbă printr-unul din unchii ei, data viitoare când avea să mai primească un mesager din partea lor.

Cu toate astea, următoarea scrisoare pe care o primi a fost de la Isabella, care se afla în Londra cu unchiul Robert, și o menționa, de asemenea, pe lady Elizabeth printre rânduri.

Către Anne Stanley, la Hornby

Draga mea, te salut cu drag și cu respect. Noi suntem bine și sper că tu ești sănătoasă.

Aici, în Londra, este multă teamă, iar regele a pus oameni înarmați pe străzi pentru a menține pacea, în timp ce tavernele sunt pline de oameni care șușotesc, iar teoriile lor devin din ce în ce mai stranii în fiecare zi. Oamenii spun că regele și-a ucis nepoții și că plănuiește să divorțeze de regină și să se însoare cu nepoata lui, lady Elizabeth.

Robert spune că regele este foarte furios din pricina acestor zvonuri. Totuși, în fiecare zi apar broșuri și pamflete, iar soțul meu de-abia stă pe acasă, încercând să descopere cine este în spatele acestor zvonuri.

Mai există și bârfe despre revolte și invazii, și cu toate că regele și-a instalat navele de război în Canalul Mânecii și a încercat să îl convingă pe ducele Francisc să i-l predea pe Henric Tudor, el a refuzat, iar Robert se teme că amenințarea din partea lui Tudor și a susținătorilor săi este plauzibilă. Poate că regele nu ar fi trebuit să fie atât de îngăduitor cu mama lui Tudor, lady Stanley. Tu ce știi? Ai libertatea de a scrie, sau soțul tău îți cenzurează scrisorile?

Sper să ne revedem cu ocazia Crăciunului, iar până atunci te pomenesc zilnic în rugăciunile mele.

Scrisă la Crosby Hall, Londra

Cu dragoste,
Verișoara ta, Isabella

În timp ce Crăciunul anului 1484 se apropia, Anne și Eduard porniră din nou spre sud. În seara de Crăciun participară la banchetul de la Westminster, unde oamenii spuneau că festivitățile din 1483 fuseseră opulente, dar se credea că acestea le depășiseră, cu siguranță.

Pe fiecare loc era așezat câte un mic pachet, dar când Anne vru să îl despacheteze pe al ei, un trompetist anunță doi paji care aduseră daruri pentru regină și pentru Lady Elizabeth, care erau așezate de-o parte și de alta a regelui, la masa de pe podiumul regal. Anne privi cum cele două femei își despachetară cadourile printre râsete, apoi cerură permisiunea să se retragă, împreună cu însoțitoarele lor, în anticameră.

– Ce au primit? Nu am putut vedea, o întrebă Anne pe fiica ei.

– Rochii, râse Kate. *Papa* a trimis să fie cumpărate cele mai fine mătăsuri și a cerut croitorilor să le coase rochii după ultima modă.

– Foarte generos din partea lui.

– A spus că amândouă ar trebui să fie îmbrăcate elegant și rafinat pentru petrecere, îi explica fata când fu întreruptă de un icnet, urmat de un moment de tăcere atunci când cele două femei se întoarseră în salon.

– Ar putea fi gemene! râse Kate. Dar Anne nu putea să râdă. Observă că regina și nepoata ei, cu siluetele lor zvelte și cu părul blond, arătau straniu de asemănător în rochiile lor asortate. Acest lucru o neliniști și o făcu să se întrebe dacă nu cumva Richard judecase greșit dispoziția unora dintre oaspeții adunați acolo.

– Își tratează nepoata ca și cum ar fi, la rândul ei, regină, spuse Eduard de lângă ea, dând glas gândurilor lui Anne. Asta nu îl ajută deloc să dezmintă zvonurile cum că plănuiește să își înlocuiască soția cu ea.

– Cred că vrea doar să fie drept și generos, spuse Anne.

– Atunci, a judecat greșit, spuse Eduard. Ar fi trebuit să fie mai precaut.

Anne nu răspunse, dar știa că soțul ei avea dreptate. Să le îmbrace pe amândouă la fel însemna să îi invite pe toți să facă o comparație și, deși ea știa că Richard o făcuse pentru a arăta lumii că Lady Elizabeth încă era un membru respectat al familiei sale, își dorea să fi avut ocazia să îl sfătuiască împotriva acestei fapte hazardate.

Se întoarse încruntată să-și studieze propriul dar și desfăcu panglicile, găsind înăuntru o pereche elegantă de mănuși din piele.

– Îți plac? o întrebă nerăbdătoare Kate. L-am ajutat pe *papa* să aleagă toate darurile. El nu știe nimic despre modă!

– Sunt frumoase, spuse Anne. Ție ce ți-a dăruit?

– Port darul lui! spuse ea, ridicându-se și făcând o piruetă pentru a-și prezenta rochia de un verde-smarald. Iar soțul meu mi-a

dăruit broşa. Se aplecă pentru ca mama ei să admire bijuteria, iar când o făcu, Anne observă proeminenţa sânilor ei tineri.

Aşa cum prevăzuse Anne, bârfele despre rochiile dăruite reginei şi nepoatei sale reaprinseră speculaţiile conform cărora regele intenţiona să îşi dea la o parte soţia şi să se însoare cu lady Elizabeth.

– Şi nu este deloc ajutat nici de sănătatea precară a reginei, spuse unchiul Robert în timp ce stăteau în solarul casei Stanley, într-o zi de primăvară timpurie. Acum că lordul Stanley petrecea mare parte din timp la curte, iar lady Stanley încă era izolată la Lathom, nimeni nu îi mai putea interzice lui Anne să primească musafiri.

– A început să circule chiar şi zvonul că regele o otrăveşte, adăugă unchiul ei.

– Vai, dar asta este ridicol! izbucni Anne, furioasă că cineva l-ar putea crede pe Richard capabil de aşa ceva. Dar sănătatea reginei nu s-a mai ameliorat? întrebă ea.

– Nu iese din dormitorul ei, iar însoţitoarele sale au spus că a devenit foarte slabă şi fragilă şi că tuşeşte mai tot timpul.

– Şi ce spun doctorii ei?

– Că are o boală gravă. De fapt, l-au sfătuit pe rege să se abţină să meargă în patul ei, deşi nu ştiu dacă din cauză că ea este atât de slăbită sau pentru că se tem că boala ar putea fi contagioasă.

Anne încuviinţă din cap. Simţea compasiune pentru amândoi.

– Atunci, viitorul nu arată promiţător.

– Mă tem că nu, spuse unchiul ei cu tristeţe.

În cea de-a şaisprezecea zi a lunii martie a anului 1485, soarele dispăru în mod misterios, chiar în toiul zilei.

– Este o eclipsă, explică Eduard. Stăteau în curtea casei Stanley şi deodată aerul deveni rece şi toate păsările tăcură din pricina nopţii false care căzuse peste oraş. Are loc atunci când luna, pe orbita ei, ajunge între Pământ şi Soare.

– Este un semn rău, răspunse Anne. Soţul ei scutură din cap din pricina superstiţiilor ei, dar nici nu termină bine Anne de vorbit, că un clopot de înmormântare începu să bată. Ea îl privi speriată pe Eduard.

– Regina? întrebă Anne. Eduard încuviinţă. Dumnezeu să îi aibă sufletul în pază, spuse ea. Şi să îl ajute pe Richard, şopti apoi.

Clopotul continuă să bată în timp ce noaptea falsă întuneca oraşul. Părea să fie singurul sunet care răsuna peste ziduri şi peste

râu, spre câmpurile de dincolo de el, ca și cum întregul cer ar fi deplâns moartea lui Anne Neville.

Anne privi cum o bulă de lumină apărea dintr-o parte a soarelui întunecat.

– Nu te uita la el, îi spuse Eduard. Mulți vor fi orbiți de puterea luminii soarelui în această zi. Nu aș vrea să fii unul dintre ei.

Însă nu doar ochi au fost orbiți, ci și minți. Zvonurile că regele își ucisese soția pentru a se însura cu nepoata sa și a-i dejuca planurile lui Henric Tudor abundau.

– Nimeni pe străzi nu vorbește despre altceva, spuse Eduard în timp ce luau cina la casa Stanley, în ziua în care trupul neînsuflețit reginei a fost depus la Westminster Abbey spre odihna veșnică.

– Cum era regele? îl întrebă Anne pe lordul Stanley, care participase la înmormântare.

– A plâns, deși mulți spun că durerea lui a fost jucată la fel de bine ca cea a unui actor.

Anne își privi socrul și își dădu seama că nu avea pic de milă pentru Richard. Își puse lingura lângă farfurie și observă că mâna ei începuse să tremure de emoție.

– Crezi că se va însura cu lady Elizabeth? întrebă Eduard.

– Cine știe ce îi trece prin minte? spuse lordul Stanley. Bărbatul ăsta este o enigmă, și nu îl voi înțelege niciodată. Dar Radcliffe a promis că va vorbi cu regele, iar el este unul dintre puținii oamenii pe care chiar l-ar putea asculta. Deși numai Dumnezeu știe când va reuși să îi vorbească. Regele s-a închis în camera lui și refuză să primească pe cineva.

Deși Richard nu dispăruse niciodată din gândurile și din rugăciunile ei, Anne nu îl văzu și nici nu primi vreun mesaj de la el până în mai, când unchiul Robert veni și îi spuse că regele voia să o vadă.

– Un moment, spuse Anne, deodată conștientă de rochia ei mohorâtă, și alergă în camera ei pentru a se schimba și a-și prinde un coif curat pe cap, înainte de a-i permite unchiul ei să o urce în barca ce avea să o ducă la Westminster. În timp ce vâslele tăiau apa râului, soarele ieși pentru prima oară, după săptămâni bune, iar Anne speră să fie un semn bun.

A fost condusă în camera de primire, unde Richard stătea pe un fotoliu împodobit, îmbrăcat în negru, cu o vestă aurie și o robă neagră pe deasupra. Anne făcu o plecăciune adâncă și rămase

aplecată pentru un moment, cu ochii fixând podeaua, în timp ce se întreba ce voia să îi spună.

După ce îi făcu semn să se ridice, Richard se ridică şi el şi veni spre Anne.

– Îţi voi vorbi în privat, lady Anne, spuse el.

Ea se aplecă să sărute inelul de pe mâna lui întinsă, nările umplându-i-se de mirosul lui familiar.

– Vino! spuse Richard, oferindu-i braţul. Anne îşi puse degetele pe mâneca robei sale, aşa cum o făcuse în urmă cu mulţi ani la castelul Baynard, deşi se îndoia că astăzi intenţiona să o ducă în grădină şi să facă dragoste cu ea.

O conduse în anticamera ale cărei ferestre dădeau spre livada ce se întindea până la râu. Anne îl auzi închizând uşa în urma lor, iar pentru prima oară în mai mult de zece ani, rămase din nou singură cu el. În timp ce stătea în spatele ei lângă fereastra deschisă, braţele lor aproape atingându-se, Anne observă ridurile palide de la colţurile gurii lui şi cearcănele din jurul ochilor, urme ale durerii lui. Voia să îl îmbrăţişeze şi să îl consoleze.

– Richard! Îşi puse mâna pe a lui. Richard, îmi pare sincer rău, spuse ea. Ştiu că ai iubit-o.

El îi ridică mâna şi o duse la pieptul său. Anne îi putea simţi bătaia inimii, care era la fel de rapidă ca şi a ei.

– Da, am iubit-o, răspunse el, dar nu aşa cum te iubesc pe tine. Ea a fost soţia mea şi i-am fost fidel cu trupul. Şi am plâns când mi-a fost luată. Dar...

Tăcu şi o privi, studiindu-i chipul, apoi îşi coborî ochii pe mâinile lor împreunate şi pe inelul lui, pe care Anne încă îl purta.

– Te-am iubit întotdeauna, îi spuse el. Cred că te-am iubit din momentul în care te-am văzut prima oară la castelul Hornby. Ceea ce am avut noi a fost special. Ar putea fi din nou aşa.

– Vrei să mă ai din nou ca ibovnică? întrebă ea.

– Nu, spuse el, iar Anne îşi trase mâna dintr-a lui, mânată de o dezamăgire subită. Aş vrea să te am drept soţie. Ea îl privi cu ochi mari, în timp ce Richard îi luă din nou mâna într-a lui şi o ridică la buze. Anne, vrei să te căsătoreşti cu mine?

– Căsătoria mea cu Eduard Stanley...

– Nu este consumată? ridică Richard din sprâncene.

– Nu. Nu am fost niciodată în patul lui şi nu a fost o căsătorie pe care am acceptat-o de bunăvoie.

– Atunci poţi obţine o anulare.

Îi ținea strâns mâna într-a lui, fixând-o cu ochii săi rugători.

– Richard, șopti ea, vorbești sincer?

– Desigur că sunt sincer! Doar știi că nu aș lua niciodată în derâdere o asemenea cerere! Anne zâmbi la auzul tonului său indignat.

– Da, îi spuse ea. Dacă poți face posibil acest lucru, atunci cu siguranță știi că răspunsul meu este da.

El îi eliberă mâna și o înconjură cu brațele. Anne se trezi prinsă într-o îmbrățișare familiară, cu obrazul pe umărul lui și privirea ascunsă în scobitura gâtului său. Richard o sărută și o ținu strâns la pieptul lui, iar Anne își dădu seama că vărsa lacrimi de bucurie.

– Regele meu, îți voi da mulți fii, suspină ea. Îți voi oferi fii nenumărați – fii puternici, curajoși, adevărați Plantageneți.

Îi simți mâna coborând pe spatele ei și se retrase din îmbrățișarea lui.

– Nu aici! spuse Anne, așteptându-se ca cineva să intre în orice moment.

– De ce nu? întrebă el cu o privire care o ofensă. Te-am iubit odată într-o grădină, de ce nu și pe malul unui râu? Richard întinse mâna. În mai puțin de câteva minute, durerea și suferința îi fură risipite, iar el redeveni tânărul pe care îl cunoscuse ea, cu zâmbetul lui șiret și cu dorința arzătoare pe care o simțea pentru ea. Iar anii ei de singurătate și de suferință fură, de asemenea, șterși, când își puse mâna într-a lui și îi permise să o conducă spre ușă.

– Mă voi plimba cu lady Anne pe malul râului. Nu dorim să fim deranjați, le spuse el servitorilor în timp ce treceau pe lângă ei.

Afară era mai cald, datorită soarelui, decât camerele umbrite ale palatului. Anne ținea strâns brațul lui Richard lângă sânul ei, în timp ce mergeau spre apă, unde barca regală, cu baldachinul roșu-albastru, era ușor legănată de valuri. O ajută să urce la bord, apoi o trase lângă el și o sărută. Gustul gurii lui îi era familiar, iar Anne îl îmbrățișă, așa cum își dorise să o facă atâția ani, când îi era interzis, dorindu-și să nu îi mai dea drumul vreodată. Richard ezită, cu mâna pe care o ținea pe coapsa ei trăgând-o mai aproape de el.

– Îmi permiți? întrebă el.

– Da, îi șopti Anne la ureche, iar el o întinse pe bancheta capitonată, de unde ea putea vedea frunzele dansând în copacii de deasupra lor.

După aceea, Richard se întinse cu capul pe genunchii ei, iar Anne își trecu degetele prin părul lui.

– Te deranjează dacă păstrăm secretul o vreme? întrebă el.

– Secretul? De ce? întrebă ea, sperând ca propunerea lui să nu fi fost una nesinceră, la urma urmei.

– Bastardul ăla parvenit, Henric Tudor, nu îmi dă pace gândurilor și aș vrea să îi distrug aspirațiile, lui și susținătorilor lui, înainte să vorbim deschis despre mariajul nostru. Ideea că m-aș putea însura cu lady Elizabeth încă îi îngrijorează, și nu vreau să le înlătur deocamdată temerile.

Richard se întinse să îi mângâie obrazul.

– Ești dezamăgită, spuse el.

– Vreau să fiu cu tine. A trecut deja prea mult timp.

– Știu. Anne își lipi obrazul de mâna lui. Palmele îi erau mai fine acum, iar ea se întrebă dacă petrecea mai mult timp administrând regatul, decât perfecționându-și abilitățile pe câmpul de luptă. Nici nu i-ar fi părut rău să fie așa, cu toate că el nu vorbea despre pace.

– Nu cred că va dura mult până să împiedic această ultimă revoltă, continuă el, dar mi-ar plăcea să îmi știu regatul în siguranță, înainte să mă însor cu tine.

Anne încuviință din cap, strângându-i mâna într-a ei.

– Pot să mai aștept puțin, spuse ea. Iar după ce ne vom căsători, mă vei duce să văd Middleham?

El ezită, iar ei îi păru rău că pomeni de locul acela.

– Middleham îmi trezește amintiri dureroase acum, spuse Richard. Dar voi merge la biserica de acolo și la mănăstirea Fountains Abbey ca să mă rog pentru sufletul fiului meu – deși un suflet atât de pur ar fi trebuit să ajungă direct în rai.

Anne îi privi chipul îndurerat și își dădu seama că nu va fi niciodată al ei în întregime. O parte din el avea să aparțină întotdeauna lui Anne Neville și fiului lor. Dar cum ar fi putut ea să îi poarte pică pentru acest lucru? Nu l-ar fi iubit atât de mult dacă ar fi fost rece, fără inimă.

– Anne, spuse el, ridicându-se. Ai fi dispusă să renunți la Hornby? Dacă mariajul tău va fi anulat, castelul va rămâne în proprietatea ta, iar eu mă gândeam să i-l înapoiez unchiului tău. Legal, aparține Harringtonilor, și, în plus, îi datorez unchiului tău o recompensă pentru discreția lui într-o chestiune dificilă.

– Trebuie să fi fost o chestiune foarte importantă, dacă ai de gând să îl răsplătești cu moștenirea mea, spuse ea, vrând doar să îl tachineze, dar observă cum mușchii i se încordează.

– Îmi pare rău. Nu am vrut să te critic, spuse ea.

– Nu, nu sunt supărat pe tine, Anne, spuse Richard. Dar este un lucru care e mai bine să fie știut doar de câțiva oameni.

– Nu ai încredere în mine?

– Mi-aș lăsa și viața în mâinile tale.

Anne era pe punctul de a-l întreba dacă acea chestiune în care unchiul ei fusese discret avusese legătură cu dispariția lorzilor Eduard și Richard, dar simți că el nu voia să vorbească despre asta. Știa că s-ar înfuria dacă ea și-ar băga prea mult nasul și că, la momentul potrivit, avea să îi dezvăluie ce se întâmplase cu nepoții săi.

– Ceea ce mi-ai oferit tu este mai mult decât o recompensă pentru castelul Hornby, îi spuse Anne. De fapt, m-aș bucura să văd steagul Harrington fluturând din nou în înaltul turnului. Deși, chiar în timp ce vorbea, îi părea rău pentru Eduard, care avea să fie nevoit să își strângă eprubetele și borcanele din camera din turn, pe care o iubea atât de mult.

– Mai bine am intra, spuse Richard în cele din urmă. A venit fluxul și pare să înceapă ploaia. Anne, fii răbdătoare. Îți promit că ne vom căsători înainte de Crăciun, zise el.

Intrară înapoi în palat, nepăsându-le dacă îi vedea cineva. Dar, în timp ce Anne aștepta ca pajul să îl găsească pe unchiul ei pentru a o conduce acasă, stomacul i se întoarse pe dos la vederea siluetei care stătea în anticamera în care musafirii așteptau o audiență cu regele.

– Doamnă Stanley, spuse Sir William. Nu credeam că vă voi găsi aici.

Anne văzu gelozia furioasă licărind în ochii lui. Se rugă să nu o fi văzut la brațul lui Richard sau să fi fost martor la sărutul prelung pe care acesta i-l dăduse pe buze în semn de rămas-bun.

– Am venit să vorbesc cu regele despre copiii noștri, îi spuse ea.

Sir William rânji neîncrezător.

– Mă dezamăgești, Anne, spuse el. Sunt de două ori mai bărbat decât va fi el vreodată. Iar într-o zi o voi dovedi!

Cuvintele lui îi trimiseră un fior pe șira spinării. Păreau o amenințare vană, dar Anne știa că nu trebuia să aibă încredere în cei din neamul Stanley. Îi povesti incidentul unchiului ei în timp ce se îndreptau spre casă, dar el îi alungă temerile.

– Cu toată cacealmaua lui, Sir William a fost întotdeauna un yorkist loial. Este mult mai de încredere decât fratele său. Nu te mai gândi la asta. Nu ar face vreodată ceva care să îl rănească pe rege.

Capitolul 14

August 1485

În timp ce amenințarea invaziei din partea lui Henric Tudor crescu, lordul Stanley ceru permisie regelui să plece pentru a se ocupa de niște treburi la moșiile lui din Lancashire, iar Anne și Eduard se întoarseră cu el la Lathom. Anne voia să meargă la Hornby, dar i-a fost interzis.

– Poate este mai bine dacă nu mergi, spuse Eduard. Circulă o epidemie de febră acolo. Lucy mi-a scris că ea și mama ei sunt foarte ocupate cu preparatul medicamentelor pentru ameliorarea bolii și ne sfătuiește să stăm departe de Hornby, momentan.

Între timp, Richard începuse să plănuiască apărarea regatului său, și de la castelul Notthingham sosi un mesager cu o scrisoare pentru lordul Stanley.

– Regele îmi cere să mă întorc la curte sau să îl trimit pe lordul Strange în locul meu, spuse el, citind scrisoarea. Am sentimentul că nu prea are în încredere în mine, la urma urmei, adresându-i un zâmbet viclean soției lui.

– Merg eu în locul tău, se oferi lordul Strange. Voi spune că ai căzut la pat cu febră. Nu va putea, în acest caz, să te suspecteze de ceva.

– Am dubii că te va crede, spuse lord Stanley, dar dacă ești dispus să mergi, ți-aș fi recunoscător, întrucât sunt mult mai de folos cauzei noastre aici decât sub supravegherea atentă a regelui.

– Trădătorilor! spuse Anne, iar ei se întoarseră să o privească, ca și cum ar fi uitat de prezența ei.

– Mai bine te-ai asigura, dragul meu, că nu îi scrie mesaje iubitului ei, îl sfătui Lady Stanley. Iar pe viitor, fii mai atent când spui ceva în prezența ei.

– Mergi în camera ta! îi ceru lordul Stanley lui Anne.

– Aşadar, pe mine, nu pe soţia ta, ai de gând să mă ţii prizonieră, nu-i aşa? spuse ea.

Eduard o luă de braţ şi o ridică de pe scaun.

– Vino sus, şopti el. Lasă totul în seama mea. Lipsită de apărare, Anne îi permise să o conducă în dormitorul lor. Îmi pare rău, spuse Eduard după ce închise uşa. Tata nu are nici un drept să te trateze astfel.

– Atunci, măcar o dată, fii bărbat şi fă ceva în privinţa asta! îl provocă Anne.

– Voi face. Îi voi sugera că ar fi mai bine pentru planurile lor dacă ţi-ar permite să te întorci la Hornby – dacă eşti dispusă să rişti să te întorci?

– Desigur că sunt. De ce n-aş fi?

– Mă gândeam la epidemia de acolo, îi reaminti el.

– Poate dacă îi spui tatălui tău că aş risca să mor, s-ar grăbi să mă trimită acolo! Eduard nu răspunse, iar Anne nu află niciodată dacă el îi sugerase un asemenea lucru lordului Stanley, dar în dimineaţa următoare i se permise să pornească spre nord, cu o escortă formată din doi servitori.

– Spune-le unchilor meu unde sunt, îl rugă Anne în timp ce Eduard îi sărută mâna în semn de rămas-bun. Şi ai grijă de tine, adăugă ea, mângâindu-i obrazul într-un impuls brusc de afecţiune. Dumnezeu să te apere!

Pe măsură ce se îndepărta, Anne privi înapoi spre el, întrebându-se dacă avea să îl mai vadă vreodată. Ar fi aşteptat bucuroasă anularea căsătoriei lor, oricât ar fi fost nevoie, dar ştia că Richard era nerăbdător, iar Anne era bântuită de teama că el avea să se folosească de viitoarea bătălie pentru a scăpa de soţul ei, aşa cum oamenii spuseseră odată că scăpase de soţul lui Anne Neville.

Îşi dorea să îi poată trimite un mesaj, în care nu doar să îi spună despre trădarea lordului Stanley, ci să îi ceară să aibă milă de Eduard Stanley. Dar ştia că escortele ei aveau ordin să împiedice trimiterea vreunei scrisori şi, până i-ar scrie de la Hornby şi ar găsi un mesager de încredere, ar putea fi prea târziu. Ultimele veşti pe care le auzise înainte să plece de la Lathom au fost că Henric Tudor, împreună cu o forţă considerabilă de susţinători, pornise deja din Franţa spre Anglia.

*

Dispoziția lui Anne se îmbunătăți în timp ce lăsă în urmă câmpiile din Lancashire de Vest și zări dealurile și mlaștinile nordului. Când văzu turnul octogonal al castelului, profilându-se pe cerul albastru al verii, se bucură să fie acasă, gândindu-se doar la faptul că, dacă Richard și copiii ei s-ar fi aflat lângă ea, bucuria ei ar fi fost nemărginită.

În timp ce urcau pe drumul abrupt pentru a intra în curte, se arătă surprinsă de liniștea din jur și de absența lui Lucy, care nu ieșise alergând în întâmpinarea ei. Probabil că nu sosise nici un mesaj care să îi anunțe sosirea, se gândi Anne, coborându-și trupul înțepenit din șa și privind în jur.

O ușă se deschise, iar Martha ieși din casă. Surprinsă, dar încântată să o vadă, Anne întinse brațele, iar Martha o îmbrățișă, dar nu spuse nimic.

– Ce s-a întâmplat? Ce faci aici? întrebă ea, văzând lacrimile femeii și observând cât de palidă și slabă devenise.

– Boala, lady Anne. Aproape toată lumea din castel este bolnavă și am venit să dau o mână de ajutor. Nu ar fi trebuit să vă întoarceți. Nu este un loc sănătos.

– Lucy? întrebă Anne. Și copiii?

– Micuții sunt foarte bine. Sunt izolați în camera lor din turn, domniță. Dar domnișoara Lucy este foarte bolnavă.

Anne o urmă pe Martha în camera pe care unchiul James o folosise cândva drept solar. Acum era transformată într-o infirmerie improvizată, plină cu saltele din paie și paturi din lemn.

– Doamna Payne și domnița Lucy au spus că, dacă ținem toți bolnavii laolaltă, este mai ușor să îi îngrijim, împiedicând astfel răspândirea bolii. O idee pe care au prins-o de la stăpânul Stanley, deși le-am spus că este prostească. Uitați cum s-a sfârșit, spuse ea, arătând spre patul jos unde matroana Payne își îngrijea fiica.

Lucy zăcea palidă, într-un lac de sudoare, pe salteaua din paie. Respirația îi părea sacadată, luptându-se pentru aer. Matroana Payne ridică privirea spre Anne, lacrimi curgându-i nestăvilite pe obraji. Scutură din cap, disperată.

– Am făcut tot ce am putut, șopti ea, dar Dumnezeu o va lua până la sfârșitul zilei.

Anne o privi pe fata care îi devenise prietenă și însoțitoare. Părul ei despletit era umed și lipit de scalp, și părea deja moartă. Întinse mâna, gândindu-se să îi ofere puțină consolare în ultimele ei clipe de viață, dar doamna Payne o opri.

–Nu, spuse femeia. Au murit deja destui. Nu vă riscaţi viaţa, lady Anne.

Anne se retrase, încuviinţând din cap. Nu voia să rişte să îi provoace lui Richard suferinţa de a o pierde în faţa acestei boli. Aveau o şansă la fericire acum, iar Anne nu voia să fie cea care să o distrugă.

După cum fusese prezis, Lucy muri în acea noapte, fiind ultima victimă a febrei din Hornby. De cum ajunsese, Anne se îngrijise de fiecare bolnav în parte, punându-şi în pericol propria viaţă pentru cei care se înzdrăveniseră. O înmormântară pe Lucy în cimitirul bisericii, iar Anne spunea zilnic rugăciuni pentru sufletul ei şi îi ajuta pe ceilalţi să îi consoleze pe Ned şi pe micuţul Thomas cât de bine putea, deşi copiii nu înţelegeau că mama lor nu avea să se mai întoarcă la ei. Îi scrise lui Eduard pentru a-i da vestea, căutând cuvintele potrivite şi ştiind că perspectiva raiului nu l-ar consola în vreun fel.

Zilele de august deveniră mai scurte şi mai fierbinţi, presărate cu furtuni aprige, cu fulgere care zguduiau turnul şi umpleau şanţul cu nămol în timpul ploilor torenţiale. Nimeni nu se apropia de sat, întrucât încă se temeau de epidemie, iar Anne privea toată ziua spre sud, aşteptând mesagerul care avea să îi spună că Henric Tudor fusese învins şi că ea putea merge la Richard pentru a-i deveni soţie.

Pentru o clipă, Robert Harrington crezu că vede o fantomă. Fiul lui Anne, John, se transformase din copil într-un adolescent înalt, în pragul bărbăţiei, iar când intră în salonul castelului Nottingham îi aminti atât de tare lui Robert de fratele său mort, încât un val proaspăt de durere îl făcu să îşi piardă echilibrul. Dar dacă trăsăturile lui trădau apartenenţa la neamul Harrington, hotărârea băiatului era moştenită de la tatăl lui, fapt vizibil când, după ce înclină formal din cap, izbucni:

– *Papa*, lasă-mă să vin cu tine. Te implor!

John primise o permisie de la studii în lunile de vară şi i se dăduse voie să îl însoţească pe tatăl său adesea, în calitate de cavaler, dar acum că bătălia părea inevitabilă, i se spusese că trebuia să se întoarcă la castel, în Sheriff Hutton.

– Nu, răspunse regele, continuând să studieze harta care era întinsă înaintea lui pe o masă.

– Dar, *papa*, voi împlini paisprezece ani în curând. Alți băieți de vârsta mea merg. Eu de ce nu pot?

– Am spus nu și nu mă poți face să mă răzgândesc, spuse cu blândețe Richard, ridicând privirea de pe hartă pentru a-și studia fiul cu o afecțiune evidentă.

– Dar, *papa*, știi că trag bine cu arcul și că săgeata se duce drept și...

– Nu! Richard îl întrerupse cu o expresie la fel de hotărâtă și fermă ca a fiului său. Ți-am poruncit să te întorci la castelul din Sheriff Hutton. Încă se pare că nu ești suficient de matur pentru o luptă, dacă continui să mi te opui! adăugă el.

Robert îi privea confruntându-se într-un concurs de voință, iar apoi John păru să se facă mic sub privirea de un albastru intens a tatălui său. Regele se apropie atunci de fiul lui și își puse brațul pe umărul lui, sărutându-i părul, ca și cum ar fi fost încă un copil.

– Nu voi pierde încă un fiu, spuse el încet, iar mama ta nu m-ar ierta niciodată dacă ai păți ceva. Fă cum ți se spune.

Robert văzu lacrimile de frustrare și de dezamăgire licărind în ochii lui John. Ideea bătăliilor era captivantă la acea vârstă, se gândi el, când tot ce știai despre lupte erau laudele și poveștile celor care se întorseseră victorioși. Realitatea, însă, era zgomotoasă, sângeroasă și îngrozitoare, iar câmpul de luptă nu reprezenta un loc potrivit pentru nici un băiat atât de tânăr.

Aruncându-i o privire ostilă unchiului său, ca și cum ar fi fost de părere că Robert ar fi trebuit să îl susțină, John ieși din salon, iar Richard se întoarse la hartă.

– N-am de gând să pierd încă un fiu, repetă el, punându-și mâinile pe masă și încercând să își concentreze atenția asupra pergamentului dinaintea sa, urmărind în schimb cu ochii minții o cu totul altă scenă. Apoi, după un moment, puse degetul pe hartă. Mâine vom pleca spre Leicester, unde se vor aduna armatele noastre, spuse el. Și de acolo, cu voia lui Dumnezeu, ne vom înfrânge dușmanii.

James Harrington privea cum călăreții începură să iasă din curtea castelului Nottingham, în formație de câte patru. Fiecare bărbat era bine înarmat cu arme lustruite și șlefuite, iar armurile argintate licăreau în soarele dimineții. Văzând atât de mulți soldați cu stindarde colorate, ridicate pentru a flutura în bătaia brizei, James își simți inima plină de bucurie. Regele insistase că trebuiau

să pornească la luptă cu multă încredere, fără să permită fricii sau îndoielii să le distrugă elanul.

James ştia că regele încă avea semne de întrebare în privinţa câtorva oameni, mai ales când era vorba de cei din neamul Stanley, dar nimic nu se citea pe chipul lui în timp ce îşi strunea calul alb, care se agita sub el, la fel de nerăbdător să pornească la drum precum călăreţul său. Cu o simplă diademă din aur placată peste coiful lui şi cu viziera ridicată pentru ca oamenii să îi poată vedea chipul, Richard dădu pinteni calului, care porni la drum. James dădu şi el pinteni calului său, pornind în formaţia următoare. Până la sosirea serii, aveau să ajungă la Leicester, şi rămânea de văzut cine avea să li se alăture.

Ştiau că John Howard, ducele de Norfolk, şi fiul său, Thomas Howard, contele de Surrey, îi aşteptau deja acolo cu armata lor, dar Richard îşi exprimase în particular îngrijorarea că Henric Percy, contele de Northumberland, încă nu sosise, deşi trimisese vorbă că era pe aproape. De asemenea, James văzuse cât de alarmat fusese regele la vederea lui John Sponer şi a lui John Nicholson din York, care îi aşteptaseră la cabana lor de vânătoare, când se întorseseră după o zi petrecută la vânătoare cu şoimi în pădure. Richard stătuse înaintea focului, în hainele lui împroşcate de noroi, şi nu băuse nici măcar apă până nu auzi tot ce avură ei de spus. Îngrijorarea lor că el nu trimisese după trupe din oraş pentru a lupta în numele său o oglindise pe a lui, dându-şi seama că, din postura de comisionar de detaşamente în nord, fusese de datoria lui Percy să adune oamenii din York. Regele îl trimisese pe John Nicholson înapoi la York să adune oameni, dar în oraş era o epidemie, şi nu ştiau încă dacă şi cât de mulţi vor putea veni.

Armata regelui sosi la Leicester înainte de căderea nopţii, iar James îl însoţi pe Richard, după ce se asigură că oamenii lui ridicară tabăra, pentru a se întâlni cu ducele de Norfolk.

– Mă nelinişteşte să nu ştiu în cine pot avea încredere, spuse Richard, care fusese ajutat să îşi scoată armura şi acum se afla în camera care fusese pregătită pentru el la hanul „Mistreţul Alb". Iar acum că William Stanley s-a dovedit a fi un trădător, nefăcând nimic să împiedice trecerea bastardului de Tudor prin Ţara Galilor, mă întreb dacă fratele său va fi mai loial.

James îl privi pe ducele de Norfolk ascultând în tăcere. Deşi el şi fiul său aduseseră o armată numeroasă, mărturisise că mulţi

soldați nu mai voiau să lupte și că, în ciuda iscoadelor sale, existaseră dezertori și mulți oameni care refuzaseră să îi însoțească.

– Dar îl vom depăși numeric pe Tudor fără probleme, îl asigură el pe rege în timp ce Richard se opri un moment și privi pe fereastra deschisă spre un grup de soldați care râdea.

– Dacă oamenii pe care îi avem ne rămân fideli, spuse el, încruntându-se.

În seara următoare, înainte de apusul soarelui, o armată fu zărită îndreptându-se spre sud și un mesager sosi la han în timp ce ei luau cina, spunându-le că înainte de căderea nopții, contele de Northumberland avea să sosească în Leicester. Studiind bucata de cer pe care o putea vedea prin ușa deschisă, James își spuse în sinea lui că Percy ar face bine să se grăbească.

– Spune-i că vreau să îi vorbesc de îndată ce soseşte, zise Richard. Aș vrea să aud din gura lui de ce a ales să nu adune trupe în York.

Nici nu se atinseseră bine de primul fel de mâncare, când Henric Percy fu anunțat și, aplecându-se pe sub tocul ușii, își făcu apariția îmbrăcat în armură. Făcu o plecăciune înaintea lui Richard, dar chiar și în lumina palidă a lumânării, expresia lui trăda un dispreț arogant.

– Neg orice întârziere, Alteță, răspunse el când Richard îl interogă. Cu siguranță înțelegeți că durează trei zile să ajungem de la Alnwick la York, și apoi încă două până în Leicester? Iar pentru asta a trebuit să grăbesc pasul.

– De ce nu ai adunat trupe loiale în York? întrebă Richard sever.

– Este o epidemie în York. Dacă aș fi luat soldați de acolo, boala s-ar fi împrăștiat printre oamenii mei și mi-ar fi decimat trupele. Ar fi fost culmea prostiei, răspunse Percy. În plus, dacă veți ieși afară, veți vedea că am adus o armată numeroasă. Neamul Percy este loial regelui său.

În timp ce James îi observă pe cei doi bărbați aruncându-și priviri aspre, se întrebă cărui rege îi era Percy loial. Cândva fuseseră susținătorii lancasterienilor, și James știa că bărbatul era gelos pentru faptul că Richard îl numise pe nepotul său, contele de Lincoln, capul Consiliul din Nord, și nu pe el.

Richard își înfipse cuțitul încrustat cu pietre prețioase în masă, dar chipul îi rămase straniu de calm.

– Plecăm de aici la răsărit, îi spuse el lui Percy.

– Dar este duminică. Oamenii mei şi caii sunt epuizaţi, au nevoie de odihnă. El întâmpină expresia încruntată a lui Richard cu o privire fermă. Plecaţi, dacă este nevoie. Eu vă voi urma după-amiază, pe post de ariergardă, spuse el în cele din urmă, întrerupând tăcerea tensionată.

– Asta ar fi destul de logic, interveni James, încercând să aducă puţină raţiune în dezbaterea lor. Soldaţii şi caii obosiţi nu ne-ar fi de nici un folos.

După un moment, Richard dădu aprobator din cap şi îi dădu contelui permisiunea să se retragă.

– Tot nu am încredere în el, spuse regele, scoţându-şi cuţitul din lemnul mesei. James nu răspunse. Nu era nimic de spus şi ştiau cu toţii din experienţele trecute că aliaţele se schimbau la fel de repede precum fluxul şi refluxul.

Plecară devreme în dimineaţa următoare, chiar înainte ca oamenii să fie chemaţi la slujbă de clopotele bisericii.

– Şi spune-le soldaţilor să meargă pe marginea drumurilor, zise Richard când James dădu să plece. Recoltele sunt aproape gata de cules şi nu vreau să le distrugem.

Deşi oamenii din York nu veniseră, numărul celor care păreau să îl susţină pe rege îl depăşea de departe pe cel al inamicului, şi, dacă ceea ce spionii şi iscoadele lor raportaseră era adevărat, atunci nu era nevoie să mai aştepte. Pe măsură ce amiaza trecu, iar căldura zilei făcu imposibilă atingerea armurii cu mâna dezgolită, riscând arsuri serioase, James se răsuci în şa şi, ferindu-şi ochii de soare, a fost uşurat să vadă trupele sclipitoare ale lui Northumberland mergând în urma lor, aşa cum promisese. Armata regelui părea invincibilă, iar James se rugă ca Henric Tudor să se retragă, la vederea lor.

Soarele traversă cerul, aşezându-se spre vest, înaintea lor, iar umbrele începură să li se alungească în timp ce convoiul lung de soldaţi şi cai se apropiară de satul Sutton Cheney. Richard porunci ca tabăra să fie ridicată acolo, şi de îndată ce cortul său fu instalat, iar bucătarii pregătiră cina, îşi chemă cavalerii la masă, pentru a discuta tacticile de luptă pentru a doua zi. Trimisese înainte un grup de soldaţi până la o colină înaltă, numită Dealul Ambion, aflată la vreun kilometru distanţă, cu ordinul de a o lua sub ocupaţie pe timpul nopţii. Dincolo de ea, în valea întinsă, se afla pajiştea unde plănuiau să îşi atace duşmanii.

– Ducele de Norfolk va conduce avangarda. Noi îl vom urma, iar oamenii lui Northumberland ne vor asigura spatele, le spuse el. Și le-am poruncit să își îndrepte armele spre Stanley, dacă dă vreun semn că ar vrea să ne trădeze. Unde este lordul Strange? întreb Richard.

– Cu ceilalți soldați, răspunse James. Doriți să îi vorbiți?

– Nu. Dar păziți-l bine, spuse el. Și mergeți până la lordul Stanley. Cereți-i să confirme că va lupta de partea noastră mâine și amintiți-i că fiul său este ostaticul meu.

Stanley își ridică tabără la o oarecare distanță față de ei, iar James încălecă pe un cal odihnit și porni spre adunarea de corturi unde steagul cu gheara de vultur se legăna în aerul blând al serii. Soldați îi ieșiră în întâmpinare cu mâinile pe arme, dar își băgară săbiile înapoi în teacă la vederea culorilor regale.

– Vin cu un mesaj din partea regelui, îi spuse el lui Stanley, privindu-și vechiul dușman din șa. Vrea să îl asiguri că vei lupta de partea lui și îți amintește că fiul tău se află în convoiul său.

Thomas Stanley se ridică și își mângâie barba rară, fără să răspundă.

– Lordul Strange va fi decapitat dacă îl trădezi pe rege, îl avertiză James.

– Mai am și alți fii, răspunse Stanley, ridicând din umeri și intrând în cortul său fără vreun alt cuvânt, lăsându-l pe James cu gura căscată. Furios, întoarse calul și porni înapoi spre tabără. Știa că Stanley era pregătit să își asume riscul și că Richard nu va avea tăria să îi ucidă fiul, dar răspunsul lui îi confirmase, de asemenea, teama că Stanley nu avea să lupte pentru ei – doar dacă era convins că puteau învinge.

Când îi raportă întâlnirea lui Richard, el se arătă de acord.

– Nu mă așteptam la altceva din partea lui, spuse regele cu dispreț.

– Și lordul Strange? întrebă James.

– Nu îmi va fi de nici un folos să îl ucid, recunoscu Richard, scuturând din cap, și nu îl voi executa doar de amorul execuției. Vino cu mine, îi spuse lui James. Haide să vorbim cu soldații și să le insuflăm curaj.

Purtând doar cămașa și vestonul, cu capul descoperit, Richard merse printre corturile din tabără, schimbând vorbe de încurajare și de mulțumire cu soldații care stăteau în aerul rece al serii,

lustruindu-şi pentru ultima oară armele, înainte să stingă focurile şi să se pregătească de culcare.

Merseră până la Dealul Ambion, unde Richard le porunci gărzilor să fie precaute şi vigilente, şi unde se opri un moment pentru a privi focurile pâlpâinde din taberele de jos, neştiind în care dintre ele se aflau aliaţi şi în care duşmani.

– Presupun că ar trebui să mergem la culcare, îi spuse lui James în cele din urmă. Soarele va răsări devreme, iar mâine va fi o zi grea.

James se întinse pe o saltea din paie la intrarea în cortul regelui şi văzu că Richard se foi şi se întoarse şi el pe toate părţile în patul său, ca şi cum ar fi fost chinuit de vise rele. Întotdeauna era astfel în ajunul unei bătălii, se gândi James, deşi se părea că oamenii nu erau niciodată obosiţi dimineaţa, ci luptau din dorinţa de supravieţuire.

În cele din urmă, renunţară la orice încercare de a dormi în timp ce zorii zilei luară treptat locul stelelor. Chiar înainte să se lumineze în întregime, cavalerii îi ajutară să îşi îmbrace armurile, apoi îngenuncheară cu toţii în iarba umedă de rouă pentru a asculta slujba preotului şi pentru a primi binecuvântarea şi iertarea păcatelor. După aceea caii au fost aduşi din locul unde fuseseră lăsaţi să pască peste noapte, au fost înşeuaţi şi acoperiţi cu armura protectoare şi culorile regale. Odată ce oamenii săi părură pregătiţi, Richard încălecă pe armăsarul său preferat, White Surrey, şi, stând în mijlocul lor, le ţinu un discurs.

– Alungaţi orice teamă, le spuse el, şi călăriţi spre luptă ca adevăraţi campioni curajoşi. Dacă fiecare dintre voi va da câte o singură lovitură sigură, atunci ziua va fi a noastră.

Dincolo de vale, unde steagurile cu dragonul roşu fluturau în vânt, trompetele răsunară, iar James putea vedea soldaţi înarmaţi cu greoaiele arme franceze pe care armata lui Tudor le adusese. Stomacul i se învolbură de nelinişte şi entuziasm când văzu soldaţii luându-şi arcurile şi ştiu că, în câteva minute, bătălia avea să înceapă.

Brusc, se auzi un vuiet asurzitor când se trase cu puştile, iar armata lor răspunse şi ea cu praful de puşcă. Trompetele sunară înaintarea, iar soldaţii porniră printr-o ploaie de săgeţi ce şuierau în aer. James îl văzu pe contele de Oxford pornind în josul dealului, dar asta nu era o încăierare de oameni indisciplinaţi. Scoţii şi mercenarii francezi închiseră cercurile într-un marş solid, avansând, iar oamenilor lui Norfolk le era imposibil să pătrundă,

putând doar să îi atace pe cei de pe flancurile exterioare. Lângă el, Richard se foia în șa. James observă că privirea lui nu era îndreptată asupra câmpului principal al bătăliei, ci asupra unui mic grup de soldați, care înainta pe margine, spre linia armatei lui Stanley.

– Tudor! spuse el dezgustat și scuipă. Îi aruncă o privire piezișă lui James. Este al meu! spuse Richard.

– Alteță! Este prea riscant! strigă James în timp ce regele luă hățurile într-o singură mână.

– Îl voi provoca într-un duel mortal și voi trăi sau voi muri rege al Angliei! strigă Richard înainte de a-și închide viziera. Luă barda de la cavalerul de lângă el și, după ce o cântări pentru un moment în mână, porni călare pe agerul armăsar spre partea dreaptă a pajiștei.

Înainte ca Tudor și oamenii lui să ajungă la adăpostul taberei lui Stanley, regele și cavalerii săi îi atacară. Richard se aplecă din șa și îl lovi pe Sir William Brandon, purtătorul stindardului Tudor, aruncându-l de pe cal și lăsându-l mort la picioarele sale. Apoi, în timp ce Tudor și soldații săi se întoarseră, îngroziți de atacul neașteptat, James îl văzu pe rege dându-l jos de pe cal pe Sir John Cheney și deschizându-i drumul pentru a ataca invadatorii. Cu sabia în mână, James îl urmă pe Richard îndeaproape, entuziasmul crescându-i pe măsură ce începu să creadă că aveau să învingă. Dacă Tudor era ucis, cu siguranță Stanley avea să treacă de partea lor, iar dușmanul avea să fie înfrânt. Privi cum Tudor dădu pinteni calului pentru a se îndepărta de Richard, dându-și seama că era un om mort dacă rămânea pe loc. Regele își îndemnă armăsarul să pornească pe urmele lui. Apoi auzi un strigăt înăbușit din spate, iar când se întoarse să vadă ce se petrece, îl văzu pe fratele său, Robert, ridicându-și viziera și strigând „Diccon!" înainte ca Sir William Stanley și armata lui să se năpustească asupra lor din spate.

Era seară când Anne văzu norul de praf ridicându-se pe drum în timp ce un călăreț singuratic galopa spre castelul Hornby. Când călărețul în armură traversă podul peste Wenning, Anne chemă doica să aibă grijă de copii și coborî cât de repede putu treptele spiralate, strigând gărzii să ridice poarta. Recunoscu mai întâi armăsarul, după care pe unchiul ei James.

Acesta își opri calul, încercând să îl stăpânească după ce trecu pe sub arcadă și intră în curte. În timp ce Anne privea animalul

care gâfâia, epuizat, cu botul în pământ, mintea începu să i se învârtă. Oare Richard îl trimisese pe unchiul James după ea? Era atât de nerăbdător să o vadă din nou încât îi spusese unchiului ei să o aducă degrabă? Dar când James își scoase coiful, iar ea îi întâlni privirea, știu că ceva rău se întâmplase.

– Ce...? începu Anne, observând că unchiul ei era murdar de pământ și de sânge, ca și cum ar fi venit direct de pe câmpul de luptă. Nu, șopti ea, în timp ce inima i-o luă la goană de frică. Nu, se gândi ea. Dacă Richard ar fi pățit ceva, Anne ar fi știut; ar fi simțit. El era în siguranță. Trebuia să fie. Nu era prima oară când căutase adăpost în afara granițelor. De două ori înainte se întorsese victorios. Chiar dacă lupta fusese pierdută, mai putea exista o altă șansă, altă dată. Poate că îl trimisese pe unchiul James să o ducă la el, în Burgundia. Anne avea să meargă. Va merge oriunde era el.

– Anne, spuse unchiul ei. Îmi pare rău.

– Pentru ce? întrebă ea. Cel puțin credea că rostise cuvintele. Dar unchiul ei nu-i răspunse. Își trecu mâna murdară peste ochi, parcă încercând să alunge amintirea unei imagini pe care o voia uitată, iar când își coborî mâna de pe față, Anne văzu lacrimile curgându-i peste noroiul uscat de pe obraji. Nu îl văzuse niciodată plângând pe unchiul ei. Nu crezuse vreodată că acest lucru era posibil, iar teama o cuprinse. Dinții începură să îi clănțăne în timp ce soarele apunea spre vest.

– Nu am învins, spuse el în cele din urmă.

Tăcerea îi învălui pentru un moment, până când Anne reuși să întrebe:

– Richard?

Unchiul ei își coborî privirea, iar Anne își dădu seama că ar fi asigurat-o imediat dacă regele era teafăr și nevătămat.

– Nu, șopti ea. Nu. Scutură din cap, și toată fericirea pe care o simțise vreodată în viața ei se scurse din trup de parcă ar fi fost chiar sângele vital, iar Anne se prăbuși la pământ, în genunchi, ca și cum ar fi încercat să îl adune pe tot și să recapete viața pe care Richard i-o promisese. Nu. Prin minte îi trecu imaginea mamei ei îngenunchind nu departe de acel loc. Fusese prea tânără atunci, ca să înțeleagă durerea mamei sale. Dar acum știa.

– Îmi pare rău, repetă unchiul ei.

– Ești sigur? întrebă ea rugător, ridicându-și privirea spre silueta întunecată de soare a unchiului său, soare care devenea de

un roșu-sângeriu la orizont. Lumina îi înțepă ochii. Eduard îi spusese să nu se uite la soare. Spusese că va fi orbită. Matroana Payne îi spusese să nu atingă. Îi spusese că ar putea muri. Acum, Anne își dorea să fi fost și oarbă, și moartă; își dorea să nu fie nevoită să simtă durerea asta, suferința asta, viața asta care îi alerga prin vene, bubuindu-i în tâmple. Cum putea ea să trăiască, dacă el era mort?

– Cum? întrebă Anne. Avea nevoie să știe detaliile. Nimic de ce i-ar fi putut spune unchiul James nu avea cum să înrăutățească situația.

– Haide să intrăm, spuse James. Coborâți și închideți poarta! le strigă el gărzilor. Și puneți un străjer de pază. Spune-ți-mi imediat dacă vedeți pe cineva apropiindu-se. Nu pot sta mult, îi spuse apoi lui Anne. Ai un cal odihnit pe care să îl pot lua?

Prin întunericul durerii și suferinței, Anne își dădu seama că exista un pericol.

– Te urmăresc? întrebă ea. El încuviință din cap și o trase spre salon. Dar ești în siguranță aici, spuse Anne. Trebuie să te odihnești. Soțul meu...

– Soțul tău este dușmanul meu acum. Stanley au fost cei care l-au trădat pe rege și l-au ucis.

– Nu. Dar chiar în momentul în care rosti cuvântul, Anne știu că ceea ce îi spusese unchiul său era adevărat.

– Anne, nu pot sta aici. Mulți au fost uciși și mult mai mulți sunt prinși și înjunghiați pe câmpul de luptă. Am avut noroc să scap cu viață.

– Unchiul Robert?

– Era în viață când l-am văzut ultima oară. Cred că a reușit să ajungă pe coastă.

– Adu mâncare și apă caldă, îi spuse Anne Marthei, conducându-și unchiul spre fotoliul lui de lângă șemineu. Am fost învinși, rezumă ea situația. Regele este mort.

Martha își făcu semnul crucii.

– Dumnezeu să îi aibă sufletul în pază.

– Amin, răspunse unchiul ei, odihnindu-și capul în mâini.

– Spune-mi ce s-a întâmplat, zise Anne.

James luă paharul cu vin pe care i-l turnă ea și îl bău însetat, după care își șterse gura cu dosul palmei.

– Este mai bine să nu știi.

– Spune-mi!

El ezită, apoi începu să vorbească, încet şi calm, descriindu-i cele întâmplate pe câmpul de luptă de la Bosworth. Iar în timp ce unchiul James îi povesti despre trădarea lui William Stanley, Anne îşi aminti chipul ostil al bărbatului, ultima oară când vorbise cu el la Westminster, când îi spusese că avea să îi dovedească faptul că era de două ori mai bărbat decât Richard.

– El şi oamenii lui au început să ne înconjoare, iar eu i-am spus regelui că ar trebui să plecăm cât mai putem. Dar el pusese ochii pe Tudor. Am văzut că era decis să îl termine acolo, pe loc. Nu voia să se oprească, iar când duşmanii l-au încercuit, el lovea în stânga şi în dreapta cu barda. L-au nimerit cu o săgeată în spate şi a fost aruncat la pământ. A încercat să se ridice în picioare, dar înainte să se poată apăra, William Stanley l-a răpus din nou şi toţi soldaţii lui Stanley l-au încercuit şi l-au bătut atât de crunt, încât nu s-a putut ridica de jos, iar coiful i s-a spart şi am văzut sângele. Mi-am întors calul spre el în încercarea de a-l ajuta şi l-am auzit strigând „Trădare!" către Stanley, apoi m-a văzut şi cred că a ştiut că se sfârşise.

– „Pleacă!" mi-a strigat regele. „Salvează-te!" Dar am ezitat şi l-am auzit rostind un ultim cuvânt. A strigat „Anne", iar oamenii spun că a murit cu numele soţiei sale pe buze şi că a fost vina lui, pentru că o otrăvise. Unchiul ei tăcu pentru o clipă. A murit strigându-te pe tine.

Anne îşi coborî privirea şi îşi puse fruntea pe braţul unchiului ei, simţindu-i mâna caldă pe umăr. Nu ştiu cât timp rămaseră astfel; timpul trecu pe neobservate, iar ea ridică uşor capul de-abia când Martha aduse o lumânare şi Anne văzu că afară se întunecase.

Noaptea căzuse peste ei.

– Unde este fiul meu? întrebă ea.

– Regele l-a trimis înapoi la Sheriff Hutton, înainte să plecăm din Nottingham. Este în siguranţă.

– Slavă Domnului!

– Anne, trebuie să plec, spuse unchiul James, luptându-se să se ridice în picioare. Nu pot sta mai mult. Vino cu mine, spuse el. Putem merge la Yorkshire, îl găsim pe John, părăsim ţara...

Anne scutură din cap.

– Ce vei face?

– Îl voi aştepta aici pe soţul meu. Va avea nevoie de mine.

– Eşti sigură?

– Da, spuse ea. Dar tu trebuie să pleci.

Unchiul ei încuviință din cap, iar Anne îl ajută să își pună mănușile și coiful, apoi găsi o mantie de-a lui Eduard și o tunică din zale, cu gheara de vultur, cu care se putea deghiza. Dădu să își scoată insigna mistrețului alb, cu motto-ul *Loyaultie Me Lie*, „Loialitatea ne unește", dar observă că îi dispăruse.

– Probabil că am pierdut-o în luptă, spuse el.

– Ai grijă, șopti ea în timp ce îl sărută simțind metalul rece pe obraji.

Un grăjdar aduse un cal odihnit, iar Anne văzu că era băiatul pe care William Stanley îl lovise în ziua în care o răpise pe Izzie.

– Se spune că Sir William Stanley a găsit coroana regelui și a pus-o pe capul lui Henric Tudor, zise unchiul ei în timp ce apucă hățurile. Va fi bogat și puternic acum.

– Dar există un lucru pe care și-l dorește și pe care nu îl va avea niciodată, răspunse Anne, apoi își privi unchiul plecând în noaptea lipsită de lună, rugându-se ca Dumnezeu să îl apere și să îi lumineze calea.

În timp ce ropotul copitelor se stinse în depărtare, Anne urcă treptele spre dormitorul ei. Se așeză și mângâie așternutul patului și perna pe care Richard dormise în urmă cu atâta vreme.

– Fă ca Eduard să se înșele, se rugă ea cu voce tare, răsucind inelul din argint de pe degetul ei. Nu poate fi adevărat că o viață doar pe jumătate trăită este pierdută pentru totdeauna.

Richard trebuia să fie undeva; poate cu Anne Neville și cu Eduard, fiul lor; poate într-un loc pe care ea nu l-ar putea înțelege vreodată – sau poate că încă era aici cu ea. Zărind un licăr în capătul încăperii, se întoarse, dar tot ce văzu era o reflexie a lumânării în geamul ferestrei.

Nota autoarei

Identitatea amantei regelui Richard al III-lea este necunoscută. Este un fapt dovedit că a avut doi copii ilegitimi – un fiu, John, şi o fiică pe nume Katherine –, dar nu există nici o dovadă a existenţei vreunei femei care să fi fost mama lor, sau dacă au avut aceeaşi mamă.

S-a vehiculat că ibovnica lui Richard ar fi putut fi Katherine Haute. Acest zvon se bazează pe dovada că avea acelaşi nume ca fiica lui Richard şi că, începând cu 1477, el i-a oferit 100 de şilingi anual, tot timpul vieţii. A fost soţia lui James Haute, fiul lui William Haute şi a lui Joan Woodville, şi îi era verişoară lui Elizabeth Woodville. A trăit în Anglia de Est, dar nu se ştie nimic altceva despre ea, iar motivul rentei sale anuale nu este certificat.

În acest roman, sugerez o identitate alternativă pentru ibovnica lui Richard – Anne Harrington. Deşi acest lucru se bazează pe speculaţii, există câteva dovezi circumstanţiale pentru faptul că ea ar fi putut fi mama copiilor lui.

În primul rând, se afla la locul potrivit, la momentul potrivit. Tatăl lui Anne şi bunicul ei au fost ucişi în bătălia de la Wakefield, luptând alături de tatăl lui Richard, ducele de York, care, de asemenea, şi-a pierdut viaţa. Pământurile Harrington şi castelul de la Hornby au trecut în proprietatea ei şi a surorii mai mici, Elizabeth. Tutelele lor au fost oferite lui Thomas Stanley, care apoi a avut dreptul de a le mărita cu cine considera de cuviinţă – cu soţi care aveau să devină proprietarii pământurilor Harrington. Considerând acest fapt o nedreptate, James Harrington a pus stăpânire pe nepoatele sale şi a fortificat castelul Hornby împotriva bărbaţilor Stanley, care au încercat să ia castelul cu forţa, aducând de la Bristol un tun numit Mile End pentru a distruge fortificaţiile.

Dar se pare că familia Harrington a avut parte de susținerea fratelui mai mic al regelui. Un mandat eliberat de Richard, duce de Gloucester, pe 26 martie 1470, a fost semnat „la Hornby". Această dovadă îl plasează pe Richard cel de șaptesprezece ani și pe Anne, de cincisprezece, împreună într-un castel aflat sub asediu.

În al doilea rând, fiul ilegitim al lui Richard a fost numit John – care era numele tatălui lui Anne. Fiica lui a fost numită Katherine. Acest nume apare în genealogia familiei Harrington. De asemenea, merită menționat și că în catedrala Sfântului Wilfrid de la Melling, în apropiere de Hornby, exista o capelă care, inițial, îi era dedicată unei sfinte cu numele Katherine. Este posibil ca Anne să își fi numit fiica după un sfânt preferat?

În al treilea rând, John de Gloucester este adesea numit John de Pomfret, acest lucru părând să indice că a fost născut la castelul Pontefract, care este foarte aproape de pământurile familiei Harrington din Yorkshire, la Brierley.

James și Robert Harrington au fost amândoi în serviciul ducelui de Gloucester și au fost cu Richard la Bosworth. Având în vedere legăturile strânse dintre Richard și familia Harrington, nu este imposibil ca Anne, de asemenea, să fi avut o relație apropiată cu el. Cu toate astea, nu există nici o dovadă.

De asemenea, trebuie să clarific și mențiunile despre Melling din roman. Există două locuri diferite numite Melling, care făceau parte din proprietățile Harrington – Melling din Lonsdale, care era aproape de castelul din Hornby, și Melling din Halsall, care acum face parte din Merseyside și care se află în centrul Lancashire-ului de Vest, făcând parte din proprietățile familiei Stanley. Pentru a evita confuzia, povestea face referire doar la un anume sat Melling, și am folosit locul care era aproape de Hornby. În realitate, Melling din Lonsdale face parte din proprietățile moștenite de Anne Harrington, iar sora ei, Elizabeth, a moștenit celălalt Melling, aproape de Halsall.

Istoria Războiului Rozelor este complexă. Multe dintre evenimente sunt deschise către speculații nesfârșite și dezbateri, și, cu toate că am încercat să rămân fidelă adevărului istoric, nu a fost niciodată intenția mea să scriu o poveste care să oglindească în totalitate realitatea acelor timpuri. Nici să dovedesc faptul că Anne Harrington a fost mama copiilor regelui Richard, ci doar

să îi ofer identitatea unui potențial candidat și să spun o poveste despre ea.

Dacă sunteți interesați să aflați mai multe despre mine, despre cercetarea mea istorică și despre alte cărți scrise, vă rog să îmi accesați site-ul la: www.elizabethashworth.com.